DAVID R. HAWKINS

MD., PhD

SINELE:

REALITATE ȘI SUBIECTIVITATE

David R. Hawkins

SINELE: REALITATE ŞI SUBIECTIVITATE

Cuvânt înainte

Din punct de vedere istoric, starea fundamental subiectivă a iluminării a fost deopotrivă greu de transmis şi de înțeles. În trilogia de față este oferit un mijloc de înțelegere prin care mintea lineară poate cuprinde realitatea nonlineară a adevărului spiritual.

Foarte rar s-a întâmplat ca o ființă iluminată să poată păstra un contact semnificativ cu lumea în termenii fluenței verbale sau explicațiilor comprehensibile pentru conştiința umană obişnuită. Din când în când, tot ceea ce a fost posibil a fost o descriere a stării subiective şi copleşitoare ce fusese revelată. Astfel, verbalizările şi descrierile conştientei sunt adesea obscure sau interpretate greşit, sau, pur şi simplu, sună neinteligibil pentru majoritatea omenirii.

Ceea ce face ca această lucrare să fie unică este că starea de iluminare i s-a petrecut unei persoane care a continuat să se exprime coerent şi, după o strădanie de mai mulți ani, şi-a reînsuşit nivelurile obişnuite ale conştiinței pentru a putea reveni în lume, în calitate de învățător şi a funcționa deopotrivă în domeniile linear şi

nonlinear. Acest lucru a reclamat realizarea unei scheme conceptuale care să permită intelectului să treacă prăpastia dintre raționamentele lineare ale minții şi realitatea nonlineară a adevărului spiritual. Această lucrare este unică şi prin faptul că nu include numai o descriere completă a stării interioare subiective a iluminării, ci şi întreaga progresie a nivelurilor conştiinței până la atingerea acestei stări.

În Putere versus Forță şi Ochiul Sinelui a fost oferită informația necesară aspirantului spiritual. În acest ultim volum al trilogiei, starea ultimă este descrisă cu maximă acuratețe.

Sonia Martin - editor Sedona, Arizona, ianuarie 2003

Prefaţă

Volumul de față este al treilea dintr-o trilogie care urmăreşte evoluția conştiinței umane atât din perspectiva unor cercetări, cât şi a experienței subiective.

Primul volum. Putere versus Forță, a dezvăluit o scală verificabilă a conştiinței şi, mai mult, pentru prima dată în istoria umană, un instrument de diferențiere a adevărului de falsitate, depăşind prin aceasta defectul inerent cel mai grav al minții umane. Putere versus Forță se adresează în principal acelor niveluri ale conştiinței care includ majoritatea omenirii. Aceste niveluri progresează până în marjele superioare ale nivelului 500, descrise adesea drept sfințenie.

Cel de-al doilea volum, Ochiul Sinelui, se adresează nivelurilor conştiinței situate între 600 şi aproximativ 850. De-a lungul istoriei, aceste niveluri au fost considerate a fi domeniul tradițional al învățătorilor spirituali iluminați.

Acest al treilea volum, intitulat, pur şi simplu. Sinele, completează descrierea evoluției conştiinței umane dintre nivelul aproximativ 800 până la experiența sa ultimă, situată la valoarea 1000, care, din punct de vedere istoric, a constituit posibilitatea de devenire supremă în domeniul uman. Acesta este domeniul misticului, al cărui adevăr provine exclusiv din subiectivitatea fundamentală a revelației divine.

Textul acestui material este preluat din conferințe, dizertații şi dialoguri cu studenți, vizitatori şi aspiranți spirituali din toată lumea, ce au concepții religioase şi spirituale diferite, precum şi variate niveluri de conştiință. Există relativ puține referiri la alte tratate spirituale tradiționale sau la alți învățători, deoarece materialul este complet şi suficient în şi prin sine însuşi. Acesta nu este un text teologic care include, de regulă, numeroase şi detaliate referiri din rațiuni academice. În acest caz, cel care urmează să facă corelațiile cu literatura lumii e în principal cititorul. Astfel, materialul cuprinde un minimum de terminologie sanscrită, creştină sau vedică.

Termenul „artefact" este folosit în definiția sa medicală obişnuită ca fiind ceva „străin, fals sau înşelător". În medicină, un artefact înseamnă o greşeală, de exemplu, un fir de praf care, privit la microscop, e luat drept o bacterie. Prin urmare, termenul nu este folosit în sensul său mai comun, de obiect arheologic sau de antichități; în acest caz, el înseamnă „fals", „contrafăcut".

Există o repetiție intenționată a anumitor teme şi afirmații, care constituie o tehnică pedagogică, deoarece fiecare repetiție e folosită într-o succesiune diferită şi într-un context diferit.

Mulţumiri

Autorul îşi exprimă gratitudinea faţă de numeroşii participanţi şi studenţi ai cursurilor, conferinţelor şi sesiunilor ce au avut loc în toată lumea, dar în special asistenţei devotate seriei lunare de conferinţe ţinute în anul 2002 la Sedona Creative Life Center (Arizona), pe parcursul cărora au fost demonstrate public şi confirmate multe calibrări.

Datorez mulţumiri speciale devotamentului şi talentelor Soniei Martin, care a lucrat mai bine de un an pentru pregătirea manuscrisului.

Ne exprimăm gratitudinea faţă de numeroasele organizaţii, grupuri spirituale şi biserici care au găzduit prezentarea conferinţelor şi atelierelor.

Suntem, de asemenea, îndatoraţi numeroşilor entuziaşti ai acestei lucrări colective, care au sprijinit promulgarea ei prin eforturi educaţionale independente în diferite manifestări audiovizuale şi grupuri de lucru.

Şi aşa cum pot confirma şi cei care au asistat la conferinţe, scrierea cărţii înseşi a fost facilitată şi energizată de ajutorul neprecupeţit al sinelui şi Sinelui soţiei mele Susan, prin intuiţia sa spirituală şi capacitatea pentru o cunoaştere înnăscută.

Tot meritul este al lui Dumnezeu, a cărui Radianţă străluceşte in forma Creaţiei şi care, prin Duhul Sfânt,

inspiră şi iluminează orice înțelegere a Adevărului Divin. Amin.

Avertisment

Persoanele religioase în sens tradițional, precum şi cele care manifestă timiditate în fața spiritualității, sunt prevenite că materialul prezentat aici poate fi tulburător şi, prin urmare, este mai bine să-l evite.

Învățăturile sunt prezentate pentru uzul studenților spirituali angajați şi serioşi, aflați în căutarea lui Dumnezeu ca Iluminare.

Calea către Iluminare prin adevărul radical este solicitantă şi reclamă abandonarea sistemului de credință. Numai după aceea, realitatea supremă se revelează pe sine drept căutarea Sinelui Suprem.

Materialul prezentat în cartea de față este redat din perspectiva Sinelui Infinit.

Introducere

De-a lungul istoriei au existat o serie de relatări şi descrieri cu privire la stări avansate ale conştiinței, dar acestea au fost adesea fragmentare, sumare, criptice sau enigmatice. Natura lor contradictorie a făcut ca discipolii să petreacă mulți ani în încercarea de a descifra adevărata semnificație a învățăturilor. Neînțelegerile şi disputele teologice au condus apoi la multe schisme, care adesea au avut consecințe grave.

Multe dintre tradițiile străvechi au fost transmise verbal din generație în generație, iar în cazul unora au trecut multe secole sau chiar mii de ani înainte de a fi înregistrate într-o formă scrisă. O mare parte a lor s-a pierdut din cauza dificultăților de traducere. Probabil că problemele cele mai dificile au apărut deoarece ascultătorii cuvintelor marilor învățători nu erau în stare să le interpreteze corect semnificația. Domeniul nondualistic şi non- linear nu poate fi tradus uşor în raționarea secvențială a logicii/eului/minții, care sunt marcate de poziționalitățile şi presupozițiile dualității precum timpul, durata, cauzalitatea şi spațiul.

Cercetarea conştiinței a dezvăluit faptul că iluminarea este un element rar din punct de vedere statistic, şi, chiar şi atunci când se petrece (la nivelul 600), şansele ca ființa iluminată să se întoarcă la o viață

activă în lume sunt de numai 20 de procente. Atunci când nivelul conştiinţei atinge valoarea 700 sau 800, şansele ca înțeleptul să recâştige abilitatea de a relaționa cu lumea sunt de numai 5 procente. Iar atunci când conştiința atinge nivelul 900, numai un singur procent din cei implicați mai păstrează abilitatea de a se întoarce în lume. Motivele acestui fapt vor fi investigate şi explicate în capitolele care urmează.

Iluminarea este cel mai bine descrisă ca o stare sau o condiție ce se autorevelează, înlocuind starea anterioară a conştiinței. Această stare este completă în sine, fiind numită, de obicei, „realizarea Sinelui”. În experiența ce va fi descrisă, nu a fost făcută nici o mențiune despre această întâmplare pentru mai mult de 30 de ani, deoarece recontextualizarea fenomenului într-o manieră ce poate fi exprimată într-un limbaj semnificativ presupune un proces de foarte lungă durată. Capacitatea de a o face totuşi a fost impersonală, constituind un rezultat al inspirației ca dar al Divinității, prin intermediul căreia starea amintită a putut fi împărtăşită şi altora.

Pentru a facilita înțelegerea şi a oferi un mijloc de orientare şi o perspectivă de ansamblu, nivelurile calibrate ale conştiinței aferente diferitelor stadii vor fi explicate în capitolele următoare, în urma unei asemenea calibrări va exista întotdeauna o explicație, menită clarificării semnificației cuvintelor care, altminteri, ar putea părea obscure. Valoarea acestei

metode rezidă în faptul că ca oferă posibilitatea unei cunoaşteri subiective.

Precizări istorice

(în continuare voi face nişte adăugiri la secțiunea Despre autor aşa cum a apărut în cărțile *Putere versus Forță* şi *Ochiul Sinelui,* oferind un context istoric.)

Notă autobiografică

O succesiune de stări intense ale conştientei, începute la o vârstă tânără, la început au inspirat şi apoi au direcționat procesul înțelegerii subiective.

La vârsta de trei ani a survenit pe neaşteptate o conştientizare completă a condiției şi stării existenței. O înțelegere non- verbală - dar completă - a semnificației „existenței" - urmată imediat de realizarea înfricoşată a faptului că „Eul" ar fi putut foarte bine să nu existe deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, la o conştientă conştiență şi în acel moment s-a născut sinele propriu, iar în conştiința mea subiectivă şi-a făcut intrarea dualitatea între „Este" şi „Nu este".

De-a lungul copilăriei şi adolescenței, paradoxul existenței şi întrebarea referitoare la realitatea sinelui ni-au însoțit constant. Uneori, sinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea

încercată inițial în fața non-existenței, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram „băiatul cu ziarele” din Wisconsin, „beneficiind” de un traseu de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins, la marc distanță de casă, de o furtună de zăpadă, la o temperatură de -20 °F. Bicicleta a alunecat pe gheață, iar viscolul mi-a împrăştiat ziarele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă şi gheață. Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi extenuare. Hainele melc erau înghețate bocnă. Pentru a mă feri din fața vântului, am spart crusta de gheață a unei movile de zăpadă şi mi-am făcut acolo un adăpost. Curând, tremuratul s-a oprit şi i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta a fost acompaniată de o imensă revărsare de lumină şi de o prezență a unei iubiri infinite, fără început şi fără sfârşit, şi care, în acelaşi timp, nu era diferită de propria mea esență pe măsură ce conştiența mea se amesteca cu această stare iluminată şi atotprezentă, am început să uit de prezența propriului meu corp fizic, ca şi de lucrurile din jurul meu. Mintea a devenit liniştită; toate gândurile încetaseră. O Prezență Infinită era tot ceea ce era sau ar fi putut fi dincolo de timp sau de posibilitatea de a o descrie.

După acea stare din afara timpului, dintr-odată am avut conştiența prezenței unei persoane care îmi scutura genunchiul; apoi am zărit fața înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp şi în

tot ce însemna acel lucru, dar datorită iubirii tatălui meu şi din pricina suferinței sale, Spiritul a înconjurat şi mi-a reactivat corpul. Aveam o compasiune pentru frica de moarte a tatălui meu, deşi, în acelaşi timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experiența mea subiectivă pentru că nu a existat nici un context în care să o fi putut descrie. Nu auzisem niciodată despre experiențe spirituale, altele decât cele din viețile sfinților. Dar, după această experiență, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învățăturile religiilor tradiționale şi-au pierdut semnificația. Comparat cu Lumina Divinității care iluminase întreaga existență, Dumnezeul din religia tradițională strălucea palid. Astfel, spiritualitatea a înlocuit religia.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un departament riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori aproape de moarte. Dar nu mă temeam de ea. Era ca şi cum moartea îşi pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinația față de complexitatea minții m-a condus să studiez psihiatria şi contemplația şi m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era agnostic. Amândoi aveam o viziune întunecată asupra religiei. Analizele au decurs bine, ca şi cariera mea, de altfel, şi a urmat succesul.

Stresul vieții profesionale a condus către o boală fatală progresivă, boală ce nu răspundea niciunui

tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase la o stare extremă şi eram conştient de faptul că urma să mor. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferință şi disperare extremă. Pe măsură ce se apropia momentul final, mi-a trecut prin minte un gând: „Şi dacă, totuşi, există un Dumnezeu?" Aşa că am rostit o rugăciune: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum". M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconştiență. Când mi-am recăpătat conştiența, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forță, încât eram paralizat de venerație.

„Persoana" care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezență Infinită, înzestrată cu o putere nelimitată, care înlocuise ceea ce fusese „eu". Corpul meu şi acțiunile sale erau controlate numai de Voința Infinită a Prezenței. Lumea era iluminată de claritatea unei Unități Infinite. Toate lucrurile revelau frumusețea şi perfecțiunea lor infinită ca expresie a Divinității.

Pe măsură ce viața a continuat, a persistat şi această neclintire. Nu exista nici o voință personală; corpul fizic funcționa numai sub direcția Voinței Prezenței, infinit puternică, dar şi extrem de tandră. În această stare, nu exista nici o nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară, şi de altfel nici posibilă, nici o conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de

suprasolicitat, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Eram inapt de a funcționa efectiv în lume. Odată cu toate frica şi anxietatea, dispăruseră şi toate motivațiile obişnuite. Nu era nimic de căutat, pentru că totul era perfect. Faima, succesul şi banii deveniseră golite de semnificație. Prietenii mă presau să fiu pragmatic şi să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivație obişnuită pentru a face acest lucru. Totuşi, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalității şi am înțeles că originea bolilor emoționale se găsea în credința oamenilor că ei *erau* personalitatea lor. Şi astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Practica însemna două mii de pacienți externi, ceea ce a necesitat mai mult de cincizeci de terapeuți şi alți angajați, un număr de douăzeci şi cinci de birouri, laboratoare de cercetare, cabinete medicale şi laboratoare pentru electroencefalogramă. Veneau cam o mie de pacienți noi în fiecare an. În plus, eram invitat la emisiuni de radio şi televiziune. În 1973, am rezumat munca mea în cartea „*Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară*", avându-l drept co-autor pe profesorul laureat al premiului Nobel, Linus Pauling. Această lucrare a apărut cu zece ani înaintea timpului său şi a avut darul de a stârni lucrurile.

Condiția generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătățit treptat şi apoi a survenit un alt fenomen: am simțit o bandă de energie dulce, minunată, ce urca

prin şira spinării şi ajungea în creier, unde crea o senzație intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viață se petrecea prin sincronicitate, evoluând într-o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezența, şi nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „şinele" meu personal era conştiința asupra acestui fenomen. Un mai mare „Eu", mai profund decât sinele de dinainte sau de gândurile sale, era cel care determina tot ceea ce se petrecea.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate şi de alții de-a lungul istorici; astfel, am început să cercetez învățăturile spirituale. inclusiv pe cele ale lui Buddha şi ale înțelepților iluminați, cele ale lui Huang Po, dar şi pe acelea aparținând învățătorilor mai recenți, ca de exemplu Ramana Marharshi şi Nisargadatta Maharaj. Astfel mi s-a confirmat faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice. Deodată, am înțeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimentând în cele din urmă acelaşi extaz spiritual pe care-l raportau sfinții creştini şi Sri Ramakrishna.

A fost necesar să-mi întrerup practica obişnuită de a medita câte o oră în fiecare dimineață şi seară, deoarece aceste meditații intensificau extazul atât de mult, încât devenise imposibil să mai funcționez normal. O experiență similară cu cea care mi se întâmplase pe când eram băiat, în movila de zăpadă, se repeta şi devenea din ce în ce mai dificil să părăsesc acea stare şi să mă întorc în lume. Incredibila frumusețe a tuturor

lucrurilor strălucea în toată perfecțiunea lor, şi acolo unde lumea vedea urâțenie, nu vedeam decât o frumusețe fără de timp. Iubirea spirituală suprima toate percepțiile şi granițele dintre aici şi acolo, dintre atunci şi acum, iar separarea dispăruse.

Am petrecut mulți ani în linişte interioară şi, în tot acest timp, puterea Prezenței creştea. Viața nu mai era personală; nu mai exista o voință personală. „Eul personal se dizolvase şi devenisem un instrument al Prezenței Infinite, acționând după voința acesteia. Oamenii simțeau o pace extraordinară în aura acestei Prezențe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea mea de dinainte, am înțeles că, de fapt, ei îşi primeau răspunsurile de la propriul lor Sine, care nu diferea deloc de sinele meu. Acelaşi Sine strălucea din ochii fiecărei persoane.

Dincolo de înțelegerea obişnuită, miraculosul se petrecea spontan. Multe maladii cronice, de care corpul meu suferise ani de-a rândul, dispăruseră. Vederea mi se normalizase spontan, nemaiavând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de-o viață. Ocazional, simțeam energia extraordinar de plăcută a unei Iubiri Infinite care începea să radieze pe neaşteptate din inimă înspre scena unei nenorociri şi o rezolvare miraculoasă avea loc spontan.

Schimbări profunde ale percepției au survenit pe neaşteptate şi în împrejurări improbabile. Prezența se intensifica pe neaşteptate până ce orice lucru şi orice

persoană care părea separată în percepția obişnuită, se contopeau într-o universalitate şi unitate atemporală.

În Tăcerea absolută şi lipsită de orice mişcare, nu există „evenimente” sau „lucruri”. Nu se „întâmplă”, de fapt, nimic, pentru că trecutul, prezentul şi viitorul sunt numai artefacte ale percepției, cum este. de altfel, şi iluzia unui „eu” separat, obiect al naşterii şi morții.

Pe măsură ce sinele limitat şi fals se dizolva în sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzație inefabilă de întoarcere acasă, la o stare de pace absolută şi de eliberare de toate suferințele. Aveam conştiența faptului că numai iluzia individualității este originea oricărei suferințe. Atunci când o persoană înțelege că *este* universul, complet şi una cu tot ceea ce este, etern şi iară sfârşit, nici o suferință nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienți din toate țările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiți de speranță. Veneau de la spitale îndepărtate, transportați grotesc, înfăşurați în cearceafuri ude, albe, sperând să-şi găsească tratamentul pentru vindecarea din psihoze grave şi tulburări mentale incurabile. Unii erau catatonici; mulți erau muți de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparența zdrobită, bolnavă şi nevolnică, am văzut clar esența radiantă a iubirii şi frumuseții, probabil că atât de ascunsă vederii obişnuite, încât aceşti pacienți deveniseră complet neiubiți în această lume.

Într-o zi, o femeie catatonică şi mută a fost adusă la spital în cămaşă de forță. Avea o dereglare neurologică

severă şi nu putea sta în picioare. Zbătându-se pe podea, a intrat în spasme şi ochii i se dădeau peste cap. Părul ei era în dezordine, hainele rupte, şi scotea sunete guturale. Familia ei era destul de bogată şi, prin urmare, fusese consultată de nenumărați medici de-a lungul anilor - unii dintre ei fiind specialişti celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil şi profesia medicală renunțase în cele din urmă, ca la un caz lipsit de speranță.

Am privit-o şi am întrebat non-verbal: „Doamne, ce vrei să fac cu ea?" Am înțeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Sinele ei interior i-a strălucit în ochi şi sinele s-a conectat cu acea Prezență iubitoare. În aceeaşi secundă, ea s-a vindecat prin recunoaşterea propriei sale realități despre cine era cu adevărat; ce s-a întâmplat cu mintea şi corpul ci n-au mai avut nici o importanță pentru ea.

În esență, acelaşi lucru s-a petrecut în cazul a nenumărați pacienți. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alții nu, dar acest fapt al însănătoşirii clinice n-a mai avut importanță pentru aceşti pacienți. Agonia lor interioară luase sfârşit; deoarece se simțeau iubiți şi împăcați interior, chinul lor se sfârşise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost recontextualizată de Compasiunea Prezenței, astfel încât cl sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcende lumea şi aparențele acesteia. Pacea interioară a Sinelui, ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp şi identitate.

Am înțeles că orice chin şi suferință provine exclusiv de la *eu* şi nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minților pacienților mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de mutenie şi nu vorbise de mulți ani), sinele i-a spus prin intermediul minții: „îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ți-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău *eu* . S-a ridicat brusc de pe podea şi a început să vorbească, şocând asistenta care a fost martoră la această situație.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleşească. Veneau lot mai mulți bolnavi şi aşteptau să se elibereze paturi, deşi spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienții mei. Am simțit o frustrare enormă în fața imensei suferințe umane şi a imposibilității mele de a mă ocupa de mai mulți pacienți în acelaşi timp. Am simțit că trebuie să existe o cale de a mă adresa direct cauzelor maladiilor obişnuite, eternul izvor al deznădejdii şi suferinței umane.

Aceasta a condus la studiul kinesiologiei, care a revelat o descoperire uluitoare.

Era „culoarul" dintre două universuri - lumea fizică şi lumea minții şi a spiritului, o interfață între dimensiuni. Într-o lume plină de „adormiți" ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în față atât un instrument de recuperare, cât şi unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanță, gând

sau concept la care mă puteam gândi şi am cerut studenților şi asistenților mei să facă acelaşi lucru.

Apoi s-a tăcut o descoperire majoră: în timp ce toți subiecții slăbeau când erau supuşi unor stimuli negativi - spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali - studenții disciplinelor spirituale, ce-şi crescuseră nivelul conştiinței, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obişnuiți. În conştiința lor survenise o schimbare importantă şi decisivă - probabil atunci când au înțeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectați numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că însuşi procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creşterea abilității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței, inclusiv în fața bolilor.

Sinele avea capacitatea de a schimba lucrurile prin simplul fapt de a le cunoaşte. Iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul non-iubirii. Întreaga schemă a civilizației putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui anumit punct. Ori de câte ori s-a întâmplat acest lucru, istoria s-a bifurcat spre drumuri noi.

A devenit clar că aceste înțelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil şi irefutabil. Părea că marea tragedie a vieții umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit şi indus în eroare atât de uşor, discordia şi conflictul fiind consecințele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de

fals. Dar, în acest punct se găsea şi un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conştiinței însăşi şi de a face explicabile acele lucruri care, altfel, puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viața de dinainte cu tot ceea ce conținea, înlocuind-o cu o viață retrasă într-un orăşel mic. Următorii şapte ani au fost petrecuți în meditație şi studiu.

A revenit starea atotputernică de fericire. Iară a fi căutată în mod special, şi, în cele din urmă, a apărut nevoia de a învăța cum să fii în Prezența Divină şi să continui să funcționezi în lume. Mintea pierduse de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a face cercetare şi a scrie, era necesar să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formelor.

Experiențele excepționale şi subiective ale adevărului, care sunt domeniul misticului, afectează toată omenirea, pentru că transmit energia acestui nivel în conştiința colectivă. Asemenea stări nu pot fi înțelese de către majoritatea oamenilor) şi sunt, prin urmare, reduse la o semnificație limitată, cu excepția căutătorilor spirituali. Aceasta a condus la efortul de fi obişnuit, pentru că a fi normal şi obişnuit constituie o expresie a Divinității. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieții de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjurați de atenție şi bunătate față de ceilalți. Restul

se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu nu este separat de comun.

Şi astfel, după o lungă şi circulară călătorie a spiritului, s-a întâmplat întoarcerea la cea mai importantă muncă - aceea de a aduce Prezența măcar cu puțin mai aproape de înțelegerea şi atingerea a câtor mai multe ființe umane posibil.

* * *

Prezența e tăcută şi transmite o stare de pace, care constituie spațiul în care şi prin care Totul Este şi îşi are existența, desfăşurându-se. Este infinit de tandră şi totuşi dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel tăcut de extaz inexplicabil. Experiența timpului încetează, nu mai există aprehensiune ori regret, nici suferință, nici anticipare. Sursa bucuriei e nesfârşită şi mereu prezentă. Neexistând început şi sfârşit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorință, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect şi complet.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepției. Pe măsură ce Prezența predomină, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se linişteşte, gândul „*eu sunt*” dispare şi el la rândul său, iar Conştienta Pură străluceşte întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost şi vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi universurile, dincolo de timp şi, prin urmare, fără început ori sfârşit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conştientei?” dar sunt foarte puțini cei care urmează paşii, tocmai pentru că sunt atât de simpli. La început, dorința de a atinge această stare era intensă. Apoi a apărut disciplina pentru a putea acționa cu o calitate constantă a iertării şi blândeții, fără excepție. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există - inclusiv pentru propriul său sine şi pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ține dorințele în suspensie şi de a abandona voința personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simțire, dorință sau acțiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai tăcută. La început, s-a eliberat de toate poveştile, apoi de idei şi concepte. Pe măsură ce renunțăm la dorința de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs, numai jumătate din ele ajungând să se mai formeze. În cele din urmă, a devenit posibilă abandonarea energiei înseşi ce se află în spatele procesului gândirii, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menținerii acestei fixități şi constanțe a concentrării, tară a permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditație, a continuat şi în timpul altor activități obişnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obişnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puțin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi

realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăseşte Pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăseşte câmpul gravitațional al Pământului - de tot mai puțină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spațiu sub propria sa inerție.

Dintr-odată, pe neaşteptate, s-a petrecut o schimbare în conştientă şi Prezența a dominat, inconfundabilă, neîndoielnică şi atotcuprinzătoare. Au existat câteva momente de nelinişte şi teamă, că sinele a murit, apoi, absolutul Prezenței a inspirat o străfulgerare de venerație. Această accedere a fost spectaculoasă, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienței obişnuite. Acest şoc profund este amortizat de iubirea ce însoțeşte şi este alături de Prezență. Fără sprijinul şi protecția acelei iubiri, am fi anihilați.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agățat de propria-i existență, temându-se că va fi nimicit. În loc să se întâmple aşa ceva, în momentul morții *eu lui,* locul său a fost luat de sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut şi evident, în expresia perfectă a propriei sale esențe. Odată cu nonlocalitatea a survenit şi conştiența faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul şi acelaşi lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identitățile, sexele, dincolo de umanitatea însăşi. Aşadar, nu mai trebuie să ne temem de suferință şi de moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct este lipsit de importanță. La anumite niveluri ale conştiinței spirituale, suferințele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea Absolută, atare considerații sunt irelevante. Corpul îşi va urma drumul său determinat şi se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanță, nu ne mai afectează deloc acest aspect; Realitatea este neafectată. Corpul apare mai curând ca un *„el”* decât ca un *„eu”,* ca un terț sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca şi cum acesta ar fi un „eu” individual poate părea de-a dreptul comic; dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conştienți în lumea formei şi a dualității. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă şi să lăsăm Providenței să se descurce cu ajustările sociale. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă.

În această apocalipsă ultimă a sinelui, disoluția singurei dualități rămase - cea a existenței şi non-existenței - însăşi identitatea se dizolvă în Divinitatea Universală, nemaiexistând nici o conştiință individuală care trebuie să aleagă. Apoi, pasul ultim, este tăcut de Dumnezeu.

DR. DAVID R. HAWKINS, 1995

Prolog

Redăm, în cele ce urmează, un rezumat al informațiilor prezentate anterior în volumele *Putere versus Forță* şi *Ochiul Sinelui*.

Sursa universului şi a oricărei existențe rezidă într-o potențialitate a Puterii Infinite şi lipsite de formă. Din supremul Nemanifestat s-a născut universul manifestat în forma domeniilor lineare şi nonlineare. Forma are locație şi durată. Ceea ce este lipsit de formă este nonlocal şi în afara timpului.

Mintea umană este conştientă de sine datorită unui principiu general şi a unei realități existente numite, de regulă, „conştiință". Aceasta este condiția subiectivă responsabilă atât pentru conştiența propriei existențe,

cât şi pentru conținutul experimental al existenței pe care îl numim viață.

În vreme ce evenimentele pe care le atribuim vieții personale sunt înregistrate în memoria personală, toate evenimentele din univers, indiferent cât de minore (precum un gând pasager) sunt înregistrate în câmpul infinit şi impersonal al conştiinței, dincolo de timp, localizare şi amintire. Este ca şi cum spațiul înregistrează pentru totdeauna tot ceea ce se întâmplă. Această înregistrare este apoi discernibilă şi disponibilă întotdeauna, printr-un fenomen fiziologic simplu, numit test kinesiologic. Acest lucru este posibil deoarece răspunsul kinesiologic este mediat de conştiința nonlocală.

Conştiința este o calitate invizibilă a vieții ce are proprietatea unică de a reacționa la un stimul real, deoarece acesta are sau a avut o existență în realitate, fiind, prin urmare, „adevărat". Dacă o afirmație adevărată este prezentată conştiinței umane în mod verbal, sau, pur şi simplu, păstrată tăcut în minte, tonusul muscular al corpului se întăreşte automat ca semn al recunoaşterii adevărului. În contrast, el slăbeşte ca răspuns la falsitate, deoarece aceasta nu are o existență reală. Prin urmare, conştiința poate fi asemănată cu un bec care funcționează în prezența electricității (adevărul), dar nu mai luminează dacă îi dispare sursa de electricitate (falsitate).

Descoperirea majoră a testului kinesiologic rezidă în faptul că, grație acestuia, ***pentru prima dată in istorie***

putem discerne adevărul de falsitate, în privința oricărui eveniment petrecut în timp sau spațiu. Testul însuşi s-a dovedit a fi independent de opiniile şi credințele personale şi, de fapt, chiar şi un copil inocent este la fel de potrivit, ca adultul sofisticat şi informat. De asemenea, răspunsul se dovedeşte a fi acelaşi, indiferent dacă întrebarea este verbalizată sau păstrată tăcut în minte.

Capacitatea conştiinței de a discerne adevărul de falsitate a însemnat că domeniul invizibil şi nonlinear al adevărului spiritual putea fi cercetat, iar realitatea stărilor iluminate putea fi validată. Prin intermediul folosirii testării kinesiologice, a fost posibilă construirea unei scale a conştiinței care cuprindea întreaga umanitate, în toate expresiile sale de-a lungul istorici. Această scală a fost ordonată numeric. Dacă toate posibilitățile umane ar fi fost dispuse pe o scală care începea la un capăt cu simpla existență fizică şi progresa spre cele mai înalte niveluri ale conştiinței care ar putea exista, numerele s-ar fi dovedit a fi progresiv uriaşe. Prin urmare, a fost construită o scară de la 1 la 1000. Ea a fost logaritmică, pentru a face utile în practică aceste numere foarte mari.

S-a descoperit că tot ceea ce calibra peste nivelul 200 se dovedea a fi adevărat, după cum tot ceea ce se situa sub nivelul 200 era fals. Ceea ce era peste nivelul 200 se dovedea constructiv, integru şi în sprijinul vieții, iar ce era sub 200 negativ şi dăunător umanității. Prin urmare, 200 s-a dovedit a fi nivelul critic, ce diferența

adevărul de falsitate. Aceasta a constituit probabil cea mai importantă descoperire.

Capacitatea de a discerne adevărul de falsitate are o importanță extrem de profundă, deoarece reprezintă exact lucrul care îi lipseşte minții umane. Astfel, descoperirea a fost un adevărat „sesam deschide-te" pentru misterele universului, constituind totodată cheia care a deschis accesul spre tot ceea ce a fost ascuns conştientei umane de-a lungul istorici. A fost într-adevăr un „Eşme" al domeniului nonlinear. Precum descoperirea telescopului, a deschis calea investigării unor întregi universuri ce fuseseră inaccesibile până atunci.

Rezultatele acestor cercetări au fost prezentate mai întâi comunității ştiințifice în forma unei dizertații intitulate „Analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinței umane". Aceasta a fost o prezentare formală, ce îndeplinea rigorile demonstrabilității ştiințifice (de exemplu. „P„01", „Ipoteza nulă", „Analiza statistică", grafice, tabele, documentații şi referințe detaliate).

Putere versus Forță a descris descoperirile şi implicațiile acestora pentru diferitele straturi ale societății, inclusiv aspecte ale realităților spirituale ce până atunci nu fuseseră considerate „reale" de paradigma lineară Newtoniană limitată a ştiinței tradiționale. Acest nou instrument de investigație a permis o explorare rațională şi comprehensivă a domeniului nonlinear al semnificației şi contextului.

Inițial, a diferențiat faptul că sub 200 erau nivelurile forței, iar peste 200 cele ale puterii. S-a mai descoperit că toate calitățile forței sunt în mod intrinsec slabe, locale, dăunătoare vieții şi consumatoare de energie, în vreme ce puterea bazată pe adevăr este permanentă, nonlocală şi mai degrabă produce energie decât să o consume.

Tehnica testării kinesiologice s-a dovedit de o mare valoare deoarece (1) permitea diferențierea adevărului de falsitate, (2) permitea calibrarea conştiinței umane şi (3) permitea investigarea oricărui subiect petrecut în timp sau spațiu. Ca rezultat, a fost dezvoltat un mijloc de contextualizare a evoluției conştiinței umane de-a lungul timpului, precum şi a destinului acesteia chiar şi dincolo de cadrul unei vieți individuale fizice.

Astfel. Scala Conştiinței a permis o recontextualizare comprehensivă a omenirii în toate expresiile acesteia. S-a observat că majoritatea omenirii se încadrează în nivelurile inferioare ale conştiinței şi că un procent extrem de redus (un singur om din zece milioane) atinge nivelul 600 al conştiinței. Prin urmare, *Putere versus Forță* s-a focalizat asupra nivelurilor conştiinței de până la valoarea 600.

Ochiul Sinelui a investigat apoi adevărurile spirituale venerate istoric ca stări de iluminare. S-a descoperit că în cadrul stărilor iluminate există straturi sau niveluri progresive ale înțelegerii. Aceste stări avansate reprezintă niveluri de conştientă tot mai înalte. Fiecare nivel reprezintă totodată o limitare a conştiinței de către

o dualitate spirituală tot mai avansată, ce trebuie rezolvată înainte de a putea atinge următorul nivel.

Ochiul Sinelui descrie realitatea subiectivă a misticului avansat într-un asemenea mod încât aceste stări să devină inteligibile. Acest luciu a rezultat în clarificarea învățăturilor spirituale istorice, precum şi în rezolvarea eternelor mistificări şi concepții eronate. Prin urmare, *Ochiul Sinelui,* care calibrează în marjele superioare ale nivelului 900, s-a focalizat asupra adevărului spiritual foarte avansat.

Din punct de vedere istoric, în cadiul domeniului uman, cantitatea maximă de energic spirituală ce poate fi tolerată de corpul omenesc şi de sistemul nervos, calibrează la nivelul 1000, care reprezintă totodată nivelul calibrat al fondatorilor marilor religii ale lumii, acei mari învățători (avataruri) din istoric, precum Christos, Buddha şi Krishna. Subiectul cărții de față se focalizează asupra celor mai avansate niveluri ale conştiinței umane, adresându-se, prin urmare, celor cuprinse între 850 şi 1000. Nici o „persoană" sau „personalitate" nu poate scrie despre asemenea niveluri, indiferent dacă încearcă să facă acest lucru din perspectiva experienței subiective sau a înțelegerii. Prin urmare, adevăratul autor al cărții de față este conştiința însăşi. Aceste niveluri ale conştiinței apar dintr-o subiectivitate fundamentală ce transcende identitatea personală. La acest nivel, conştiința nu face decât să utilizeze mintea şi corpul omenesc pentru a permite comunicarea în formă şi limbaj. Cu toate acestea,

puterea Adevărului există independent de limbaj, deşi îl acompaniază precum o undă ce întăreşte şi facilitează comprehensiunea.

Iluminarea este o stare sau o condiție lipsită de formă, dar care radiază propria energic puternică prin intermediul unui om care a supraviețuit apariției şi progresiei acestei stări. Aceste afirmații vor fi explicate şi elucidate în textul care urmează.

Notă informativă preliminară

În lucrările precedente a fost descrisă o Scală Calibrată a Conştiinței, ce a fost coroborată de mii de investigatori independenți şi care poate fi reprodusă indiferent din ce punct al său se începe. Această verificare a fost efectuată De-a lungul unei perioade de peste 25 de ani, de către nenumărați indivizi şi grupuri de cercetare. La momentul scrierii acestei cărți, verificarea implicase deja peste 310.000 de calibrări. Dacă apărea o discrepanță aparentă, în urma unei investigații mai atente se dovedea că presupusa eroare era rezultatul unei tehnici greşite sau şi, mai adesea, rezultatul unei imperfecțiuni în modul de adresare al întrebării.

Cu toate acestea, în mod paradoxal, au existat plângeri ocazionale că tehnica „nu funcționează sau generează răspunsuri greşite". Unele dintre aceste plângeri erau formulate într-un stil intelectual şi erudit şi, deşi argumentarea părea logică, rezultatele erau eronate. Acesta părea a fi un paradox de nerezolvat. Abia foarte recent, s-a rezolvat de la sine, prin

descoperirea neaşteptată a faptului ***că răspunsul kinesiologic este valid şi funcțional numai în condițiile în care persoanele care îl folosesc calibrează ele însele peste valoarea 200, iar întrebările sunt integre, calibrând, prin urmare, şi ele peste acest nivel.*** Totodată, această descoperire a demonstrat principiul conform căruia puterea şi puritatea spirituală merg mână-n-mână.

În timpul cercetării inițiale, atunci când a fost descoperit faptul că metoda kinesiologică era capabilă să discearnă adevărul de falsitate cu privire la orice eveniment petrecut în univers, existau temeri că ar fi putut fi folosită pentru scopuri non-integre în caz că ar fi încăput pe mâini egoiste. Aşa cum s-a dovedit, în cele din urmă, aceste temeri erau inutile, dat fiind faptul că tehnica însăşi deținea o modalitate de protecție necunoscută şi înnăscută. Astfel, intenția investigatorului joacă un rol semnificativ în privința validității rezultatelor, iar tehnica însăşi pare să limiteze folosirea ei exclusiv la ceea ce este benefic omenirii.

Să recapitulăm elementele esențiale ale metodei kinesiologice de diferențiere a adevărului de falsitate.

Ambii parteneri (sau cel care pune întrebările, în cazul folosirii metodei solitare) trebuie să calibreze peste nivelul 200.

Motivația sau intenția întrebării trebuie să fie integră, adică să calibreze şi ea peste nivelul 200.

Întrebarea trebuie prezentată în forma unei afirmații declarative.

Numerele calibrării trebuie corelate cu scala amintită, de exemplu, „Pe o scală de la 1 la 1000, X calibrează la nivelul 200, 300” etc. (vezi Anexa B).

Un răspuns corect poate fi obținut şi în cazul în care afirmația nu este verbalizată ci, pur şi simplu, reținută în minte, ca o imagine. Prin urmare, răspunsul nu este influențat de opiniile şi credințele personale ale subiectului. Spre exemplu, puteți afirma :„Imaginea la care mă gândesc este adevărată”.

Explicaţie

Răspunsul kinesiologic a fost confirmat de mii de clinicieni din toată lumea, timp de mai multe decenii. Este un fenomen replicabil experimental şi nu poate fi explicat de logica obişnuită sau de fizica newtoniană. Este făcut comprehensibil de către fizica avansată a mecanicii cuantice, în cadrul căreia intenția observatorului/investigatorului facilitează sau nu facilitează un colaps al funcției ondulare (Procesul I von Neumann). Astfel, prin principiul Heisenberg, starea universului (ecuațiile Schrödinger) este redusă sau nu (procesul Dirac) şi, prin urmare, răspunsul cuantic este limitat la „da” sau „non-da” (vezi Anexa D, dedicată Mecanicii Cuantice).

SECȚIUNEA ÎNTÂI – *Procesul*

CAP. I - *Profesori şi studenți*

Î: ***Cum îmi dau seama dacă merg în direcția corectă?***

R: Direcția este un concept linear. Ceea ce vă întrebați probabil, este dacă drumul pe care îl urmați este potrivit şi valid. Aceasta este o întrebare importantă şi reprezintă o dovadă de modestie în cadrul conştientizării de către eu/minte a incapacității sale de a deosebi adevărul de falsitate. Nivelul conştiinței

oricărei învățături sau a oricărui învățător din trecut sau din prezent poate fi verificat. De asemenea, cu ajutorul testului kinesiologic, se poate verifica dacă drumul urmat este cel potrivit.

Î: ***De ce există atât de multe descrieri diferite ale lui Dumnezeu?***

R: Aceste descrieri reflectă capriciile proiecțiilor antropomorfice ale eului. Din cauza limitărilor sale inerente, cui nu îl poate cunoaşte pe Dumnezeu prin intermediul experienței. Dumnezeu reprezintă subiectivitatea absolută care fundamentează existența şi capacitatea de conştientă. Dumnezeu transcende timpul. Spațiul sau caracteristicile umane. De-a lungul istoriei, toate descrierile ființelor iluminate cu privire la Realitatea Ultimă au fost identice. Nu există decât o singură Realitate Supremă.

Zeii mitici ai culturilor antice, asemenea semi-zeilor şi zeităților, aveau domenii sau funcții limitate, cum ar fi zei ai fertilității, ai naturii sau ai recoltei. În locul Realității Divine au fost fabricate pseudozeități ce prezentau limite evidente care, prin definiție, le-ar fi eliminat şansa de a fi Zeul suprem al Creației.

Întrucât Divinitatea sau Dumnezeul nemanifestat transcende orice fel de descriere, Realizarea Supremă este radicală şi pur subiectivă, fiind lipsită de orice fel de conținut. Conştientizarea divinității absolute a Infinitului Suprem ar fi inacceptabilă pentru entitățile ce sunt înşelate în pretinderea dumnezeirii. Putem afirma

apoi că o zeitate falsă este o entitate care a refuzat adevărul în favoarea puterii, mândriei şi a controlului asupra celorlalți, una care a cedat în fața erorii luciferice ce proclamă că eul este Dumnezeu (i.e., megalomanie). La baza acestei erori stă lipsa disponibilității de a abandona suveranitatea eului Totalității lui Dumnezeu.

Realitatea Absolută nu are nici un fel de nevoi, deoarece deja este Tot Ceea Ce Este. Puterea însăşi nu are nici o nevoie de putere. Puterea Infinită nu are nici un fel de nevoie de a controla ceva. Prin analogie, cerul nu are nevoie de nori, dar nici nu îi creează sau distruge. Norii apar în cadrul spațiului său atotcuprinzător şi lipsit de limite. Cerul nu ucide norii, nu se răzbună pe aceştia şi nici nu-i pedepseşte. Cerul oferă egalitate tuturor norilor, precum şi contextul pentru formarea sau dispariția aparenței lor perceptuale.

Î: ***Descrierea lui Dumnezeu ca Ființă Supremă sună aproape impersonal.***

R: Eul gândeşte în termeni de relaționare şi de aceea contextualizează o relație între două ființe separate. Copilul din structura eului speră că Dumnezeu va fi asemenea unui superpărinte ideal. Totuşi, odată cu această descriere apare şi reversul medaliei, reprezentată de teama de a nu-l nemulțumi pe acest părinte.

În contrast cu percepțiile eului despre Dumnezeu, Realitatea Absolută a Sinelui reprezintă manifestarea lui Dumnezeu ca însăşi esența existenței. Iubirea Prezenței

este extrem de personală şi experimentată ca o pace şi o securitate infinită, ca o siguranță a eternității care exclude orice posibilitate a unui „sfârşit” imaginar care să fie temut. Dumnezeul Prezenței completează bucuria desăvârşirii. Iubirea nu este o „calitate” a lui Dumnezeu, ci este însăşi esența Acestuia. Pentru Prezență nu există nici un sentiment al „altcinevacității”. Dumnezeu reprezintă Realitatea atotcuprinzătoare a prezentului fără sfârşit. Nu există nici un „altul” de care să ne temem sau pe care să îl mulțumim.

Prin analogie, soarele nu se joacă De-a v-ați-ascunselea în momentul în care norii credințelor eului sunt înlăturați. Se descoperă că, de fapt. Soarele strălucise în tot acest timp. Lumina şi căldura soarelui radiază pentru că reprezintă esența şi calitatea înnăscută şi intrinsecă a acestuia. Spre deosebire de soarele Pământului, Soarele Dumnezeiesc este permanent. Pentru Infinit, aparițiile şi disparițiile universurilor nu prezintă nici o semnificație. Ceea ce constituie Sursa vieții şi a universului nu se supune apariției şi dispariției. Gloria şi strălucirea lui Dumnezeu nu are nici un fel de cerințe.

Î: ***Care este antidotul îndoielii?***

R: Conştienta lui Dumnezeu este umbrită de cinism, scepticism, precauție rațională, negativism sau chiar ignoranță. Adesea, motivul fundamental dezvăluie răspunsul. Eului nu îi place să-i fie schimbată imaginea despre lume, nici măcar să fie adusă în discuție. Din teamă, îşi protejează paradigma asupra realității. Sc

poate simți amenințat de informații contradictorii şi poate deveni defensiv deoarece este pus într-o lumină „proastă”. De asemenea, îi displace să îşi asume responsabilitatea pentru opiniile sale deoarece, făcând aceasta, i s-ar putea imputa că aceste opinii sunt menținute prin alegere.

Conflictul poate apărea datorită loialităților religioase sau de grup, respectiv datorită tradițiilor etnice sau de familie. Cu toate acestea, loialitatea căutătorului spiritual cu adevărat angajat nu se poate manifesta decât față de Dumnezeu. De asemenea, îndoiala poate fi un semnal sănătos, care anunță că individul în cauză se află într-un loc greşit din punct de vedere spiritual. Pe măsură ce naivitatea se disipează în maturitatea spirituală, discernământul poate emite un semnal de avertizare. Dacă apar îndoieli, este bine întotdeauna să vă opriți. De asemenea, se poate întâmpla ca la un moment dat să depăşiți grupul pe care-l frecventați sau învățătura împărtăşită; atunci înseamnă că este timpul să mergeți mai departe.

Îndoiala poate fi motivată de teama că poate surveni o pierdere a identității obişnuite de sine sau a credințelor adoptate. Pentru a risipi orice urmă de îndoială, nu trebuie decât să identificăm motivațiile, putând utiliza testarea kinesiologică drept mijloc de verificare. Grație răspunsurilor sale simple (prin „da” şi „nu”), testul kinesiologic este atât de rapid şi exact, încât fiabilitatea sa este limitată doar de modalitatea corectă de a pune întrebările şi de respectarea regulilor de bază.

Chiar şi schimbarea unui singur cuvânt (pe motiv că ni s-ar putea părea irelevant), poate genera un răspuns total diferit. de aceea, este recomandat să puneți o serie de întrebări pe care apoi să le verificați. În cazul apariției unei discrepanțe, fie ea şi aparentă, chestionarea viitoare va dezvălui sursa erorii. Afirmațiile neatente pot conduce la răspunsuri înşelătoare.

De exemplu, nivelul conştiinței lui Carl Jung fusese calibrat, De-a lungul anilor, aproximativ la valoarea 520. Un intervievator a afirmat: „Cari Jung calibrează peste nivelul 500", dar răspunsul obținut a fost „Nu". În momentul în care întrebarea a fost reformulată în: „Carl Jung *a calibrat* peste nivelul 500", răspunsul a fost „Da". Răspunsul pentru „Jung calibrează peste nivelul 500" a fost negativ, pur şi simplu, deoarece Carl Jung a decedat.

Pentru a verifica valoarea unui învățător sau a unei căi spirituale, cel mai important lucru care trebuie aflat este dacă acestea calibrează peste nivelul 200. Pentru fiecare nivel există învățători şi învățături valide. O învățătură care calibrează în marjele nivelului 300 susține disponibilitatea şi utilizarea puterii personale cu entuziasm. Uneori, un grup entuziast şi angajat se poate dovedi mult mai de ajutor decât citirea unor texte avansate. Dacă există un decalaj prea mare între nivelul discipolului şi cel al învățătorului, o cantitate mare de informație se poate pierde sau poate să nu fie asimilată.

Un înțelept iluminat se poate afla la un nivel foarte înalt al conştiinței, şi totuşi poate să nu fie capabil să

emită învățături, aşa cum faptul de a fi un mare pianist nu presupune neapărat şi abilitatea de a fi un bun profesor de pian. Pe lângă virtuozitate, este nevoie şi de alte abilități pentru a fi capabil să oferi învățături.

Un învățător perfect ar trebui să aibă răbdarea de a explica adevărurile diverselor niveluri prin contextualizarea lor într-o asemenea manieră, încât să devină auto-evidente. Această capacitate presupune că învățătorului îi sunt familiare atât toate nivelurile de conştiință, cât şi toate problemele ce apar în fiecare nivel. În plus, învățătorul ajută la rezolvarea dualităților şi poziționalităților inerente fiecărui nivel, precum şi a perechilor de contrarii ce rezultă de aici.

Cunoştințele învățătorului trebuie să provină numai din revelarea interioară a adevărului, ce însoțeşte iluminarea şi reprezintă semnul distinctiv al acesteia. Acest lucru are drept rezultat o certitudine inconfundabilă şi o autoritate înnăscută, pe care numai adevărul absolut o poate transmite. Adevăratul învățător clarifică ceea ce este cunoscut prin intermediul Prezenței (denumită în mod clasic, *Purusha*). Sursa înțelegerii învățătorului nu provine din exterior. Prin urmare, citatele din învățăturile maeştrilor faimoşi ai istoriei sunt utilizate doar în scopul clarificării şi familiarizării ascultătorului. Învățătorul iluminat nu are nevoie de confirmări exterioare.

Învățătorul ideal identifică nivelul adevărului ce este rostit, în actuala comunitate spirituală, acest nivel poate fi identificat în mod precis, prin intermediul calibrării

kinesiologice a adevărului. Sursa înțelegerii învățătorului este sacră, neavând astfel nevoie să fie apărată. Adevărul spiritual este complet prin el însuşi, deoarece se sprijină pe propriul merit. Este auto-evident şi nu necesită nici un fel de dovezi sau acord exterior. Subiectivitatea absolută a adevărului revelat exclude orice considerații sau incertitudini, ce izvorăsc numai din *eu*. În momentul în care eul se prăbuşeşte, orice neînțelegere încetează şi este înlocuită de linişte. Îndoiala *este* cui. Se poate afirma că eul este, în primul rând, o structură complexă a îndoielii, ce se menține fabricând probleme, întrebări şi distrageri interminabile şi de nerezolvat. În momentul în care este confruntat cu certitudinea copleşitoare a Adevărului Absolut, aşa cum este reflectat din Sine, eul se prăbuşeşte şi moare literalmente. De fapt, aceasta este singura moarte posibilă şi numai sinele iluzoriu este vulnerabil în fața ei.

Î: ***Oare evoluția conştiinței continuă chiar şi după ce starea numită iluminare înlocuieşte eul?***

R: Poate continua, dar de la sine. Nu reprezintă rezultatul căutării sau strădaniei spirituale. În majoritatea cazurilor, nivelul calibrat al unui învățător iluminat rămâne acelaşi pentru lot restul vieții sale. Conştiința îşi continuă evoluția în mod spontan, în cazuri rare. Este ca şi cum spiritul devine conştient de un paradox care reclamă un deznodământ. Inspirația spirituală caută acum să rezolve blocajul. Precum un corp pe suprafața pielii, acesta atrage atenția asupra sa.

De asemenea, poate face acest lucru printr-un semnal ce anunță o durere chinuitoare în întreg corpul şi sistemul nervos. Experiența ne învață că în urma rugăciunii intense şi a meditației, va surveni o revelație spontană ce rezolvă aparentul paradox, iar apoi durerea încetează.

Aceste senzații dureroase pot proveni dintr-un sistem de credință ce postulează că suferința este necesară pentru a atinge Dumnezeirea sau pentru a-i servi lui Dumnezeu. Odată ce acest sistem de credințe inconştient este înlăturat, durerea îşi diminuează intensitatea. Prin intermediul investigației kinesiologice, se poate descoperi faptul că sistemele de credințe ale multor vieți nu mai sunt acceptabile pentru conştiința spirituală, fiind suprimate în inconştient, care poate fi deosebit de dur şi strict în ceea ce priveşte eroarea spirituală sau defectul. Acest fapt poate cauza senzații dureroase, ce sunt resimțite ca şi cum nervii ar li conectați la o sursă de curent electric de mare voltaj. După această descoperire, senzația de arsură se poale estompa, dar orice limitare în conştiența spirituală se poate face cunoscută încă, printr-un disconfort spiritual interior ce persistă până în momentul în care limitarea începe să fie conştientizată şi este înlăturată prin rugăciune intensă şi meditație.

Î: ***Sectele reprezintă capcane pentru cei neatenți. Cum pot fi diferențiate de grupurile spirituale legitime, cure s-au desprins însă dintr-un grup mai mare?***

R: Mai întâi, trebuie spus că sectele calibrează sub nivelul 200. Acest lucru se poate datora faptului că învățăturile lor sunt eronate sau că, deşi învățăturile pot fi valoroase, organizația însăşi nu e integră. Uneori, sursa erorii este chiar liderul respectivei organizații. Din punct de vedere spiritual sectele se adresează cu precădere celor inocenți, creduli, naivi sau ignoranți.

Prin intermediul discernământului şi maturității spirituale, caracteristicile sectelor devin evidente. În primul rând, acestea exploatează. Cel care controlează este, de obicei, liderul, banii constituie un aspect important, supunerea față de grup este accentuată, iar sectele insistă asupra atragerii de prozeliți precum şi asupra eliminării relațiilor cu soții, familia sau cu prietenii. Există o serie de secrete, o ierarhie; se utilizează presiunea psihologică şi un gen de persuasiune ce se învecinează cu spălarea creierului. Cel care părăseşte grupul trebuie să suporte presiuni negative, precum şi consecințe psihologice sau chiar fizice. Pot exista inițieri, promisiuni şi jurăminte de credință. Liderul este carismatic, persuasiv şi este înconjurat de un cult al personalității. Sexul este interzis membrilor, însă liderul este scutit de această regulă.

Liderul (şi nu învățăturile) devine centrul de interes, cel asupra căruia se concentrează energia, darurile, banii, favorurile şi adulația, iar simpla menționare a numelui său produce mai degrabă „oh-uri” şi „ah-uri” decât venerație şi respect. De cele mai multe ori, liderul

pretinde a avea o relație specială cu o entitate invizibilă de pe „lumea cealaltă”, ce poartă un nume special. Acest spirit sau entitate „superioară” dă ordine şi indicații în ceea ce priveşte tot soiul de lucruri bizare sau obişnuite sau prezice iminența unor mari dezastre în viitor. Toate acestea impresionează potențialii adepți vulnerabili şi naivi, ce sunt, de asemenea, păcăliți şi de prozelitismul şi entuziasmul sectei.

Adepții sectelor ajung să fie atât de „spălați pe creier”, încât uneori este nevoie să fie salvați şi „deprogramați” de către profesionişti specializați. Iar atunci când pretențiile unui lider carismatic sunt expuse, mulți dintre adepții prostiți recurg la negare chiar şi în fața unor fapte evidente. Multe asemenea exemple sunt postate, în mod obişnuit, pe Internet, de către grupurile de cercetare (de exemplu, un lider de sectă a recomandai nişte investiții riscante; altul susținea că este „vocea” unui învățător/ghid de pe „lumea cealaltă” care, pentru o taxă usturătoare, putea să ofere informații, care, de fapt, erau false, despre o persoană care nici măcar nu exista, etc.).

Ascensiunea în ierarhia grupului presupune sume mari de bani, pentru fiecare treaptă, uneori ajungându-se la mii de dolari. Pentru fiecare treaptă este valabil un titlu, cum ar fi gradul întâi. Adept; gradul al doilea, învățător; gradul al treilea, Maestru, şi aşa mai departe. Unele din aceste organizații sunt structurate asemenea unor scheme de marketing cu multiple niveluri, profitul mergând la liderii din vârful piramidei.

Învățăturile şi activitățile grupului încalcă preceptele spirituale de bază prin pretinderea exclusivității şi justificarea acțiunilor bazate pe interpretări evident eronate şi învățături obscure, precum şi prin încrederea acordată unor scripturi negative, cum ar fi Cartea Revelațiilor (Apocalipsa). Învățăturile însele sunt adeseori bizare. Adepții sunt siliți să adere la credințe şi acțiuni extreme, aflate la granița cu nebunia, cum ar fi aşteptarea în deşert pentru a fi salvați de OZN-uri; sinucideri în masă; aruncarea de gaz otrăvitor în metrou; mutilări ale propriei persoane şi ale celorlalți (de exemplu găurirea craniului; amputarea organelor genitale; sacrificii bizare ale sângelui); speranța în extraterestri imaginari; asasinarea necredincioşilor (infidelilor); sinucideri cu bombe; sacrificarea copiilor şi animalelor; invocarea unor entități astrale şi a demonilor; amestecarea în ocultism; comiterea de acte nenaturale; donarea câştigului organizației (deopotrivă în forma unor taxe şi jurăminte voluntare de sărăcie).

Devotații sunt exploatați şi controlați prin abuzarea de încrederea şi credința lor naivă. „Prin roadele lor pot fi cunoscuți". Prin contrast, ceea ce provine de la Dumnezeu aduce frumusețe, dragoste, bucurie, iertare, compasiune, pace şi libertate.

Î: ***Unele religii sau ramuri ale religiilor tradiționale aproape că se aseamănă sectelor.***

R: lată o observație inteligentă. Derivatele religiilor afişează strălucirea, statutul şi numele fondatorului original, dar se divizează apoi în culte şi devin chiar

corupte. Acest lucru este uşor de recunoscut deoarece presupune segmentare, rivalitate ostilă şi încercări deschise de a controla (de exemplu, terorismul islamic calibrează la nivelul 70). Adepții acestuia sunt descrişi adesea ca „militanți" sau „fundamentalişti".

Exploatarea non-integră şi denaturarea adevărului spiritual sunt la fel de vechi ca şi religia însăşi, după cum dezvăluie şi următorul citat, care, deşi foarte important, este adesea ignorat:

„Dar Israelul avea atât profeți falşi cât şi adevărați; asemenea veți avea şi voi profeți falşi printre voi...Vor câştiga mulți adepți de partea lor. care le vor susține practicile desfrânate şi prin care. calea cea dreaptă va căpăta o faimă proastă. În lăcomia lor pentru bani, vor profita de credulitatea voastră, folosind simple fabricații". (2 Petru 2:1, 2.)

Î: ***Ce înseamnă a fi „Creştin" sau „Buddhist?"***

R: Termenii amintiți îl desemnează, pur şi simplu, pe cel ce urmează învățăturile originale ale maestrului fondator. De-a lungul istoriei, adevărul este mereu acelaşi. Nici un grup nu are un drum exclusiv. Prin analogie, cine poate avea o relație directă cu soarele sau cu cerul?

Un Creştin urmează învățăturile lui Iisus Christos. Aceste învățături sunt expuse în Noul Testament (nu Iisus a creat Cartea Revelațiilor). Între marii învățători ai lumii nu există nici un conflict. Acestea au apărut mult mai târziu de-a lungul secolelor, între cei care doreau să exploateze capitalul de încredere al marilor religii (aşa

cum se întâmplă, de exemplu, cu sectele contemporane care uzurpează eticheta de „Creştini”).

De-a lungul istoriei au existat tot felul de profeți care, deşi au transmis mesaje ciudate şi improbabile, i-au atras pe creduli. Au existat (şi încă există) o multitudine de indivizi ce se autodenumesc mesia sau profeți; cu toate acestea, ci, pur şi simplu, nu rezistă în fața unui simplu test ce dezvăluie eroarea. Botezul este, de fapt, în spirit, apa este doar simbolică. La ce slujeşte să pretinzi exclusivitatea? Nu există nici măcar o singură organizație care să posede în mod exclusiv adevărul.

Din evenimentele ce s-au petrecut recent, putem studia vizita Papei Ioan Paul al II-lea făcută reprezentantului Bisericii Ortodoxe Ruse. Scopul ei a fost acela de a promova toleranța blândă şi paşnică față de credințele religioase coexistente. Cu ajutorul cercetării, aflăm că poziția Papei la momentul respectiv calibra la nivelul 590; cu alte cuvinte, la un nivel extrem de înalt al Iubirii Necondiționate. Astfel, într-un limbaj clasic spiritual, Papa era reprezentantul inimii. Cu toate acestea, în ceea ce priveşte alte probleme bisericeşti, diverse poziții politice şi autoritare pot calibra cu mult sub nivelul 500, reprezentând latura inferioară a instituționalismului.

Căutătorul spiritual învață să observe şi devine conştient fără ajutorul raționamentului. O poziție nu este mai bună decât alta, ci reprezintă doar o contextualizare diferită. Deşi unele poziții ale Bisericii

Catolice de-a lungul istoriei au fost non-integre, Catolicismul actual calibrează la nivelul 510. Astfel, nu putem condamna o întreagă organizație pentru actele sale din cele mai slabe sau proaste momente. Instituțiile sunt conduse de oameni care sunt supuşi greşelii.

Celor dedicați spiritual şi angajați în urmarea căii adevărului superior li se dezvăluie mult. Adesea, discernământul este obținut prin lecții ce uneori pot fi dureroase. Acest discernământ este numit în limbajul spiritual clasic „deschiderea celui de-al treilea ochi". S-ar putea spune că firele cărunte ale înțelepciunii trebuie câştigate.

Î: ***Care este soarta căutătorilor spirituali naivi, a celor a căror onestitate a fost înşelată?***

R: Krishna a spus că aceia care sunt puri prin devotamentul şi intenția lor, sunt iubiți în mod egal de Dumnezeu. Dumnezeu nu are nici un nume; Divinitatea nu este amăgită. Aceia care tânjesc sincer spre Dumnezeu sunt îmbrățişați de Prezența Infinită ce transcende orice religie.

Î: ***Ce ne puteți spune despre atracția personală față de o cale anume?***

R: Acesta este un factor important. Deşi, la cel mai înalt nivel, toate căile sunt unul şi acelaşi lucru, unele pun accent pe devotament, adorație, abandon şi fapte bune (de exemplu, maica Tereza). Prin urmare, pentru foarte mulți oameni, calea inimii este cea mai naturală, iar drumul minții pare a fi prea rece sau abstract. Prin devotamentul său față de adevăr şi față de realizarea

acestuia, calea minții împinge iubirea în planul secund. Odată cu renunțarea la poziționalități, în fața adepților căii minții se deschide un drum nou, ce stă sub semnul iubirii. Din momentul în care intră pe acest drum, devotatul cunoaşte libertatea de a iubi ceea ce până atunci păruse imposibil de iubit. Calea inimii transformă percepția dualistă în viziune spirituală, fapt de natură să transcendă încă o dată contrariile. Există un grup spiritual interesant şi dedicat, care combină ambele căi şi se autodenumeşte ironic „Catolicismul Zen" (calibrat la nivelul 550).

Î: ***Care sunt învățătorii ce reprezintă cele mai înalte învățături ale diverselor religii?***

R: În fiecare mare religie a lumii, aşa-numiții mistici calibrează la un nivel superior religiilor însele şi, în general, învățăturile lor se află într-un acord reciproc. Un mistic este, pur şi simplu, un individ care a depăşit mintea pentru a realiza adevărul pur. Toate marile avataruri calibrează la nivelul 1000 sau aproape de acesta. La aceste niveluri nu există nici un fel de neînțelegeri. Cu toate acestea, fiecare învățător a avut un stil diferit şi şi-a transmis învățăturile într-o perioadă istorică diferită şi către reprezentanții unor culturi, respectiv grupuri geografice diferite.

Marele Spirit al Chief Detroit (calibrat la nivelul 720) reflectă faptul că spiritualitatea Indienilor Americani îl recunoaşte atât pe Dumnezeu Manifestat, cât şi Nemanifestatul care devine Manifestat în forma Naturii (Creației). Acest fapt este reflectat de respectul pe care-l

arată Indienii Americani Naturii şi oricărei forme de viață (o înțelegere ce este oarecum criticată din punct de vedere intelectual şi teologie, fiind numită „Panteism”).

Impactul spiritualității Indienilor Americani, aşa cum a fost ea expusă de Chief Detroit, a avut un efect profund asupra părinților fondatori ai Constituției Statelor Unite, prin faptul că instituția Congresului reprezintă o replică exactă a structurii politice a Națiunii Irocheze.

În timpurile mai recente, spiritualitatea Indienilor Americani a fost slăbită de politicieni şi de exploatarea ce a rezultat de aici. În realitate, Indienii Americani sunt respectați pretutindeni. Întregi state, oraşe, râuri, munți şi mari lacuri sunt numite după aceştia. Cele mai mari echipe sportive, recunoscute pentru curajul şi îndrăzneala lor, le poartă numele cu mândrie; cu toate acestea, printr-o distorsiune politică, se afirmă că asemenea distincții şi onoruri nu reprezintă, de fapt, decât nişte defăimări, nefiind corecte din punct de vedere politic. Că o asemenea glorie poate fi interpretată, în mod eronat, ca o insultă - iată un fapt care depăşeşte orice fel de înțelegere, dar care, în schimb, demonstrează că adevărul poate fi distorsionat în contrariul său, numai pentru câştigul politic. Dacă asemenea demagogi ar avea succes, imaginați-vă că numele fiecărei regiuni, capitale şi echipe sportive, fiecărui teritoriu, lanț muntos, stat, oraş, drum, râu, de asemenea, numele unor produse americane, ar trebui să fie schimbate şi înlocuite cu un substitut oarecare.

Spiritualitatea şi adevărul aduc unitatea; falsitatea generează scindare şi conflict. Asemenea demagogului, sectarismul denigrează, de fapt, tradiția religioasă sau spirituală, al cărei nume 1- a plagiat şi exploatat.

L: ***Ce este un adevărat mesia?***

R: în vorbirea modernă, termenul „mesia" este utilizat pentru a exprima iluziile grandorii. Semnificația modernă a termenului mizează pe o anumită ambiguitate. pe de o parte, termenul recunoaşte simultan atât validitatea unui adevărat mesia cât şi raritatea sa extraordinară, pe de altă parte, arată că, întrucât nivelul înalt de iluminare al unui mesia apare atât de rar, pretențiile sale pentru acest titlu sunt false şi, atâta timp cât nu se dovedeşte contrariul, scot la iveală un impostor.

De-a lungul secolelor, societatea a asistat la o procesiune nesfârşită a multor profeți şi mesia. În secolul nostru, un număr foarte mare de auto-proclamați mesia se află în spitale de boli mintale. Iluziile mesianice erau obişnuite atunci când sifilisul mintal era predominant şi netratabil. Din momentul descoperirii penicilinei, numărul celor care pretindeau a fi mesia a scăzut considerabil, cu excepția celor dependenți de droguri halucinogene.

Majoritatea celor care s-au auto-proclamat a fi mesia, se află într-un stadiu avansat al unei tulburări mintale bipolare (mania- co-depresivi). Liderii politici reprezintă cele mai cunoscute personalități mesianice, aceştia fiind capabili de a hipnotiza prin egomania lor

grandioasă. Lumea este relativ sofisticată în ceea ce priveşte determinarea iluziilor spirituale, însă este încă extrem de oarbă în fața celor de natură politică.

Un adevărat mesia ar calibra la un nivel foarte înalt, cel puțin peste 700, cel mai probabil în marjele superioare ale nivelului 800 sau 900. Adevăratul purtător al luminii este umil, sincer şi nu are nevoie de adorație. Unicul dar al adevăratului profet este expunerea adevărului. Avatarul reflectă acest adevăr. Cu toate acestea, religia tinde să proslăvească mai degrabă mesagerul decât mesajul. De fapt, în numele mesagerului, adevărul este adesea călcat în picioare, în praful sau sângele de pe câmpul de bătaie.

Adevăratul mesia aduce bucurie, speranță, eliberare şi salvare întregii omeniri care urmează mesajul şi puterea mesajului. Mesia aduce o nouă viziune a adevărului şi înalță nivelul conştiinței întregii omeniri prin reafirmarea contextului Divinității, ca Sursă eternă a întregii vieți. Avatarul, mesia, înțeleptul iluminat, salvatorul, Iisus sau Buddha - cu toții sunt reflecții ale Divinității. Aceste ferestre ale lui Dumnezeu transmit puterea şi compasiunea Sa, cuprinzând toată omenirea pentru a-i reda energia înviorării spirituale şi pentru a-i aduce speranță nouă şi bucurie. Astfel, adevăratul mesia, avatarul sau marele învățător aduc o reînnoire credinței şi păcii pentru viitorul tuturor.

Î: ***Diverşii patriarhi spirituali (înțelepți, Buddha, avataruri) ajung să fie identificați apoi cu o anumită cultură şi devin „speciali”, conducând la***

facționalism şi exclusivitate sectară. Cum poate fi depăşit acest lucru?

R: Acest facționalism este depăşit pe măsură ce evoluția spirituală progresează. Eul colectiv al omenirii tinde să formeze, într-un mod destul de natural, organizații exclusive şi să se concentreze asupra a ceea ce este irelevant, pierzând astfel esența învățăturii. La anumite niveluri, acest lucru este probabil benefic, deoarece oferă suport şi autenticitate grupului. Dacă un individ consideră că Dumnezeu trebuie să se numească, din punct de vedere lingvistic, Rama, Brahma sau Allah, acest lucru este chiar irelevant. Dumnezeu nu este limitat de nici o poziționalitate sau calitate ce îi poate fi atribuită şi nici nu se supune dualității implicate de gândirea de tip *sau alb/sau negru*, acestea fiind baza oricărui favoritism.

Î: ***Toate acestea sunt evidente pentru un învățător avansat, dar nu reprezintă o învățătură prea obişnuită în religiile occidentale ale timpurilor recente.***

R: Motivul fundamental al conflictului şi rivalității religioase este acela că religia, care este lineară, tinde să accentueze viziunea unui Dumnezeu mai degrabă transcendent decât imanent. Aceasta a constituit sursa tradițională de conflict pentru mistic, a cărui experiență non-lineară este realitatea lui Dumnezeu ca Sine. Trebuie să ne reamintim totuşi, că acesta este un fenomen extrem de rar, fiind de înțeles faptul că bisericilor şi marilor religii nu le este familiar.

Persoanele obişnuite, incluzându-i aici şi pe oamenii foarte religioşi, se simt atât de separate de Dumnezeu, încât posibilitatea ca Dumnezeu să fie cunoscut prin intermediul experienței directe pare de necrezut.

A existat un timp când Biserica percepea drept eretică înțelegerea lui Dumnezeu Imanent ca Sine. Chiar şi astăzi există o serie de secte religioase care consideră că marile avataruri erau „posedate de demoni". Unele chiar neagă divinitatea conştiinței christice a lui Iisus. Aceste atitudini se bazează pe aderența eului la dualitatea separării, adică, omul este „aici" şi Dumnezeu „acolo sus". Cu toate acestea, zeii limitați şi falşi ai acestor secte fanatice cauzează slăbirea individului supus testului kinesiologic, care le dezvăluie instantaneu falsitatea.

De asemenea, cultele care zeifică aceşti non-zei tind să desfăşoare o activitate foarte intensă de atragere a prozeliților, au o agendă sectară agresivă, precum şi o înclinație puternică spre separare şi pretenții de exclusivitate. Prin urmare, o asemenea agresivitate fanatică şi fervent reprezintă un semn de iraționalitate spirituală, iar în unele societăți se poate înfățişa sub forma unei facțiuni politice. Datorită politizării, unele dintre aceste secte tind să devină grupări religioase fanatice militante, fapt care nu constituie un semn de spiritualitate, ci unul al subversiunii acesteia spre egotism.

Î: ***Cum de apar şi sunt promulgate aceste sisteme ciudate de credință?***

R: Eul fiecărei persoane poate fi calibrat în funcție de nivelul de conştiință al acesteia. Fiecare nivel reprezintă un strat analog spectrului luminii. Pentru oamenii aflați în zona galbenă, totul parc galben, în partea albastră, totul pare albastru. Mintea umană tinde să se disocieze de nivelurile care sunt prea diferite de ale sale. Acest lucru generează tendința fragmentării societății în clase. Fiecare clasă are limbajul, stilul, dialectul, obiceiurile, standardele ocupaționale, comportamentele acceptabile şi normele sale caracteristice. Există o tendință de a discredita celelalte clase sau stilurile şi modurile comportamentale diferite. De asemenea, se face simțită o negare a realității modurilor de a gândi sau acționa ale celorlalți. De exemplu, ştiința consideră spiritualitatea ca fiind irațională şi de neîmplinit.

De exemplu, există oameni care nu au experimentat niciodată din punct de vedere emoțional depresia sau anxietatea, astfel încât nu pot empatiza şi nu pot percepe asemenea emoții ca fiind reale. Deşi se presupune că distincția între clase ar fi o idee non-americană incorectă din punct de vedere politic, ea constituie unul dintre primele lucruri pe care oamenii îl observă unii la alții. Astfel, de multe ori, alegerea aceleiaşi religii generează crearea unui grup de oameni cu viziuni extrem de asemănătoare asupra lumii, care îşi privesc propriul nivel ca pe singura realitate existentă.

Î: ***Ţinând seama de numărul mare de informaţii oferite, putem afirma, oare, că soarta căutătorului spiritual este sigură?***

R: Da, dacă sunt urmate întocmai. De fapt, nu este vorba de un învățător, ci de sinele învățătorului. Prin analogie, nu farul este cel care ghidează vapoarele, ci lumina acestuia. Oricine este liber să urmeze sau nu, lumina. Nici farul, nici lumina nu joacă rolul esențial în această privință. Religiile tind să deifice farul în locul luminii.

Conştiința omenirii evoluează. Marinarii din vechime aveau o viață precară şi încercau să facă tot posibilul să se orienteze în funcție de stele. Compasul, sextantul şi, mai nou, poziționarea prin satelit au condus la salvarea nenumărator vieți. În mod similar, până de curând, căutătorii spirituali se puteau orienta numai după mărturii indirecte. Însă astăzi, au la dispoziție echivalentul unui compas sau al unui sextant. Testul kinesiologic al adevărului versus falsității constituie prima descoperire de acest gen menită ghidării căutătorilor spre lumină. În mod inerent, este capabil să salveze numeroase vieți spirituale.

Î: ***Ce anume este datorat învățătorului?***

R: Absolut nimic. Interesul ascultătorului este mai mult decât suficient. Singura obligație care se impune a fi acceptată este aceea ca propriul sine să aprofundeze înțelepciunea învățată, precum şi să o aplice, pentru a transcende cui. Respectați învățătorul, dar păstrați venerația exclusiv pentru Dumnezeu.

Î: ***Cum ar putea fi caracterizată învățătura sau calea pe care o reprezentați?***

R: Este calea misticului şi reprezintă „atingerea nondualității prin devoțiune”.

Î: ***Putem folosi acest termen atunci când ne referim la aceste învățături?***

R: Da, este un termen corect. Este calea adevărului radical, fundamental.

CAP. II - *Informația şi practica spirituală*

Î: ***Este necesar să cunoaştem toate informaţiile existente?***

R: La un anumit nivel, da, suni necesare toate - şi probabil chiar mai multe. În mod paradoxal însă, dacă cineva atinge clementele esenţiale, nu are nevoie de nici una dintre aceste informaţii. Ele sunt destinate căutătorilor spirituali tradiţionali, care, de-a lungul secolelor, au devenit inspiraţi şi au pornit apoi să investigheze, să caute şi să pună în practică informaţiile obţinute.

Există totodată şi calea iluminării subite, ce poate surveni într-o manieră spontană sau ca rezultat al meditaţiei, practicii spirituale sau, pur şi simplu, prin faptul de a fi în preajma unui învăţător iluminat.

Marile salturi ale conştiinţei rezultă din abandonarea profundă şi totală a propriei persoane lui Dumnezeu. Acest lucru poate fi observat în societate la oamenii care „au atins fundul". Mândria/dorinţa cedează şi astfel apare transformarea. În mod paradoxal, Raiul este foarte aproape de abisul iadului. Vedem acest lucru în aşa-numitele convertiri, prin care un fost „păcătos", precum un condamnat, este transformat într-o persoană pacifistă, iubitoare şi chiar aproape sfântă. De multe ori, prizonierii trec prin mari înţelegeri şi se transformă în opusul a ceea ce au fost înainte. Această revelaţie subită apare, de asemenea, concomitent cu experienţele din apropierea morţii.

Astfel, multe niveluri ale conştiinţei pot fi depăşite în mod spontan. Adesea, aceste irumperi sunt precedate

de lungi perioade de agonie interioară. De regulă, o adevărată conversie este coroborată cu un salt major în nivelul calibrat al conştiinței.

Atunci când oamenii orientați spre spiritualitate sunt expuşi acestor informații, ei prezintă o creştere măsurabilă a nivelului conştiinței. Înainte şi după fiecare conferință, nivelul conştiinței audienței este calibrat şi, în general, prezintă o creştere medie cuprinsă între 10 şi 40 puncte (raportată la ansamblul auditoriului). Aceasta poate varia la nivel individual, de la numai patru puncte până la creşteri de sute de puncte. În orice caz, la nivelul grupului există o mare variație în această privință, datorată diferitelor grade ale maturității karmice.

Majoritatea căutătorilor spirituali trec printr-o varietate de stări, ce pot include disperarea, bucuria intensă sau chiar extazul. Totodată, există perioade lungi în care nimic nu parc a se întâmpla, iar persoana în cauză simte că nu va mai ajunge nicăieri. Aceste stări sunt intercalate cu perioade care dau impresia de stagnare, frustrare, auto-învinovățire şi chiar lipsă de speranță.

Toate aceste perioade din cadrul procesului general sunt normale. Perseverența şi dedicația sunt cele care ne duc înainte, facându-ne totodată să traversăm toate aceste perioade şi stări. Drumul poate fi mai uşor dacă avem alături un învățător adevărat sau un grup dedicat. Calea nondualității, ce depinde, în primul rând, de meditație, dedicare şi devotament, se foloseşte de

instrumentele perseverenței şi autodisciplinei, pentru a dobândi necesara renunțare la minte. Dacă un căutător spiritual este devotat şi aspiră la Dumnezeu prin intermediul abandonării propriei persoane, o parte însemnată a minții şi eului poate fi depăşită, fără ca pentru aceasta să fie necesară înțelegerea structurii acestora.

Deşi constituie un factor foarte important, a cărui influență e considerabilă, karma vieții trecute este necunoscută aspiranților. De aceea, nimeni nu se poate compara cu altcineva, după cum nu poate aştepta o întâmplare fortuită, precum cea care s-a ivit în viața bine-cunoscutului învățător Ramana Marharshi. Pe când era un adolescent obişnuit, acesta a căzut dintr-o dată şi s-a simțit murind. Apoi a intrat într-o stare de unitate şi extaz tăcut, ce calibra peste nivelul 700. În urma acesteia, nu a mai putut vorbi timp de doi ani. Dacă analizăm povestea sa prin intermediul testării kinesiologice, vom înțelege faptul că Ramana Marharshi a petrecut, de fapt. multe dintre viețile anterioare într-o străduință spirituală, iar iluminarea sa spontană a fost, de fapt, răsplata din această viață pentru efortul şi dedicația din trecut.

Î: ***Aşadar, nu este necesar să cunoaştem toate aceste informații?***

R: Dacă aderăm la esența lor, atunci răspunsul este nu. În principal, informațiile oferite rezidă într-o explicație care face mai uşoară disoluția gândurilor şi credințelor. Simplul fapt de a cunoaşte că perechile de

contrarii nu sunt altceva decât artefacte ale percepției şi poziționalităților, fiind lipsite de o realitate inerentă, constituie un adevărat instrument necesar. Cu toate acestea, pentru a face afirmația mai uşor inteligibilă, îi sunt adăugate explicații. Odată ce explicația este înțeleasă, poate fi ignorată. De asemenea, prin intermediul simplei meditații, putem descoperi şi cunoaşte că sinele este deopotrivă substratul şi sursa conştiinței şi conştientei.

Cantitatea informațiilor necesare pentru facilitarea evoluției spirituale depinde, de asemenea, de nivelul conştiinței căutătorului. În mod frecvent, cei din nivelurile 200, 300 şi 500 necesită puține explicații. Ei au o credință profundă în adevărurile revelate şi purced direct la aplicarea lor.

Cu toate acestea, căutătorii intelectuali se află la nivelul 400 şi necesită, de regulă, explicații mult mai detaliate. Nivelul 400 este unul foarte dificil de depăşit, pentru că logica, intelectul şi rațiunea au fost puternic energizate şi acum exercită o influență tenace.

Aşa cum am spus şi mai înainte, numai aproximativ patru procente din totalul populației lumii calibrează în marjele nivelului 500 sau peste acesta. Nivelul 500 marchează transcenderea lumii formei şi acceptarea realității nonlineare. De la acest nivel încolo, iubirea este un mod de a exista în lume şi de a te apropia de Dumnezeu.

Î: ***Ce reprezintă un căutător „avansat?”***

R: Căutătorii mai avansați au aflat că nu există „acolo” sau „aici” şi astfel îşi asumă responsabilitatea pentru tot ceea ce se întâmplă. Survine atunci conştiența faptului că tot ceea ce pare a se întâmpla reprezintă, de fapt, un aspect interior, fiind anulată tendința de a proiecta şi demascată poziționalitatea victimei „inocente”.

Astfel, adversitatea e văzută drept un rezultat a ceea ce anterior a fost negat şi reprimat către inconştient. Privind în sine însuşi, omul poate găsi sursa adversității pe care, odată identificată, o poate aborda şi corecta.

Ceea ce credem este determinat de ceea ce experimentăm. Nu există „cauze externe”. Descoperim apoi recompensele secrete, ce sunt obținute din proiecțiile secrete ale inconştientului. Programele care ne guvernează pot fi identificate prin simpla acțiune de a le înregistra plângerile şi doleanțele, pentru a le transforma apoi în contrariul lor.

Ideea că „Oamenii mă urăsc” izvorăşte din propria ură interioară. Ideea că „Oamenilor nu le pasă de mine” izvorăşte din absorția narcisistă a propriei fericiri, precum şi din ignorarea celorlalți. „Nu primesc suficientă iubire” izvorăşte din faptul că nu dăruieşti dragoste altora. „Oamenii sunt cruzi cu mine” izvorăşte din lipsa cordialității față de ceilalți. „Oamenii sunt geloşi pe mine” provine din propria gelozie față de alții. Astfel, dacă ne asumăm responsabilitatea faptului că suntem autorii propriei lumi, ne apropiem de sursa acesteia şi o putem corecta. Dacă oferim iubire celorlalți,

descoperim că suntem înconjurați de iubire. Atunci când susținem în mod dezinteresat viața, Iară a aştepta un câştig, viața ne sprijină la rândul ei. Atunci când abandonăm motivația câştigului, viața ne răspunde printr-o neaşteptată generozitate. Iar atunci când înțelegem în acest fel lucrurile, miracolul începe să apară în viața fiecărui aspirant spiritual dedicat. Armonia se manifestă precum o descoperire neaşteptată şi o coincidență fericită, iar în cele din urmă survine înțelegerea faptului că acestea sunt ondulații care se reîntorc la noi de la conştiință.

Î: ***Ce se poate spune atunci despre simplitate?***

R: A avea încredere într-un învățător sau într-o calc verificată şi a fi devotat lui Dumnezeu face ca simplitatea să fie suficientă. Urmarea oricărui adevăr spiritual simplu şi esențial va înlătura orice obstacol.

A le dedica cu sinceritate servirii lui Dumnezeu şi a te întreba care este dorința Lui, este suficient. Răspunsurile ți se vor revela de la sine - şi nu neapărat prin cuvinte. În esență, a fi „spiritual" reprezintă o intenție. Dacă cineva nu este sigur de o decizie sau de direcția pe care o urmează, poate folosi întotdeauna testarea kinesiologică pentru a se lămuri. Văzută în adevărata sa lumină, testarea kinesiologică reprezintă un dar extraordinar.

Î: ***Dar dacă nu sunt un adept al kinesiologiei sau nu am un partener?***

R: Kinesiologia este foarte răspândită, mai ales printre practicanții holistici ai multor discipline şi

profesii din sfera medicinii şi a vindecării. Există şi multe organizații care păstrează registre cu nume ale practicanților şi cu trecutul divers al acestora. În plus, sunt disponibile multe cărți despre acest subiect, precum şi o mulțime de informații pe internet (pentru mai multe detalii, vezi *Recomandări pentru lectură şi vizionare)*.

Unii oameni sunt capabili să se autotesteze făcând un cerc din degetul mare şi un alt deget de la aceeaşi mână şi apoi testând rezistența ce li se opune la încercarea de a deschide inelul prin împingerea cu un alt deget de la cealaltă mână. Păstrarea în minte a unei declarații adevărate face ca inelul creat astfel să fie dificil de înlăturat. Neadevărul slăbeşte inelul şi îl face uşor de destrămat.

Prin intermediul Hărții Scalei Conştiinței, putem identifica nivelul aproximativ al oricărei atitudini sau emoții, atâta timp cât acestea sunt descrise. Scopul acestor niveluri este acela de a oferi direcție şi un context pentru înțelegerea naturii conştiinței.

Cu ajutorul onestității interioare, putem să ne estimăm chiar foarte exact propriul nivel al conştiinței, prin identificarea atitudinilor şi poziționalităților prevalente. Astfel, dacă suntem mereu supărați sau paranoici (văzând nedreptăți peste tot), atunci înseamnă că nivelul care ne caracterizează în acel moment este cel al furiei/mândrei. Acest nivel este uşor de dezamorsat printr-o disponibilitate de a abandona orice tendință de a judeca, precum şi prin înțelegerea faptului că toate

tendințele de acest gen nu reprezintă altceva decât poziționalități ale minții. O remarcă sarcastică reprezentativă pentru acest nivel este următoarea: „Nu este corect faptul că Dumnezeu iubeşte pe toată lumea în mod egal”. Cei dominați de tendința de a judeca au impresia că „oamenii buni” merită mai mult iubirea lui Dumnezeu.

Î: ***Există ceva de genul meritului spiritual?***

R: Dreptatea este inerentă în Univers, ca o calitate a esenței acestuia. Nimic nu scapă nedetectat în cadrul câmpului infinit, atotcuprinzător şi atemporal al conştiinței. Consecințele sunt automate, spontane şi garantate chiar de structura creației înseşi. Toată lumea se află la un anumit punct al curbei înțelegerii evoluției conştiinței, şi fiecare nivel are caracteristicile sale inerente. Aceste caracteristici sunt înnăscute în cadrul câmpului conştiinței şi nu tocmai personale sau arbitrare. Ele nu pot fi „date cadou” sau „luate înapoi”.

Sufletul este autorul propriului său destin prin exercițiul alegerilor şi al selecțiilor făcute. Fiecare gravitează spre propria sa dimensiune concordantă. Paradoxurile spirituale pot apărea uneori ca răspuns la alegerile spirituale. De exemplu, căutătorul spiritual îşi doreşte dragoste şi bucurie, dar această intenție declanşează, de fapt, tot ceea ce previne şi obstrucționează apariția acestora. Cei care se dedică păcii şi iubirii atrag în mod automat din inconştient tot ceea ce este crud, lipsit de iubire şi plin de ură, pentru a se vindeca. Aceasta poate produce consternare până

când tendința de a judeca este înlocuită de compasiune şi iertare. La urma urmei, tocmai aceste aspecte ale negativității erau cele care obstrucționau dragostea şi bucuria, aşa că, ar trebui să fim recunoscători pentru faptul că aceşti inhibitori au fost identificați şi aduşi în planul conştient, pentru a putea fi eliminați cu ajutorul instrumentelor spirituale disponibile.

Acest proces al spiritualității, în care lucrăm la depăşirea obstacolelor, poate părea dureros uneori, însă aceasta este numai o fază trecătoare. Greşelile reapar acum, dar pot fi rezolvate şi recontextualizate din perspectiva unei înțelegeri superioare. Acest proces este scurtat şi mai puțin dureros dacă se înțelege faptul că răspunsurile obişnuite nu sunt cu adevărat personale, ci constituie o parte din moştenirea adusă de apartenența la specia umană. Tot ceea ce condamnăm la noi înşine apare în aproape toate documentarele televizate despre viața animalelor. Vedem originea acestora, vedem naivitatea şi drăgălăşenia animalelor şi realizăm apoi că şi în noi înşine apar exact aceleaşi motivații, din acelaşi nivel al naivității. Atunci când acceptăm structura şi conținutul modelelor gândirii, precum şi originea acesteia, putem înțelege că gândirea însăşi e predictibilă.

În realitate, nimic din ceea ce spune gândirea despre noi înşine sau despre alții nu este real. Toate declarațiile sunt înşelătoare şi reprezintă programări şi poziționalități. Există, de asemenea, şi declarații pozitive, referitoare la merite şi valoare, dar şi acestea

sunt, în mod egal, bazate pe ficțiune. Adevăratul Sine este invizibil şi nu are caracteristici după care să poată fi judecat. Nu are calități descriptibile şi nici nu poate fi subiectul vreunui adjectiv. Sinele, pur şi simplu, există, fiind mai presus de verbe, adverbe şi adjective. Nici măcar nu „face" nimic.

Î: ***Dar, oare, scala calibrată a conştiinței nu presupune judecăți de valoare sau merite? Nu este mai bun nivelul 500 decât nivelul 400?***

R: Scala nu desemnează judecăți de genul „mai bun decât", deoarece acestea reprezintă un program al eului. Scala nu denotă decât poziția sau locația care, la rândul ei, semnalează o serie de caracteristici asociate. Un arbore mai mare nu este „mai bun decât" unul mai mic. Astfel, nivelul conştiinței reprezintă un anumit loc pe o curbă de învățare, precum şi un stadiu în evoluția conştiinței. Bucuria vieții provine din îndeplinirea propriului potențial, la absolut orice nivel dat. Fiecare nivel are propriile recompense, iar acestea sunt trăite în acelaşi fel de către fiecare persoană.

Atingerea obiectivelor reprezintă prin ea însăşi o recompensă atunci când țelul aspirantului este integru. Apoi, o viață dedicată lui Dumnezeu este infinit împlinitoare, în timp ce, prin antiteză, o viață dedicată câştigului este plină de capcane şi suferințe.

Conştiința umană a avansat foarte lent de-a lungul istoriei. Probabil că acum va avansa mai repede, iar spiritualitatea va prevala mai mult. Chiar şi lumea afacerilor va descoperi că asumarea valorilor spirituale

este foarte „profitabilă”, deoarece reflectă finalități mai sănătoase.

Prosperitatea nu este măsurată numai în dolari, ci şi în bucuria de a participa. Valorile spirituale nu sunt denominabile, ci doar o afirmare a ceea ce e evident. De exemplu, trebuie să ne protejăm muncitorii pentru că ținem la ei, nu pentru că dacă nu am face-o le-am încălca drepturile, comițând astfel o contravenție ce ne-ar aduce o somație din partea reprezentanților protecției salariaților.

S-a observat faptul că mulți oameni de afaceri şi funcționari guvernamentali tind să calibreze la nivelul 202. Conform acestei încadrări, se poate presupune că sunt oameni integri, în primul rând pentru că sunt obligați de lege. Instituțiile noastre nu sunt recunoscute nici pentru milostenie şi capacitatea de iertare, nici pentru îngăduință. Multe dintre ele par să frizeze nivelul unui funcționar sinistru; sunt, în mod caracteristic, lipsite de umor şi tind chiar să fie insuportabile prin atitudinea lor, atât față de angajați, cât şi față de public. Impersonalitatea pare să fie literă de lege, spre exemplu, roboții care răspund la apelurile comerciale nu printr-un călduros şi uman „bună ziua”, ci cu un mesaj plat şi dezamăgitor. Lumea afacerilor are nevoie de căldură umană, prezență umană, cordialitate şi interes față de oameni. Pare cel puțin ciudat că mulți oameni de afaceri multimilionari în dolari nu îşi permit angajarea unei secretare pe care să o plătească cu 10 dolari pe oră.

Din punct de vedere istoric, omenirea a devenit, într-un mod dureros, conştientă de teocraţie şi de invocarea zeilor din religie în sfera guvernamentală şi a afacerilor. Cu toate acestea, constituţia Statelor Unite ale Americii este foarte precisă în acest punct, prin faptul că discerne clar între spiritualitate (ceea cc, în limbajul uzual, reuneşte, pur şi simplu, toate virtuţile umane cunoscute) şi religie, care este sectară şi, de aceea, nedemocratică. În mod paradoxal, eliberarea „din" religie permite libertatea „de" religie.

Dacă virtuţile spirituale nu sunt etichetate ca atare, ele pot fi primite şi acceptate în toate nivelurile societăţii Iară nici o teamă şi cu beneficii evidente. Atâta timp cât Divinitatea rămâne anonimă, Dumnezeu se poate strecura, în mod tăcut, pe uşa din spate a vieţii sociale, a instituţiilor şi a marilor corporaţii. Când acest lucru se întâmplă, aduce cu sine o recontextualizare, însoţită de o depolarizare şi o scădere a duşmăniei între aceste facţiuni polarizate. Astfel, se poate înţelege că în ciuda demonizării lor, marile corporaţii ne oferă lucrurile de bază pentru viaţa noastră de zi cu zi, asigură locuri de muncă pentru foarte mulţi oameni, precum şi venituri ce susţin întreaga structură socială. Amabilitatea faţă de ceilalţi constituie cea mai bună metodă posibilă de a face afaceri.

Î: ***Ce aspect al conştiinţei ar trebui „antrenat" pentru a putea urma calea minţii?***

R: Intenţionalitatea perfecţionată în forma focalizării minţii asupra unui singur punct. Aceasta este

capacitatea de concentrare şi focalizare a atenției. Este o capacitate voliționalã şi constituie rezultatul unei decizii; prin urmare, este foarte diferită de obsesiile şi scrupulozitatea religioasă.

Producerea acestei calități reclamă o motivație şi o devoțiune intense, care apoi devin focalizate. Reprezintă un angajament total față de o sarcină, precum şi față de urmărirea neşovăielnică şi neobosită a acesteia. Odată căpătată, această facultate poate fi folosită apoi atât în practica meditației formale, cât şi în viața de zi cu zi.

În general, concentrarea asupra unui subiect specific în timp ce te ocupi de lucruri cotidiene e numită contemplare. Aceasta se poate face în două moduri diferite, în funcție de circumstanțele sau situațiile vieții curente (un aspirant poate alterna aceste metode, după cum o cere respectiva situație de viață). Cele două metode diferă, în primul rând, în privința obiectului concentrării, una fiind axată pe context, iar cealaltă pe conținut.

Prima metodă este un stil contemplativ şi nefocalizat, în care concentrarea se deplasează de la vederea centrală la cea periferică. Persoana implicată în această practică rămâne conştientă de tot ceea ce o înconjoară, dar fără a opera vreo selecție sau a prezenta un interes special pentru ceva anume. Cel puțin la început, această metodă nu este potrivită pentru situațiile care necesită prezență şi participare - precum condusul maşinii. Mai târziu, poate fi folosită aproape constant. Stând fixați în câmpul viziunii periferice, fără

a favoriza sau a respinge ceea ce auzim sau vedem, detaşarea evoluează. Dintr-odată, devii conştient de totalitatea şi unitatea a tot ceea ce există, precum şi de faptul că fiecare element constituie expresia perfectă a propriei esențe. Survine apoi înțelegerea că totul se desfăşoară cu o serenitate şi armonie perfectă şi totală.

În cadrul acestui exercițiu, intenția şi focalizarea sunt îndreptate exclusiv asupra viziunii periferice şi nu asupra gândurilor sau judecăților despre ceea ce e observat. După o perioadă de timp, devenim dintr-odată martorul, iar apoi însăşi conştiența care funcționează spontan şi impersonal, fără a fi implicat vreun „cu". Observația îndepărtează iluzia unei conştiente personale. Apoi este depăşită percepția, care este înlocuită de viziunea spirituală. Exercițiul este lipsit de efort şi revelează unitatea a tot ceea ce există ca o perfecțiune şi frumusețe armonioasă şi integrată a Grației. Totul se mişcă în mod spontan şi nimic nu cauzează altceva. Acesta este dansul plin de armonie al Universului.

Mai există un exercițiu, la fel de împlinitor, dar care începe din direcția opusă. Totuşi, este potrivit pentru funcționarea în lumea atât de solicitantă de astăzi. În acest caz, practica presupune fixarea nemijlocită asupra vederii centrale, pentru a fi sută la sută axată pe acțiunea curentă. Aşadar, este comparabilă cu trasul la țintă. În timpul acestui exercițiu, toate gândurile încep să se oprească, fiind permisă în mod intenționat atenția la detalii. Cu toate că atenția poate trece de la un obiect

la altul, după cum o reclamă activitatea în care suntem implicați, calitatea absolută a atenției rămâne aceeaşi (fixarea asupra conținutului). Nu se pot face diferențe între „acesta” şi „acela”, ca şi cum unul ar fi mai important decât celălalt. Toți oamenii sunt la fel, indiferent că unul face o tranzacție de zece mii de dolari, iar altul curăță un cartof. Toate activitățile sunt la fel de importante.

Nu trebuie să ne lăsăm distraşi de absolut nici un program al minții. Aşa cum atunci când un om sapă un şanț, fiecare lopată este în egală măsură importantă, şi implicarea în această activitate trebuie să tic absolută şi totală. După un anumit timp, facultatea conştientei survine şi preia controlul şi încă o dată se dovedeşte a fi impersonală. Nu există nici un „sine personal” care să tacă vreo acțiune. Atât concentrarea intenționalității, cât şi tot ceea ce există este observat ca întâmplându-se de la sine. Toate acțiunile devin spontane şi, în cele din urmă, lipsite de efort.

Fiecare dintre metode revelează Realitatea aflată dincolo de formă. Corpul încetează să mai fie perceput şi gândit drept „eu” şi devine doar încă un obiect al peisajului. De asemenea, această conştientă survine frecvent şi în mod spontan în timpul practicării sportului sau în cazul unor eforturi susținute, precum jogging-ul. Atunci când cineva depăşeşte bariera credinței în realitatea limitelor, activitatea devine dintr-odată lipsită de efort, petrecându-se de la sine. Acest lucru se întâmplă, de asemenea, şi cu munca fizică.

Când o persoană depăşeşte rezistența, poate continua fără nici un efort chiar dacă volumul şi natura activității respective fiice ca restul muncitorilor să fie realmente extenuați. Odată ce această barieră şi felul în care poate fi depăşită au fost descoperite, aceasta se poate aplica la orice situație.

În această viață, descoperirea a avut loc pe când eram încă un adolescent şi lucram într-un antrepozit în care erau 110 grade Fahrenheit, unde stivuiam cartoane foarte grele. După aproape 12 ore de muncă a apărut bariera „Nu pot”, urmată apoi de o inspirație spontană şi de un refuz total, moment în care bariera a fost depăşită. Aproape instantaneu şi uimitor, cutiile au devenit la fel de uşoare ca nişte fulgi, iar activitatea plină de bucurie şi lipsită de efort.

Într-o altă situație, esența artelor marțiale Zen mi s-a revelat într-un coteț de găini. Luasem ore de karate cu un profesor foarte competent şi, deşi exercițiile fuseseră învățate, esența cea mai importantă, care trebuia descoperită, încă lipsea. Întreaga disciplină a artelor marțiale îmi părea a fi o meditație, însă înțelegerea esențială nu se revelase încă. A devenit evident că această cale ar fi putut presupune încă mulți ani de pregătire, aşa că am abandonat lecțiile şi antrenamentele de karate.

După mai mulți ani. a fost necesar să pătrund într-un coteț de păsări aglomerat pentru a captura o anumită găină ce avea nevoie de ajutor medical. După ce am intrat în coteț, găinile s-au speriat şi au început

să zboare de jur împrejur într-o isterie sălbatică. Aerul era plin de găini zburătoare, praf şi zgomot. Găina urmărită era foarte abilă şi aproape imposibil de prins sau de izolat față de celelalte. Dintr-odată, a survenit o intenție absolută, ca o focalizare. Eul personal a dispărut şi, asemeni unei ținte în bătaia unui pistol cu telescop, propria vedere s-a concentrat exclusiv asupra găinii ce trebuia prinsă. Toată rezistența a dispărut şi, în spațiul devenit clar, acțiunea a explodat cu o precizie absolută, găina fiind apucată cu putere.

Secretul artelor marțiale s-a revelat în mod spontan şi cu o marc claritate. Întârzierea temporală a mentației era absentă, iar intenția şi acțiunea se vădeau a fi instantanee. Această descoperire poate fi numită Zenul vieții de zi cu zi, în care focalizarea absolută a minții asupra unui singur punct devine perfectă.

Numeroase asemenea tehnici sunt binecunoscute şi constituie un aspect important al multor şcoli spirituale. Atunci când survine depăşirea barierei, fenomenul se mai numeşte şi „satori", care poate fi o stare de iluminare (fie trecătoare, fie permanentă), în oricare dintre situații, este o experiență imposibil de uitat.

Oricine poate medita cu succes fără a fi nevoie să se alăture unei organizații spirituale, cu toate formalitățile pe care le implică aceasta. Aceleaşi două tehnici sunt aplicabile şi practicilor meditative.

Cea dintâi este asemenea practicii viziunii periferice. Nu există o focalizare centrală şi, în locul acesteia, atenția este acordată stării şi condițiilor generale, fără

nici o selecție. Nu există nici un țel de atins. Toate programele, precum atingerea „stării de satori”, sunt abandonate. În esență, apare o abandonare spre ființarea a tot ceea ce există, fără vreo intervenție a gândirii. Revelația ce apare, în cele din urmă, dezvăluie Totalitatea lui Dumnezeu, ce se desfăşoară în forma conştientei conştiinței, ca un aspect înnăscut al Sinelui.

Prin contrast, există şi o practică analogă cu focalizarea asupra viziunii centrale. În loc să se încerce evitarea mentației şi conținutului gândirii, în mod paradoxal, se păstrează o concentrare absolută şi intensă asupra conținutului şi specificității formei acestuia. Aceasta este asemănătoare tehnicii Zen de a prinde găini în coteț. Este vorba despre o excludere absolută a tot ceea ce există, cu excepția punctului asupra căruia e fixată focalizarea. Şi, dacă în practica meditației tradiționale gândurile sunt ignorate, în această practică clc sunt alese ca obiecte ale concentrării. În cele din urmă, dispare orice separație între martor/observator şi ceea ce este observat. Sc descoperă că nu există un „sine personal” care să fie absorbit într-o concentrare formală - prin urmare, martorul şi obiectul observației sale sunt unul şi acelaşi. Amândouă practicile conduc la depăşirea dualității şi la dizolvarea separației iluzorii dintre subiect şi obiect. Astfel, se revelează Unicitatea Realității.

Practica ambelor conştiențe (atât a celei focalizate, cât şi a celei periferice) în viața de zi cu zi sau în timpul meditației informale, are darul de a depăşi conținutul

mental şi sistemele de credinţă. Există anumite centre de meditaţie care refuză orice etichetare descriptivă, precum buddhişti sau creştini. Persoanele implicate nu fac decât să mediteze. Adevărul care se revelează este universal şi deasupra oricăror etichetări. Toate denumirile trezesc aşteptări care, în cele din urmă, se transformă în limite, bariere şi ţeluri iluzorii ce trebuie atinse sau câştigate. A-ţi stabili un scop al meditaţiei este ca şi cum ţi-ai stabili obiectivul de a fi ceea ce eşti sau de a încerca mai tare să te relaxezi (aici se poate vedea valoarea koanului tradiţiei Zen).

Î: ***Atunci evoluţia spirituală este posibilă prin ocolirea tuturor informaţiilor şi efectuarea exclusivă a practicilor spirituale descrise?***

R: Aşa este. Tot ceea ce este necesar este o încredere oarbă, adevărul învăţăturii şi integritatea învăţătorului, împreună cu dedicaţia şi adeziunea la o practică simplă. În timp ce unii studenţi deţin această capacitate de a crede şi de a avea încredere (şi, prin urmare, purced rapid la lucrarea spirituală), e mult mai frecventă situaţia în care un căutător spiritual a citit deja foarte multe cărţi şi a avut experienţe cu o varietate de grupuri şi semi- narii spirituale. Drept rezultat, aceştia au numeroase întrebări şi necesită tot mai multe informaţii pentru a-şi rezolva problemele. Mulţi căutători spirituali sunt foarte eruditi şi au acumulat o vastă educaţie spirituală, dintr-o mare varietate de surse şi acum speră să reconcilieze toate aceste informaţii. De fapt, ceea ce caută ei cu adevărat este experienţa

interioară a realității celor învățate, care până acum a fost evazivă.

Unii căutători „au fost peste tot, au auzit tot şi au vizitat pe toată lumea" dar sunt încă dezamăgiți, deoarece speranța lor de a se realiza spiritual nu s-a îndeplinit încă. Unii se lamentează din această cauză şi se simt descurajați, crezând că nu mai au nici o speranță. Aceşti căutători au nevoie ca informațiile lor diverse să fie recontextualizate astfel încât să le servească şi nu să devină doar o mulțime de date interesante şi complexe, dar ineficiente. De regulă, acest lucru înseamnă că respectivul căutător a acumulat datele prin intermediul intelectului, dar încă nu Ic-a transpus într-o experiență subiectivă.

Structura de bază a eului rămâne în continuare intactă, deşi conținutul a fost purificat. Dezamăgirea acestui grup de căutători neîmpliniți se bazează pe antrenamentul şi pregătirea din cadrul societății noastre, care presupune că atingerea unui scop reclamă un studiu mai intens. Odată cu realizarea faptului că intelectul nu mai este un instrument folositor, ci o barieră, căutătorul ajunge la înțelepciunea necesară căilor mai focalizate spre Dumnezeu prin depăşirea minții (calea inimii sau a conştiinței).

O problemă frecventă a căutătorilor spirituali care au abandonat lucrarea este aceea că nu au avut parte de prezența personală a unui învățător cu un nivel de conştiință suficient de ridicat - adică de unul a cărui aură are puterea de a cataliza transformarea

informațiilor într-o experiență/conştiență subiectivă. Un învățător cu adevărat iluminat oferă, prin intermediul aurei sale, un context de energie superioară, ce ilumineză şi activează conținutul studenților de la nivelul corpului mental către corpurile spirituale mai înalte. Cu ajutorul puterii Grației, lumina iluminării învățătorului asigură activarea necesară pentru a facilita transformarea informațiilor intelectuale în experiențe subiective şi personale. Frecvența energetică înaltă a aurei învățătorului acționează asemenea unei unde ce transmite capacitatea necesară către aura studenților.

Nu este deloc greu să o apuci, în mod simultan, pe ambele căi, adică deopotrivă pe calea inimii şi pe calea minții. Se începe fie prin tehnica focalizării centrale şi intense, fie prin cea a focalizării periferice, precum sunt descrise mai sus, aplicându-le în viața de zi cu zi şi în practica meditației. La acestea, este adăugată şi calea inimii, prin decizia de a iubi necondiționat tot ceea ce întâlnim. Acest lucru înseamnă că trebuie să învățăm să iubim chiar şi o cutie pentru gunoi.

Dacă sunt văzute corect, cutiile pentru gunoi nu sunt numai drăguțe, ci şi frumoase şi perfecte. Trebuie să îndepărtăm orice blocaj din calea iubirii. Mintea trebuie antrenată în aşa fel încât să realizeze că singurul motiv pentru care vechea cutie de gunoi este considerată respingătoare este tocmai programarea ei înnăscută.

În timp ce medităm la respectiva cutie de gunoi, vom realiza că, în Realitate, nu există nimic de genul „gunoiului”. Vom înțelege astfel că e vorba, de fapt, de o

coajă de pepene, care atâta timp cât a fost aşezată pe masă s-a numit mâncare. Acum însă, când a fost aruncată într-o cutie de gunoi, şi-a schimbat şi numele în gunoi, într-un mod spontan şi misterios. Totuşi, ea încă mai este lot o coajă de pepene. Lângă inocenta coajă de pepene se află o coajă de ou spartă. Indiferent de cum o numim, ea rămâne tot o inocentă coajă de ou spartă. Lângă ea este o drăguță bandă de plastic ce ulterior a fost ruptă şi mototolită, dar care este tot o bucată de plastic drăguță şi folositoare. Acum, dacă toate acestea sunt grupate împreună şi depuse într-o cutie de tinichea, sunt respinse dintr-odată, şi numite „nişte gunoaie”.

Dacă intenția interioară este aceea de a vedea capacitatea tuturor lucrurilor de a fi îndrăgite, survine apoi înțelegerea faptului că tot ceea ce există îşi are propria integritate şi identitate, respectiv că toate lucrurile merită, în mod egal, să fie onorate pentru serviciile aduse omenirii. Pepenii reprezintă munca horticultorilor. Creşterea şi vânzarea lor aduc venituri. Nevoia de ouă înseamnă că găinile au supraviețuit şi au creat o altă industrie. Învățăm, astfel, că abandonarea poziționalităților ne permite să vedem valoarea şi drăgălăşenia tuturor lucrurilor care există, în toate expresiile lor. Astfel, depinde numai de observator dacă şoarecele care aleargă deasupra gunoiului este considerat adorabil sau respingător.

Un exercițiu mai uşor şi mai rapid decât cel cu lada de gunoi este cel care are ca obiect un simplu şervețel.

Dacă ne concentrăm atenția asupra unei cutii de şervețele, dincolo de stricta utilitate a acestora, vedem frumusețea şi grația formelor pe care le prezintă următorul şervețel ce se proiectează din cutie, începe să arate ca o sculptură elegantă, ca o aripă sau precum creasta valurilor oceanului.

Atunci când frumusețea şi drăgălăşenia vechilor obiecte aruncate la gunoi începe să li se dezvăluie, căutătorii spirituali pot spune că sunt pe drumul cel bun. Frumosul dans al şervețelelor dă mărturie de adevărul lui Dumnezeu şi ne îndrumă să ne continuăm drumul.

Î: ***Vă rog să clarificați termenii de „conținut" şi „context", precum şi relația dintre aceştia.***

R: Aceasta este o întrebare critică, care conduce la însuşi miezul aflării adevărului. „Conținut" şi „context" - iată doi termeni arbitrari, dar foarte importanți, ce denotă un punct de vedere şi care sunt necesari până în momentul în care sunt depăşiți. Conținutul este un punct arbitrar al focalizării şi desemnează cantitatea de date sau de forme incluse în vizorul atenției. Contextul este totalitatea a tot ceea ce este exclus din focalizarea atenției, precum Dumnezeu sau întregul univers.

De exemplu, putem alege o anumită stea, steaua „A". Ulterior, restul galaxiei sau întregul firmament, inclusiv evoluția lui în timp, devine contextul care-l cuprinde inclusiv pe cel care observă. Dacă apoi este selectată altă stea pentru a fi observată (steaua „B"), atunci steaua „A" este inclusă în contextul total al stelei

„B”. Astfel, conținutul şi contextul nu reprezintă distincții separate şi nici calități intrinseci, ci, în schimb reflectă conştiința observatorului.

Astfel, termenii linear şi nonlinear sunt categorii ale gândirii şi puncte de referință intelectuală. Forma include tot ceea ce este lipsit de formă, ca însăşi substratul ei şi nu este separată de acestea. La fel, conştiința este în mod egal prezentă, dar informațiile înregistrate de conştiență constituie o consecință a focalizării.

În starea de transcendență, totul este continuu, iar nominalizările sau denumirile sunt numai aparențe, deoarece nimic nu este, de fapt, separat. Totul este auto-evident şi auto-radiant, dar acest lucru nu poate fi descris în mod adecvat prin intermediul limbajului. „Dansul lui Shiva” este experimental şi nu conceptual.

În starea normală a conştiinței, „Eul” - adică ego/ sinele/ eu - este conținutul, pe când conştiința/conştiența/Dumnezeu/Sinele este contextul. Adesea, contextul neafirmat are mai multă influență asupra rezultatului decât conținutul vizibil.

CAP. III - *Purificarea spirituală*

Esența celor trei mari căi, a „inimii”, a „minții” şi a „acțiunii”, este procesul de abandonare. Acesta este activat prin intenție şi printr-o atitudine de disponibilitate. În mod progresiv, fiecare gând, simțire, impuls, idee sau credință, sunt recunoscute şi apoi eliberate şi abandonate lui Dumnezeu. Fiecare dintre acestea este o iluzie, un program, un simbol şi un impediment în calea clarității conştientei neobstrucționate a Sinelui.

Fiecare concept, idee, imagine, amintire sau fantezie reprezintă produsul percepției. Toate aceste impedimente au etichete ce indică o tendință de a judeca şi o poziționalitate (acceptabil versus inacceptabil, adevărat versus fals, dorit versus nedorit sau bun versus rău). Acestea reprezintă serii nesfârşite de înțelesuri şi nuanțe interconectate, de o infinită

complexitate, pentru că dau naştere unei alte serii de poziționalități interconectate, pe care apoi le propagă.

Acest nesfârşit curent al conținutului mental este propagat dintr-o sursă de bază ce poate fi localizată şi identificată. Până ce acest nucleu dur nu este dezenergizat, funcția sa este de a prolifera la nesfârşit informațiile, consolidându-şi totodată sursa şi obiectivele. Căută toiul spiritual este inundat de un sentiment de copleşire şi spaimă în fața acestui nesfârşit caleidoscop al conținutului.

Examinând conținutul general al conştiinței, devine evident faptul că este imposibilă purificarea spirituală a acestei fantasmagorii a conținutului, voluminos şi în perpetuă dezvoltare. Pe ecranul conştiinței apare un infinit alai de producții emoționale şi mentale, ce sunt înfrumusețate cu amintiri şi imaginații. Toate acestea constituie productele lineare şi dualistice ale percepției şi ale poziționalităților.

Este clar că abordarea conținutului gândirii nu va conduce decât la o confuzie şi mai mare, iar însuşi procesul de a face acest lucru va crea, în mod automat, un alt conținut. Din fericire, mai există o soluție pentru eliberarea de sub dominația eului/minții/sinelui, şi anume identificarea mai degrabă cu contextul decât cu conținutul.

Prima iluzie ce trebuie abandonată este credința că există ceva precum „mintea”. La nivel experimental, putem afirma numai că ideile, gândurile, sentimentele, imaginile şi amintirile apar în conştiență într-o progresie

nesfârşită. De aceea, cuvântul „minte” reprezintă numai un concept, asemenea cuvântului „eu”.

„Eul”(Ego), aşa cum va fi folosit în continuare, se referă, în general, la o colecție de gânduri ce se presupune că sunt reprezentative pentru realitatea personală şi identitatea noastră, ceea ce induce ideea că gruparea gândurilor şi credințelor e folositoare. Scopul este să fie păstrată iluzia sinelui personal văzul drept „cauză” principală a existenței şi activității noastre, inclusiv a gândurilor şi a sentimentelor.

Un element important al sensului termenului „cu”, este faptul că adevărata esență a acestuia o reprezintă mândria şi narcisismul, ce produc apoi sentimente de vinovăție pentru egoismul eului. Eul este. de asemenea, un termen psihologic, ce sugerează, în mod general, valoarea supraviețuirii. În terapie, un pacient poate avea problema unui eu „slab” şi a unui respect de sine scăzut. În antiteză, „egotism” sau „egotistic” înseamnă supraestimam sau chiar grandomanie.

În termeni spirituali, „eul” presupune o calitate negativă, un obstacol în calea realizării din cauza construcției sale linear-dualiste. Cu toate acestea, în psihologie termenul denotă o calitate participativă utilă supraviețuirii şi funcționării efective în lume.

Structura Eului

Poziționalitățile sunt structuri ce pun în mişcare întregul mecanism al gândirii şi activează conținutul acesteia.

Principalele poziționalități sunt următoarele:

1. Ideile sunt semnificative şi importante.
2. Există o linie despărțitoare între contrarii.
3. Există o valoare a paternității - ideile sunt valoroase pentru că sunt „ale mele”.
4. A gândi este necesar pentru a deține controlul, iar supraviețuirea depinde de control.

Presupuneri

Ideile sunt valoroase pentru că „ma” reprezintă. Sunt valoroase pentru că au fost gândite de mintea mea. Ideile au valoare pentru că aduc recompense şi aşteptări. Ideile rezolvă probleme. Ideile reprezintă un divertisment şi „ceva de făcut”. Ideile te țin ocupat şi te fac să te simți folositor. Ele sunt necesare pentru a face planuri şi a atinge scopuri. Ideile protejează şi susțin supraviețuirea.

De aceea, contextul funcționării mentale se bazează pe două premise importante: (1) Productele ei sunt valoroase pentru că au înțeles şi valoare şi (2) conținuturile lor sunt necesare pentru supraviețuire, iar eul promite că productele sale vor aduce bucurie. Astfel, pentru *eu,* călcâiul lui Ahile rezidă în vanitatea de a fi autorul (pentru că aceasta este cea care asigură

supraviețuirea şi aduce fericire) şi în nevoia de „a şti” (deoarece implică promisiunea găsirii soluțiilor).

Procesul de Abandonare

Căutătorii spirituali ştiu că esența tututor căilor ce duc la Dumnezeu constă în abandonare - dar către cine şi cum anume, acest lucru nu este clar. În lipsa unei tehnici decisive, mulți căutători petrec ani întregi abandonându-se conținutului, şi apoi se plâng că nu au ajuns mai departe decât au fost înainte. Mintea merge în continuare cu nesfârşitele-i producte şi, de aceea, individul nu poate abandona conținutul atât de repede pe cât este produs. Din acest punct de vedere, avem de-a face cu un joc dinainte pierdut.

Apoi căutătorul aude că nu conținutul reprezintă o problemă, ci ataşamentul față de acesta. Acest lucru aduce o anumită relaxare, dar ridică şi următoarea întrebare: Cum poate cineva să renunțe la cele de care este ataşat?

Este necesar să analizăm natura ataşamentelor. Acestea sunt bazate pe o credință şi o dorință. Credința este aceea conform căreia conținutul mental va aduce fericire şi va rezolva probleme. De aceea, ataşamentul se manifestă față de promisiunea implicită că însăşi gândirea constituie drumul către fericire (bunăstare, succes, iubire, etc).

Prin urmare, a renunța la gândire parc a fi un lucru înfricoşător, deoarece aceasta este văzută, totodată, şi

drept principala unealtă a supraviețuirii, mai mult, este cea care ne dă sentimentul propriei persoane. Dat fiind faptul că este percepută astfel, devine valorizată ca fiind unică, personală şi prețioasă, şi constituie principalul element de identificare cu „ceea ce suntem”.

Teama pierderii propriei identități trezeşte rezistența. Pe măsură ce ne apropiem de descoperirea sursei tenacității eului, ajungem la descoperirea critică şi uimitoare că *suntem îndrăgostiți de propriul nostru sine*.

Chiar dacă gândurile sunt încărcate cu dureri şi eşecuri şi au fost un dezastru şi o sursă de suferință, tot ne agățăm de ele deoarece reprezintă „ceea ce sunt eu”, rezultând o relație de iubire şi ură cu acestea. Pentru a-şi asigura supraviețuirea, sinele a învățat, de asemenea, cum să „stoarcă” satisfacție şi energie din stările emoționale negative. El prosperă pe baza nedreptății, martiriului, eşecului şi vinovății. Eul „iubeşte”, în mod secret, poziția de victimă şi se agață de ca, extrăgând o plăcere distorsionată şi o justificare sinistră din durere şi suferință. Acest lucru poate fi văzut în multe cazuri ca o dependență şi un stil de viață. „Cel ce pierde” este aproape o figură romanticizată în muzică şi folclor (de exemplu, iubitul respins).

Tot timpul suntem ataşați şi „îndrăgostiți” de ideile noastre. Le apărăm şi le găsim scuze. Suntem geloşi pe credințele noastre. Le prețuim şi le disprețuim, în mod alternativ, şi ne pedepsim pe noi înşine prin sentimente de vinovăție şi ură față de propria persoană. Oricum,

toate acestea reprezintă o infatuare. Imaginea de sine capătă farmec deoarece este vorba de scena pe care defilează drama vieții noastre. A renunța la ceea ce este iubit produce teamă de pierdere. Pentru sine, toate obiectele îndrăgite sunt văzute ca o sursă de fericire.

Următoarea problemă esențială este dificultatea de a ne despărți de dragostea emoțională - nu din cauza iubirii propriu zise, ci datorită ataşamentului față de ceea ce este iubit. Considerăm că pierderea unui obiect îndrăgit produce durere dar, de fapt, durerea survine din cauza lipsei ataşamentului însuşi, şi asta deoarece obiectul iubit este văzut ca o sursă de fericire. Durerea se datorează iluziei că am pierdut sursa fericirii, şi că sursa fericirii se află acum „în exterior".

Dacă analizăm mai amănunțit sentimentul de fericire, devine limpede că acesta este localizat, de fapt, în interior. Deşi declanşatorul său poate părea că provine din afară; senzația este în întregime un sentiment interior de plăcere. Prin urmare, sursa fericirii se găseşte în interior şi este eliberată în anumite circumstanțe favorabile, atunci când mintea experimentează un rezultat dorit. Examinându-ne pe noi înşine, vom descoperi că evenimentul nu face decât să declanşeze o capacitate interioară înnăscută. Odată cu descoperirea faptului că sursa fericirii este cu adevărat în interiorul nostru, şi de aceea nu poate fi pierdută, sentimentul de teamă se diminuează.

Văzute din perspectiva Realității, gândurile sunt, de fapt, nişte elemente exterioare. Deşi poate suna uimitor,

ne putem dispensa total de ele, deoarece se interpun în calea atingerii adevăratei fericiri.

Problema Esenţială

Fără a fi nevoie de un efort exagerat, este relativ uşor să descoperim faptul uluitor că suntem ataşați de procesul gândirii deoarece, în mod secret, suntem îndrăgostiți de aceasta. A fi îndrăgostit de sine, este considerat a fi de mare preț. Apare apoi teama pierderii datorată ataşamentului ce vine odată cu ceea ce este iubit.

Următorul pas este să descoperim ce sau cine este îndrăgostit de sine însuşi şi când anume a început acest fenomen primordial. „Ceva" este îndrăgostit de existența noastră şi ataşat de acea existență, şi este ştiut că eul (minte/corp/sine) este un obiect al iubirii. Există un subiect şi un obiect. Există un „acesta" (Eu) ce este îndrăgostit de un „acela"(sinele, adică narcisismul).

Cu ajutorul contemplației, reflecției şi meditației, esența identificărilor personale iese la suprafață în mod progresiv. Se va descoperi astfel, că adevărata iubire de sine apare de la ceva mai măreț decât şinele, de la ceva capabil să cuprindă totalitatea acestui sine. Totalitatea Sinelui se găseşte în interiorul unui câmp nonlinear al conştiinței, mai vast şi întotdeauna prezent. Acesta reprezintă mai degrabă contextul decât conținutul. Prin analogie, ar fi ca şi când am privi planeta Pământ din

spațiu, unde spațiul este contextul iar Pământul este conținutul.

A privi în interior pentru a găsi adevărata sursă a iubirii conduce la descoperirea Sinelui. Asemenea soarelui, sinele este mereu prezent, necondiționat, şi nu se supune ideilor, gândurilor, opiniilor sau atitudinilor. Sinele poate numai să iubească deoarece aceasta este esența lui. Iubirea Sinelui nu este câştigată sau meritată şi nici subiect al limitării. Sinele este sursa vieții şi conştiența subiectivă a existenței.

Mai târziu, se descoperă că nici măcar existența nu este un lucru necesar Sinelui. Acesta este dincolo de orice dualitate, astfel că între Sine şi existență nu există vreo dualitate. Nemanifestatul şi manifestatul sunt unul şi acelaşi lucru. Conştiința poate include sau nu conținutul. Prin analogie, spațiul nu este dependent de prezența planetelor sau a universurilor, dar. cu toate acestea, le include pe toate.

Iubirea este dincolo de dualitate şi nu are nevoie de un subiect sau obiect. Este o calitate a Realității independentă de circumstanțe.

Prin abandonare, obstacolele sunt dizolvate de compasiunea infinită a Divinității, ce iubeşte, în mod necondiționat, tot ceea ce există, deoarece existența constituie o manifestare a lui Dumnezeu. Numai iluziile pot face ca acest adevăr evident să nu fie perceput ca atare.

Iluminarea nu este decât emergența adevărului, atunci când obstacolele din calea realizării acelui adevăr

au fost înlăturate. Prin analogie, strălucirea soarelui nu este condiționată de retragerea norilor; pur şi simplu, aceasta devine atunci vizibilă.

Î: ***Această prezentare a generat unele schimbări subtile, precum o eliberare de anumite limitări. Noi calibrăm informația la nivelul 998. Fără a fi lipsiți de respect în mod voit, ce anume e responsabil pentru această limitare?***

R: Acesta este un discernământ subtil. „Greşeala" este aceea că, în prezentare, pare că iubirea este dependentă de existență. În Realitate, iubirea este independentă de existență şi nu are nevoie de împliniri, este completă şi totală prin ea însăşi.

Î: ***Aceasta clarifică faptul că iubirea, văzută ca iubire, constituie expresia completă a ceea ce este şi că nu există vreo cerință suplimentară pentru un obiect. Cu acest răspuns şi clarificare, nivelul calibrat al informației se ridică la 999.9.***

R: Identitatea de sine nu este un concept uşor de înțeles. Este, de fapt, o înțelegere subiectivă ce nu poate fi verbalizată în mod adecvat datorită structurii inerente a limbajului. Trebuie să depăşim verbele intranzitive precum „a fi", „a exista", „a face", „a acționa", etc., precum şi structura subiectului, predicatului şi a pronumelor.

Î: ***Dacă este depăşită mentația, cum de apare totuşi informația în conştiință?***

R: Realizarea spirituală apare spontan şi nu ca o consecință a proceselor de gândire. Înțelegerea

spirituală apare în conştiinţă ca şi cum ar proveni din intuiție. Este un proces nonlinear prin care devenim, pur şi simplu, conştienți că „ştim”. Persoana naivă spune: „Dar cum de ştii că ştii?” La nivel experimental, acest lucru devine, pur şi simplu, evident. Adevărul răsare din subiectivitate şi este evident şi auto-revelat. Adesea, acest lucru se întâmplă atunci când ne ocupăm cu ceva total diferit. Apare „ca de nicăieri” asemeni unui dar, ca un dat. Este precum un răspuns la o întrebare neadresată. Este împlinitor, rezolvă un puzzle fundamental şi efectul său eliberează psihicul. Este lipsit de efort. Iar dacă există dubii, nivelul adevărului său poate fi calibrat.

Î: ***Ce anume face ca gândirea să fie atât de tenace?***

R: Tot conținutul mental reprezintă, de fapt, un ataşament, iar ataşamentul fundamental este cel manifestat față de sine şi față de ceea ce se crede a fi sursa supraviețuirii şi a fericirii. Totodată, este şi aspectul cu care ne identificăm. În realitate, sursa fericirii este sinele, nu şinele.

Î: ***Cum putem procesa, de fapt, conținutul gândirii?***

R: în primul rând trebuie verificat, din punct de vedere experimental, că suntem îndrăgostiți de gândire/sine şi că lucrarea spirituală presupune în esență eliberarea de ataşamentul față de idei, poziționalități, opinii şi amintiri, a căror valoare a fost

mărită şi supraevaluată de către identificarea narcisistă. Esența „eului” este narcisismul.

În al doilea rând, discerneți sursa iubirii de sine. În al treilea rând, fiți pregătiți să abandonați obiectele iubite şi să îl veneraţi pe Dumnezeu în locul sinelui. În al patrulea rând, fiți dispuşi să abandonați toate ataşamentele față de conținutul „minții”.

Î: ***Există vreo tehnică uşoară şi accesibilă în acest sens?***

R: Pe măsură ce ideile apar, se va observa că provin dintr-un vid primordial şi tăcut. Apoi capătă formă şi primesc o încărcătură energetică. Aceasta este asociată cu o revitalizare emoțională în timp. Aceste opinii recurente ajung să fie crezute a fi adevăruri de bază. În consecință, influențează şi determină trăsăturile de caracter şi atitudinile ce declanşează răspunsuri emoționale ce pot escalada până la grade foarte periculoase, după cum este demonstrat de fanatici. Severitatea acestor ataşamente poate duce până la sinucidere, omor, război şi moarte fizică.

Cu toate că aceste poziționalități fundamentale se opun abandonării, recompensa spirituală este foarte răsplătitoare. Multe dintre aceste poziționalități au fost însuşite în timpul copilăriei, aşa că autoritatea lor decurge din consolidarea parentală şi socială. Unele dintre aceste credințe de bază se amplifică şi devin regulile după care ne călăuzim viața. În cele din urmă, ajung să se identifice cu patriotismul, religia, apartenența etnică, sexul şi convingerile sociale. Ajung

să fie considerate axiomatice şi dincolo de întrebări. Chiar şi încercarea de a reflecta asupra lor provoacă împotrivirea eului.

Unele poziționalități axiomatice de bază ale Eului

1. Fenomenele sunt fie bune, fie rele, corecte sau greşite, drepte sau nedrepte, juste sau injuste.
2. „Răul" merită să fie pedepsit iar „binele" răsplătit.
3. Lucrurile se întâmplă accidental sau reprezintă greşeala altcuiva.
4. Mintea are capacitatea de a înțelege şi de a distinge între adevăr şi falsitate.
5. Lumea cauzează şi determină experiențele noastre.
6. Viața este nedreaptă deoarece inocentul/nevinovatul suferă, în timp ce ticălosul scapă nepedepsit.
7. Oamenii pot fi altfel decât sunt.
8. Este esențial şi obligatoriu să ai dreptate.
9. Este esențial şi obligatoriu să câştigi.
10. Greşelile trebuie îndreptate.
11. Dreptatea trebuie să primeze.
12. Percepțiile reprezintă realitatea.

Reflectând asupra acestor chestiuni, este util să ne amintim că singura noastră obligație este să ne îndreptăm către Adevărul Sinelui şi al Divinității. De aceea, acest proces impune abandonarea tuturor poziționalităților păstrate cu grijă, deoarece nimic din ceea ce credem nu este adevărat. De fapt, axiomele sunt iluzii ce produc suferință şi degenerează în multe

distrugeri. Aceste „axiome” reprezintă bariere în calea iluminării şi creează o multitudine de dualități deoarece decurg mai degrabă din percepția lineară decât din Realitatea spirituală nondualistică.

Din perspectiva Realității, niciuna dintre aceste axiome nu conține vreun adevăr, şi chiar dacă ar conține, ar fi irelevant. Toate aceste opinii îndrăgite reprezintă, în cel mai bun caz, o formă de gândire copilărească asupra lumii. Dreptatea absolută este intrinsecă creației dar invizibilă percepției umane deoarece constituie o consecință a omniscienței. Disponibilitatea pentru abandonarea către Dumnezeu a acestor poziții axiomatice, precum şi a destinului lumii, generează, în cele din urmă, o claritate a viziunii spirituale ce rezolvă toate întrebările şi iluziile.

Una dintre cele mai dificile poziționalități îşi are originea în problema recurentă a polarității „dintre contrarii”. Poate că o simplă ilustrare va ajuta la rezolvarea acestui paradox recurent, deoarece paradoxul contrariilor rezultă într-o concepție care le face să sune ca şi când ele ar alterna în forma unor realități sau posibilități distincte.

De fapt, contrariile nu sunt deloc opuse, ci reprezintă gradații lineare pe aceeaşi scală, şi nu pe scale diferite.

Exemplul 1	***Exemplul 2***
Grade Fahrenheit	**Valoare**
- 3000	- Prețios
- 2000	- Valoros

- 1000	- Meritoriu
- 500	- Activ (în sens de valoare economică)
- 100	-AŞ
- 50	- Neutru
- 0	- Neatractiv
- 50	-Reținere/impediment
- l00	-îngrozitor
- 200	-Urât
etc.	- Respingător

Prin examinare, se poate observa că acestea nu reprezintă decât grade diferite ale prezenței sau absenței căldurii (Exemplul 1) şi dezirabilității (Exemplul 2). Se va observa că, de fapt, nu există „contrarii" de genul cald versus rece sau prețios versus fără valoare. Toate se află de-a lungul aceleiaşi linii şi nu pe două linii de gradație diferite.

Putem cita şi alte exemple:

Exemplul 3	***Exemplul 4***
Bunătate	**Lumină**
- Dumnezeiesc	- Orbitor de strălucitor
- Foarte bun	- Lumină foarte strălucitoare
- Bun	- Strălucitor
- Plăcut	- Lumină foarte puternică
- OK	- Luminos
- Oarecum bun	- Lumină pală

- Mediu	- Obscuritate
- Nu prea bun	- Crepuscular
- Nesatisfăcător	- întunecat
- Rău	- Beznă
- Ticălos	
- Oribil	
- înfiorător	
- Teribil	

Toate aceste gradații sunt pe aceeaşi scală/linie, nu pe două scale diferite sau opuse. Se poate vedea că nu există nimic de genul unui „bine" opus „răului". Scala din stânga indică prezența sau absența Iubirii şi de aceea se referă numai la Iubire, întocmai cum cea din dreapta indică diferite grade ale luminii şi nicidecum opoziții între lumină şi întuneric.

„Faptele" aparente sunt iluzii ale adevărului, fiind evident că asemenea denotații depind în totalitate de context. La un nivel absolut, contextul integral va include înțelegerea fiecărei contribuții la un eveniment De-a lungul eternității, plus o cunoaştere egală a întregii istorii karmice a tuturor lucrurilor şi a tuturor celor implicați. Aceasta dovedeşte temeinicia afirmațiilor spirituale ale Domnului, precum „Nu judeca" şi „ Judecata este a mea". Nu este vorba că Eul ar judeca în mod incorect, ci numai despre faptul că este incapabil să ajungă la o înțelegere exactă a fiecărui eveniment apărut.

Atunci când spiritul critic şi judecata sunt abandonate, survine un sentiment de linişte şi eliberare, deoarece acestea cauzează constante vinovății subconştiente, precum frica de pedeapsă. Sinele trăieşte cu teama pedepselor şi a sentințelor. De aceea, oamenii se tem de moarte, de Ziua Judecății şi de un Dumnezeu dur, care reprezintă, de fapt, subiectul propriilor iluzii ale individului.

Î: ***Ce se poate spune despre gândirea obişnuită?***

R: Observarea dezvăluie că sentimentele şi ideile se ridică şi coboară asemenea notelor muzicale. Dacă atenția este orientată riguros exact către *acest* moment, se va observa cum apare un gând dintr-o matrice primordială mai degrabă vagă. Pe măsură ce începe să se ridice, este relativ lipsit de formă, precum unda unui val care se apropie. Apoi, acest gând primordial vag şi încă lipsit de formă începe să capete formă şi atrage energie până ce, în final, creşte în forma deplină, atrăgând comentarii, aprobări, dezaprobări, înțelesuri asociate şi amintiri. Acum a ajuns la puterea maximă, iar emoțiile asociate îl impulsionează. Dar imediat ce ajunge aici, începe să-şi piardă treptat definirea şi forma, disipându-se în trecut.

Dacă focalizarea sentimentului sinelui este pe creasta ascendentă a valului, persoana în cauză nu trăieşte niciodată în realitate, ci este permanent marcată de aşteptarea de a controla următoarea clipă. De aceea, oamenii sunt în mod constant îngrijorați de viitor. Dacă atenția este centrată asupra părții descendente a

valului, atunci eul tinde să se agațe de trecut şi să-şi exprime părerile. Prin exercițiu, atenția poate fi ațintită exclusiv pe creasta valului, deoarece în acel moment nu mai există nici trecut, nici viitor, după cum nu mai există nici regrete față de trecut sau speranțe ori anticipări ale viitorului. Totul este observat a fi exact precum este. Fără amintiri sau anticipări, chiar şi iluzia „prezentului" dispare. Realitatea este, de fapt, „mereu" şi continuă, fără vreun „acum" sau „atunci".

Abandonarea este un proces constant de încetare a rezistenței sau tânjirii după un moment, presupunând o întoarcere continuă spre Dumnezeu. Atenția este axată asupra procesului de abandonare şi nu asupra conținutului ce este abandonat.

Atunci când această practică de abandonare este urmată riguros, iluzia „ridicării şi coborârii" dispare, după cum dispare şi iluzia timpului. Eul experimentează secvența focalizării percepției, ce este apoi atribuită timpului, schimbării sau ideii de a fi în „momentul actual". Nu există nici o Realitate de acest gen.

Percepția este lineară, locală şi limitată ia un punct de vedere fix. Prin urmare, dintr-un singur punct de observație par a exista un „aici" sau un „acolo", un „acesta" sau un „acela", un „trecut" sau un „viitor", un „acum" sau un „atunci", apărând şi iluzia spațiului (cu dimensiunile sale) şi a trecerii timpului. Este important de reținut că această scurgere a timpului implică conceptul duratei, precum şi un moment al începutului sau sfârşitului, ce sunt în mod evident arbitrare.

Dacă ne putem imagina ce înseamnă să fii omniprezent, observatorul ar fi atunci, în mod simultan, martorul fiecărui punct (oricât de mic) din cadrul Totalității. Fiecare punct de observație ar fi experimentat prin urmare ca „aici”. Se poate observa cu uşurință că „aici” va deveni rapid „pretutindeni” şi ideea de „acum” ar dispărea în infinitate. De aceea, omniscienţa înseamnă a fi conştient de întregul Totalității în mod egal, şi presupune că lumea nu mai constituie un loc particular. Nimic nu se schimbă, nimic nu se întâmplă şi nu există dimensiuni, durate, începuturi sau sfârşituri.

Pentru a face înțelegerea mai profundă, realizați că „observatorul prezent simultan pretutindeni” este, de fapt, tot ceea ce observă. Nu există nici subiect, nici obiect şi, în consecință, Prezența este complet autocunoscătoare, deoarece este tot ceea ce există ca Totalitate a Manifestării.

Î: ***Dacă eul/sinele/mintea sunt eliminate ca punct de referință, devin, oare, lipsite de sens toate conceptele lineare?***

R: Este corect. Pentru a da un exemplu suplimentar, imaginați-vă că ați călători în spațiu cu o viteză mai mare decât cea a luminii, trecând prin toate universurile fără a avea anumite puncte de referință. Dacă ați fi întrebat „ Unde eşti?”, răspunsul ar fi „Nicăieri”, pentru că nu există „un loc” unde să „fii”. Fără parametrii, conştiința se poate cunoaşte numai pe

ea însăşi, drept conştiință, deoarece în lipsa percepției, descrierile sau diferențierile nu sunt posibile.

Î: ***Este, oare, acesta Nemanifestatul?***

R: Nu, ci numai Nemanifestatul manifestat drept conştiință. Din Conştiința Infinită apare existența şi apoi existența ca viață (nivel calibrat 995).

Î: ***Pare prostesc să adresez o asemenea întrebare, dar „când anume" au apărut toate acestea?***

R: Procesul este în afara timpului şi constituie o eternitate continuă. Durează la nesfârşit şi aşa a fost întotdeauna. Creația este continuă şi în permanentă desfăşurare. Apariția şi dispariția universurilor nu constituie altceva decât o iluzie a percepției. Nu există nici un univers care să apară sau să dispară, după cum nu există nici vreun timp în care universurile sau orice altceva să poată intra sau ieşi din existență. Acest lucru este ceea ce se înțelege prin Unicitatea Totalității. Acest adevăr poate fi realizat, dar nu şi explicat.

Î: ***Pentru a înțelege Infinitul, trebuie să avem oare o conştiință Infinită?***

R: Nu este nimic de înțeles. Aceasta ar implica o dualitate între cunoscător şi cunoscut. În realitate, aceştia sunt identici. Infinitul *ştie* în virtutea faptului că este Totul. Pentru clarificare, conştiința poate fi înțeleasă sau descrisă ca şi cum ar avea două straturi sau niveluri. Stratul superior este infinit şi dincolo de toate iluziile, precum schimbarea, temporalitatea sau succesiunea. Stratul inferior are capacitatea de

conştientă şi include înregistrarea a tot ceea ce se petrece în nivelurile de mai jos, inclusiv fiecare idee, decizie şi acțiune a sinelui. De asemenea, înregistrează toate deciziile voinței spirituale individuale, ce servesc drept ceea ce poate fi numit o intermediere a tranziției între finit şi Infinit. Ca o analogie mecanică, ar putea fi utilizată cea a mecanismului de cuplare aferent unei locomotive, care sincronizează acțiunile/inacțiunile variabile dintre motor şi roți.

Pe măsură ce sunt abandonate principalele poziționalități, sunt descoperite aceste axiome fundamentale şi se află că în spatele fiecărui nivel al credințelor există alte straturi mai adânci. Individul este pus față în față cu problemele fundamentale ale actului cunoaşterii, precum modul în care mintea crede că poate cunoaşte şi felul în care chiar poate să cunoască (epistemologia).

În cele din urmă, ajungem la descoperirea uimitoare că, de fapt, „mintea" nu este cu adevărat capabilă să cunoască nimic, iar iluzia cunoaşterii sale este doar o pretenție şi o vanitate. Prin analogic, se poate întreba cum de un binoclu ştie ce se vede prin el sau cum de urechile cunosc muzica. Cunoaşte, oare, computerul programele din soft? Mintea poate numai „să se gândească" la un subiect. Pentru „a cunoaşte" cu adevărat, este necesar să fii chiar tu cel cunoscut. Ne putem gândi la o pisică, dar numai o pisică „ştie" cu adevărat cum este *să fii* o pisică.

Gândirea este un instrument de procesare de o mare valoare pragmatică, dar care presupune că ar cunoaşte datele, deşi, de fapt, nu are nici o capacitate înnăscută de a cunoaşte. Această credință produce un „cunoscător” imaginar interior, ce devine subsumat propriei identități. În acelaşi fel, produce un autor imaginar al acțiunilor şi un gânditor imaginar al gândurilor.

Acest construct asumat „propriei persoane” constituie esența eului/sinelui iluzoriu şi este un compozit de amintiri ale autorului imaginar al acțiunii, gânditorului imaginar al gândurilor, entității imaginare care alege şi fabrică planuri. Gândirea face toate acestea deoarece este construită în mod dualist, în aşa fel încât să implice presupunerea existenței unui subiect şi a unui obiect. Cu toate acestea, atunci când căutăm acest autor imaginar al acțiunii, vedem că nu există nici o asemenea entitate. Când programele au fost şterse, descoperim cu stupoare că banda de înregistrare este goală şi nu există nici un „cu” sau sine în spatele acestor programe.

Acest cu. ce este cu atâta gelozie apărat şi slăvit, reprezintă, de fapt, o serie de programe stratificate, al căror program fundamental rezidă tocmai în faptul că celelalte programe stratificate sunt reale şi constituie însăşi „identitatea personală”. Odată cu această descoperire, eul/sinele este înspăimântat pentru un moment. Pseudo-autoritatea sa frauduloasă, conform căreia ar fi autorul realității, îşi dă arama pe față. Apare

apoi teama de nonexistență, urmată de însăşi teama de moarte, deoarece numai sinele iluzoriu se poate supune morții. În acest punct, devotatul se confruntă cu abandonarea către Dumnezeu a esenței aparente a vieții sale. Acesta este ultimul şi cel mai important moment ce stă în calea Iluminării. Datorită extremei sale importanțe, acest subiect va fi dezbătut într-un capitol separat.

CAP. IV - *„Eul” şi societatea*

Structura socială drept Context

Î: ***Cum ar trebui să tratăm aparentul conflict dintre iluzia nuntită „eu”, lume şi lucrarea spirituală?***

R: Sursa bucuriei efortului spiritual se naşte din lucrarea însăşi şi nu depinde de rezultate sau de realizarea scopurilor. Fiecare pas făcut înainte produce o încântare interioară. Există, de exemplu, o plăcere interioară ce acompaniază progresul, înlocuirea resentimentului cu acceptarea paşnică reprezintă propria recompensă. Există o modificare progresivă în percepția asupra propriei persoane, dar şi asupra altora. Când se petrece acest lucru, povestea vieții noastre poate fi recontextualizată apoi din perspectiva unei înțelegeri mult mai empatice.

Î: ***Dacă sistemul de credință numit „eu” (sine) constituie sursa durerii şi suferinței din viață, cum de ne putem dezvolta compasiunea pentru el?***

R: Fiecare persoană care se naşte începe cu un nivel calibrat al conştiinței, acesta fiind, de fapt, o notație stenografică pentru întreaga moştenire karmică a respectivei persoane. Fără vreo amintire conştientă de a fi cerut acest lucru, individul se confruntă acum cu un corp animal şi cu o „minte” deopotrivă exactă şi abstractă. În plus, este prezentat simultan un întreg set de condiții, deoarece individul moşteneşte, de asemenea,

atât un corp emoțional, cât şi unul fizic, iar toate acestea trebuie să fie integrate în complexitatea presupusă de o viață socială şi familială într-o civilizație complexă, ce deține propriile programe înnăscute ce au evoluat de-a lungul istoriei.

În momentul în care cineva înțelege, cu adevărat, ce înseamnă a fi o ființă umană, poate dezvolta un sentiment de compasiune nu numai pentru societate văzută ca întreg, ci de asemenea, pentru toți indivizii ce o alcătuiesc. Omul nu se confruntă numai cu o complexitate enormă, ci şi cu o conştiință ce este influențată, fără a şti, de câmpuri energetice invizibile şi foarte răspândite.

În cadrul acestei complexități, omul trebuie să facă față supraviețuirii şi este nevoit să deprindă abilități complexe la niveluri multiple. De asemenea, individul este conştient că o singură greşeală serioasă poate aduce dezastrul în viața sa, sau chiar moartea fizică. Este ca şi cum entitatea în cauză trebuie să meargă pe terenul minat al existenței umane pentru a supraviețui, fie că doreşte acest lucru sau nu.

În afară de aceste condiții, mai există şi necesitatea de a dezvolta un sentiment orientativ al sinelui şi identității. Imaginea ce se formează despre sine constituie un factor central pentru toate deciziile ce trebuie luate. Acest sine face apoi să fuzioneze toate scopurile şi idealurile, pe care le integrează împreună cu poziționalitatea moralistă. În mod inconştient, un aspect al sinelui se desprinde şi devine inamicul interior, cel ce

victimizează/atacatorul, precum şi cel care determină vinovăția, remuşcarea, teama şi auto-critica neîndurătoare.

Chiar şi cel mai avansat computer ar fi copleşit în fața sarcinii de a fi echivalentul unei singure ființe umane. Un fapt convingător, ce face ca această afirmație să fie certă, este acela că entitatea umană nu trebuie să se confrunte numai cu datele conştiente ce ar putea fi introduse într-un computer, ci trebuie să facă față şi datelor de natură inconştientă şi câmpurilor energetice, pe care nu le poate înțelege. De asemenea, trebuie să înfrunte şi o serie de tendințe karmice necunoscute (individuale sau de grup). Astfel, nici un computer nu ar putea fi programat, având în vedere că lipseşte o parte esențială din cele mai importante date.

Ca rezultat, ființa umană are o sarcină uriaşă de îndeplinit, în încercarea sa, este slăbită de structura şi modul de funcționare al creierului, acesta fiind construit pe baza unor circuite ale plăcerii şi recompensei, precum şi pe un set de sisteme naive şi uşor programabile. Într-o încercare de a face față complexității datelor, mintea utilizează scurtătura de a grupa informațiile pe clase şi algoritmi logici. Prin urmare, trebuie să fie capabilă să determine imediat fiecare părticică de informație, dacă este similară sau nu celorlalte date. În plus, toată această incredibilă complexitate nu este doar manipulată de către minte şi de setul său de sisteme, ci este, de asemenea, şi „experimentată” în mod copleşitor. Nu există decât puțin

timp pentru a analiza experiența deoarece, în momentele apariției acesteia, ea este deja un dat, fiind inclusă în pachetul de informație pe care mintea îl editează şi îl stochează, în mod automat, în banca de date a memoriei. Datele sunt incluse în fişiere nu numai în funcție de forma lor, ci şi în funcție de gradațiile subtile ale sentimentelor ce determină în mod important unde anume va fi stocată informația. O parte din informație este recuperabilă, însă o parte considerabilă este îngropată şi indisponibilă pentru reamintirea conştientă.

De exemplu, o parte dintre informații sunt stocate în fişierul „dureros - a nu se reaminti". Cu toate acestea, unele dintre aceste date dureroase (stocate undeva departe şi care acum sunt neaccesabile), sunt depozitate ca o potențială muniție pentru atacuri împotriva propriei persoane, precum şi pentru dureroasa tortură a auto-învinovățirii, remuşcării şi chiar a suicidului. Orice întâmplare poate declanşa trăgaciul atacului împotriva propriei persoane şi poate elibera un torent de auto-pedepsire. Un mecanism pe care eul îl utilizează pentru a se apăra este renegarea datelor dureroase şi proiectarea acestora asupra lumii şi asupra celorlalți. Apoi, lumea devine populată cu inamici plini de ură, a căror origine e, de fapt, internă, iar eul începe să se teamă acum de un atac din exterior, mai degrabă decât de unul din interior. Paranoia e o stare care acompaniază eul.

În momentul în care recapitulăm în întregime situația ființei umane, devine evident că din perspectiva

resurselor limitate ale acesteia, supraviețuirea, fericirea şi succesul sunt fragile. Un număr foarte mare de oameni nu realizează nici măcar supraviețuirea şi milioane mor din cauza unor multiple capcane şi dezastre. Chiar dacă nu presupun o implicare personală, individul poate fi prins în problemele pe care cui le crează societății, acestea manifestându-se sub forma războiului, molimei, foametei sau a accidentelor.

Î: ***în condițiile în care o singură greşeală poate fi fatală, cum de poate fi posibilă supraviețuirea?***

R: sinele personal nu poate supraviețui pe cont propriu într-un mediu de o asemenea complexitate internă şi externă. Ceea ce a fost descris până acum este, de fapt, lumea formei, însă omul reprezintă mai mult decât un cu vulnerabil, deoarece viața sa este susținută de puterea dimensiunii non-lineare a spiritului. Călăuzirea dominantă a spiritului este cea care face posibilă supraviețuirea, în ciuda pretențiilor contrare ale eului. Spiritul este ca un regulator de turație în cadrul unui motor, iară de care motorul s-ar învârti până la auto-distrugere.

În forma conştiinței, spiritul este cel care integrează întreaga masă de date de la un moment la altul, iar finalitatea sa este experiența subiectivă din fiecare moment al vieții. Acest lucru contrabalansează neajunsul major al eului, care rezidă, de fapt, în inabilitatea acestuia de a discerne adevărul de falsitate.

Î: ***Este, oare, supraviețuirea determinată de nivelul de conştiință al individului?***

R: Experiența subiectivă a vieții, indiferent de conținutul acesteia, este, în mod profund, influențată de nivelul conştiinței, la fel cum sunt şi alegerile ce ne apar în forma opțiunilor. Dacă strădania vieții este satisfăcătoare sau plăcută, acest lucru depinde de poziționalitățile individului în cauză, acestea determinând modul cum sunt contextualizate situațiile.

Dacă studiem nivelurile de pe Scala Conştiinței, putem observa probabilitatea alegerilor ce sunt deschise şi predomină în cadrul parametrilor unui nivel dat de conştiință. Plăcerea ar rezulta din împlinirea țelurilor ce caracterizează acel nivel, iar emoțiile negative ar rezulta din eşecul de a face acest lucru.

Personalitatea este complexă şi include identificări şi sub-personalități numite uneori „alter-ego-uri" ce pot conduce la conflict. Adesea, o subpersonalitate are scopuri diferite decât alta. Ele pot alterna, în funcție de circumstanțele vieții sau perioadelor de vârstă. Țelurile spirituale tind să sintetizeze şi să confere echilibru organizării complexe a eului.

Î: ***Ce rol îndeplineşte intelectul?***

R: Prin intermediul intelectului, poziționalitățile sunt rafinate şi puse în forma simbolurilor abstracte şi a limbajului. Toate acestea sunt subsumate solicitării generale pentru raționalitate şi logică lineară. În timp ce aceasta este utilă din punct de vedere operațional, reflectă, de asemenea, faptul că intelectul poate fi manipulat pentru a face ca orice poziționalitate să pară rezonabilă. Cu toate acestea, intelectul nu lucrează

numai cu forma, ci este capabil, de asemenea, să încorporeze valori spirituale în mentalizarea sa. Acest lucru se petrece progresiv, pe măsură ce individul în cauză avansează pe Scara Conştiinței. În momentul în care intelectul este eliberat de motive ascunse, este capabil de conceptualizări abstracte rafinate. Cu toate acestea, defectul său esențial rămâne acela că este incapabil să distingă adevărul de falsitate sau să înțeleagă pe deplin contextul, precum şi acela că tinde să ignore informațiile ce ar putea intra în conflict cu poziționalitățile sale.

În plus, confundă efectele cu „cauzele", acesta fiind unul din defectele sale fundamentale. Nu este capabil să înțeleagă şi să contextualizeze diferența dintre tărâmurile linearului şi cele ale non-linearului. De asemenea, are tendința de a complica soluțiile problemelor până la punctul în care devin practic inutilizabile.

La suprafața societății par să apară multiple probleme, dar prin intermediul utilizării analizei factorului critic (vezi *Putere versus Forță),* acestea se dovedesc a avea adesea o rădăcină comună. De exemplu, putem întocmi o listă de probleme sociale „nerezolvabile", considerând că toate acestea apar în lume din diverse „cauze", cum ar fi sărăcia, autostrăzile aglomerate, imigrația masivă, prețul în creştere al benzinei şi al consumului, distrugerea mediului, faptul că agențiile guvernamentale sunt depăşite, eliminarea progresivă a pădurilor tropicale, producerea excesivă de

dioxid de carbon, taxele mari, aglomerația din centrele urbane unde predomină crima şi sărăcia, smog-ul şi poluarea aerului, încălzirea globală, deşeurile, supra-aglomerarea sălilor de judecată, aresturilor, închisorilor şi a spitalelor de urgență, costurile medicale copleşitoare, costurile foarte mari ale asistenței sociale, un serviciu poştal deficitar, lipsa de locuri de aruncare a gunoiului, viața sălbatică şi resursele naturale aflate în scădere numerică, amenințarea speciilor pe calc de dispariție, poluarea oceanului, numărul excesiv de cazuri tratate de medici şi de asistenții sociali în zonele bogate, depăşirea serviciilor de protecție a copilului, costurile în creştere ale bunăstării şi serviciilor sociale, aşteptarea îndelungată pentru a beneficia de serviciul oricărei agenții, cozile interminabile de la supermarketuri, blocajele de trafic, costurile tot mai mari pentru poliție, şcolile supraaglomerate, lipsa asistentelor şi a profesorilor, creşterea nivelului poluării fonice, încălcarea intimității la toate nivelurile, lipsa de materii prime, lipsa spațiilor de depozitare pentru materiale toxice, prețul foarte mare pentru sursele de energie, poluarea râurilor, lacurilor şi a oceanelor, epidemia de SIDA şi națiunile şi continentele înfometate.

Simpla enumerare a acestor presupuse probleme trezeşte conştiența faptului că toate acestea se nasc din aceeaşi bază comună - suprapopularea - acest fapt foarte simplu şi evident, dar rămas totuşi neobservat. Astfel, asistăm la paradoxul că trimiterea de ajutor financiar unei țări determină o creştere bruscă a

natalității şi, în consecință, o înrăutățire a nivelului de trai (dc exemplu, Haiti). Poverile suprapopulării, deja evidente pentru societate, ne fac să ne gândim la cât de justă este politica imigrației care, deşi i se opune un procent de 70% din publicul american, este aprobată de 80% din elita politică (Arizona Republic, 2002).

Pe parcursul ultimelor secole, nivelul de conştiință al populației umane a stagnat la valoarea 190. La acest nivel, suprapopularea a fost ținută sub control de consecințele inevitabile ale negativității. De exemplu, o serie de războaie majore au şters de pe fața pământului întregi generații, iar marile epidemii au ucis un procent de 25% din populație (numai experimentul social al preşedintelui Mao a ucis prin inaniție mai mulți oameni decât Primul Război Mondial, iar genocidul a mai ucis câteva milioane), în era Romană, durata medie de viață era de patruzeci de ani.

Prin contrast, foarte recent, nivelul de conştiință al omenirii a sărit de la valoarea negativă 190 la una pozitivă (207). Deşi au mai rămas zone fierbinți, lumea civilizată nu mai este înclinată spre exterminări în masă. Războiul Rece fiind sfârşit, războaiele „fierbinți" au devenit localizate, iar națiunile Europei au redus intensitatea puseelor naționaliste şi chiar au renunțat la acestea.

La acest nou nivel al conştiinței, distrugerea în masă ce ținuse în şah populația s-a diminuat sau chiar a dispărut, iar omenirea a prosperat, după cum şi durata medie de viață a crescut. Cea mai populată țară

din lume, China, a fost atunci forțată să ia măsuri serioase. Pe măsură ce populația lumii se dublează, apoi se dublează iar, perioada de timp dintre aceste dublări devine în mod progresiv mai scurtă. Acest lucru este normal pentru orice populație biologică, fie că este vorba de dăunători de fructe, iepuri sau de oameni. Într-o societate mai sigură, unde exterminările în masă sunt eliminate, fiecare generație exacerbează proliferarea. Populația rezultată are nevoie, în mod automat, de mai mult teritoriu, de mai multă hrană, de mai multe servicii, iar extinderea metropolitană cauzează extinderea suburbană, ceea ce marchează sfârşitul habitatului din mediul natural.

Eul şi Structura Politică a Societăţii

Î: ***Ne întrebam cum poate să cadă în eroare intelectul.***

R: Putem cita exemple atât din istoria recentă, cât şi din societatea contemporană. Poziționalitățile intelectuale au adepți în cadrul anumitor grupuri intelectuale. În acest punct, se poate vorbi despre apogeul şi decăderea sistemelor utopice, acestea fiind foarte comune în anii 1930. O schemă populară la vremea respectivă viza eliminarea banilor şi înlocuirea acestora cu o serie de credite, în funcție de orele de lucru - o tehnocrație. Au apărut şi dispărut diverse scheme şi „ismuri" socialiste şi utopice, dintre acestea comunismul fiind încă prezent. Au fost popularizate

izolaționismul şi pacifismul. „Esperanto” a fost prezentată ca o nouă limbă a lumii.

În Statele Unite aceleaşi grupuri au încercat să modifice sistemul metric, în ciuda împotrivirii populației. Oamenii nu erau mulțumiți de centigrade sau de kilometri, astfel încât s-a renunțat la acestea, iar ci s-au întors confortabil la familiaritatea gradelor

Fahrenheit şi la mile. Idealismul colectivist al Preşedintelui Mao a generat una din cele mai mari foamete din istorie, în timpul căreia treizeci de milioane de oameni au murit. Oamenii nu sunt la fel de motivați să muncească într-o fermă „colectivă” aşa cum sunt motivați să muncească pe cont propriu.

Pentru o perioadă de timp, elita intelectuală a avut o lună de miere cu extrema stângă a comunismului. Acest lucru a generat o rebeliune şi chiar o trădare a savanților ce au devenit agenți de spionaj pentru Rusia şi au transmis KGB-ului secrete despre bomba atomică, un exemplu fiind Los Alamos şi Proiectul Manhattan. Această duplicitate a continuat pe tot parcursul Războiului Rece. Informațiile obținute i-au ajutat pe ruşi să înceapă planificarea unei super bombe atomice, prin care întreaga civilizație umană avea să fie distrusă în cazul înfrângerii comunismului.

Din punct de vedere operațional, se poate observa că pe termen lung, extrema stângă politică este mult mai periculoasă decât cea dreaptă, prin faptul că îşi ascunde adevăratele intenții sub masca retoricii pioase ce îl seduce pe naiv şi îl fiice să deschidă porțile Calului

Troian, eliberând astfel forțele opresiunii, războiului şi ale morții.

Defectul principal al poziționalităților politice imperfecte este acela că distorsionează conținutul şi, în aceeaşi măsură, ignoră contextul. Conținutul poate suna idealist, însă devine fals sub un context diferit. În momentul în care contextul este ignorat, un concept idealist poate deveni mai distinctiv decât problema originală pe care trebuia să o corecteze. Prin urmare, asemenea idealisme reprezintă eşecuri, în contrast cu înțelepciunea, care include şi contextul, nu doar conținutul. Fanatismul este îndreptat către captivarea celor tineri şi impresionabili. Vorbind din punct de vedere istoric, de îndată ce regimurile revoluționare câştigă puterea politică sau militară, elimină clasa profesională a celor educați şi împliniți, precum şi pe cei înțelepți (de exemplu. Iacobinii şi ghilotina).

Este important ca falsurile politice să fie detectate şi apoi corectate, deoarece o politică proastă generează legi proaste, care, la rândul lor, devin o povară pentru cetățeni. Acest lucru poate fi observat în societatea contemporană în acceptarea juridică a sofismului învinovățirii şi a deplasării responsabilității personale către o presupusă şi demonizată „cauză" externă, exemplificată prin nesfârşitele extensii ale legilor injuste, acțiunilor de clasă în justiție şi controlului exercitat de asociațiile de avocați asupra legislatorilor. În anumite părți ale țării (SUA, n. tr.), acest obicei atinge asemenea extreme, încât poate fi numit escrocherie legalizată (cum

ar fi în Jefferson County, Mississippi). Prost proiectată şi plasată, învinovățirea a constituit justificarea unei multitudini de distorsiuni sociale, dintre care războiul este cea mai evidentă.

Î: ***Există o valoare de genul identității naționale?***

R: Reversul acesteia este naționalismul în sensul negativ, însă aspectul pozitiv este constituit de efortul patriotic al cooperării şi de spiritul înfrățirii. Acest lucru s-a văzut în interacțiunea Aliaților din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în care fiecare națiune şi-a menținut identitatea, dar a manifestat un spirit critic comun ce a avut o legătură cu celelalte țări aflate în aceeaşi situație. Interdependența serveşte scopului întregului atunci când există o unitate spirituală. Patriotismul nu este altceva decât dragoste pentru propria țară şi nu ar trebui confundat cu naționalismul.

Î: ***Eul pare a potența extremismul.***

R: Excesul este rezultatul lipsei de echilibru. Extremele politice, atât de stânga (nivelul calibrat 190) cât şi de dreapta (nivelul calibrat 90) sunt, în mod clar, lipsite de integritate, false şi distructive. Extrema politică de stânga reprezintă „lucifericul" prin faptul că încearcă să nege existența lui Dumnezeu, să distorsioneze conținutul, să ignore contextul, şi să se bazeze pe forțe legale şi pe amenințări cu procese pentru a intimida. De asemenea, distorsionează şi abuzează de adevărata semnificație a libertății de expresie. Devine apoi avocatul distrugerii sociale prin faptul că se

bazează pe sofisme şi pe o distorsiune intelectuală, precum şi pe o percepție neechilibrată. Caută puterea de dragul puterii.

Poziția de extremă dreapta devine „satanică” şi reprezintă forțele degenerării morale, violenței, criminalității, războiului şi ale masacrului. Astfel, o coaliție a extremelor negative poate li capabilă să dărâme o întreagă societate prin succesiunea distorsiunii luciferice a realității, ce deschide uşa pentru forțele satanice. Ambele extreme presupun practici totalitare şi atrag adepți deoarece mintea umană nu este capabilă să discearnă adevărul de falsitate.

Istoria ne oferă nesfârşite exemple de schimbări de la o extremă la cealaltă. În China, opresiunea lorzilor războiului a fost înlocuită, în mod violent, de opresiunea Preşedintelui Mao. Cruzimea țarilor ruşi (de exemplu, Ivan cel Groaznic) nu a fost decât înlocuită de cea a lui Stalin. Naivitatea publicului îl face să fie sensibil la seducțiile care îmbracă forma unei retorici abile („muncitori, uniți-vă; nu aveți de pierdut decât lanțurile!”). În lumea de astăzi, cântecul lebedei se îndreaptă spre demonizarea democrației şi „capitalismului” ca pe „marele Satan”, divizând astfel, din nou, lumea în facțiuni războinice.

Buddha a lăudat înțelepciunea „Căii de mijloc”. Prin urmare, moderația este cea mai avantajoasă poziție.

Î: ***Activiştii „corecți, din punct de vedere politic” par să precipite o nesfârşită serie de conflicte şi înfruntări sociale. Care este miezul problemei?***

R: Aceştia sunt elitişti şi calibrează la valoarea 180, nivelul mândriei şi al vanității egotismului. Eroarea este din nou una de ignorare a contextului. Deşi se presupun a fi egalitarişti, aceşti activişti adoptă, în mod paradoxal, atitudini superioare şi pretind a avea standarde morale înalte. Ei încearcă să câştige putere şi control asupra celorlalți prin intermediul unui idealism romantizat.

În acest punct, există o exagerare a categoriei „politice", ce ignoră totalitatea realității umane şi nu reuşeşte să înțeleagă că aspectul „politic" al vieții nu este decât una din calitățile vieții umane, una care nu are întâietate asupra supraviețuirii sau fericirii emoționale. Această exagerare este caracteristică atât poziției politice de „extremă dreaptă", cât şi celei de „extremă stângă", care sunt, în mod egal, totalitariste în practică. O consecință a acestui fapt este că apoi minoritatea conduce majoritatea (Gestapo-ul şi KGB-ul au arătat adevărata intenție din spatele agendei politice presupus liberaționiste).

Pozițiile politice dubioase nu au o istoric bună; de exemplu, adevărul despre ceea ce s-a întâmplat în realitate în anii precedenți în domeniul tratamentului bolnavilor mintali a fost distorsionat grosolan în filmul „Zbor deasupra unui cuib de cuci" (care calibrează la nivelul 185). Ca rezultat, elitiştii au dezasamblat întregul sistem național de sănătate mintală, care, sincer, funcționa destul de bine. Acum persoanele bolnave mintal se plimbă libere pe străzi şi populează închisorile. Rezultatele pe termen lung ale poziției

corecte, din punct de vedere politic, sunt adesea dezastruoase pentru un mare număr de oameni. de exemplu, actuala Comisie pentru Grija şi Sănătatea Mintală raportează că întregul sistem de sănătate mintală este „incapabil, necoordonat, ineficient, incoerent, fragmentat, frustrant, disfuncțional... datorită stratificării multiplelor programe „bine-intenționate" ce irosesc cel puțin 80 de miliarde de dolari anual şi lasă netratați un procent de 50% dintre bolnavii mintali" (Sharar, 2002).

Consecințele sociale ce rezultă din implementarea oricărui program de inginerie socială pot fi dinainte prevăzute. Cele care calibrează sub nivelul 200 vor acționa în detrimentul societății. Să dăm şi un exemplu din domeniul învățământului. Sala de clasă tradițională din prima jumătate a secolului trecut, în Statele Unite, calibra la nivelul 405. Ulterior implementării poziționalităților politice şi ca urmare a influenței Uniunii Profesorilor (care calibrează la nivelul 202), sala de clasă medie calibrează acum la nivelul 285. Acest declin imens este reflectat în înrăutățirea comportamentelor şcolare, în lipsa de respect față de autoritate şi în violența îndreptată împotriva profesorilor.

Acelaşi beneficiu al predicției este disponibil şi în domeniul afacerilor internaționale, prin calibrarea diferitelor poziții diplomatice. A fost deja utilizat cu un succes uimitor în consultările cu guvernele străine. Este posibil să analizăm răspunsurile probabile față de orice

schimbare sau poziție şi astfel să fim capabili să preîntâmpinăm conflictele şi chiar dezastrele majore. Statele

Unite au o imagine negativă în multe părți ale lumii, iar această imagine ar fi putut foarte bine să fie prevăzută (şi astfel prevenită) prin intermediul analizei istorice. Chiar şi astăzi, provocarea continuă în mod naiv (de exemplu, un comentator de televiziune îl insultă pe preşedintele celei mai mari țări din lume, care, drept răspuns, trece abil peste provocare cu ajutorul expertizei diplomatice). Atitudinea de superioritate calibrează la nivelul 190, fiind prin urmare antagonistă şi creează duşmani.

Majoritatea pozițiilor naive apar din lumea academică. În mod tradițional, aceasta, dată fiind detaşarea pe care o are, de-acolo din turnul său de fildeş, nu este expusă realităților vieții umane (contextul). Pentru a substitui această lipsă de experiență, foloseşte adesea studii statistice neechilibrate, care conțin defecte inerente deoarece exclud contextul, domeniul non-linear şi elementele „umane" importante, cum ar fi, de exemplu, înțelepciunea. Descoperirile sunt prezentate apoi publicului într-o manieră lipsită de echilibru astfel încât o isteric o înlocuieşte pe alta. Domeniul academic este profund părtinitor, din punct de vedere politic. Nu mai puțin de 94% din profesorii de la liceul Ivy League au simpatii față de liberalism şi doar 6% sunt oarecum conservatori *(Republica Arizona,* 2002). De fapt,

grupurile conservatoare de studenți sunt excluse din consiliile studențeşti. Astfel, în practică, liberalismul neagă adevărul titlului său nominal, fiind, de fapt, reacționar şi exclusivist. În secret, se consideră aristocratic.

Î: ***Există o progresie constantă a isteriilor publice, lucru care constituie un dezechilibru.***

R: Oamenii se panichează chiar şi dacă o problemă oarecare îl afectează pe unul singur din 10 milioane (un procentaj mai mare de oameni mor în cada de baie). De-a lungul anilor, aceste „miasme" (cum erau numite anterior) includeau acrul de noapte, stresul, hormonii, seceta, infecțiile bacteriene, germenii, imoralitatea, praful, demonii, aerul viciat, particulele, „produsele chimice", lipsa luminii solare, nutriția proastă, îngrijirea sanitară deficitară, aglomerația, lipsa luminii naturale, ionii pozitivi, implanturile mamare, blocajul colonului, otrăvurile din sânge, otrăvurile ficatului, colesterolul, respirația neplăcută, începerea experiențelor sexuale din copilărie, intoxicarea cu metale grele, intoxicarea cu mercurul din plombele dentare, monoxidul de carbon, dioxidul de carbon, gazele toxice, pământul infestat etc.

S-a estimat că în orice mare oraş poluarea este echivalentă cu a fuma două pachete de țigări pe zi şi creşterea semnificativă a incidenței cancerului. Gazele de eşapament ce provin de la propria maşină produc mai multe hidrocarburi (o altă miasmă) şi gaze toxice decât fumul unui trabuc. Absorbim mai multe toxine

dacă suntem prinşi într-un blocaj de trafic decât din pipa unui îngrijitor ce se plimbă încet pe hol.

Apariția unei boli reflectă publicitatea acordată acesteia precum şi tentantele „buzunare adânci'"' ale vreunei industrii demonizate (de exemplu „fast-food"). Corpul omenesc este supus temerilor minții, care tind să se manifeste pe măsură ce mintea menține şi energizează gândul asociat temerii. Acest fapt are un efect de suprimare asupra sistemului imunitar, deoarece teama declanşează disfuncția meridianelor acupuncturii şi a sistemului nervos autonom; această disfuncție cronică potențează apariția unei boli sau o reală funcționare defectuoasă.

Propagarea fricii cauzează dezvoltarea fibromicozei, micozei, sindromului intestinelor iritabile, sindromului de oboseală cronică, bolilor datorate mediului, neurasteniei şi diverselor forme de ipohondrie. Mintea omenească este în mod înnăscut inocentă, neprotejată, foarte sugestionabilă şi uşor de programat. Acest lucru a fost denumit efectul „nocebo" şi a constituit unul din subiectele de studiu ale unor instituții precum Fundația Americană de Sănătate.

Î: ***Există multă publicitate în jurul informațiilor negative despre sănătate.***

R: Multe dintre aşa-numitele informații despre sănătate sunt distorsionate şi reflectă doar o agendă politică sau financiară ascunsă. Constituie o poziționalitate ce nu serveşte decât sieşi, dar pe care credințele publice naive şi-o reprezintă ca pe un raport

„ştiinţific” obiectiv. Nimic nu este mai departe de adevăr. Toate afirmaţiile presupus ştiinţifice reprezintă expunerea unei poziţionalităţi.

Datele sunt selective şi, cu atât mai important, sunt lipsite de echilibru, deoarece este prezentată numai o parte din poveste, iar laptele ce ar schimba influenţa raportului sunt eliminate.

Î: ***Ce ne puteţi spune despre relaţia medic-pacient?***

R: În ziarele profesionale apar foarte multe cercetări clinice false, deoarece impactul şi efectele contextului sunt ignorate. Acest fapt este demonstrat în mod clar atât prin intermediul experienţei clinice, cât şi prin propria cercetare, care arată că înclinaţiile unui investigator şi nivelul său de conştiinţă determină rezultatele într-o măsură mai mare decât factorii care sunt studiaţi. Astfel, mulţi doctori ce se concentrează asupra părţii negative, scoţând în evidenţă efectele secundare negative ale tratamentelor, sfârşesc prin a avea o incidenţă mai mare de efecte secundare decât doctorii care au un nivel de conştiinţă mai înalt şi, astfel, se aşteaptă la rezultate pozitive. În unele cazuri, efectul nefavorabil al unui context negativ are o influenţă mai mare asupra rezultatelor decât efectul benefic al medicaţiei.

Datorită acestor factori, prin intermediul cercetării kinesiologice, este posibilă prezicerea exactă a rezultatului unui proiect de cercetare chiar înainte de a începe. Acest fapt se datorează următorilor doi factori

majori: (1) Contextul este adesea mai puternic decât conținutul, şi (2) în realitatea potențialității cuantice, timpul este depăşit şi, astfel, trecutul, prezentul şi viitorul nu sunt succesive, ci coexistă; astfel „viitorul" poale preceda „prezentul".

Î: ***Atunci, multe dintre „miasme" cauzează boala sau diverse simptome ale acesteia?***

R; Acest lucru este corect. Destul de interesant, majoritatea bolilor ce au fost menționate mai sus dispar sub hipnoză. Acest lucru este cunoscut de mulți ani în psihanaliză. De exemplu, un pacient al unui psihanalist prezenta reacții astmatice la ceea ce s-au dovedit a fi, de fapt, trandafiri de hârtie. În mod paradoxal, aflat sub hipnoză, pacientul nu avea nici un fel de reacție la trandafirii adevărați.

Descoperirile de acest gen au marcat începutul erei medicinei psihosomatice, în care conflictele reprimate erau conectate cu simptomele şi bolile. Şcoala de Psihanaliză a Universității din Chicago a fost unul din liderii acestui domeniu şi, în final, a luat naştere Academia de Medicină Psihosomatică. Faimoasa autoare Louise Hay a devenit cunoscută în toată lumea pentru studiile ei ce tăceau o paralelă între mecanismele spirituale/filosofice/psihologice şi simptome pe de o parte, şi bazele lor inconştiente pe de alta. Apoi, psihiatrul John Diamond a legat atitudinile de diverse organe şi meridiane, iar kinesiologia a devenit un instrument de investigație.

În cadrul acelor investigații, a fost demonstrat efectul curativ al afirmațiilor pozitive. Afirmațiile pot fi legate de anumite puncte de acupunctura, muşchi şi meridiane, pentru a influența, în mod pozitiv, sistemul imunitar, al cărui rol a fost asociat cu reprimarea funcționării glandei timus. Toate şcolile de cercetare menționate anterior au descris într-o manieră demonstrabilă legătura existentă între atitudinile, emoțiile şi sistemele de credință negative şi patologia umană.

O altă observație interesantă este că în cazurile autentice de personalitate multiplă, una din personalități poate avea o anumită boală în timp ce restul pot să nu o manifeste. Acest fapt subliniază legătura profundă existentă între conştiință şi corp, aşa cum există o legătură înnăscută între nivelul conştiinței şi patologia societății.

Î: ***Reprezintă, oare, extremele unicul rezultat al lipsei de echilibru?***

R: Rezultatul „neintenționat" apare din negare, din cauza unei poziționalități care ignoră contextul. Ipoteticul nu are baze reale şi nu reprezintă decât o abstracțiune ce ignoră faptul că viața umană de zi cu zi se petrece într-un mod destul de diferit. Aceasta deoarece abstracțiunea reprezintă o idealizare. Am observat evoluția conceptului de ajutor social acordat de stat, ce avea o prevedere conform căreia alocațiile nu ar fi fost garantate mamelor dacă în familie existau „bărbați apți din punct de vedere fizică. Desigur, acest

fapt a determinat taţii să îşi părăsească odraslele. Copiii înscrişi pentru alocaţie erau din ce în ce mai mulţi la număr, având în vedere că aceasta era plătită individual, în funcţie de câţi copiii erau. Pentru a facilita încasarea acestei alocaţii, bărbatul părăsea, pur şi simplu, domiciliul.

Isteria se propagă prin „posibilul" unei situaţii ipotetice. Informaţiile neechilibrate din mass-media sunt preluate de populaţie şi atunci apare „efectul nocebo", în forma unei schimbări statistice. Oamenii sunt foarte influenţabili şi uşor de programat prin teamă. Raporturile conflictuale cu privire la incidenţa cancerului la femeile ce folosesc sau nu hormoni post-menopauză, sunt tipice în acest sens.

Î: ***Atunci, poate natura unui segment al societăţii să fie diagnosticată prin simpla calibrare a nivelului său de conştiinţă?***

R: Da, într-o măsură semnificativă. Aşa cum măsurarea temperaturii apei nu înseamnă o etichetare a apei, nici calibrarea nivelului conştiinţei nu reprezintă o problemă de catalogare. Nivelul calibrat al populaţiei se corelează cu natura problemelor sociale. Ura şi războiul sunt specifice azi anumitor regiuni ale lumii unde se ascund sub bannerele naţionalismului, religiei sau ale tradiţiei. Chiar şi acum, aceste aşa-numite tradiţii cauzează moarte, sclavie şi mutilare.

În societăţile mai sofisticate, negativitatea şi violenţa sunt apărate de sofismul distorsiunilor deliberate, cum ar fi afirmaţia numeroaselor mijloace ale mass-media:

„Noi nu influențăm opinia publică, noi doar o reflectăm”. Satisfacerea gusturilor celor degenerați este scuzată deoarece este „profitabilă” sau reprezintă o formă a „libertății de expresie” (de exemplu, jocurile video ce au ca subiect urmărirea şi uciderea femeilor; pornografia cu minori; muzica rock ce exprimă mesaje profanatoare, sadice şi degenerante; sau criminalitatea şi violența).

O scurtă investigație kinesiologică a presupuselor cauze ale problemelor locale dezvăluie faptul că acestea sunt doar reflecția nivelurilor de conştiință predominante în rândul respectivei populații. Nu există nici un fel de alte cauze „externe”. Atunci când limitările eului devin politizate, sunt urmate de repercursiuni sociale, care adesea cauzează mari prejudicii populației.

Î: ***Ce ne puteți spune despre război?***

R: Mecanismele de bază ale războiului sunt clare şi simple, în mod generic, se referă la dictonul menționat anterior, anume că lucifericul deschide uşa, pentru a putea intra satanicul.

Ideologia politică pregăteşte scena pentru eliberarea pasiunilor primitive. Pana este mai puternică decât sabia. Pentru a obține suportul maselor, ideologia politică partizană îşi promovează ideile prin intermediul retoricii, demagogiei şi a persuasiunii propagandistice.

Frazele favorite şi care prind cel mai bine constituie, de obicei, variații ale „drepturilor” proclamate, respectiv îndreptarea unor „rele” percepute. „Victimele” acestor pretinse „rele” sunt scoase în evidență pentru a stârni emoție şi o indignare justificată. Situația grea a „victimei

inocente" este folosită pentru a acuza, blama şi demoniza presupuşii indivizi ce comit faptele rele, aceştia putând fi apoi atacați şi pedepsiți, în mod justificat, chiar dacă sunt nevinovați.

Distorsiunile ideologiei politice apar, din ceea ce a fost descris în mod tradițional drept energii „luciferice" care caută puterea, controlul, prestigiul şi câştigul. Aceste energii sunt adesea îmbrăcate în „blană de oaie" şi ascunse sub bannere ce poartă mesaje pacifiste sau reflectă mişcări ale idealismului politic. Aceste energii, asemenea haitei de lupi, nu aşteaptă decât un semn de slăbiciune de la prada pe care o urmăresc. Cu cât averea prăzii este mai mare („buzunare mari"), cu atât demonizatorii vociferează mai tare. Astfel, țintele favorite sunt marile corporații, industrii sau instituții, inclusiv guvernele, adică bastioanele puterii financiare şi politice. Decorul este asemenea celui unei melodrame, în care presupuşii cavaleri în armuri strălucitoare salvează victimele de indivizii demonizați ce comit fapte rele - şi, făcând acest lucru, realizează câştiguri însemnate, prestigiu, putere şi bogăție.

Asemenea calului troian, uşile războiului sunt deschise de justificările şi persuasiunile naivității politice care, apoi, eliberează energiile „satanice" ale morții şi distrugerii. Astfel, prevenirea războiului depinde de detectarea în timp util a preludiului său ideologic, prin expunerea premiselor inerent false (distorsiunea neechilibrată a informațiilor şi ignorarea contextului).

Î: ***Oare pot fi prevenite războaiele?***

R: Preludiile războaielor sunt extrem de vizibile, aşa cum poate fi observat din ideologiile politice de dinaintea Primului

Război Mondial, scrierile lui Marx şi Engels „Manifestul Comunist" şi „Capitalul", scrierile politice şi discursurile lui Lenin, „Mein Kampf" a lui Hitler, precum şi „Micuța Carte Roşie" a preşedintelui Mao. Ocupația nazistă asupra Europei a fost justificată de conceptele politice şi ideologice ale *Lebensraum-ului* (spațiului vital), prezentată de profesorul Karl Haushoffer. Mai târziu, acestea au fost combinate cu filosoful eugeneticii pentru a justifica genocidul.

Distorsiunile politice sunt, de obicei, cele ale contextului, ale clasei sau deplasării în timp ori ale condițiilor. de exemplu, în funcție de modul cum evoluează societatea, ceea ce a fost considerat normal cândva, va fi mai târziu considerat negativ sau inacceptabil, căutându-se astfel o redresare a situației. Cetățenilor contemporani li se pretinde o recompensă militară sau financiară pentru a compensa ceea ce azi, retroactiv, se consideră a fi o victimizare din trecut (de exemplu, accentul pus de Hitler asupra injustului tratat de la Versailles). Întrucât se poate spune că întrega populație din zilele noastre a suferit la un moment dat din cauza unor consecințe reale ale unor situații din trecut, se poate construi o viziune defensivă afirmând că toate persoanele care sunt în viață în prezent „sunt îndreptățite" a fi recompensate pentru ignorantele din

trecut şi pentru greşelile unei societăți mai primitive. Injustiția poate fi găsită oriunde în trecut.

Aceste pretenții ignoră însă faptul că generația actuală (a descendenților) a fost despăgubită din plin prin beneficiile ce au fost acordate tuturor cetățenilor lumii contemporane, datorită progresului considerabil şi rapid lacul de societate relativ recent, în acest sens, sunt notabile dispariția sau curabilitatea multor maladii ce au făcut numeroase victime de-a lungul istoriei; beneficiile tehnologiei; invențiile modeme; reducerea săptămânii de lucru; creşterea egalității în drepturi şi bunăstarea generală a populației.

Chiar şi cel mai sărac cetățean din ziua de azi se bucură de o serie de avantaje ce nu erau disponibile nici măcar pentru cele mai bogate clase ale trecutului relativ recent. O viziune mai echilibrată ar consta în manifestarea gratitudinii pentru faptul că trăim în lumea de azi, în care s-au luat în calcul prevederi pentru aproximativ fiecare condiție umană posibilă. Conducătorii din trecut au decedat datorită unor boli de care, acum, chiar şi cei mai săraci indivizi, sunt protejați de sistemul de sănătate al societății modeme.

Societatea, care este o proiecție a eului colectiv, se află într-o curbă de învățare. Este vulnerabilă în fața dezbinărilor constante, având în vedere că fiecare nouă obiecție este scoasă la iveală de un grup oarecare ce apoi asaltează mass-media, sălile de judecată sau opinia publică. Şi, deîndată ce paradigma a fost validată, uşile sunt deschise larg unei infinite progresii de pretenții

venite din fiecare segment al societății. Defectul inerent se bazează pe conceptul „cauzalității”, marele „Sesam deschide-te” către saga nesfârşită a victimei şi făptaşului, în care protagoniştii inversează rolurile în mod regulat. Factorii ce pun în mişcare aceste nesfârşite scheme sunt învinuirea, lăcomia, precum şi conceptul cauzalității şi compensației (ce impresionează atât judecătorii şi jurații creduli, cât şi sentimentele opiniei publice). Drept consecință, trăim într-o societate litigioasă, în care toată lumea este vulnerabilă în fața atacurilor provenite din cele mai simple acuzații. Într-o asemenea societate, individul nu mai este protejat de rațiune, logică sau de echilibru.

Î: ***Societatea reprezintă, în primul rând, interacțiunea colectivă şi expresia nivelurilor de conştiință.***

R: Da, ați exprimat bine cum stau lucrurile. Majoritatea dificultăților reprezintă inabilitatea de a accepta responsabilitatea personală; de exemplu, dacă un individ mănâncă prea mult, va da vina pe restaurant. Aceasta înseamnă că eul proiectează vina asupra unui alt segment al societății, atribuindu-i rolul de „cauză”. Această tendință slăbeşte materialul social şi conduce la false „vindecări” ce vor provoca conflicte aprinse ulterioare, deoarece procesul însuşi nu este integru. Această tendință de a folosi scuze în locul asumării propriei responsabilități reprezintă o problemă socială progresivă.

Astăzi, acest curent este ținut sub observație, iar efectele sale sunt studiate şi raportate în mass-media. (Pontari et al, 2002). Autorii scot în evidență faptul că bizuirea pe scuze pentru proiectarea vinci asupra altora generează slăbiciune morală şi socială şi este distructivă atât pentru individ, cât şi pentru societate. Din cercetarea kinesiologică, am observat faptul că transformarea învinovățirii într-un fundament cauzează o scădere critică a nivelului conştiinței, precum şi pierderea puterii

De asemenea, deplasarea responsabilității conduce la apariția urii şi a resentimentelor care alimentează atât infracționalitatea cât şi conflictele de clasă şi războiul. Astfel, înțelepciunea axiomei esențiale a grupurilor spirituale bazate pe cei Doisprezece Paşi exprimă faptul că: „Nu există resentimente justificate".

Î: ***Ce ne puteți spune despre reforma socială legitimă?***

R: Puterea apare din integritate, precum şi din asumarea responsabilității pentru consecințele faptelor, alegerilor şi a deciziilor noastre. Toate alegerile prezintă riscuri inerente şi a pretinde contrariul nu este integru, ci doar o mascare a dorinței de câştig. Integritatea unei poziționalități este reflectată de nivelurile calibrabile din punct de vedere kinesiologic, care denotă motivația şi intențiile. Nedreptatea socială poate fi corectată doar atunci când este prezentată în mod integru. Cu toate acestea, dacă problemele sunt deformate, în mod

deliberat, vor conduce la o altă nedreptate ce va trebui corectată, şi tot aşa, la nesfârşit.

Lupul apare deghizat în blană de oaie, astfel, în momentul în care un anume segment al societății îşi prezintă programele politice, este extrem de important să deosebim ceea ce este fals de ceea ce este adevărat. Toate schemele egoismului sunt ascunse în spatele unor programe ce sună pios pentru a câştiga aprobarea publică.

Adesea, uşile războiului sunt deschise chiar de pacifiştii care furnizează justificarea rațională din spatele construcțiilor şocante dar fatale, prin care rațiunea devine instrumentul negării. De exemplu, departamentul de informații nu poate proteja publicul din cauza restrângerilor ideologiilor politice ce au fost decretate legi. Sofismul se bazează pe pseudo-egalitarism, amestecul nivelurilor şi proasta aplicare a conceptelor, deoarece contextul este ignorat.

Î: ***Ne puteți oferi un exemplu din istoria recentă pentru a vă susține afirmațiile?***

R: Este evident pentru toată lumea că agenda pacifistă din Anglia a fost reprezentată de Neville Chamberlain (calibrat la nivelul 185), care îl mulțumea pe Hitler (calibrat la nivelul 125) deoarece era orb în fața motivelor reale ale acestuia. Naivitatea se baza pe încrederea în pactele de non-agresiune şi dezarmare pe care, desigur, Hitler nu avea nici cea mai mică intenție de a le respecta. Winston Churchill (calibrat la nivelul 510) a fost acuzat de mulți la acea vreme de propagandă

în favoarea războiului, deoarece nu se lăsa păcălit de subterfugiile negocierilor diplomatice naive. În momentul în care Hitler a atacat direct, Anglia s-a întors către realistul Churchill pentru a se salva de la dezastrul ce fusese declanşat de idealişti. Costul net al erorii a constat în moartea a minimum 70 de milioane de oameni, plus distrugerea Europei. Astfel, cel mai periculos element în orice societate amenințată de un război iminent este reprezentată de idealiştii care, asemenea lupului deghizat în oaie, aduc la suprafață elementele de care omenirea a fost prevenită.

Eroarea periculoasă a extremelor politice şi a hiper-simplificărilor idealiste constă în concepția că orice realitate presupusă a progresului poate fi susținută numai prin ignorarea contextului, care reprezintă realitatea socială de ansamblu ce ar nega conținutul practic al poziționalității politice. Această lipsă de echilibru garantează eşecul şi dezastrul uman, cauzând un „rezultat neintenționat".

Materialul litigios din care este alcătuită societatea este îngreunat într-o măsură atât de însemnată de extremele manevrelor precaute şi corecte din punct de vedere politic, încât abia mai poate funcționa. De exemplu, suntem martori la paralizia sistemelor Agenției Centrale de informații, Biroului Federal de Investigații, Serviciului de Imigrare şi Naturalizare, Agenției Naționale pentru Securitate, securității aeroporturilor, acest fapt contribuind la eşecul prevenirii bombardării World Trade Center.

Aceleaşi atitudini, care nu numai că au contribuit la dezastru, dar au fost chiar principalele responsabile pentru declanşarea acestuia, au ieşit apoi aproape imediat la suprafață pentru a încerca să împiedice detectarea teroriştilor sau implementarea justiției militare, chiar dacă vinovații fuseseră găsiți. Poziția agresivă demonizează autoritatea autentică şi devine un avocat pentru criminal. Astfel, se transformă în disculparea celor non-integre, fapt responsabil şi pentru calibrarea negativă. Paradoxul constă în faptul că distorsionarea luciferică a adevărului se opune utilizării publice a termenului „Dumnezeu" uzând de forma apelului la curtea de justiție, pentru ca aceasta să îşi exercite drepturile date de Dumnezeu şi garantate de Constituția Statelor Unite pentru a seculariza societatea şi astfel, în mod paradoxal, să îndepărteze însăşi sursa autorității, în virtutea exercitării dreptului la libertate (Constituția calibrează peste nivelul 700; poziția „corectă din punct de vedere politic" calibrează la nivelul 180). Astfel, este de înțeles că elitistul nu se simte prea „confortabil" în preajma nici unei aluzii la Dumnezeu (Lucifer a refuzat să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu din cauza mândriei şi lăcomiei de putere).

Această poziționalitate nu este capabilă să deosebească adevărul de falsitate şi, din cauza distorsiunii (care reprezintă, de fapt, un eşec extrem de grav al discernământului), nu va fi capabilă să identifice corect victima/făptaşul. Acest fapt conduce la o inversare paradoxală a acestor roluri, în care presupusa

victimă devine şi este dezvăluită ca fiind adevăratul făptaş. Întreaga mişcare de „victimizare” (precum şi psihologia pop asociată) este păgubitoare de la bun început prin faptul că patologizează vicisitudinile vieții pe care orice adult matur trebuie să învețe să le stăpânească.

Î: ***Care ar fi efectul îndepărtării referirii la Dumnezeu în Constituție sau în Jurământul de Credință?***

R: Puterea constituie o reflecție a Adevărului, acesta fiind un aspect descriptiv al Realității Divinității. Constituția Statelor Unite calibrează la nivelul 705 (ccl mai înalt dintre toate națiunile). Jurământul de Credință calibrează la valoarea 520, nivel ce reflectă dragostea individului pentru țară. În cazul în care cuvântul „Dumnezeu” ar fi scos din Constituție, nivelul ei calibrat ar scădea de la 705 (Adevăr) la 485 (Informație şi Rațiune).

Dacă termenul „Dumnezeu” ar fi scos din Jurământul de Credință, nivelul calibrat al acestuia ar scădea de la 520 la 295 (Entuziasm şi Bunăvoință).

America este cea mai puternică națiune de pe pământ. Astfel, a-i modifica însăşi sursa de putere ar fi dezastruos nu numai pentru această țară ci şi pentru întreaga lume, care caută în ea inspirație, supremație şi exemplu. Statele Unite reprezintă speranță, libertate şi oportunitatea pentru îmbunătățirea nivelului de viață.

Ura altora față de Statele Unite izvorăşte numai din invidie. Cei înțelepți imită succesul; în schimb, cei răi

încearcă să distrugă ceea ce invidiază din gelozie. Atât extrema stângă, cât şi cea dreaptă, încearcă să demonizeze Statele Unite. Chiar şi în acest moment de conflict şi stres, non-integrul face vizite insistente inamicilor Statelor Unite şi se alătură demonizatorilor. În mod tradițional, rolul de a oferi ajutor şi confort inamicului este atribuit trădătorilor şi rebelilor, iar în final, aceştia vor fi considerați de societate ca reprezentând oameni de cea mai joasă speță. Este interesant că până şi criminalii devin patrioți în închisoare. Astfel, înjosirea intenționată a valorilor universale este privită ca fiind cea mai ticăloasă dintre crime - o adevărată anatemă. Trădătorii necesită o securitate specială în închisori; până şi criminalii îi detestă.

Raţionalitatea şi Structura Societăţii

Î: ***Deci raționea (fie în, cât şi prin sine) nu este de încredere?***

R: Dificultatea în ceea ce priveşte rațiunea este că aceasta nu ia în calcul latura inferioară a naturii umane. Porneşte de la premisa că un conducător al unei națiuni străine nu ar putea fi atât de irațional încât să îşi distrugă propria națiune şi propriul popor. Această concepție ignoră faptul că cui, la cel mai jos nivel al său, nu prezintă nici un fel de respect pentru viața umană, nici măcar pentru propria familie sau concetățeni. Liderii „egomaniaci” îşi savurează momentul pe scena

lumii şi apoi ucid mai mulți concetățeni decât chiar inamicii. Hitler disprețuia poporul german. Stalin a ucis milioane de oameni, la fel şi preşedintele Mao şi, ceva mai recent, Miloşevici. Revoluția franceză a ucis mai mulți francezi şi patrioți decât inamicii Franței. Saddam Hussein a sacrificat o întreagă armată. Liderii japonezi au acceptat bombardarea atomică a propriei țări şi a propriilor concetățeni, iar teroriştii din Orientul Mijlociu îşi atacă încă în forță propriile țări şi popoare.

Din toate acestea, putem vedea că problema oamenilor „cumsecade" este că sunt naivi şi îşi proiectează propriile valori asupra altora, în forma prezumțiilor. Subaprecierea inamicului este cea mai întâlnită capcană în care cad liderii politici sau militari.

Î: ***Cum pot fi prevenite aceste calcule eronate? Costul pe care este nevoită să îl plătească omenirea din cauza acestei ignorante este imens. Sute de mii - de fapt, milioane de oameni - mor ca rezultat al lipsei unei informații simple şi esențiale.***

R: Consecințele paradigmei orbirii sunt devastatoare. Nivelul calibrat al fiecărei societăți este unic şi reprezintă o serie de parametri profund diferiți ai „realității" sociale - şi, prin urmare, politice. Fiecare nivel presupune limitări ale comportamentelor, credințelor şi ale atitudinilor permise. Nici măcar nu există un acord comun asupra valorii vieții umane în sine. Fiecare nivel are aşteptări, poziții intelectuale şi granițe diferite. Indiferent că avem de-a face cu alți indivizi, grupuri sociale, sau guverne şi liderii lor, este

esențial să fim conştienți de nivelurile lor calibrate, precum şi de semnificația acestora în cultura respectivă. Ceea ce este „just” şi „etic” pentru o societate, poate fi considerat condamnabil sau chiar o dovadă de laşitate de către alta. Fiecare politician încearcă să estimeze aceste valori prin utilizarea sondajelor de opinie pentru a determina interesele grupului electoral. Lumea afacerilor utilizează tehnicile cercetării de piață pentru a orienta produsele şi promoțiile.

În afacerile internaționale politice sau militare, eşecul de a evalua corect „climatul” predominant al unei alte culturi, conduce la fiasco-uri majore. De exemplu, poporul Cubei nu „s-a ridicat să protesteze” împotriva unui regim represiv; de fapt. Fidel Castro a condus mai mult decât oricare alt lider din zilele noastre. De obicei, gândirea birocraților care calibrează în jurul nivelului 400 este totalmente incongruentă cu „realitățile” unei populații aflate în zona nivelului 200 sau 300, şi cu atât mai puțin cu realitățile persoanelor situate cu mult sub nivelul 200. Hrana şi locul de muncă sunt mult mai importante decât o formă democratică de guvernământ, ce pare irelevantă şi deloc practică pentru aceia care suferă în fiecare zi de inaniție. Popoarele nu sunt conduse de logică, ci de pasiuni, care sunt adesea iraționale sau chiar extreme şi distructive.

Lipsa de respect pentru alte culturi şi tradiții constituie un semn de slăbiciune. Respectul pentru stilurile culturale ale altor popoare, precum şi pentru poziția lor în cadrul curbei evoluției socio-politice este

esențial pentru o diplomație reuşită. Pentru a-i influența pe alții este necesar mai întâi să le „atragi atenția”. Aceasta este o regulă a activității clinice. Un principiu al psihanalizei este „ să nu faci niciodată o interpretare în fața unui transfer afectiv” (pentru că va fi respinsă).

Î: ***Nu ar fi, oare, un dezavantaj dacă „ceilalți” şi-ar însuşi valoarea testului kinesiologic?***

R: Un fapt extrem de interesant şi plin de semnificație este acela că testul kinesiologic poate fi utilizat în mod precis doar de indivizii care calibrează peste nivelul 200. Dar încă şi mai profund este faptul că nu doar subiecții trebuie să fie peste nivelul 200, ci şi motivația întrebării înseşi. Întrebarea este prezentată sub forma unei afirmații şi trebuie să fie integră.

Acest lucru este într-adevăr uimitor şi ne aminteşte de faptul că „numai cei blânzi şi smeriți vor moşteni pământul”, iar „lupul ce umblă deghizat în oaie” a fost demascat, dezvăluindu-şi adevărata identitate. Dacă individul nu este integru şi bine-intenționat, acest test simplu nu va funcționa. În mod paradoxal, testul adevărului este negat celor care s-au dedicat falsității. Astfel, acest test nu poate fi folosit pentru scopuri meschine sau egoiste. Accesul la adevăr prin intermediul „răului” este stopat tocmai prin faptul că adevărul reprezintă esența Creatorului. În timp ce până acum inocența omenirii reprezenta un călcâi al lui Ahile, aceeaşi inocență se întoarce acum pe calea regală a victoriei ultime a adevărului asupra falsității.

Î: ***Cum anume poate intenția sau motivația să limiteze utilizarea acestui test?***

R: Cercetarea dezvăluie faptul că testul nu poate fi utilizat cu precizie de către cei ce neagă suveranitatea Adevărului lui Dumnezeu. Întrucât adevărul constituie o reflecție a divinității, negarea inconştientă a lui Dumnezeu exclude utilizarea sa pentru motive egoiste. Aceasta este o consecință a naturii Creației şi nu reprezintă vreo decizie arbitrară, moralistă sau justificată a lui Dumnezeu, menită „pedepsirii celor vicleni". Adevărul lui Dumnezeu este presus de orice atac.

Acest fapt explică motivul pentru care unii oameni ce au experimentat testarea kinesiologică au obținut rezultate contradictorii. Este foarte posibil ca factorul decisiv să fi fost tocmai o asemenea motivație non-integră. De exemplu, cel mai comun tip de eroare raportată a apărut în momentul în care oamenii au încercat să-şi calibreze propriul nivel de conştiință. În acest caz, motivul este cel care creează diferența. Pe de o parte, ar putea fi vorba de o dorință sinceră a persoanei în cauză de a descoperi unde anume se află în cadrul lucrării spirituale, în timp ce alți oameni doresc să-şi afle propriul nivel al conştiinței din motive de mândrie spirituală sau pentru căutarea status-ului. În momentul în care testul este realizat într-o manieră non-integră, apar adesea cifre foarte mari, ce sunt incorecte (chiar şi peste nivelul 1000, lucru care este imposibil). Astfel, dacă motivația cercetării este smerită, răspunsurile

obținute sunt diferite față de cazul în care individul este motivat de mândrie sau câştig. Adevăratul căutător spiritual nu are nevoie de clasificări, autoritate sau prestigiu. Cerința fundamentală este, pur şi simplu, integritatea.

Ca exemplu, dacă un detectiv investighează o crimă datorită angajamentului său de a servi justiției şi a-i proteja pe cei nevinovați, rezultatul va fi destul de diferit de acela care ar fi obținut în situația în care acelaşi detectiv ar organiza ancheta, mânat de sentimente de ură şi răzbunare împotriva criminalului. La un moment dat, am întrebat dacă. În timpul celui De-al Doilea Război Mondial, lui Churchill i-ar fi fost permisă utilizarea metodei kinesiologice. Răspunsul a fost afirmativ. Apoi am întrebat dacă lui Hitler i-ar fi fost permis acest lucru - iar răspunsul a fost negativ. În acest exemplu, oricine poate vedea că puterea domeniului non-linear prevalează asupra lumii lineare a forței.

Î: ***Ce ne puteți spune despre ateu sau agnostic?***

R: Am tăcut cercetări în această privință şi am descoperit că şi în acest caz totul depinde de motivație. În cazul în care cel testat ținea la convingerile sale din sinceritate spirituală şi onestitate, testul funcționa. Dacă individul testat era motivat de lăcomie sau de ură față de Dumnezeu, motivația sa era considerată non-integră, iar testul nu era permis. Universul nu este naiv. Toate consecințele sunt, de fapt, reflecții ale integrității câmpului atot-prezent al conştiinței. Testul kinesiologic

nu reprezintă decât un instrument cu ajutorul căruia se poate determina dacă adevărul este prezent sau nu. Adevărul nu are nici un contrariu, cum ar fi falsitatea sau „improbabilitatea”. Nimic nu este ascuns din fața câmpului conştiinței. Se pare că este mai bine să fii un ateu sau un agnostic integru decât o persoană religioasă, dar non-integră.

Î: ***Societatea prezintă enorm de multe divergente extreme. Cum e posibil să nu fi critic?***

R: Viața umană reflectă karma colectivă a indivizilor, dar şi a grupurilor, iar aceasta exprimă toate posibilitățile şi opțiunile, de la cea mai severă, până la cea mai fericită şi sublimă. De aceea, poate fi văzută ca un fel de purgatoriu, în sensul că apare oportunitatea de a anula karma „rea”, înlocuind condamnarea şi ura cu iertarea şi dragostea. Există, de asemenea, libertatea de a alege într-un fel diferit, refuzând acumularea meritului sau a karmei „bune”.

Evoluția conştiinței reclamă o gamă largă de oportunități şi un teren de joc ce permite opțiuni nelimitate pentru dezvoltare. Dacă viața umană reprezintă un proces de învățare, atunci societatea este şcoala ideală ce permite o gamă extrem de largă de opțiuni pentru toate nivelurile conştiinței, în vederea dezvoltării, progresului, definirii, identificării şi înțelegerii unei serii nesfârşite de subtilități, precum şi pentru învățarea unor lecții mai mundane.

Eul este extrem de tenace şi, prin urmare, adesea pare a pretinde condiții extreme înainte de a renunța la

o poziționalitate. Adesea este necesară experiența colectivă a milioane de oameni, De-a lungul multor secole, pentru a învăța, chiar şi ceea ce pare a fi, în urma examinării, un adevăr simplu şi evident, anume acela că pacea este mai bună decât războiul sau că dragostea este preferabilă urii.

Nivelul conştiinței este determinat de alegerile făcute de voința spirituală şi astfel, reprezintă deopotrivă consecința şi determinantul karmei. Libertatea de a evolua necesită o lume ce permite oportunitatea maximă de a urca sau de a cobori pe scara spirituală. Văzută din această perspectivă, aceasta e lumea ideală, iar societatea sa este constituită dintr-o gamă largă de opțiuni experimentale.

Libertatea înseamnă oportunitatea fiecărui individ de a-şi modela propriul destin şi de a învăța adevărurile spirituale esențiale. Pentru ca meritul sau defectul să apară, alegerile trebuie făcute cu credința şi experiența că sunt „reale". Astfel, chiar şi iluzia serveşte creşterii spirituale, deoarece în acel moment parc reală.

În acest fel. viața umană serveşte spiritului. Observarea lumii devine mai puțin dureroasă dacă o priveşti ca pe o şcoală ultimă, în care câştigăm salvarea şi ne servim unii altora prin intermediul propriilor vieți.

Î: ***Care este cea mai bună atitudine pe care o putem avea față de societate?***

R: Una plină de bunăvoință şi compasiune. Psihicul unei persoane obişnuite este copleşit de o serie întreagă de straturi de sisteme de credințe programate, de care

persoana respectivă nici măcar nu este conştientă. Din cauza naivității şi a credinței în principiul cauzalității, presupusele cauze şi soluțiile lor sunt căutate „în exterior”. Cu ajutorul maturității şi înțelepciunii spiritualității, căutarea devine orientată către interior, unde sunt descoperite, în final, sursa şi rezolvarea.

CAP. V - *Realitatea spirituală*

Î: ***Care este „structura” domeniului spiritual?***

R: Deşi domeniul spiritual este perceput, în general, ca fiind lipsit de o structură, în sensul obişnuit al termenului, are o serie de caracteristici (analoge „observabilelor” din Mecanica Cuantică) ce sunt destul de evidente prin efectele lor. Şi, în ciuda faptului că putem impune o structură intelectuală asupra acestor

calități, ele există, de fapt, numai în mintea observatorului. De exemplu, în Realitate, nivelurile calibrate ale conştiinței nu sunt separate unele de celelalte, ci reprezintă, de fapt, potențialități pe care le putem grada verificabil pentru a facilita comprehensiunea.

Pentru a facilita înțelegerea intelectuală a tranziției de la lumea obişnuită a formei şi logicii (macroscopică şi „obiectivă") la realitatea subiectivității (non-lineară, subiectivă şi „microscopică"), ar fi util să rezumăm diferențele dintre vechea paradigmă lineară Euclidiană/Newtoniană a realității şi înțelegerea mai avansată a dinamicii non-lineare, Mecanicii Cuantice şi a fizicii teoretice avansate subatomice (vezi Anexa D). Făcând aceasta, vom observa că substratul invizibil al lumii fizice observabile este reprezentat de potențialitatea cuantică, ce este afectată, în mod demonstrabil, de conştiința şi intenția umană.

Newtonian	Mecanica Cuantică
Ordonat	Neordonat
Logic	Ilogic
Previzibil	Imprevizibil
Determinat	Liber
Exact	Creativ
Monoton	Imaginativ
Reducționist	Progresiv

Separat	Amestecat, interconectat
Discret	Difuz
A cauza	A potența
Atomism	Coerență non-locală
Forțat	Reactiv
Determinat	Sensibil
Verificabil	Inteligibil
Măsurabil	Observabil
Secvențial	Simultan
Stabilit	Potențial
Temporal	Dependent/Independent de Timp
Computațional	Stocastic/Haotic
Limitat	Nelimitat
Actualitate	Posibilitate
Permanent	Modificat de Observație
Constrâns	Expansiv
Conținut	Context
Obiectiv	Subiectiv
Forță	Putere
Certitudine	Incertitudine
Finalizat	Echilibrat

În contrast cu foița, puterea nu cunoaşte nici o limită. Puterea este un atribut al lui Dumnezeu, fiind astfel nelimitată. Include toată Creația, toate universurile sale şi se află mereu într-o armonie şi un echilibru perfect. În mod analog, putem afirma că puterea se alătură automat celor cc-o invocă. Chiar şi o sporire minusculă va fi observată. Deşi o rugăciune poate părea neînsemnată, universul răspunde. Acest

lucru nu înseamnă neapărat că rugăciunea trebuie luată în sens literal. Majoritatea rugăciunilor sunt făcute cu naivitate în scopul câştigului sau pentru a schimba cursul unor evenimente; cu toate acestea, rugăciunea integră şi colectivă poate avea un efect pozitiv în cursul evoluției umane. Rugăciunile ce includ un abandon în fața voinței lui Dumnezeu vor izvorî dintr-o motivație mai înaltă.

Î: ***Ce ne puteți spune despre „accidente?”***

R: Aşa-numitele accidente sunt o iluzie a percepției în cadrul domeniului formei, ce se bazează pe o aşteptare lineară. Cu ajutorul testării kinesiologice, elementele ascunse sunt dezvăluite, iar iluzia „accidentului” dispare. Unica posibilitate ipotetică pentru ca un adevărat accident să se petreacă ar cere ca acesta să „se întâmple” în afara Totalității Creației, ceea ce este o imposibilitate. Prin definiție, pentru ca un aşa-numit accident să fie observabil, ar trebui ca acesta să se fi petrecut în cadrul universului perceptibil. Totul reprezintă o consecință a efectului întregului univers de-a lungul timpului. Nimic nu se află în afara armoniei karmice şi echilibrate a universului.

„Haosul” este un termen ce denotă limitarea. Se bazează pe prezumția că realitatea se limitează la percepție. Un cuvânt mai bun care să descrie haosul ar fi „nemăsurabil”, „imprevizibil”, „nepredictibil”, sau ceva situat mai presus de înțelegerea logică, analiza statistică sau probabilitatea logică.

Cartea Genezei afirmă că înaintea Creației a fost haos, adică întuneric, ceva de neînțeles (pentru ființa umană), mai presus de descriere şi fără formă. Lumina Divinității a creat existența şi forma prin intermediul celor lipsite de formă, care constituie sursa fundamentală a formei înseşi. Din întuneric (non-conştiință) a răsărit lumina (conştiința).

Cartea Genezei este scrisă într-un limbaj ales, în aşa fel încât să fie cât mai apropiat cu putință de descrierea a ceea ce este în mod esențial indescriptibil. În esență, Geneza începe cu descrierea Nemanifestatului ce se manifestă sub forma Creației, declarând şi afirmând astfel, că Dumnezeu este unica sursă a Tot Ceea Ce Este.

Din domeniul non-linear şi invizibil a apărut cel linear, ca o expresie a potențialității infinite a lui Dumnezeu. Cel mai important adevăr dezvăluit înțelegerii umane a fost acela că Divinitatea Infinită a fost declarată sursă a întregii Creații. Creația a rezultat din cadrul Nemanifestatului (Dumnezeu), ca o manifestare a Acestuia în calitate de Creator. Miezul şi substratul acelei creații a fost capacitatea pentru calitatea existenței înseşi.

Conştiința era lumina (sursa de energie) pentru apariția vieții. Lumina conştiinței, de îndată ce a întâlnit materia, a evoluat în forma vieții biologice. Cartea Genezei ne relatează că aceasta s-a extins de la regnul vegetal la cel animal, apoi la omenire. Astfel, s-a declarat că evoluția şi Creația au început de la „nivelul cel mai de

jos", evoluând de la Potențialitatea Infinită la realitatea materiei, ce a fost apoi umplută cu conştiința vieții. Complexitatea formelor inferioare a evoluat apoi „ascendent", către om.

Evoluția de la formele de viață mai puțin complexe către cele cu o complexitate mai mare este un proces ce apare mai întâi în cadrul domeniului non-linear (căutarea „verigii pierdute") şi abia apoi în lumea vizibilă a formei, aşa cum a fost descrisă de Darwin. Explicația ştiințifică a evoluției nu intră neapărat în conflict cu realitatea spirituală deoarece nu se adresează deloc problemelor non-lineare, cum ar fi crearea în cadrul câmpului conştiinței a capacității pentru existență ca formă sau originea energiei vieții înseşi. Linearitatea timpului aparține numai tărâmului percepției şi nu Realității ultime. Astfel, evoluția reprezintă dezvăluirea Creației, aşa cum apare aceasta percepției.

Descrierea de mai sus este afirmată de testarea kinesiologică, aceasta confirmând, de asemenea, faptul că evoluția constituie dezvăluirea creației în fața percepției, precum şi că evoluția şi Creația sunt, de fapt, acelaşi lucru.

Î: ***Religiile lumii se diferențiază în funcție de modul în care-f privesc pe Dumnezeu: transcendent („acolo") sau imanent („aici").***

R: Teologia (care calibrează între nivelul 480 şi 485) reprezintă eforturile intelectului. Astfel, este limitată la formă şi la con- textualizarea proprie acesteia asupra unei realități ce se află, de fapt, mai presus de formă -

şi, prin urmare, mai presus de logică sau raţiune. Teologia utilizează concepte pentru a încerca să denote realităţi ce se află de fapt mai presus de orice conceptualizare precisă şi ce pot fi confirmate numai prin realitatea experienţei subiective. Prin urmare, conştienţa subiectivă a realităţii spirituale este numită „inefabilă", după cum a fost descrisă de către William James în lucrarea clasică *Varietăţile Experienţei Religioase*.

Deoarece numai subiectivitatea absolută a experienţei spirituale non-lineare poate substanţia adevărul, teologiei îi lipseşte autenticitatea şi autoritatea misticului, înţeleptului, iluminatului sau avatarului. Cu toate acestea, teologia poate li extraordinară şi precisă, atunci când include adevărul dezvăluit de înţeleptul iluminat şi-i oferă o recunoaştere adecvată.

Pentru a putea să se adreseze Realităţii Absolute, o teologie adecvată trebuie să deţină o epistemologic foarte erudită (cum ajunge omul să cunoască sau cum de ştie că ştie şi prin ce mijloace se petrece acest lucru, sau este, oare, posibilă cunoaşterea fără intervenţia divină?).

Dacă realitatea subiectivă a înţeleptului este inclusă împreună cu înţelegerile ce însoţesc iluminarea, atunci este destul de evident că, simultan, Dumnezeu reuneşte ambele stări, fiind atât imanent (ca Sine), cât şi transcendent (Supremul). Utilizarea cuvântului „ambele" reprezintă o convenţie semantică. „Ambele" implică două stări diferite, în timp ce, în realitate, Dumnezeu reprezintă Unitatea totală, iar termenii „imanent" sau

„transcendent” sunt doar categorii ale percepției şi mentației, nereprezentând Realitatea.

Chiar şi dacă folosim instrumentul logicii, este evident că un Dumnezeu transcendent ar trebui să fie şi imanent deoarece, în caz contrar, Dumnezeu ar fi caracterizat ca limitat. Aceasta ar duce la o descriere ridicolă, conform căreia Dumnezeu se află peste tot în univers, mai puțin în ființa umană, astfel încât fiecare ființă umană ar constitui un gol în cadrul totalității universului. Aceasta ar fi precum descrierea omniprezenței lui Dumnezeu ca pe o bucată de şvaițer cu oameni ce trăiesc în găuri.

Î: ***În acest caz numai experiența subiectivă şi realizarea Prezenței ca Sine au o realitate radicală absolută?***

R: Acesta este adevărul care rezolvă orice neînțelegere spirituală şi lămureşte orice confuzie. Adevărul spiritual este subiectiv în mod radical, aşa cum este, de exemplu, experiența unui răsărit de soare sau bucuria ori fericirea. Intelectualizarea este, de fapt, o speculație abstractă, ce trebuie confirmată de experiență.

În final, indiferent cât de ştiințifică sau logică ar fi o teorie, nu este dovedită până când autenticitatea sa nu este confirmată la nivel experimental. De exemplu, validitatea sau „adevărul” proiectului unui avion nu este dovedită până când avionul nu zboară cu adevărat, la fel cum unei rețete îi este confirmată valoarea prin degustarea mâncării. Intelectul are succes în momentul

în care poate prezice cu acuratețe ceea ce poate fi confirmat numai de experiența subiectivă. Acest lucru este prezentat, de asemenea, de diferite sisteme filosofice care reflectă faptul că dacă un cuvânt nu denotă o realitate verificabilă, din punct de vedere experimental, nu reprezintă un fapt, ci numai o tautologic (o ipoteză sau o construcție intelectuală strict semantică).

Î: ***Pare evident că ipoteticul trebuie să fie confirmat de verificarea subiectivă şi experimentală- Având în vedere aceste lucruri, de ce neînțelegerile teologice au persistat de-a lungul secolelor şi s-au finalizat în conflict şi partizanat religios?***

R: Acest lucru se bazează pe o confuzie în ceea ce priveşte sursa adevăratei autorități, la care se adaugă raritatea statistică a subiectivității ultime a Iluminării. De asemenea, a cauzat o lipsă de conştiență în ceea ce priveşte limitele intelectului şi incapacitatea sa de a înțelege adecvat relația dintre domeniul linear şi cel non-linear. Intelectul se ocupă cu postulate şi probabilități ipotetice, care pot să aibă sau nu potențial pentru verificarea experimentală. În cazul în care intelectul concluzionează că non-linearul nu poate fi confirmat în mod experimental, atunci are tendința de a degrada verificările subiective, catalogându-le drept „ireale", „mistice" sau „neştiințifice". Acesta este epitetul favorit al reducționismului materialist.

Cu toate acestea, dificultatea cu care se confruntă teologia şi religia este că informația pe care se bazează

structura religioasă provine din experiența radical subiectivă a iluminării misticului, înțeleptului sau avatarului care au fundamentat religiile. Dacă tradiționalistul religios insistă asupra faptului că subiectivitatea nu este reală, atunci toate fundamentele religioase sunt, de fapt, lipsite de orice esență. De-a lungul istoriei, Christos, Buddha, Krishna şi fiecare înțelept Hindu s-au auto-realizat, deoarece toți au fost transformați de Realitatea subiectivă a Prezenței Divinității lui Dumnezeu.

Datorită rarității statistice a stării de iluminare, fiecare religie a presupus apoi că fondatorul ei a fost „unicul", iar posibilitatea de a mai fi existat şi alți oameni în istorie ce au ajuns la aceleaşi stări avansate ale conştiinței nu a fost luată în considerare. De (apt, aceştia erau frecvent denunțați. Această limitare a comprehensiunii este de înțeles, de vreme ce, pentru conştiința obişnuită, este imposibilă aprecierea şi cuprinderea semnificației profunde a Iluminării.

Pe lângă toate aceste dificultăți, sinele/mintea este incapabil să discearnă adevărul de falsitate, astfel încât nu deține nici un mijloc absolut pentru a confirma ceea ce e autentic în detrimentul falsului. Şi, pentru a spori aceste dificultăți, nu numai că starea de iluminare era foarte rară, însă în momentul în care se producea, majoritatea celor care o experimentau dispăreau din societate sau. dacă nu o făceau, starea lor de iluminare nu era recunoscută sau înțeleasă. Ca rezultat, predomina iluzia că nu s-ar fi petrecut niciodată. O

trăsătură caracteristică religiilor este să se comporte ca şi cum adevărul a rămas pe loc din timpul fondatorului lor originar. Datorită acestei opinii, se credea că nu mai există nimic altceva vrednic să fie ştiut.

Spre deosebire de Adevăr, care este complet şi neschimbător, înțelegerea şi capacitatea umană pentru comprehensiune avansează într-un ritm semnificativ şi se modifică în toate ariile cunoaşterii. Odată cu aceasta, semnificația şi înțelesul devin con- textualizate astfel încât, deşi adevărul nu se schimbă, înțelegerea omului față de acesta se modifică cu siguranță.

Când nivelul de conştiință al omenirii a stagnat la valoarea 190 de-a lungul secolelor (era la aproximativ 90 în timpul lui Buddha şi la 100 la momentul naşterii lui Iisus Christos), înțelegerea adevărului spiritual a fost limitată, în principal, la cei înzestrați spiritual. Acum, că nivelul spiritual al omenirii se află la valoarea 207, este deschisă calea pentru ca spiritualitatea să fie absorbită şi valorificată pe scară largă. Există deja o apreciere semnificativă a valorilor spirituale în multe domenii ale societății ce anterior erau secularizate. În timp ce majoritatea oamenilor au încă o atitudine adversă față de transferarea religiei în zona economicului, aceştia sunt deschişi în fața valorilor spirituale, mai ales dacă acele valori nu sunt etichetate ca fiind „spirituale", întrucât nivelul conştiinței societății se situează acum peste 200 (nivelul Integrității), vor li tot mai importante valorile integre (spirituale) şi vom observa probabil o cerere pentru extinderea idealurilor şi standardelor

spirituale (adevăr) în cadrul comunității economice şi al societății în general.

Î: ***Cât de importantă este Scala Conştiinței pentru progresul înțelegerii spiritualității?***

R: Testarea kinesiologică şi Scala calibrată a Conştiinței sunt remarcabile deoarece, pentru prima oară în istorie, oferă un mijloc obiectiv de verificare atât a realității spirituale, cât şi a multiplelor sale niveluri de expresie. Acest stil de cercetare este familiar societății, deoarece mecanismul şi aplicațiile sale sunt analoge localizării frecvențelor câmpurilor energetice în cadrul spectrului electromagnetic. Societatea este, de asemenea, familiarizată cu analiza spectroscopică în care nu materialul, ci radiația acestuia este localizată pe o scară specifică, a cărei acurateţe este verificată de-a lungul timpului prin intermediul consistenței şi utilității. În cele din urmă, încrederea într-o asemenea metodă şi utilitatea sa practică sunt cele care îi stabilesc valoarea şi parametrii de validitate. În multe domenii ale ştiinței, o scară a spectrului radiației reprezintă sursa primară de informație asupra materiei, energiei şi chiar a obiectelor ce se află mai presus de detectarea senzorială.

Există o înțelegere comună asupra analizei de rutină a spectrului radiației pentru a discerne natura universului sau vârsta galaxiilor îndepărtate şi invizibile. De asemenea, omenirea este familiarizată cu aşa-numitele detectoare Geiger şi cu insignele ce avertizează asupra expunerii la radiații, purtate de muncitorii din

uzinele nucleare, pentru a putea discerne pe o scală şi ceea ce nu este vizibil în formă fizică.

În timp ce scalele de măsurare ale radiației au fost dezvoltate atât pentru măsurarea universului material, cât şi pentru măsurarea tărâmurilor subtile şi invizibile ale formei, nu este surprinzător că o tehnică foarte similară este disponibilă pentru a reflecta natura domeniului non-linear. Câmpurile energetice invizibile ale conştiinței devin identificabile prin adoptarea unui stil de delectare ce nu este foarte diferit de cele utilizate în mod obişnuit în cadrul tuturor ramurilor ştiinței. Acest fapt permite dezvoltarea unei ştiințe a realității spirituale şi reprezintă un mare beneficiu pentru omenire.

Valoarea informației ce poate fi derivată din studierea dimensiunilor non-lineare ale realității este cu mult mai mare decât identificarea detaliilor unor stele îndepărtate. Scala Conştiinței are o semnificație profundă pentru fiecare aspect al vieții umane deoarece reprezintă, într-adevăr, însuşi substratul minții, în toate activitățile sale. Un nivel calibrabil al conştiinței este intrinsec fiecărui detaliu al vieții umane, în toate expresiile acesteia, fără excepție. De aceea, constituie cel mai important aspect al vieții umane, iar în momentul în care este înțeles pe deplin, va fi recunoscut faptul că eclipsează orice alt aspect descriptibil.

Î: ***Deci nivelul conştiinței este mai important decât orice altceva în viață?***

R: În momentul în care sunt înțelese toate implicațiile efectelor conştiinței, devine foarte evident că lucrurile stau exact aşa. Să privim mai întâi faptul uimitor şi copleşitor că încă de la naştere este deja prezent un nivel calibrabil şi discernibil al conştiinței. Prin urmare, a investiga şi a explica cum de poate să se întâmple acest lucru într-un univers unde nimic nu se petrece accidental conduce la un studiu profund al subiectului evoluției conştiinței, numit în mod obişnuit „karma". Asemenea inelelor ce se pot observa în secțiunea unui copac, „trecutul" unei entități este dezvăluit.

Nivelul conştiinței este corelat cu poziționalitatea perceptuală şi intelectuală, determinând astfel perspectiva individului asupra lumii şi experimentării acesteia. La rândul ei, aceasta se corelează cu opțiuni, alegeri şi răspunsuri, ce sunt reflectate în atitudini, decizii, interese vocaționale şi scopuri în viață. Nivelul perceptual contextualizează şi determină opțiunile valorilor, înțelesului şi ale semnificației.

De asemenea, nivelul conştiinței este intrinsec bagajului psihologic şi emoționalității, precum şi perspectivei asupra vieții, sănătății fizice şi psihice şi a stilului de viață. Cel mai important este că nivelul conştiinței se corelează cu capacitatea pentru conştiența spirituală şi cu modul în care îl vedem pe Dumnezeu (imanent, transcendent sau ambele).

Capacitatea pentru conştiența spirituală se reflectă în atitudinile filosofice, inclusiv în ceea ce priveşte

perspectiva asupra societății, istorici, sistemului juridic, politicii şi a instituțiilor guvernamentale. De asemenea, influențează simțul înnăscut al responsabilității, stimei de sine şi al identificărilor de personalitate. Setul psihologic rezultant determină apoi ce conținuturi mentale trebuie acceptate sau respinse, reprimate sau raționalizate, proiectate asupra altora sau îndreptate împotriva propriei persoane. Suma acestor factori psihologici va clasifica toate experiențele sau conceptele ca fiind bune versus rele, plăcute versus dureroase, sau atractive versus respingătoare. Aceste alegeri au consecințe psihologice concomitente în cadrul sistemului automat de recompensă al creierului din sistemul nervos central, ce poate elibera astfel adrenalină sau endorfine, hormoni de stres şi corticoizi, hormoni neurali simpatici sau parasimpatici, serotonină sau norepinefină, etc. Toate acestea, la rândul lor, influențează ritmul metabolic şi fluxul energetic, marcând, prin urmare, alimentarea cu energic, vitalitatea şi funcționarea tuturor sistemelor de organe ale corpului, incluzând chiar şi concentrarea şi câmpul de observație din orice moment dat.

Î: ***Dacă absolut tot ce înseamnă viață depinde practic de evoluția nivelului conştiinței, s-ar părea că, în afară de nevoile minime de supraviețuire, dezvoltarea acelui nivel de conştiință ar eclipsa prin importanță orice alte eforturi.***

R: Acest lucru pare să fie astfel, dar trebuie integrat în contextul de ansamblu al vieții. Eforturile şi

activitățile pot rămâne neschimbate, dar este nevoie să fie recontextualizate şi repoziționate într-un cadru spiritual. Pentru a ne spiritualiza viața, este necesar numai să redirecționăm motivația. Dar a fi conştient, în mod constant, de motivațiile reale implică tendința de a opera cu poziționalități şi perechi de contrarii cum ar fi câştig versus servire, sau iubire versus lăcomie. Acestea devin apoi vizibile şi disponibile pentru lucrarea spirituală, deoarece individul în cauză este conştient de ele acum.

Țările occidentale sunt meritocrații deoarece efortul este depus de dragul câştigului; aceasta este o funcție înnăscută a sistemului bazat pe recompensă al creierului (după cum a descoperit preşedintele Mao cu ajutorul experimentului fermelor colective, prin ignorarea acestui sistem înnăscut de recompense al creierului, fermierii colectivişti şi-au pierdut motivația, lucru ce a condus la cca mai mare foamete din istorie. Treizeci de milioane de oameni au murit ca o consecință a acelei ideologii politice).

În cadrul lucrării spirituale nu există nici un câştig tangibil şi lumesc de obținut, dar există însă o recompensă interioară ce constă în plăcere, satisfacție, încântare şi chiar bucurie. Obiectivele înlocuiesc câştigurile, luând forma motivației.

Realitatea spirituală constituie sursa unei plăceri şi satisfacții mai mari decât poate oferi lumea. Este nesfârşită şi mereu disponibilă în prezent, nu în viitor. De fapt, este mai incitantă, deoarece cu această ocazie

individul învață să trăiască în clipa prezentă, în loc să se hrănească din amintiri sau din viitor. Există o libertate mai marc în a trăi în prezent, decât în a fi un prizonier al trecutului sau în a aştepta totul de la viitor.

Dacă scopul vieții este să dai tot ce ai mai bun, în fiecare moment al existenței, atunci, prin intermediul lucrării spirituale, putem scăpa deja de cauza primară a suferinței. În stop-cadrul prezentului radical, nu există nici o poveste de viață la care să reacționăm sau pe care să o modificăm. Grație concentrării absolute a minții, devine repede evident că totul „este aşa cum este", pur şi simplu, fără comentarii sau adjective.

Dacă exact în momentul trecător al fiecărei clipe există o disponibilitate completă de a ne abandona total în fața acesteia, putem deodată, într-o străfulgerare, să transcedem eul, iar calea se deschide pentru Realizare, în timp ce Lumina lui Dumnezeu ca Sine dezvăluie Sursa întregii Existențe şi Realități. Dacă eul nu are nici vreun prezent, nici vreun trecut şi nici vreun viitor asupra căruia să se concentreze, cade în tăcere. Este înlocuit de Tăcerea Prezenței, şi astfel, calea către iluminarea subită este disponibilă oricând. Apare, în mod natural, în momentul în care fascinația față de povestea „sinelui" din trecut, prezent sau viitor încetează. Iluzia lui „Acum" este înlocuită de realitatea lui „întotdeauna".

Î: ***Dar dacă această practică spirituală strictă ar fi urmată cu exactitate, nu ar muri oare „şinele?"***

R: Ba da. ar muri. În momentul în care se întâmplă acest lucru, nu are loc o înmormântare deoarece, în Realitate, nu a existat niciodată un „sine”; nu a fost decât o iluzie, în tot acest timp. În momentul în care „şinele” moare, adevăratul „Sine” se naşte în conştiență, acesta fiind Nenăscutul - sursa conştiinței şi existenței.

Î: ***Dacă realitatea spirituală este atât de magnifică, de ce ar alege cineva vreun alt scop?***

R: Pur şi simplu, oamenii nu sunt conştienți. Alegerile ce au rezultat în nivelul nostru înnăscut de conştiință, sau karma, transcend amintirea obişnuită. Indiferent ce s-a petrecut anterior, natura esențială a lucrării spirituale este aceeaşi. Singura diferență este că cercetarea karmică ar specifica originea conținutului într-o dimensiune temporală.

Î: ***Are deci valoare cercetarea karmică a vieților anterioare?***

R: Ne linişteşte prin faptul că explicarea face anumite dificultăți mai comprehensibile şi astfel mai uşor de acceptat. Dacă un individ urmăreşte un model de viață înapoi în trecut, se reduce probabilitatea ca acesta să se lase copleşit de milă față de propria persoană, resentiment, vinovăție sau de sentimentul că evenimentele vieții sunt nedrepte. În general, individul respectiv descoperă că ceea ce i se întâmplă în această viață a cauzat şi el altora în trecut.

Cercetarea karmică dezvăluie faptul că modelele vieții tind să fie „impersonale”, în sensul că anumite energii au fost puse în mişcare şi acestea se vor exprima

în această viață prin intermediul oricărui canal disponibil. Dacă în trecut au fost manifestate față de alții, egoismul sau cruzimea pot apărea în această viață. În lipsa conştienței karmice, ar putea conduce la negare şi auto- compătimire, respectiv la adoptarea rolului de martir sau victimă, în momentul în care aceste şabloane adverse de viață sunt detectate, pot fi dezamorsate prin intermediul rugăciunii intense şi iertării. Dacă nu se procedează astfel, psihicul individului în cauză va energiza mecansimele interioare inconştiente ale auto-atacului, vinovăției, auto-învinovățirii şi ale depresiei. Se poate afirma că cercetarea karmică reprezintă un efort terapeutic ce susține, în mod considerabil, evoluția şi înțelegerea spirituală.

Î: ***Dar, oare, este cercetarea karmică necesară cu adevărat?***

R: Se poate trece prin multe lucruri, pur şi simplu, pentru desăvârşirea lor. Cu toate acestea, oamenii observă, de obicei, şabloane recurente în viețile lor şi încep să suspecteze că originea acestora se poate afla într-o viață anterioară. Utilizând testarea kinesiologică, oamenii sunt adesea surprinşi să observe că ce intuiseră de la bun început, s-a petrecut cu adevărat.

Dacă se intenționează efectuarea unei cercetări asupra vieții anterioare, este util să ne amintim faptul că, per ansamblu, istoria omenirii, de-a lungul secolelor, a fost foarte negativă. Când nivelul de conştiință al umanității se afla sub valoarea 200, a existat o negativitate în masă ce s-a manifestat sub forma

superstiției, a sclaviei, opresiunii femeilor, cruzimii, temerii, pestilenței, războiului, torturii, execuției şi chiar a distrugerii unor întregi populații de hoardele de sălbatici. Simultan, a existat şi un număr mare de oameni care nu s-au implicat în asemenea lucruri, dar chiar şi aşa, viețile lor au fost influențate de evenimente. Astfel, în momentul în care se doreşte întreprinderea unei cercetări asupra vieții anterioare, trebuie să fim pregătiți să evităm tendința de a judeca. Evenimentele trecute constituiau, la momentul respectiv, o expresie a naturii animale a omului, ce era (şi încă este) inerentă structurii şi mecanismelor anatomici creierului.

La nivelurile inferioare ale conştiinței, ura justifica exterminarea totală a inamicului, chiar şi dacă era vorba de milioane de oameni. De fapt. aceste acțiuni aduceau multă glorie cuceritorului. Sclavia, ce a salvat viețile a mii de oameni, a reprezentat, de fapt, un pas înainte şi a conferit valoare vieții umane. În mod paradoxal, sclavii trăiau adesea mai mult decât populația din cadrul căreia erau capturați (de fapt, chiar de două ori mai mult decât în Sudul American). La nivelul actual de 207 al conştiinței umanității, omorul şi sclavia sunt privite drept barbare şi condamnabile de societatea civilizată occidentală, dar pentru multe secole, acestea au fost acceptate în întreaga lume ca aspecte normale ale vieții umane.

Utilizând metoda kinesiologică a cercetării vieții anterioare, putem diminua influența trecutului prin asumarea responsabilității pentru acesta ca pentru o

eroare spirituală sau morală datorată lipsei de evoluție. Putem acum să facem o alegere diferită, care este mai plină de compasiune, însoțită de rugăciune şi de iertare. Atât în culturile prezente, cât şi în cele din trecut, comportamentele animale au condus la adoptarea a numeroase decizii şi acte bazate pe furie, lăcomie, ură, crimă şi loialitate de haită - iar toate acestea se bazează pe forță. Putem afirma că adevăratele valori umane ale eticii şi responsabilității spirituale au o origine relativ recentă în cadrul speciei. Sunt, de fapt, atât de recente, încât abia în 1986 echilibrul omenirii a trecui de la comportamentul negativ, non integru şi distructiv la cel pozitiv. Ceea ce până foarte de curând păruse „just", nu mai este privit astfel într-o societate mai iluminată.

Î: ***Cum se poate ca viața şi experiența umană să se exprime în asemenea extreme, de la oribilul de nedescris până la sublim?***

R: Lumea poate fi privită ca un atelier spiritual în care consecințele greşelilor din trecut pot fi îndreptate astfel încât, în cazul cel mai fericit, „vom alege altfel de această dată". Consecințele acțiunilor din trecut nu se datorează vreunei judecăți sau vreunui mecanism de „pedepsire" din partea universului spiritual; ele sunt, pur şi simplu, înnăscute design-ului său intrinsec. Nu sunt nici bune, nici rele. Omul nu va fi pedepsit de vreun Dumnezeu arbitrar pentru erorile sale din trecut ci. În schimb, le urmează firul până la consecințele lor şi învață că ceea ce este descris drept „păcat" este, de fapt, o eroare bazată pe ignoranță. Civilizația evoluează de la

conştienta primitivă către una din ce în ce mai dezvoltată, ca, în cele din urmă, să ajungă la înțelegere. Continente întregi trăiesc încă în mizerie, sărăcie şi distrugere haotică. Această lume ar putea fi descrisă ca un purgatoriu deoarece include întregul spectru de posibilități, de la josnicia extremă până la sfințenie. Modelele sunt identificabile în inconştientul colectiv, unde psihanalistul elevțian Carl Jung a indicat că se găsesc arhetipurile.

Să spunem că, din neatenție, cineva scapă un chibrit aprins în hambarul cu fân, iar hambarul arde. Incendierea hambarului nu reprezintă o pedeapsă pentru scăparea din neatenție a chibritului; pur şi simplu, este vorba de faptul că acest chibrit a pus în mişcare o condiție ce a determinat, la rândul ei, un lanț de evenimente. Dacă cineva ar fi dorit să dea foc hambarului, atunci efectul ar fi putut fi considerat o recompensă. Dacă acest lucru nu a fost dorit, atunci efectul poate fi considerat o pierdere. În realitate, nu este nici una nici alta.

Spiritul evoluează De-a lungul unor perioade mari de timp, cu reîncarnări periodice în cadrul atelierului spiritual al Pământului, menite creşterii şi reparațiilor. În momentul în care toate reparațiile au fost terminate, viața pământească îşi pierde valoarea şi atracția, iar renaşterea în domeniul uman încetează.

Î: ***Se poate „scăpa" de karmă?***

R: Nu există numai „rău" în cadrul modelului karmic al individului ci, de asemenea, şi karma „bună",

acumulată, care este numită în general „merit karmic” şi fără de care această viață nu ar fi existat. Învățăturile lui Buddha afirmă că doar simplul faptul de a fi om reprezintă, în realitate, un mare noroc, iar această oportunitate nu trebuie irosită; aşa că, nu pierdeți vremea, căci viața este trecătoare. Buddha a scos în evidență faptul că este foarte important să profităm de pe urma acestei oportunități de aur, neirosind-o cu scopuri lumeşti, deoarece acestea sunt efemere şi bazate pe iluzii pasagere. Această avertizare a fost repetată şi de Iisus, care a propovăduit că este mai bine să aduni comori în rai, căci acestea sunt eterne, decât pe Pământ, unde sunt efemere şi coruptibile.

Modelele karmice au o influență foarte mare dar, datorită opțiunilor disponibile pentru voința spirituală, nu sunt imposibil de schimbat. Corecția apare ca o problemă de intenție pentru că reclamă mai degrabă alegerea unei opțiuni superioare decât a uncia inferioare. Tentația rezidă în ieşirea la iveală a vechiului model, ce se prezintă pe sine în mod repetat până când alegerea este finalizată şi hotărâtă. O eroare karmică lăsată nerezolvată tinde să reapară într-o asemenea manieră încât poate fi recunoscută, permițând identificarea poziționalității sale fundamentale. O abordare mai utilă constă în investigarea posibilei inversări a rolurilor - în această viață, individul este victima a ceea ce el însuşi a săvârşit împotriva altora în viețile anterioare, iar acum, în această viață, unduirile apei, pur şi simplu, se întorc drept valuri.

Dacă cineva nu este mulțumit cu acest concept al termenului „karmă”, atunci este la fel de folositor să îl numim, pur şi simplu, „inconştient”. Dacă procedăm astfel, putem afirma atunci în limbajul psihologic că în victima acestei vieți se află autorul ascuns al aceloraşi fapte negative din inconştientul personal sau colectiv al vieților anterioare, care provoacă acum, în mod inconştient, atacuri din partea altora.

Foarte rar o persoană este dispusă să privească în sine pentru a căuta originea dificultăților deoarece există tendința de a le proiecta asupra altora, în cadrul jocului nesfârşit de victimă şi călău. Poziționalitatea eului victimei, ce serveşte sieşi, este tenace, iar eul va participa la joc chiar până în punctul morții fizice a individului în cauză. Pentru a se proteja pe sine, eul va merge până la orice extremă.

În cadrul practicii clinice, observăm parada nesfârşită a cuplului mortal victimă/călău. Modelul nu este rezolvat nici măcar experimental, psihologic sau spiritual până când victima nu îşi asumă responsabilitatea pentru un anumit aspect al propriei personalități care, deşi reprimat, juca rolul provocatorului. Este foarte util să observăm gradul de tenacitate prin care victima refuză să recunoască orice responsabilitate.

În majoritatea disputelor domestice, se poate observa că victima a ştiut foarte bine de la bun început limitele până la care atacatorul poate fi împins şi că, de fapt, cu o simplă remarcă, a provocat atacul. Remarca

declanşatoare este țintită într-un punct concret al psihicului atacatorului, despre care se ştie că este vulnerabil.

De exemplu, o femeie îşi abordează soțul, dorind să întrețină raporturi sexuale, dar acesta nu simțea nevoia în acel moment. Aceasta se simte respinsă şi apoi îşi „atacă” soțul cu un cuțit verbal prin remarca : „Ei bine, presupun că nu eşti cine-ştie-ce bărbat”. Ea îi cunoştea foarte bine moştenirea culturală, iar acest comentariu, într-adevăr, l-a împins la limită, până la violența potențială, dar, în acest caz particular, bărbatul s-a oprit în ultimul minut. În schimb, a plecat şi a obținut divorțul. Aceasta fusese o insultă pe care nu o putea tolera. Punerea la îndoială a masculinității este un punct vulnerabil foarte cunoscut, cu ajutorul căruia femeile ştiu cum să provoace un bărbat instabil din punct de vedere emoțional.

Întotdeauna este foarte important să fie cunoscută exact ultima propoziție rostită de o victimă înaintea unui atac. Pentru a ne referi tot la sfera domestică, de cele mai multe ori bărbații utilizează tăcerea în locul insultelor, pentru a-şi împinge nevestele la limită, astfel încât apoi să poată spune : „Nu i-am zis nimic. Pur şi simplu, a luat-o razna şi a început să distrugă mobila”.

Observăm acelaşi fenomen în jocul disputelor şi violenței internaționale. Fiecare parte aruncă cu cărămizi în polițişti până când îi determină pe aceştia să facă uz de armament, astfel încât „victima inocentă” (preferabil un copil) este filmat, iar imaginile utilizate

pentru a declanşa mai departe şi mai multă violență. Există marşuri anuale în care presupusul „nevinovat” provoacă violență asupra propriilor conaționali pentru a se răzbuna.

Deşi nivelul critic al integrității reprezintă însuşi pragul progresului spiritual, se poate observa că este dificil de obținut, dată fiind structura eului. Puterea eului este astfel construită încât poate fi depăşită numai prin puterea spirituală.

Căutătorul spiritual mai educat îşi asumă responsabilitatea pentru ceea ce pare a se petrece „în exterior”, de vreme ce investigația interioară dezvăluie mereu că percepția şi sursa a ceea ce este „exterior” se află. de fapt, „în interior”. Influența reciprocă a programelor sociale ale eului este fascinantă pentru minte, lucru ce justifică popularitatea filmelor. La cinematograf dintr-un spațiu sigur, manevrele subtile ale eului pot fi observate pe scena lumii- în timp ce privim desfăşurarea istoriei, observăm şi modul în care credința maselor (care se datorează, de fapt, numai lui Dumnezeu) este sedusă spre adularea eurilor inflamate ale presupuşilor lideri. Supunerea adevărului spiritual în fața finalității politice are o vechime la fel de mare ca şi civilizația, şi continuă nestingherită chiar şi în prezent.

Î: ***Nu există nici o scăpare din fața eului şi a karmei sale?***

R: Iluminarea reprezintă singura scăpare totală, iar efortul spiritual ajută la slăbirea puterii eului.

Î: ***Este, oare, eul sursa karmei?***

R: Reprezintă, de fapt, locul în care se găseşte aceasta, depozitul său. Este foarte important să realizăm că eul şi karma sunt unul şi acelaşi lucru. Prin intermediul unei simple testări kinesiologice, în mai puțin de un minut, poate fi obținută o cantitate enormă de informație utilă în ceea ce priveşte originea unei probleme. Cu toate acestea, ceea ce este important e că problema este încă prezentă. Separarea acestei vieți de altele reprezintă doar un artefact creat de percepție, in Realitate există numai o singură viață, cu reîncarnări periodice, deoarece condițiile sunt favorabile pentru rezolvarea unor anumite probleme.

De exemplu, câmpul de luptă permite sufletelor aflate în fața morții fizice oportunitatea de a traversa pragul nivelului 200 (de la Teamă la Curaj) pentru un principiu superior. Pentru a depăşi teama, tinerii au devenit faimoşi, de-a lungul istoriei, pentru urmărirea scopurilor ce le amenințau viața, precum şi pentru atracția față de ocupațiile şi sporturile riscante. Luptele cu tauri, cursele de motociclete, acrobațiile pe cer etc., le permit să depăşească această teamă de moartea fizică, depăşind astfel şi laşitatea. Deşi aceasta constituie o realizare psihologică, îi lipseşte totuşi marele merit spiritual, deoarece trecerea pragului câmpului energetic 200 poale fi făcută numai în momentul în care înfrângerea curajoasă a temerii este îndeplinită în numele unui principiu superior, cum ar fi loialitatea, dedicarea față de Dumnezeu, țară, adevăr sau onoare.

Acest luciu era simbolizat de gestul cavalerilor din vechime în momentul în care luau o mănuşă sau un trandafir de la o femeie importantă din punct de vedere simbolic, păstrându-le cu ei în luptă sau cruciade.

Î: ***Cum poate ajuta în mod optim o altă viață lumească progresului spiritual?***

R: De fapt, opțiunile se prezintă în fracțiuni de secunde. Acestea sunt momentele esențiale pe care trebuie să le urmărim şi, cu ajutorul focalizării precise a minții, vor deveni evidente. Aceste momente ale deciziei durează aproximativ a 1/10.000-a parte dintr-o secundă, după cum a fost estimat prin intermediul testării kinesiologice. Miracolul se petrece în acest gol. În acest moment, Sfântul Duh este prezent şi disponibil în mod direct prin Grația Divină. În golul temporal al eului. Sfântul Duh dă putere oportunității - tocmai acesta este „spațiul" în care operează liberul arbitru. Acesta e momentul în care războinicul poate alege mila sau cruzimea, viața sau moartea.

Rugăciunea şi angajamentul spiritual permit Prezenței (ca Sfântul Duh) să „creeze un spațiu" în progresia secvențelor temporale pentru acel moment critic de conştientă. În conformitate cu legile universului, acea fracțiune de secundă nu se deschide dacă nu este invitată. Dumnezeu nu forțează pe nimeni să îl aleagă pe El. Întregul progres spiritual are loc prin invitație şi liberă alegere, acestea fiind consecințele rugăciunii şi intenției spirituale, deoarece aceste goluri sunt, de fapt, daruri ascunse.

Î: ***De ce nu a predicat Iisus Christos despre karmă?***

R: Faptul că cui şi karma sunt una şi aceeaşi ar face super-fluuă abordarea directă a acestui subiect. Este posibil ca aceasta să fi fost considerată o diversiune inutilă care, dacă ar fi fost prezentată, ar fi părut o deviație pentru cultura vremurilor respective. Într-o cultură mai avansată din punct de vedere spiritual, cum ar fi India sau Orientul îndepărtat, subiectul fusese deja acceptat şi era destul de familiar oamenilor. Cel mai probabil, populația din vremea lui Iisus ar fi considerat acest subiect ca fiind străin sau inacceptabil.

Iisus era conştient că salvarea depinde de abandonul voluntar al aspectelor negative ale eului (păcat) şi de strădania pentru iubire necondiționată şi virtute spirituală. Dacă cui reprezintă punctul asupra căruia este concentrat efortul spiritual, atunci dizolvarea lui semnalează sfârşitul karmei ce a fost implicată în formarea sa. Totuşi, Iisus a învățat despre faptul că soarta (karma) sufletului este afectată în mod negativ de păcat şi, astfel, destinul său (karma) putea fi raiul sau iadul.

Atât Buddha cât şi Iisus ştiau că cui nu poate fi depăşit fără puterea şi ajutorul spiritual al unui învățător, unui salvator, sau fără intervenția Sfântului Duh. Nevoia de învățător era o tradiție deja acceptată de religiile orientale. În care înțeleptul juca un rol crucial, ca sursă sau fântână a puterii spirituale şi învățăturii

adevărului. Dacă aceasta este sau nu o cerință în viața unui căutător spiritual individual, acest lucru poate fi înțeles şi clarificat prin utilizarea chestionării kinesiologice.

Iisus a recunoscut reîncarnarea în momentul când a afirmat că Ilie s-a întors ca Ioan Botezătorul (Matei 11:7 - 14 şi 17:10 — 13). După cum dezvăluie cercetarea spirituală kinesiologică, Iisus nu a avut alte vieți umane anterioare, ci a coborât direct din Rai. Scopul său era acela de a revela adevărul Realității lui Dumnezeu şi a împărăției Cerurilor, iar misiunea sa era salvarea omenirii.

Potrivit aceleiaşi metode de cercetare, un salvator este necesar pentru toți oamenii care calibrează sub nivelul 600. Prin contrast, scopul lui Buddha, care avusese multe vieți anterioare, era acela de a dezvălui calea către Iluminare, adică de a atinge nivelul 600 sau cele superioare acestuia. Astfel, Buddha amintea reîncarnări anterioare şi scotea în evidență lecțiile karmice, precum şi importanța evitării karmei negative (păcatul), ce ar împiedica sufletul să ajungă în Rai după moartea fizică.

Căutătorii mai evoluați, din punct de vedere spiritual, aleg virtutea şi Raiul mai degrabă din dragoste pentru Dumnezeu, decât din pura evitare a păcatului din teamă sau vinovăție. Dacă păcatul înseamnă, în primul rând, ignorantă plus instinct animal, este contraproductiv să îl „urăşti", devenind astfel prins într-o altă poziționalitate a eului.

Î: ***Timp de mulți ani ați îndeplinit funcția de consultant pentru numeroase organizații religioase, inclusiv pentru călugări şi preoți catolici, Episcopi şi pentru o mănăstire Zen şi încă mai consiliați călugări şi reprezentanți ai clerului. Este utilă în aceste cazuri testarea kinesiologică?***

R: în anii trecuți, a existat experiență spirituală, viziune spirituală, conştiență şi discernământ, iar acestea împreună cu intuiția reprezintă încă principalele puncte de sprijin. Problema ce a apărut de-a lungul anilor a fost dificultatea de a discerne stările spirituale de cele patologice. Acestea au putut fi aranjate într-o listă. Acum, prin intermediul utilizării testului kinesiologic, diferențierea este simplă şi rapidă.

Starea spirituală autentică	**Starea patologică sau non-spirituală**
Samadhi	Catatonică
Extaz religios	Manie (hiper-religiozitate bipolară)
Iluminare	Grandomanie
Iluminare	Iluzie religioasă
Pietate	Scrupulozitate (obsesiv-compulsivă)
Inspirație	Imaginație
Viziuni	Halucinații
Învățător spiritual autentic	Fals Guru, Impostor, Artist spiritual prefăcut
Experimental	Intelectual

Devotament	Fanatism, hiper-religiozitate
Angajament	Obsedat, Lobotomizat de sectă, Victimizare
Noaptea întunecată a sufletului	Depresie patologică
Detaşare	Retragere, indiferență
Non-ataşament, acceptare	Pasivitate
Starea transcendentă	Mutism
încredere	Naivitate
Stare avansată	Psihoză, egomanie
Beatitudine	Euforic
Smerenie	Stimă de sine scăzută
împărțire spirituală	Prozelitism
Angajament	Religiozitate
Inspirat	Mesianic
Şoc Divin	Dezorganizare schizofrenică
Extaz spiritual	Stare maniacală, extaz obținut prin intermediul drogurilor
Lider spiritual veritabil	Politician spiritual, lider dc sectă
Liber	Psihopat
A învăța	A controla

Î: ***Care este răspunsul la provocarea ştiinţei de a dovedi „realitatea" spirituală?***

R: Realitatea spirituală este verificabilă, dar nu demonstrabilă. Termenul „dovadă" este limitat la a fi aplicat în paradigma Newtoniană a realităţii, care se bazează pe formă şi pe un proces implicit numit cauzalitate. Dovada se limitează la conţinut şi formă.

Ceea ce este „demonstrabil" nu reprezintă Realitatea, ci numai percepţia sau mentaţia. Realitatea este subiectivă şi cognoscibilă numai în virtutea identităţii cu ceea ce este cunoscut. Ceea ce este „dovedibil" aparţine clasificărilor şi nivelului de limitare şi reprezintă o abstracţiune arbitrară, a cărei unică „realitate" este doar consecinţa selecţiei şi identificării. Fenomenalul nu are aceeaşi dimensiune ca noumenalul (ceea ce este înţeles prin gând).

CAP. VI – *Realizarea*

Î: ***Se spune ca sunt zece mii de căi spre Dumnezeu şi totuşi un număr însemnat de religii şi şcoli spirituale susțin că numai a lor este singura cale. Cum se poate explica acest lucru?***

R: Pretențiile de exclusivitate sunt în general datorate ignoranței sau constituie încercări de a controla oamenii. Dacă ne uităm la istorisirile celor mai mari învățători spirituali ai tuturor timpurilor, ei au ajuns la înțelegerile lor printr-o varietate de căi. Ceea ce este comun tuturor învățătorilor iluminați este faptul că şi-au abandonat complet egoul. Felul în care s-a petrecut acest lucru diferă de la caz la caz, dar, în final, rezultatul este acelaşi. Printre calitățile lui Dumnezeu nu se numără nici favoritismul, nici exclusivismul.

Alegerea rezultă din inspirația spirituală şi din tendințele karmice ale căutătorului. Toată lumea a fost deja „aleasă de Dumnezeu". Sinele este deja prezent, căci altminteri viața şi existența nu ar fi posibile. Acceptarea depinde, însă, de fiecare individ în parte.

Dragostea lui Dumnezeu este absolută şi necondiționată. Nu se poate spune că cerul „este" pentru anumite persoane, respectiv „nu este" pentru altele, aşa cum nici soarele nu străluceşte doar asupra unora, aleşi arbitrar. Dumnezeu este complet şi total. Linguşirea este o noțiune umană. Cineva poate venera soarele, dar soarele este imun la orice fel de manipulare.

Realizarea nu este un „câştig” sau „o îndeplinire”, nici ceva „oferit” ca o răsplată pentru a fi bun. Toate acestea sunt noțiuni proprii copilăriei. Dumnezeu este imuabil şi nu poate fi manipulat pentru a-i câştiga favorurile, după cum nu poate fi nici sedus de tocmeli sau adulații. Adorația vine în beneficiul celui care recurge la ea, consolidând devotamentul şi inspirația. Dumnezeu este liniştii, tăcut şi nemişcat.

Î: ***Care sunt cele mai valoroase calități ale unui căutător spiritual?***

R: începe cu certitudinea şi cu un sentiment de securitate în locul timidității şi nesiguranței. Acceptă iară rezerve faptul că meriți căutarea şi fii pregătit pentru a te preda în totalitate adevărului despre Dumnezeu.

Lucrurile care trebuie acceptate necondiționat sunt simple şi foarte puternice. A te abandona lor constituie un fapt de natură să aducă progrese spirituale enorme.

1. Dovada vie a iubirii şi voinței lui Dumnezeu pentru tine este darul propriei tale existențe.

2. Nu te compara cu alții în ceea ce priveşte sfințenia, meritul, bunătatea, păcatele etc. Toate acestea sunt noțiuni umane, iar Dumnezeu nu este limitai la noțiuni umane.

3. Acceptă faptul că orice concept de genul „Fricii de Dumnezeu”, înseamnă ignoranță. Dumnezeu este pace şi iubire - nimic altceva.

4. Înțelege faptul că evocarea lui Dumnezeu ca „judecător” nu este, de fapt, altceva decât o înşelăciune

a eului, care apare ca o proiecție a vinovăției din pedepsele copilăriei, înțelegeți faptul că Dumnezeu nu este un părinte.

5. Esența învățăturilor lui Christos a fost, pur şi simplu, aceea de a evita negativitatea (nivelurile calibrate sub 200), iar obiectivul ci era ca discipolii săi să atingă Iubirea Necondiționată (nivelul calibrat 540). El ştia că odată ce a fost atins nivelul Iubirii Necondiționate, destinul sufletului după moarte era sigur - adică sufletul era salvat. În esență, acelaşi lucru este învățat şi de marile religii ale lumii, cum ar fi Ținutul Florii de Lotus (Lotus Land Buddhism).

6. Înțelegeți faptul că mântuirea şi iluminarea constituie scopuri destul de diferite. Mântuirea are nevoie de purificarea eului; iluminarea reclamă dizolvarea totală a acestuia. Scopul iluminării este mai solicitant şi mai radical.

7. Clarificați faptul că nu există vreun „eu" personal care caută iluminarea, ci la baza acestei căutări stă o calitate impersonală a conştiinței. Inspirația şi devotamentul spiritual sunt cele care duc lucrarea mai departe.

8. Confortul înlocuieşte insecuritatea atunci când realizăm că scopul cel mai important a fost îndeplinit. Acest scop presupune să ne aflăm pe drumul devotamentului spiritual. Dezvoltarea spirituală nu este o realizare, ci un mod de viață. Este o orientare ce aduce propriile recompense; ceea ce este cu adevărat important este scopul/traiectoria motivelor noastre.

9. Apreciați faptul că de fiecare pas înainte beneficiază toți oamenii. Propria dedicație şi lucrare spirituală constituie un dar făcut vieții şi iubirii umanității.

10. Nu există vreun orar sau un drum prescris spre Dumnezeu. Cu toate că drumul fiecăruia este unic, suprafața care trebuie străbătută este relativ comună tuturor. Lucrarea constă în a învinge şi a transcende neajunsurile obişnuite ale speciei umane, care sunt moştenite în structura eului uman. Unora le-ar plăcea să gândească că sunt personali, speciali; cu toate acestea, eul însuşi nu este nicidecum personal. A fost moştenit odată cu apartenența la specia umană, iar detaliile diferă în funcție de karma anterioară.

11. Rugăciunile intense măresc devotamentul şi inspirația, şi facilitează progresul.

12. Grația lui Dumnezeu este disponibilă tuturor. Istoric vorbind, „Grația înțeleptului" este accesibilă căutătorului spiritual dedicat. Deşi puterea eului poate fi formidabilă, fără ajutorul ființelor spirituale superioare, cui nu are singur forța de a se transcede pe sine însuşi. Din fericire, puterea conştiinței fiecărui mare învățător sau avatar care a trăit vreodată rămâne şi este accesibilă. A le concentra prin intermediul meditației asupra unui învățător sau asupra învățăturilor sale face ca puterea acelui învățător să-ți fie accesibilă. Voința tuturor înțelepților cu adevărat iluminați este ca fiecare căutător spiritual să reuşească, nu numai membrii unui anumit grup exclusivist. Şi, la

fel cum de progresul spiritual al oricărui căutător individual beneficiază toată omenirea, tot astfel, şi căutătorul beneficiază de iluminarea învățătorilor. Puterea şi energia lor este disponibilă şi poate fi invocată. Nu există nici un fel de condiții sau obligații.

Î: ***De ce adesea lucrarea spirituală pare a fi o luptă intensă?***

R: Eul deține o serie întreagă de modalități pentru a determina percepția. Înainte de a fi dezasamblate, ele trebuie să fie identificate. Trebuie să renunțăm la orice sentiment de vinovăție față de faptul că avem un *eu*. Acest lucru poate fi facilitat examinând originile sale.

Omul se găseşte într-o poziție foarte dificilă în evoluția conştiinței. Viața pe acest plan este imaginată în mod tradițional ca începând în clisa primordială plină cu organisme primitive, încă de la instalarea vieții biologice, observăm faptul că orice organism se confruntă cu multiple provocări la adresa supraviețuirii. Motivele şi metodele fundamentale ale eului devin simple şi evidente dacă ne uităm la productele vieții animale.

Viața umană preia strategiile animalului: teritorialitatea, competiția între specii, lupte pentru teritorii, dominarea în grup. vânatul, uciderea rivalilor, ritualurile de împerechere, protecția şi îngrijirea puilor, rivalitatea între frați, intimidarea şi controlul altora. În plus, mai există şi frica de atac, precum şi pericolele şi frica de expulzare din grup sau din turmă. Aceste modele animale sunt întipărite în răspunsurile

psihologice şi emoționale în forma aşa-numitelor instincte.

De-a lungul mileniilor, a apărut o sofisticare a acestor instincte sub forma unor modele de comportament învățate, ce sunt apoi consolidate prin antrenamentele şi inputurile sociale şi parentale. Acestea nu au devenit doar modele individuale, ci şi modele sociale puternic consolidate, fiind formalizate apoi în poziționalități şi sisteme de credințe politice, naționaliste şi judiciare. Intelectul a devenit un instrument important al supraviețuirii, iar sofisticarea acestuia a permis elaborarea tuturor acestor programe animalice. Conştiința nu are programe inerente; toate acestea sunt instalate precum softurile în hardul conştiinței însăşi.

Cu toate că acum este exprimată în intelect, configurația de bază a acestor modele de supraviețuire provine din lumea animală. Chiar şi educația este dedicată în primul rând supraviețuirii şi succesului. Prin urmare, motivele inerente ale eului sunt supraviețuirea şi câştigul, iar ambele sunt bazate pe frică.

De asemenea, mecanismele organismului uman sunt reglate de neurochimia şi structura creierului, şi răspunsurile inerente ale acestora la durere/plăcere. Iar acest mecanism care-şi furnizează sieşi o răsplată nu este decât o nouă capcană care trebuie depăşită. Ingenuitatea umană a fost ispitită de acest mecanism prin descoperirea unor mecanisme artificiale de obținere

a răsplății/plăcerii, cum ar fi substanțele artificiale la care chimia creierului este vulnerabilă şi reprogramabilă. Astfel, există chiar o înclinație moştenită genetic către adicție, care apoi eclipsează şi înlocuieşte toate căutările îndreptate spre alte scopuri.

Pentru a face lucrurile şi mai complicate, toate aceste niveluri de comportament şi atitudini programate emit un câmp energetic în câmpul energetic colectiv al întregii omeniri. Ele sunt, deci, întărite din câmpul de influență, care este inaccesibil conştientei obişnuite. Aceste niveluri de conştiință sunt consolidate în continuare de către mass-media, precum şi de toate formele de comunicare umană ce sprijină aceste programe şi introduc idea acordului, respectiv dezacordului social.

Cu toate că această recapitulare a rădăcinilor biologice ale eului poate părea evidentă, scopul ei constă în creşterea conştientei asupra originii şi importanței acestor mecanisme, care sunt mai degrabă moştenite sau înnăscute decât create personal, în momentul realizării faptului că nu persoana individuală a creat în mod voit structura eului şi că nu există nici vreun „altcineva” care să fi făcut acest lucru, survine eliberarea de vinovăție, precum şi o mai mare compasiune atât pentru propria persoană, cât şi pentru alții. Condiția umană este în mod fundamental un „dat” karmic. Ea poate fi acceptată ca atare, fără a o condamna, deoarece nu este nici bună, nici rea. Omenirea trăieşte în sfera tensiunii dintre instinctele

emoționale şi puterea trezirii spirituale (i.e. conflictul animal/ înger).

Î: ***Dacă eul are rădăcini biologice propagate genetic, consolidate social şi puternic reprogramate, cum de poate fi totuşi surclasat?***

R: Eul poate fi depăşit. Nu natura eului este cea cu adevărat importantă, ci problema identificării cu acesta în calitate de „mine" sau „eu însumi".

Eul a fost moştenit ca un „terț" şi, de fapt, nici nu este altceva decât un „terț" impersonal. Problema apare din cauză că îl personalizăm şi ne identificăm cu el. Structura eului nu este unică sau individuală, ci relativ similară, cu anumite variații karmice, pentru toată lumea. Ceea ce variază cu adevărat de la om la om este gradul în care suntem înrobiți de programele acestuia. Gradul dominației este determinat de măsura în care ne identificăm cu eul. În mod inerent, acesta nu are nici o putere, iar capacitatea de a declina programele eului creşte exponențial pe măsură ce progresăm din punct de vedere spiritual. Aceasta este semnificația reală a Scării Conştiinței.

Atunci când înțelegem cum anume sunt dominați oamenii de programele eului, realizăm şi faptul că, în lipsa conştientei, ei sunt relativ inapți să-şi rezolve singuri această problemă. Spunem că sunt „conduşi" de lăcomie, ură, frică, dependență sau mândrie. Este o greşeală să adoptăm o poziție ipotetică sau moralistă cum că „ar trebui să ştie mai bine". De fapt, chiar nu este cazul. A fi inconştient înseamnă exact acest lucru;

astfel, păcatul poate fi văzut ca o limitare a evoluției conştiinței. Această limitare a fost numită „ignoranță” atât de către Buddha, cât şi de Iisus Christos. Deoarece evoluția se exprimă prin gradații, unii oameni vor fi în mod necesar mai avansați decât alții. Atunci când înțelegem acest fapt simplu, iertarea şi compasiunea vor înlocui mânia, frica, ura sau condamnarea. Disponibilitatea de a-i ierta pe alții este reflectată în propria capacitate de a ne ierta şi a ne accepta.

Î: ***Dar, nu cumva acceptarea limitărilor exprimate în forma păcatelor ar fi o provocare la adresa moralității sau eticii?***

R: Compasiunea şi iertarea nu înseamnă aprobare. Cei care trăiesc în cadrul câmpurilor energetice situate sub nivelul 200 sunt supuşi unui chin necruțător. În tradiția creştină, oamenii sunt învățați să se roage pentru păcătoşi. În acelaşi timp, sunt sfătuiți ca, mai degrabă decât să se confrunte cu ele, să evite nonintegritatea şi negativitatea („răul”) şi să se disocieze de ele. „Păcătosul” poate fi văzut ca un nefericit a cărui creştere spirituală este încă rudimentară.

Î: ***Oare scopul de a deveni familiar cu eul este acela de a-l dezarma, deschizând astfel o cale spre acceptare?***

R: Observăm faptul că, dacă încercăm să „învingem” eul fără a-l înțelege, de fapt, cădem sub imperiul vinovăției, al condamnării de sine şi al altor sentimente negative. Acesta este unul dintre marile motive pentru care mulți oameni ezită să se implice în lucrarea

spirituală. Din această cauză, oamenilor le este frică să fie oneşti cu ei înşişi şi tind să proiecteze partea inferioară a eului asupra altora - sau chiar asupra lui Dumnezeu. Gelozia, revanşa, răzbunarea, părtinirea etc. - toate acestea sunt atribute ale eului şi nicidecum ale lui Dumnezeu.

Dintr-o perspectivă mai vastă, putem vedea că eul nu este „malefic" ei. În primul rând, este un animal interesat de sine. Dacă „sinele animal" nu este înțeles şi acceptat, influența sa nu poate fi diminuată. Ca un animal de companie, animalul din interior poate fi comic sau distractiv, iar noi ne putem bucura de el fără a încerca sentimente de vinovăție. Putem chiar să-l dresăm. Acest dresaj/antrenament este ceea ce se înțelege prin cuvântul „civilizație".

Î: ***De ce i se acordă atât de multă atenție eului?***

R: înțelegerea este un proces progresiv. Progresul spiritual este grăbit de înțelegerea adevăratei naturi a eului. Acesta nu este un inamic pe care să-l ataci sau să-l învingi, nici ceva malefic pe care să-l elimini. Este dizolvat de înțelegere şi compasiune.

Majoritatea greşelilor militare sau diplomatice sunt făcute din cauza faptului că se omite studierea atentă a adversarului. Acest lucru a fost recunoscut cu tristețe de majoritatea marilor lideri militari. Atât Napoleon, cât şi Hitler, i-au subestimat pe ruşi. Hitler a subestimat soluțiile britanicilor. Stalin a subestimat duplicitatea germanilor, iar Amiralul Yamamoto a spus. trist, după Pearl Harbour că: „Am trezit un gigant adormit".

Prin urmare, căutătorului spiritual îi este indicat să fie familiar cu structura eului şi să fie conştient că ea nu este dizolvată nici de negare, nici de vinovăție. În mod curios, puterea exercitată de către *eu* este slăbită de acceptare, familiaritate, înțelegere şi compasiune. Prin contrast, eul este consolidat prin critica de sine, condamnare, frică şi prin ruşine.

Î: ***Atunci când este privit cu compasiune, eul nu mai pare chiar atât de formidabil.***

R: Eul este depăşit deoarece nu reprezintă nicidecum o realitate ultimă, ci doar un set de instrumente de supraviețuire din lumea animală. De asemenea, expresiile sale emoționale pot fi regăsite şi la copii. Prin urmare, cui nu este numai animalul, ci şi copilul. Freud a demonstrat faptul că în psihanaliză puterea inconştientului a fost anulată prin metoda de a face inconştientul conştient.

Anna Freud a descris mecanismele de apărare ale eului. Datorită muncii sale, noi suntem familiari astăzi cu conceptele reprimării, suprimării, negării şi proiecției, precum şi cu acțiunea de a întoarce pornirile instinctuale împotriva propriei persoane. Astfel, pornirile provenite din lumea animală şi care au fost înnăscute biologic au fost ascunse în ceea ce psihanaliştii numesc „id”. Mecanismele de control ale supraeului (conştiința) au fost derivate de la părinți şi societate, iar eul conştient a avut apoi sarcina de a reconcilia aceste porniri biologice cu societatea. „Eul ideal” constă în imaginea idealizată a ceea ce dorea să devină şinele.

Includea identificările pozitive cu eroii, trăsăturile idealizate, idealurile spirituale şi stilurile de personalitate. „Persona” a constituit acel aspect al eului care a fost prezentat societății, iar stilul acesteia a devenit apoi aşa-numita personalitate.

Psihanalistul elvețian Carl Jung, a mărit această paradigmă a psihicului, incluzând şi dimensiunea spirituală a omului. În mod curios, aceasta (ca şi pornirile biologice), constituie un „dat” moştenit. Jung a înțeles, de asemenea, caracterul reunit al omenirii, pe care l-a numit „inconştient colectiv”. Acesta opera mai mult prin simboluri decât prin concepte.

În ultimii ani, natura sinelui a fost dezbătută de aşa numita „psihologic a sinelui% iar aspectele spirituale au fost studiate în continuare ca „psihologie transpersonală”.

Problemele ce țin de simplul fapt al existenței cuiva au devenit subiectul „analizei existențiale” şi astfel, psihologia sofisticată a pătruns în aria de interes a filosofiei de-a lungul secolelor, mai exact, „umanismul”.

Î: ***Este necesar să cunoaştem toate aceste subiecte pentru a înțelege eul ?***

R: Nu. această recapitulare serveşte doar la aprecierea luptei omenirii pentru a se cunoaşte pe sine. Acestea reprezintă eforturile intelectului de a transcende dominația eului.

Î: ***Din cele menționate mai sus, pare evident faptul că intelectul nu constituie un răspuns la***

problema eului, ci este, de fapt, chiar o rafinare a acestuia.

R: Această afirmație este corectă. Intelectul calibrează la nivelul 400, iar în expresia lui ca știință este un avantaj pentru societate, grație realizărilor importante în medicină şi tehnologie. Cu toate acestea, intelectul este o sabie cu două tăişuri. El ne poate salva de la deces sau de boli, dar poate inventa, de asemenea, arme nucleare şi gaze poluante. Nivelul 400 încă se ocupă cu forma şi forțele, fie ele molecule sau concepte. Limitarea este inerentă în forma însăşi, iar limitele acesteia nu pot fi depăşite prin rafinament, ci doar prin acțiunea de a trece peste ele. Astfel, cei ce îşi doresc să se deplaseze dincolo de formă, trebuie să privească spre domeniul nonlinear, numit în mod tradițional „spiritual”. Trebuie să se deplaseze dincolo de forță, în domeniul puterii, deoarece eul intransigent este tenace şi puternic consolidat.

În timp ce forma necesită mult efort, prin contrast, grația puterii constă în capacitatea sa de a îndeplini sarcini imense iară efort. Nu cantitatea, ci calitatea unică a puterii este cea care produce efecte importante, deoarece puterea nu rezidă în sfera a ceea ce este cuantificabil.

Prin faptul că are darul de a transforma fără a se epuiza în acest proces, puterea spirituală se aseamănă cu un catalizator. Observați, de exemplu, viața publică, unde un simplu „îmi pare rău” poate opri declanşarea unui război între națiuni. Majoritatea războaielor sunt

generate de câmpurile energetice ale conştiinței care calibrează la nivelurile lăcomiei, urii sau ale mândriei. Antidotul mândriei este umilința, care nu înseamnă a te umili pe tine, ci înseamnă la a renunța la vanitate şi pretenții şi a lua în calcul o evaluare realistă. Beneficiul adevăratei smerenii este că ea previne atât dizgrația celorlalți, cât şi autodistrugerea.

Umilința înseamnă cu adevărat evaluarea şi conştientizarea exactă a limitelor şi parametrilor. Astfel, intelectul nu este incorect; ci doar un instrument greşit folosit pentru a ajunge la o conştiență spirituală mai avansată. Un intelect inteligent devine conştient de limitele sale, căutând, astfel, un răspuns în afara sa. Vedem, de asemenea, acest lucru în situația actuală a ştiinței, care încearcă să înțeleagă natura conştiinței, iară de care nu poate progresa într-o măsură semnificativă.

Î: ***Vedem că eul constituie un pas necesar în evoluția conştiinței. După ce universul formei a fost studiat şi explicat, pasul următor constă, oare, în a privi dincolo de formă şi a încerca să găsim sursa acesteia?***

R: Aceasta este progresia logică. Studierea formei este fascinantă pentru intelect, în expresiile acestuia de chimie, fizică, astronomie, cosmologie etc. Omul începe apoi să întrebe de unde a apărut universul şi încotro se îndreaptă. De fapt, acest lucru demonstrează un alt instinct animalic care este foarte important, cel al curiozității. Pentru a găsi mâncare, un partener, un

adăpost, animalul caută instinctiv, întotdeauna, părând să aibă o curiozitate insațiabilă. Explorarea este o trăsătură înnăscută, iar nivelurile cele mai înalte ale acesteia conduc spre cercetarea spirituală.

Aceasta aduce întrebările de genul cine sunt, ce sunt, de unde am venit, care este originea şi destinul sinelui - respectiv cine şi unde este Dumnezeu.

Î: ***Atunci, este curiozitatea un avantaj pentru căutătorul spiritual?***

R: însoțită de smerenie, este un servitor util. Totuşi, fără discernământ poate conduce la capcane serioase. Curiozitatea poate conduce căutătorul naiv pe drumuri înfundate şi inutile distrageri ale atenției, precum şi spre capcane serioase şi dureroase. În acest punct este nevoie de un adevărat învățător. Din nou, smerenia înseamnă acceptarea următorului factor indiscutabil, pe care niciodată nu-l vom repeta prea des: *„Mintea omului este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate* Dacă nu ar fi fost aşa, nu ar mai li existat războaie în istorie, nici probleme sociale, nici ignoranță şi sărăcie. Toată lumea ar li fost iluminată, iar nivelul de conştiință al omenirii nu ar fi stagnat la valoarea 190, secol după secol.

Î: ***Cum a apărut această orbire ?***

R: Animalul trăieşte într-o lume a formei. Elementele principale ale supraviețuirii sunt trupul, mâncarea şi abilitatea de a deosebi adversarii. Prin urmare, creierul animal evoluează pentru a facilita percepția. Dacă ne uităm dincolo de conținutul eului,

dăm de o calitate extrem de importantă pentru căutătorul iluminării, şi anume, funcția fundamentală a percepției. Aceasta este de mare folos animalului, dar are rezultat în crearea dualității în câmpul conştiinței. De aici apar locația, direcția şi durata, deoarece ele sunt necesare pentru supraviețuirea animală. De exemplu, pentru a prinde o pradă, este necesar să fie formată o percepție dualistă între „aici" versus „acolo". Limitarea formei constă în faptul că se bazează pe simțuri. Aşa apare conceptul de spațiu şi distanță, iar eul concluzionează că percepția semnifică realitatea.

Nu a existat nici un motiv ca animalul să suspecteze existența unei realități mai înalte, pentru că toate nevoile şi împlinirile sale au fost în sfera conținutului şi a formei. Însă omul a evoluat dincolo de ființă simplă a animalului atunci când eul a învățat să manipuleze imaginile în forma gândirii. Aceste imagini au devenit mai sofisticate şi au permis discernerea felului în care se asemănau lucrurile, precum şi felul în care ele se deosebeau (ex. clasica analogie între emisfera cerebrală dreaptă/ emisfera cerebrală stângă sau computerul digital versus computerul analog).

Partea din față a creierului s-a lărgit pentru a se putea ocupa de procesele acum mai complexe ale gândirii în concepte abstracte, simboluri şi limbaj. Cu toate acestea, el nu era decât o „adăugire" la vechiul creier animal. Astfel, noul creier avea deopotrivă avantajul şi dezavantajul vechiului şi noului. Nu a existat nici o deconectare între cele două regiuni; ca

urmare, emoțiile animalului puteau invada intelectul cu frică, nervi, lăcomie etc. De asemenea, intelectul putea construi secvențe ale imaginilor asociate pornirilor animale.

Î: ***Este şi structura eului, şi nu doar conținutul său, un impediment major?***

R: Este corect. Progresul spiritual este posibil deoarece mintea, prin intermediul înțelegerii, este capabilă să recontextualizeze conținuturile eului şi să discearnă chiar mecanismul acestuia. Odată ce se întâmplă acest lucru, persoana respectivă nu mai este oarbă sau „la mila" eului. Această progresie este reprezentată în faimoasele picturi Zen ce înfățişează îmblânzirea bivolilor. În această succesiune, eul este mai întâi ca un animal sălbatic; în următoarea imagine, este îmblânzit şi controlat. Apoi, eul este depăşit, iar în ultima pictură, dispare pur şi simplu.

Î: ***Puteți rezuma elementul critic al evoluției conştiinței către stadiul iluminării ?***

R: Rețineți faptul că eul preia, în mod obişnuit, o poziționalitate. La persoanele naive, această acțiune a eului este, de regulă, tăcută şi inconştientă. Poziționalilatea creează apoi, automat, o dualitate a contrariilor. În acest punct, mintea creează lumea percepției, care este asemenea unei lentile ce măreşte sau diminuează sensul şi semnificația. Această percepție este produsul sistemului de credință şi al presupunerilor, devenind, astfel, un filtru care

distorsionează şi distrage. Prin urmare, esența nu poate fi percepută dintr-o poziționalitate dualistă.

Impulsul (input) e activat prin software-ul care editează simultan programele care intră. Astfel, realitatea este ascunsă în spatele unui ecran perceptual, iar sinele trăieşte într-o percepție a informației translatate şi editate. Această procesare creează o întârziere extrem de mică (estimată la 1/10.000 dintr-o secundă). Această funcție de editare a percepției interpretează simultan sensul în care intelectul, şi în special memoria, joacă roluri semnificative.

Î: ***Structura şi complexitatea funcțiilor eului, precum şi înclinația sa spre o editare automată a percepțiilor, îl fac să pară un obstacol formidabil.***

R: Dacă îi cunoaştem structura şi modul de funcționare, atunci îi cunoaştem şi sensibilitatea. În timpul meditației, acest lucru devine evident şi din punct de vedere experimental. Atunci îl putem privi cum funcționează din punctul de vedere impersonal al martorului/observatorului. În cele din urmă, apare înțelegerea faptului că „Eul" nu constituie conținutul sau informația, ci un câmp impersonal la câțiva paşi distanță de conținutul programelor. Înțelegem apoi că suntem mai degrabă audiența, decât participantul sau subiectul.

De-a lungul secolelor, au evoluat multe practici şi tehnici spirituale pentru a facilita renunțarea la identificarea cu eul şi cu lumea sa de dualități perceptuale limitate ale conținutului. Această renunțare

este însoțită, de asemenea, de cunoaşterea spirituală a naturii conştiinței. O informație corectă conține în ea puterea de a anula mari cantități de concepte şi poziționalități eronate. Informația spirituală este acompaniată de o undă energetică de înaltă frecvență, ce provine de la sinele înțeleptului, învățătorului sau avatarului. Prin urmare, este mult mai puternică decât câmpul energetic slab al eului.

Cunoaşterea faptului că sinele (cu majusculă) este contextul şi că, prin contrast, sinele (cu minusculă) este conținutul, constituie deja un imens pas înainte. Căutătorul naiv nu face decât să regrupeze conținutul. Vieți întregi sunt trăite în lupta pentru a depăşi eul şi păcatele sale pentru ca, în cele din urmă, să se ajungă la promisiunea unui Dumnezeu, care este considerat a fi altundeva din punct de vedere spațial (în Ceruri) şi temporal (după moarte) sau care poate fi atins abia mult, mult mai târziu, în altă viață, dacă am acumulat destule merite sau karmă bună.

Î: ***Progresul spiritual poate părea lent sau poate deveni, dintr-o dată, rapid şi neaşteptat.***

R: Procesul poate fi scurtat prin smerenie, abandonare profundă şi prin rugăciune. Aparența unei durate în timp se datorează faptului că se caută un rezultat. Chiar şi atunci când energiile eului au fost deconectate, inerția sa trebuie epuizată. De exemplu, atunci când o navă imensă, cum ar fi un petrolier gigantic, îşi opreşte motoarele, adesea mai continuă să meargă câteva mile înainte de a se opri. De multe ori,

eul parc să se scufunde în mod treptat. Odată ce este distrusă credința în ideea că eul constituie adevăratul sine, disoluția lui a început deja. Iar atunci când loialitatea şi supunerea sunt întoarse dinspre cu spre realitatea absolută a lui Dumnezeu, este creat un spațiu. Înspre acea deschidere pluteşte Grația lui Dumnezeu, reprezentată de Sfântul Duh.

Î: ***Ce se poate spune despre renunțarea la lume? Unele învățături consideră necesar acest lucru.***

R: Există o tradiție de a părăsi complet lumea obişnuită şi a deveni un singuratic, respectiv a te alătura unui ordin retras - sau chiar unui ordin monahal formal. De-a lungul istoriei, călugărul şi călugărița au fost respectați pentru dedicarea lor spirituală, care a necesitat abstinență, sărăcie, castitate, smerenie, servire şi simplitate. Chiar şi pentru aspirantul spiritual obişnuit, unele sau chiar toate aceste clemente pot fi obținute în diferite momente, fie şi pentru retrageri formale limitate în timp. De obicei, apare eliberarea de posesiunile lumeşti, după cum se întâmplă şi retragerea din strălucirea lumii şi mutarea în locații şi stiluri de viață mai liniştite.

În sensul ei cel mai larg şi mai esențial, renunțarea înseamnă părăsirea iluziei şi a obstacolelor din calea realizării adevărului şi Realității lui Dumnezeu. Prin urmare, toate căile spre Dumnezeu renunță la falsitate şi sunt devotate acelor aspecte care radiază iubire, pace, sfințenie, compasiune, iertare, milă şi caritate. De asemenea, înseamnă alegerea de a renunța la ignoranță

pentru Adevăr, la întuneric pentru Lumină, precum şi la tentațiile eului, cum ar fi ura, mânia, mândria, lăcomia şi egoismul. Renunțarea înseamnă, de asemenea, eliberarea din capcana dualistă a denunțării sau blocării în poziționalitățile „polarității contrari- ilor”. Cea mai simplă renunțare este refuzul sau neacceptarea. Pentru a alege „ceea ce este sus”, nu este necesar să „te lupți cu ceea ce este jos”, ci, pur şi simplu, să refuzi această alternativă.

SECŢIUNEA A DOUA – Înţelegerea divinităţii

CAP. VII - Realitatea fundamentală a Sinelui

Î: ***Dacă prezența lui Dumnezeu ca Sine nu poate fi experimentată prin intermediul minții sau a gândurilor, cum de poate fi totuşi cunoscută?***

R: Nu este necesar să cunoaştem sinele, ci, pur şi simplu, să devenim parte din el, prin abandonarea non-Sinelui. Realizarea apare ca o transformare subiectivă.

Î: ***Se spune că acela care caută şi obiectul căutării sale, sunt unul şi acelaşi lucru. Este corect?***

R: De fapt, este incorect. „Acela care caută Sinele" este eul/Sinele; astfel, ele nu sunt acelaşi lucru. Sinele nu are nici nevoia, nici capacitatea de a căuta ceea ce deja este.

Î: ***De ce această carte se numeşte simplu „Eu"-„Sinele?" Expresia obişnuită a conştientei lui Dumnezeu este „Eu sunt".***

R: „Sunt" semnifică ființarea. Adevărul absolut este mai presus de existență, ființare sau orice alt verb

intranzitiv. Orice încercare de a defini sinele, de genul „Sunt ceea ce Sunt” sau „Eu sunt” este redundantă. Realitatea absolută depăşeşte toate cuvintele. „Eu”-„Sinele” reprezintă subiectivitatea radicală a stării de Conştientizare. Şi, prin ea însăşi, este afirmarea completă a Realității.

Î: ***Oare, Adevărul absolut este acelaşi lucru cu „vidul?”***

R: Termenul „vid” a creat multă confuzie şi a indus în eroare oamenii de-a lungul secolelor. El implică non-existența, care nu constituie o posibilitate în domeniul Realității. Nu există nici un „opus” al lui Dumnezeu. Doar Adevărul are o existență reală. Prin termenul „vid” se înțelege cel mai des lipsa formei, absența substanței sau non-dualitatea. Este confundat adesea cu non-existența. Prin confundarea Totalității supreme cu vidul, devenim victimele falsității şi încercării vane de a demonstra că non-existența există, de fapt.

Î: ***Există o serie de traduceri ale învățăturilor budhiste care descriu realitatea absolută drept „vid”.***

R: Aici ne poate ajuta foarte mult testul kinesiologic al adevărului. Lipsa de formă a Nemanifestatului nu trebuie confundată cu vidul sau non-existența. Cuvântul „nimic” înseamnă, în realitate, „nici un lucru” sau non-formă (ex: nemanifestat, annata buddhică). Este gol de orice formă, inclusiv mentalizarea şi, astfel, în mod paradoxal, este totul. De asemenea, dacă nu te afli nicăieri în spațiu, atunci te afli pretutindeni. Dacă

nu eşti limitat în timp, atunci eşti atemporal. Ceea ce nu e limitat de formă, timp sau spațiu, este în mod evident pretutindeni, întotdeauna şi atot- prezent (omnipotent, omniprezent şi omniscient). Natura buddhică este Nemanifestatul.

Î: ***Ce înseamnă că puterea este expresia şi consecința contextului?***

R: Contextul este cel care defineşte atât limitele, cât şi posibilitățile. Contextul nelimitat este în concordanță cu Infinitul Nemanifestat, ale cărui puteri sunt infinite.

Într-o definiție ultimă, Dumnezeu este contextul nelimitat din care izvorăşte puterea infinită. Îi vedem expresia în universurile vizibile care se extind cu viteza luminii. Totuşi, dincolo de formă, asemenea concepții nu au o realitate concordantă.

Î: ***În consecință, multor întrebări care apar nu li se poate da un răspuns.***

R: Este adevărat. Şi asta pentru că ele sunt adesea tautologii- Rareori înseamnă ceea ce sunt definite a însemna.

Mintea presupune că o gândire care pare logică şi rezonabilă din punct de vedere intelectual, trebuie să fie în concordanță cu realitatea. Aceasta este o sursă majoră a erorii din viața umană. Natura înşelătoare a intelectualizării speculative este revelată prin descoperirea faptului că nu are o reprezentare concordantă în realitate. Valabilitatea adevărului se bazează exclusiv pe o existență reală şi, prin urmare, verificabilă în mod subiectiv.

Din punct de vedere istoric, vedem în mod constant exemplificări ale acestui fapt în politicile sociale eşuate şi în dezastrele politice. Eroarea reprezintă călcâiul lui Ahile al ştiinței, a cărei importanță în societate a fost supraapreciată. Ipoteticul nu este acelaşi lucru cu Realul. Din această cauză, au apărut grave erori de calcul ale serviciilor de informații aparținând diferitelor guverne, în legătură cu motivele şi eventualele acțiuni ale altor țări. Principala eroare rezidă în presupunerea conform căreia „ceilalți oameni" sunt guvernați de etică, logică şi de rațiune, ceea ce reprezintă o gravă eroare. Din acest motiv, țara respectivă este întotdeauna „surprinsă" de răspunsul celorlalte state sau segmente ale societății, care, de fapt, au planuri foarte diferite.

Ştiința calibrează în zona nivelului 400. Alte societăți, precum şi segmente majore ale societății, calibrează mult mai jos, unele chiar cu mult sub nivelul 200. Acest gen de societăți sunt conduse de ignoranță, ură, lăcomie, egoism, emoționalitate, etc. Astfel, „hrana pentru sărmani" trimisă către alte țări este rechiziționată, de obicei, de cei bogați, care nu resimt nici un fel de obligație față de nemerituoasa clasă de jos.

Î: ***Dacă realitatea supremă este reprezentată de subiectivitatea fundamentală, cum poate fi ea exprimată ori comunicată?***

R: Nu este comunicată verbal. Devine cunoscută prin a fi ea. Această propensiune este facilitată de Grația învățătorului (nivelul conştiinței acestuia). Este o identitate autoexistentă. În Realitate, nu există triada

eu, tu şi un *mesaj*. Acestea sunt unul şi acelaşi lucru. Sinele este mesajul. De exemplu, pentru a trăi strălucirea soarelui nu trebuie ştiut, spus sau comunicat nimic despre acest lucru. Existența este deja completă şi totală. Toate definițiile sunt abstracte şi, în consecință, nu reprezintă realitatea pe care o descriu.

Divinitatea este sursa tuturor lucrurilor care există, deci tot ceea ce există este deja perfect. Fără această perfecțiune, nimic nu ar putea exista. Din perspectiva iluminării, se poate spune că linearul este dedus din contextul nonlinearului; cu alte cuvinte, existența este manifestarea Divinității ca formă. Prin urmare, atât în, cât şi prin sine, universul este inofensiv. Perspectiva iluminării transcende experimentatorul, observatorul, martorul, şi chiar conştiența însăşi.

Î: ***De ce cuvântul „Sine?”***

R: Experiența Prezenței este radical şi profund subiectivă. Mintea presupune în mod obişnuit că Dumnezeu se găseşte „undeva”' deasupra, dincolo, transcendent, în Paradis, sau în trecutul istoric ori în viitor. Cu toate acestea. Dumnezeu este descris în mod tradițional ca fiind, în acelaşi timp, transcendent şi imanent. Termenul „Sine” întăreşte ideea că Dumnezeu este descoperit în interior, ca realitate absolută, care se află în spatele existenței noastre reale de „aici şi acum” (de exemplu: „împărăția Cerurilor este în voi”).

Se spune că Buddha evita să folosească termenul „Dumnezeu” datorită prevalentei concepțiilor eronate ce îl înconjoară. A dorit să evite toate limitările pe care le

implică această conceptualizare. „sinele” (înțeles ca şi Conştientă) este foarte des întâlnit în literatură ca Lumină. După cum ne spune Cartea Genezei, la început, Nemanifestatul a devenit Manifestat ca Lumină, care reprezintă radianța energiei lui Dumnezeu ce a luat forma universului.

De asemenea, termenul „Sine” depăşeşte noțiunea dualistă că omul este separat de Dumnezeu. Din punct de vedere istoric, imaginea că aici, pe Pământ, există un păcătos, iar acolo sus, în Paradis, un Dumnezeu, nu este altceva decât punctul de vedere al eului. Astfel, pentru majoritatea oamenilor, termenul „Dumnezeu” implică „un altul”. Cu toate acestea, în Totalitatea Creației nu există nici o separație, deci este imposibil pentru cel care a fost creat să fie separai de Creator. Prin urmare, Iluminarea este revelația „Sinelui” atunci când a fost îndepărtată iluzia realității unui sine separat de Divinitate.

Conştiența constantă a existenței noastre ca „Eu”, constituie expresia omniprezentă a divinității înnăscute a Sinelui. Aceasta reprezintă o experiență universală constantă şi pur subiectivă, pentru care o dovadă nu este nici posibilă, dar nici necesară. „Eul” Sinelui este expresia Divinității (înțeleasă ca şi Conştiență) şi, prin urmare, este dincolo de timp şi formă. Adevărul acestei identități este umbrit de dualitatea creată de percepție, dar aceasta din urmă dispare atunci când sunt abandonate toate poziționalitățile.

Î: ***Cum putem găsi Realitatea?***

R: Adevărul este subiectivitatea fundamentală. Odată cu căderea iluziei dualității, incluzând şi presupusa „realitate” a unui „sine” separat, rămâne numai starea „Eului” infinit, care reprezintă manifestarea Nemanifestatului ca Sine.

Nu există nici subiect, nici obiect. Asemenea spațiului infinit, nu există distanță, timp, durată sau locație. Totul se petrece simultan. Totul este autoevident, autoconştient, autorevelat şi total.

Î: ***Dacă Realitatea este indivizibilă, cum e posibilă apariția formei?***

R: Forma constituie o expresie a potențialității conştiinței, aşa cum a evoluat aceasta ca aspect al Creației. Substratul formei este lipsit de formă şi totuşi înnăscut în expresia formei. Astfel, forma şi creația țin de observație.

Î: ***Care este relația între termenul „Adevăr* şi Dumnezeu?***

R: Sursa puterii infinite este contextul infinit. Dumnezeu este contextul infinit, adică Divinitatea nemanifestată. Din contextul infinit Nemanifestat apare Dumnezeu, Creatorul universului manifestat care, prin urmare, nu are început sau sfârşit. Apariția şi dispariția universurilor constituie o iluzie a percepției. Vedele se referă la această iluzie prin alegoria „Visului lui Indra”. Indra, ca Realitate Supremă, manifestă un univers sub forma visului. Când Indra expiră aerul, în vis apare universul, iar când inspiră, universul dispare. La

următoarea respirație, un alt univers apare, şi tot aşa, la infinit.

Cercetări ştiințifice recente au condus la aproximarea vârstei universului şi la formarea teoriei „big bang-ului”. Aceasta presupune că big bang-ul s-a produs cu miliarde de ani în urmă. În contextul timpului infinit, toate aceste miliarde de ani sunt echivalentul unei microsecunde. Astfel, există o serie infinită de universuri şi dimensiuni, fără sfârşit.

Î: ***Întâi este forma apoi percepția?***

R: Precum conştiența, percepția constituie o calitate impersonală a conştiinței. Realitatea absolută este substratul conştiinței. Conştiența este o calitate impersonală non-dual şi non-lineară a Divinității, exprimată în forma conştiinței. Conştiința se poate compara cu spațiul infinit care, la rândul său, este capabil de conştiența. Conştiența conştientă este o calitate a Esenței Divine. În Realitate, nu există nici subiect, nici obiect.

Î: ***Explicați-ne, din nou, ce se înțelege prin termenul „Eu”, „Sinele?”***

R: Afirmația „Eu” este singura propoziție completă şi corectă prin care adevărul absolut poate fi descris în mod exact. A adăuga termenul „sunt” este deopotrivă redundant şi inexact, deoarece „sunt” implică existența/ființarea, iar realitatea absolută este dincolo de ființare sau non-ființare (nivelul calibrat 997). Aceşti termeni vor crea în mod inerent o polaritate a

contrariilor, cum ar fi existență versus non-existență sau ființare versus non- ființare.

Î: ***Este atunci sinele identic cu termenul „Eu?”***

R: Este greu pentru mintea umană să înțeleagă identitatea absolută de sine. Mintea este obişnuită să gândească în termenii unui subiect şi a unui predicat, reuniți printr-un operator logic. Ceea ce deține calitatea existenței este deja total şi complet, altfel nu ar exista. Existența nu necesită vreo dependență de o altă condiție. Prin urmare, existența condiționată este o iluzie a eului/minții, care crede că nimic nu există decât dacă este dependent de ceva din afara sa. Existența este completă şi necondiționată prin ea însăşi. Existența *este* doar prin grația lui

Dumnezeu şi prin porunca Divină. (Această declarație se situează la nivelul calibrat 998). Aparența reflectă condițiile şi, prin urmare, este tranzitorie.

Explicaţie

Mintea este obişnuită cu descrieri şi definiții în termeni ai calităților, condițiilor şi cauzelor presupuse. Astfel, din perspectiva percepției, nimic nu este complet sau total în sau prin sine, ci întotdeauna dependent de alte considerente. Aceasta se datorează faptului că mintea dualistă e înclinată spre o separare în timp şi spațiu, precum şi spre supraimpunerea unei presupuse şi imaginare explicații a unui operant misterios numit „cauză”. Astfel, pentru minte, totul este deopotrivă dependent de condiții şi văzut ca o temporalitate ce

necesită o explicație pentru a fi înțeleasă. Afirmațiile mentale presupun o separare între subiect şi obiect sau între condiții. (Cauzalitatea calibrează la nivelul 426.)

În Realitate, nimic nu necesită o explicație. Nimic nu este cauzat de altceva. Existența nu necesită nici o explicație şi nici nu depinde de alte stări sau calități. Înțelegerea acestui lucru este clarificată prin realizarea faptului că nimic nu are vreo „semnificație", atât în, cât şi prin sine. Prin urmare, nu are nici „scop". Totul este deja complet şi autoexistent ca propria sa identitate de sine.

Spre exemplu, „spațiul", pur şi simplu, „este"; nefăcând nimic pentru aceasta. Nu poale fi măsurat, deoarece măsurarea nu este altceva decât o mentație arbitrară. Nici un motiv nu este necesar. Ne-am frământa cu rațiuni inutile dacă am întreba „de ce există spațiul?" sau „care este scopul lui?" Nici un lucru care are calitatea realității nu implică vreun „de ce" şi nici un adevăr nu se autorevelează prin simpla întrebare. A persista cu întrebarea „de ce" nu e altceva decât o fugă în jurul cozii şi a obține mentalizări de dragul divertismentului.

Să aruncăm o privire şi asupra întrebării „când". În Realitate, care este atemporală şi infinită, nu există nici un „când"; de asemenea, nu există nici evenimente sau întâmplări care să fie explicate, nu există nici măcar succesiuni, durate sau cauze.

Sc poate vedea că toate explicațiile, descrierile, discuțiile şi condițiile nu sunt decât mentații abstracte.

Pentru a ne elibera de ele este necesar să transcendent dualitatea, deoarece mintea alege, de obicei, o poziționalitate în care creează apoi o iluzie perceptuală care întunecă Realitatea.

Sinele nu este condițional; nu are calități şi nu este nici dependent, nici explicabil. Sinele nu are durată. Începuturi sau sfârşituri, locație, formă, sau limitări. Radianța Sinelui este cea care iluminează existența, iar în lipsa ei, conştiența nu ar fi posibilă. Sinele este dincolo de procese. Toate descrierile sunt deopotrivă nepotrivite şi neaplicabile Sinelui.

Î: ***Ce se înțelege prin termenul „mistic?”***

R: Misticul cunoaşte, experimentează, şi identifică sinele ca fiind în acelaşi timp context şi conținut - cu alte cuvinte, contextul *este* conținutul. Conținutul eului este tranzitoriu şi reprezintă un produs al percepției şi, asemenea unui film, nu are o existență independentă. Conținutul percepției este un produs automat al poziționalității şi merge mână în mână cu crearea iluziilor percepției. Dacă ştiința este autoritatea domeniului linear şi a paradigmei Newtoniene, misticul este autoritatea domeniului nonlinear.

Î: ***Atâta vreme cât limbajul este o formă, cum poate misticul, care trăieşte în realitatea lipsită de formă a nonlinear ului, să transmită informația?***

R: De fapt, învățarea se produce simultan, pe două niveluri. Primul şi cel mai important este tăcut şi lipsit de formă; se produce dincolo de nivelul minții şi este nonverbal. Informația se transmite ca o consecință a

puterii intrinseci a nivelului conştiinţei învăţătorului. Procesul poate fi asemănat cu o undă ce însoţeşte cuvintele învăţătorului şi reprezintă o calitate a Prezenţei ca Sine.

Inspiraţia şi puterea spirituală a adevărului misticului sunt un produs al Divinităţii şi, însoţite de Divinitate, un câmp energetic care devine antrenat în câmpul conştiinţei discipolului. Această Graţie a fost denumită în mod tradiţional „transmisiile non-minţii", (numită paradoxal „minte", ceea ce înseamnă non-formă şi non-ego). Acest lucru a fost descris în *The Zen Teachings of Huang Po* (învăţăturile Zen ale lui Huang Po, n.tr) şi, de asemenea, de către Buddha, care a transmis studentului său conştienta nonverbală, în momentul în care i-a dăruit acestuia o floare. Esenţa care face acceptarea fructuoasă este dorinţa spirituală a aspirantului pentru adevăr.

Câmpul energetic al învăţătorului constituie manifestarea Prezenţei. Acest câmp este responsabil de miracole, vindecări, de diferite fenomene mistice şi de înţelegeri bruşte care se petrec spontan în prezenţa învăţătorului. Transmisia tăcută poate fi asemănată cu fenomenul de îmbarcare. Aceasta este impersonală şi este o consecinţă a puterii câmpului în sine. Efectul pe care îl are câmpul conştiinţei învăţătorului asupra celui al studentului este demonstrabil printr-o simplă calibrare. (Lucru care se şi fiice în mod obişnuit înainte şi după conferinţe).

Î: ***Dacă Adevărul este lipsit de formă, cum de poate fi transmis prin cuvinte?***

R: Orice formă se bazează pe cele lipsite de formă, iar calitatea care face posibilă transmiterea cuvintelor e lipsită de formă. Rostite doar ca o învățătură intelectuală, aceloraşi cuvinte le lipseşte puterea undei care facilitează înțelegerea ascultătorului. Cuvintele însoțite de această putere induc o transformare a ascultătorului.

O altă explicație este aceea că transmisia de la învățător la student se petrece pe calea unor sisteme de energie spirituală mai înaltă, mai presus de cele ale minții, aşa-numitele „corpuri cauzale buddhice, christice şi Atmice" care, la rândul lor, dețin în interiorul lor câmpuri energetice comparabile cu sistemul chakrelor. Conținutul şi informația verbală sunt înregistrate deopotrivă pe calea capacităților mentale mai înalte (gândirea abstractă) şi mai joase (gândirea literală), dar energiile de înaltă frecvență din prezența învățătorului activează sistemele energetice spirituale latente ale studentului.

Astfel, transmisia „nu minte" (numită, în mod paradoxal, „Minte" în anumite literaturi) înseamnă, de fapt, că există un sistem energetic mai înalt, care este activat prin procesul silențios. Acest lucru facilitează mai degrabă o cunoaştere experimentală decât o simplă inteleclualizare.

Mulți studenți spirituali au citit foarte mult şi cunosc deja din punct de vedere mental multe adevăruri

spirituale, dar informația este stocată doar în memoria corpului lor mental şi astfel aşteaptă să fie activată prin simpla prezență a unui învățător, in care acele corpuri spirituale mai înalte suni puternic energizate.

Dorința reală de a atinge iluminarea va conduce studentul până când un asemenea profesor va apărea. Cu toate acestea, pentru a obține succesul, aspirantul trebuie să fie apt să discearnă adevărul de falsitate. Mulți căutători naivi sunt induşi în eroare şi. cu speranță în suflet, călătoresc pe distanțe mari pentru a fi alături de aceia a căror faimă, strălucire sau reputație i-au făcut să creadă că sunt învățători adevărați. Mulți dintre aceşti „învățători" (care poate că au milioane de discipoli) calibrează totuşi în marjele superioare ale nivelului 200 sau chiar sub valoarea 200 (nivelul integrității). Puțini calibrează în marjele nivelului 400. Dar, şi mai ciudat este faptul că anumiți lideri spirituali cunoscuți în lumea întreagă au calibrat chiar în marjele nivelului 500 când au început să predea, dar de atunci au decăzut mult sub valoarea 200.

Adevăratul învățător nu se identifică cu nume sau titluri, deoarece nu există nici o „persoană" prezentă. Predarea învățăturilor constituie o funcție.

Î: ***Atunci, înțelegerea studentului depinde de nivelul de conştiință al învățătorului?***

R: înțelegerea se bazează pe efectul Sinelui sau este reprezentată de voință, deschidere, intenție, precum şi de nivelul conştiinței ascultătorului şi, în egală măsură, de cel al maestrului. E un fapt comun, de fiecare zi, ca

oamenii să cunoască despre ceva, dar pot trece mulți ani până când ci, pe neașteptate, să ajungă să și „înțeleagă”. De obicei, această disponibilitate constituie consecința unor perioade de reflecție, contemplare, rugăciune, precum și a potențialului karmic.

Î: ***Care este beneficiul de a-ți însuși învățături ce par incomprehensibile pentru moment?***

R: Ele par întunecate doar pentru intelect. Ele plantează semințele, iar aura spirituală a aspirantului încorporează câmpul (le energie transmis din aura învățătorului. Anumite informații sunt transformative în sine. Expunerea la adevărul superior inițiază o dorință în psihic. Buddha a făcut această observație când a spus că, odată ce o persoană a auzit de adevărul iluminat, ea nu va mai fi satisfăcută de nimic altceva, chiar dacă este necesar un număr foarte marc de vieți pentru a-l atinge.

Î: ***Ce caracteristici facilitează înțelegerea și transformarea?***

R: Dedicația, devotamentul, credința, rugăciunea, abandonarea și inspirația. Când barierele sunt dărâmate, Adevărul se autorevelează în mod spontan.

Î: ***Cum este explicată poziția misticului de-a lungul istoriei?***

R: Misticul a fost deopotrivă venerat și persecutat ca eretic. Autoritatea misticului provine din Prezență, „Eul” Divin al Sinelui. Acest lucru a fost privit ca un sacrilegiu de religiile autoritare ale căror credințe sunt limitate la un Dumnezeu transcendent (ex: Meister Eckhardt).

Astfel, misticii au fost excomunicați, arşi pe rug şi chiar crucificați de autoritățile religioase. Majoritatea misticilor se retrag din societate. Unii, printr-un mare efort, se reîntorc în lume, dar păstrează tăcerea în privința stării lor interioare.

Î: ***După un eveniment atât de major, precum o înțelegere bruscă, de ce alege misticul să păstreze tăcerea?***

R: Aceasta nu reprezintă o problemă de alegere, ci de capacitate. Nu există nimic care să poată fi spus. Această stare este foarte dificil de exprimai în cuvinte şi, oricum, necesită circumstanțe favorabile şi o înclinație interioară sau un impuls karmic. Pentru a vorbi despre această stare este necesară o reenergizare a formei, fapt care reclamă un consum considerabil de energie. Este mult mai simplu şi mai natural ca misticul să rămână tăcut. De asemenea, trebuie spus că şi tăcerea ajută, într-un mod diferit, liniştitor. Au existat mulți ani de tăcere înainte să apară abilitatea de a vorbi despre aceste lucruri.

Î: ***Dar oare misticul păstrează vreo formă de personalitate?***

R: Acest lucru e oarecum dificil de explicat. „Personalitatea" rămasă este de fapt impersonală. Este vorba de o „persoană" interactivă, capabilă, cc-i drept, de o participare la treburile umane obişnuite, dar mai mult în forma unei observări. Reprezintă un instrument sau o unealtă folositoare a Sinelui. Gradul de participare este arbitrar şi, în general, serveşte doar momentului.

Asemenea corpului, personalitatea nu prezintă o importanță reală; este o activitate parțială, tranzitorie şi voluntară, asemănătoare cu mersul la film. La cinematograf, o persoană se poate ridica şi pleca oricând - la fel se întâmplă şi cu personalitatea. Dacă participarea aduce vreun serviciu, atunci i se permite apariția.

Asemenea corpului, personalitatea nu este identificată ca fiind „sinele". Ea reprezintă, de fapt, un „lucru" folositor. Implicarea personalității (în sens de activitate) se petrece de la sine, dar poate fi dezenergizată prin simpla detaşare. Pentru a permite personalității să participe este necesar să ne amintim cum anume sunt văzute lucrurile de către lume, ajustându-ne în mod corespunzător propria viziune.

Treburile lumii apar ca o piesă de teatru în care ceea ce este inconsecvent e supraestimat, şi este ignorat ceea ce este profund. Prin urmare, comunicările misticului constituie foarte des reflectări ale unui paradox, iar viața este recontextualizată ca şi în cazul umorului „teatrului absurd". Astfel, de foarte multe ori misticul râde de ceea ce lumea consideră o mare tragedie. Aceasta se datorează absurdității comparației dintre iluzie şi Realitate. Misticul este conştient de realitatea intrinsecă şi încearcă să o reflecte într-un stil catalizator, menit activării capacității latente pentru conştienta spirituală.

Pe măsură ce urcăm pe Scara Conştiinței, survine o progresie a nivelului calibrat de putere; cu toate acestea,

şi mai important e faptul că, pe lângă putere, se produce o schimbare a calității esenței respectivului nivel. Se poate spune că informația de la capătul inferior al scării este plumbul, pe când informația din apropierea vârfului scării e precum platina. Plumbul este relativ inert; cu toate acestea, o cantitate mică de platină poate cataliza multe tone de minereu.

Î: ***Adesea este dificil să înțelegem sensul informației spirituale.***

R: Adevărul spiritual este dincolo de sens; nu „înseamnă" nimic. Poale fi doar ştiut şi această cunoaştere poate fi obținută doar prin devenire. Înțelesul este o mentație şi o definiție. Adevărul spiritual este o conştiență subiectivă înnăscută şi dincolo de intelectualizare. Spre exemplu, ce „înseamnă" un frumos apus de soare? Nu „înseamnă" nimic; este minunat prin simplul fapt că este, complet şi total prin el însuşi. Dumnezeu este conştiență şi experiență directă, o înțelegere, o revelație şi perfecțiunea absolută a subiectivității pure.

Î: ***Cum se manifestă sentimentul Sinelui?***

R: Este central, solid, profund, tăcut, nemişcat, non-local, difuz, atotcuprinzător, împăcat, liniştit, confortabil, plin de bucurie, lipsit de emoții, o stare de iubire infinită, este protecție, apropiere, siguranță, o împlinire completă şi ultrafamiliar.

Este în mod fundamental şi ultrafamiliar înnăscut. Constituie în mod absolut sentimentul de „acasă", apogeul Realității şi al Conştienței. Este „eul" total şi

complet A Tot Ceea Ce Există, a fost sau ar fi putut vreodată să fie, dincolo de orice timp, loc sau condiție. Reprezintă confortul, căldura şi siguranța iubirii totale, necondiționate şi nemuritoare. Este necondiționat şi lipsit de orice durere sau vulnerabilitate. Este dincolo de orice mentalizare, întrebare, dubiu, cuvânt sau emoție. Este pacea, tăcerea şi nemişcarea profundă şi infinită. Este calitatea autoevidentă, radiantă şi atotprezentă a Divinității. Iubirea şi Puterea lui Dumnezeu sunt unul şi acelaşi lucru.

CAP. VIII – *Misticul*

Î: ***Deşi Realitatea despre care vorbiți este în mod evident intensă şi totală, descrierea ei pare uneori abstractă. Cum s-a realizat? Ce anume a experimentat „sinele personal?”***

R: Poate fi dificil să te identifici cu o stare completă, omițând descrierea experiențelor care au precedat-o. Experiențele anterioare au fost foarte intense şi profunde, iar descrierea lor poate fi folositoare unui căutător spiritual.

Î: ***Experiențele neobişnuite au apărut încă de la o vârstă fragedă?***

R: înțelegerea acestei vieți, aşa cum am relatat şi în altă parte, a început brusc şi uluitor la vârsta de 3 ani,

iar înainte nu a existat decât uitare. Din această uitare a survenit brusc şi şocant conştientizarea existenței. Această condiție a conştienței existenței s-a născut aparent din neant, şi, de fapt, nici nu a fost o descoperire plăcută, deoarece a fost însoțită şi de posibilitatea opusă - frica de a nu fi intrat în existență deloc. Astfel, împreună cu această conştiință a existenței s-a născut neliniştea şi frica de posibilitatea emergenței „contrariului ei" imaginar.

Dualitatea contrariilor existență versus nonexistență este un paradox care, de fapt, nu se prezintă ca o barieră în calea progresului iluminării până ce nivelul conştiinței nu atinge aproximativ valoarea 840. La vârsta de trei ani, nu exista nici limbajul şi nici vreo reflexie cu privire la experiență; aceasta s-a întâmplat într-o stare înaltă, nonverbală, dar foarte intensă a conştiinței. Cu toate acestea, ea a prefigurat şi țelul suprem al acestei vieți - să rezolv acel paradox şi să evoluez dincolo de el.

Î: ***Cum este posibil ca un stadiu atât de avansat să fie prezent Ia o vârstă atât de fragedă?***

R: încă de la naştere, cu toții avem deja un nivel calibrabil al conştiinței. Conştiința evoluează pe parcursul unor perioade de timp foarte lungi, din care orice reîncarnare reprezintă doar un capitol (înaintea acestei naşteri, propria mea conştiință a urmat calea negării, crezând că vidul e realitatea supremă).

Î: ***Ce impact a avut acea experiență asupra copilului şi cum a fost viața lui?***

R: Contemplativ, liniştit şi introspectiv, copilul prefera compania adulților, având puține lucruri în comun cu ceilalți copii, care păreau exagerat de agresivi, gălăgioşi şi lipsiți de sentimente. Exista o mare nerăbdare de a ieşi din copilărie şi a termina acest capitol din viață, pentru a trece mai departe, spre ce era mai real şi mai semnificativ.

Î: ***Ce ne puteți spune despre joacă?***

R: Nu prezenta niciodată interes, decât în cazul în care ducea la obținerea unei noi informații. Cu toate acestea, exista o sensibilitate pentru cele estetice, cum ar fi muzica clasică sau frumusețea naturii. Altă experiență foarte semnificativă şi plăcută era să asist la slujba bisericească într-o catedrală impozantă. Frumusețea vitraliilor, a miresmelor, sunetul orgii imense şi al corului, măreția procesiunii, precum şi arhitectura magnifică şi statuile erau foarte atractive şi semnificative. Frumusețea constituia punctul central de interes şi atracție.

Î: ***Dar despre religie în sine?***

R: Instrucția religioasă a fost cea obişnuită şi, băiat fiind, am servit în catedrală ca ministrant şi corist, dar efectul coborâtor al acestui lucru a constat în dezvoltarea scrupulozității.

Î: ***Ați pomenii într-o lucrare anterioară despre iluminarea care a survenit într-un morman de zăpadă. A fost vorba, oare, de o experiență „în apropierea morții?”***

R: Posibilitatea morții nu a apărut niciodată. Am căutat refugiu! din fața viscolului prin săparea unei gropi într-un morman de zăpadă. Înăuntru, am încercat un sentiment de uşurare şi relaxare şi, în cele din urmă, o pace profundă. Mai apoi a apărut o lumină aurie, o revărsare a Iubirii Infinite, care a luat locul conştiinței obişnuite. Spațiul şi timpul au încetat, iar existența a survenit printr-o Prezență Infinită, care nu era diferită de Sine. Aşa am realizat că adevăratul Sine a existat întotdeauna, că va exista şi de acum încolo şi că nu era posibilă nici o amenințare la adresa existenței. Mintea s-a oprit şi a fost înlocuită de o formă de cunoaştere simultană. Corpul a devenit irelevant.

Aceeaşi experiență s-a produs şi mai târziu în cursul vieții, în circumstanțe diferite, în timpul cărora pacea, nemişcarea şi prezența profundă a lui Dumnezeu erau inconfundabile. Această experiență a eliminat în totalitate orice teamă de moarte şi a generat o atracție spre lot ce era liniştii, respectiv un dezinteres față de orice avea de-a face cu agresiunea şi violența.

Î: ***Totuşi, mai târziu ați devenit un agnostic, în ciuda acestor experiențe profunde. De ce?***

R: într-o zi, în mod neaşteptat, totalitatea suferinței umane a apărut brusc, ca o revelație în cadrul conştiinței. A fost copleşitoare şi masivă. În mod naiv, mintea l-a acuzat pe Dumnezeu în locul eului uman pentru această masivă suferință, fapt care a condus la respingerea lui Dumnezeu, aşa cum este Acesta înțeles şi conceput în mod normal de societate. Rațiunea şi

inteligența au devenit atunci ghidul propriului comportament. Cartea Age of Reason *(Vârsta rațiunii, n. tr)* a lui Thomas Paine a înlocuit Biblia, ca sursă de standarde funcționale de comportament. Apoi, viața a început să fie trăită într-un mod mult mai confortabil, Iară teama sau vinovăția constantă pentru păcate, care păreau a fi temele centrale de interes ale religiei în perioada anilor '30. Devenind agnostic, am ajuns la un sentiment exuberant de libertate, ca şi cum lanțurile grele ale păcatului şi vinovăției au fost rupte.

Î: ***Ați rămas un agnostic?***

R: Din punct de vedere formal, da, în privința Dumnezeului religiei, dar în mod intrinsec, a existat şi o chemare spre atingerea adevărului realității şi al existenței. Lectura scrierilor filosofice a fost lăsată la o parte în timpul frecventării şcolii de medicină, fiind înlocuită de un interes pentru psihologic, psihanaliză şi pentru studierea naturii minții umane. De asemenea, această pregătire a inclus şi o psihanaliză personală intensivă, care s-a dovedit foarte eficientă pentru anumite arii, dar ineficientă pentru tendința generală spre descoperirea esenței realității existențiale.

În cele din urmă, am ajuns la o lungă şi extrem de obositoare perioadă de practică în clinică. Cu timpul, s-au dezvoltat boli multiple şi dureroase, fapt care mi-a cauzal în cele din urmă incapacitatea. Lupta pentru a funcționa în continuare era foarte obositoare.

Ultimul domeniu major de investigare a fost cel spiritual. Datorită păcatului şi a sentimentului de

vinovăție asociate creştinismului, învățăturile lui Buddha mi-au părut atractive deoarece el vorbea despre existența adevărului absolut fără a trebui să crezi în conceptul tradițional de Dumnezeu. Acest fapt a condus la citirea literaturii buddhiste şi la vizitarea primului institut Zen din oraşul New York. Acestea au rezultat în practicarea formală a meditației statice (pentru o oră, de două ori pe zi) în mod constant timp de mulți ani.

În ciuda tuturor acestor eforturi, boala a progresat şi, în cele din urmă, a rezultat într-o disperare adâncă. Pe când mă aflam în iadul celei mai negre disperări şi lipse de speranță, conştiința mea a exclamat: „Dacă există un Dumnezeu, îi cer să mă ajute". Acesta a fost actul final al personalității/eului/minții care, după o perioadă de uitare, au dispărut pentru totdeauna şi au fost înlocuite de o Prezență Infinită. Mintea a devenit tăcută; toate gândurile au fost înlocuite de o cunoaştere emanată din Totalitatea Divinității. Această revelație a mai fost descrisă şi în altă parte şi a devenit o condiție permanentă.

Î: ***Cum a continuat viața în lume?***

R: Starea a predominat dar, cu străduință, a permis o întoarcere treptată şi lentă spre lume şi ajutorarea pacienților. Funcționarea în lume era dificilă şi comparabilă cu adaptarea la o nouă pereche de ochelari. Corpul era acum „condus" de Prezență şi nu ca până atunci de simțul direcției interioare. Acțiunile corpului şi vorbirea se produceau de la sine şi erau, mai degrabă, spontane şi autoacționate decât direcționale de o

concentrare a sinelui personal. Scurta întârziere care exista între decizie şi acțiune dispăruse. În loc ca ele să fie secvențiale, erau acum simultane. Decizia era însăşi vorbirea sau acțiunea. Această calitate persista.

Chiar şi echilibrul corpului avea o calitate diferită. Locul unde se afla corpul în spațiu şi ce anume făcea nu se mai înregistra prin intermediul unei concentrări mentale centrale, aşa cum se întâmpla înainte. Nu mai exista nici un simț care se asocia corpului despre un „Eu" care realizează vreo acțiune. Toate acestea necesitau ajustări şi orientări față de spațiu/mişcare/acțiune. Presupusul „executant" interior al acțiunilor nu mai exista şi sensul sinelui includea deopotrivă contextul şi conținutul, în vreme ce înainte includea doar conținutul. Obişnuita focalizare centrală prin intermediul căreia acționează oamenii obişnuiți dispăruse. Acțiunea sau vorbirea provin din întregul câmp, care include totalitatea existențelor anterioare.

Î: ***Atunci cine (sau ce) pare a iniția acțiunea?***

R: Aceasta se produce spontan, ca rezultat al Prezenței, în expresia ei ca aparență ori percepție. Nu există nici timp, nici ceva asemănător în care un anumit eveniment să se poată întâmpla. Există doar o schimbare a focalizării atenției.

Î: ***Ce ne puteți spune despre comunicarea verbală?***

R: Natura ei s-a schimbat. În Realitate, nimic nu se schimbă; nici un eveniment nu se întâmplă. Nu există denumiri pentru nimic, nici vreo succesiune sau

separare aparentă a aşa-ziselor întâmplări. Nemişcarea interioară a grației Sfântului Duh transformă cuvintele rostite şi audibile ale altor oameni în înțelesuri lumeşti, şi interpretează semnificația într-o formă transmisibilă.

Î: ***Aceste schimbări sunt pur subiective sau există, într-adevăr, schimbări psihologice demonstrabile?***

R: Undele cerebrale ale înțeleptului operează predominant în frecvența lentă Theta, fiind de aproximativ 4 până la 7 cicli pe secundă (4-7cps), sau chiar mai joase. Undele Alpha ale meditației obişnuite se găsesc în intervalul de frecvență de 8-l3 cps, iar undele creierului unei persoane normale se află predominant în frecvențele rapide Beta, de peste 13 cps.

La nivel subiectiv, înțeleptul trăieşte în liniştea interioară. Energia discursului unei alte persoane activează o calitate a acestei tăceri, care la început este lipsită de formă, dar mai apoi începe să ia forma unei cunoaşteri nonverbale a ceea ce este spus. Aceasta facilitează un răspuns aproximativ verbal. Este ca şi cum semnificația este transmisă prin intermediul unei traduceri din nonlinear în linear. Aceasta se produce spontan, printr-o capacitate impersonală înnăscută în conştiința însăşi. Acest proces nu se află sub nici un fel de control „personal". Poate fi comparat probabil cu procesul prin care muzica este transferată într-un cod digital, iar apoi tradusă din nou în muzică.

Procesul de traducere produce o întârziere a înțelegerii mentale. Se prezintă lumii ca şi cum ar

implica dificultăți de auz sau o persoană „cu mintea departe”. Este nevoie de efort, energic şi de voință, iar a fi atent la lume este o acțiune obositoare. Modul preferat de comunicare este cel nonverbal; prin urmare, limbajul corpului este foarte semnificativ, iar conversațiile lungi şi dificile sunt cel mai adesea evitate. Umorul constituie de foarte multe ori o „scurtătură” pentru a produce o schimbare de context, care iluminează înțelesul fără a fi nevoie de explicații lungi. Comunicarea obişnuită a lumii pare a fi foarte laborioasă, dând frecvent impresia că se învârte într-un cerc vicios, numai pentru a evita un adevăr central şi simplu. Stilul de comunicare preferat se bazează pe esență şi nu pe detalii.

Î: ***Atunci comunicarea devine în mod progresiv nonverbală?***

R: Da, este adevărat. În limbajul comun, vorbim de intuiție pentru a explica acest fenomen. Câteodată, mai este numit, în mod incorect, telepatie. Prefixul „tele” implică comunicarea în spațiu sau peste o oarecare distanță. Cu toate că doi oameni pot părea distanțați unul de altul în domeniul linear, în Realitate, singura care face ea o persoană să intercepteze intenția comunicării celeilalte persoane înainte ca aceasta să fi vorbit, este conştiința. Astfel, cuvântul rostit devine doar o confirmare a ceea ce a fost simțit înainte, deoarece în conştiință nu există distanță sau spațiu care să fie traversate.

Un exemplu în acest sens a fost un experiment de patru zile, ce a implicat doisprezece studenți spirituali -

membri ai grupului *A Course in Miracles (Un Curs în Miracole, n.tr),* desfăşurat într-o casă marc dintr-un oraş estic al Statelor Unite. Cu toate că fuseseră prezentați unul altuia, nu erau, cu adevărat, familiari, iar condiția esențială era să păstreze liniştea, „indiferent de ce avea să se întâmple”. După numai 24 de ore, tot grupul a devenit „telepatic”. Nevoile fiecăruia erau satisfăcute; mesele apăreau fără a fi plănuite dinainte şi toți ştiau ce gândesc ceilalți. Spre exemplu, dacă cineva de la masă abia se gândea la cuvântul „sare”, cineva îi înmâna sarea aproape spontan, fără ca vreun cuvânt să fi fost rostit. Totul s-a desfăşurat în perfectă armonic în decursul celor 4 zile.

Mai târziu, cu toții au descris această experiență ca fiind una mistică, magică, antrenantă şi frumoasă. Au manifestat o mare ezitare să reînceapă să vorbească la sfârşitul săptămânii. Vorbirea implică diversitate, în timp ce tăcerea implică unitate. Eliberarea eului personal de vorbire, facilitează accesul la semnificația Sinelui, astfel încât se produce o „comuniune” a conştiinței. În doar câteva zile, tăcerea li s-a părut mult mai naturală decât vorbirea.

Î: ***Este necesar deci un consum de energie pentru a comunica verbal?***

R: Da. Socializarea verbală este obositoare. Este preferabil să fii singur în mijlocul naturii sau să rămâi tăcut în compania altora. Totul este aşa cum este, fără a fi necesară o explicație. Nu este câtuşi de puțin nevoie de distanțarea perceptuală a eului. Semnificația Sinelui

este diminuată prin energizarea eului/sinelui. În mod comparativ, sinele (scris cu majusculă) este tăcut şi liniştit, pe când sinele (scris cu minusculă) este gălăgios. Exprimarea verbală nu este esențială pentru comunicarea semnificației sau a înțelesului. Luați exemplul pisicii. Trebuie doar să stea tăcută în fața castronului pentru mâncare pentru a-şi invita stăpânul să i-] umple. Fiecare mişcare transmite o cunoaştere a condiției sau a stării emoționale. Pisica presupune că mesajul este transmis. Dacă realizează că mesajul nu a fost transmis, apelează la o vocalizam (face „miau") sau dă cu lăbuța în castronaşul pentru mâncare.

Î: ***Cum e posibil, atunci, ca o asemenea persoană să trăiască în lume?***

R: Persoana participă, dar nu este implicată în lume sau ataşată de aceasta. Persoana poale observa tară a judeca. Detaşarea ar presupune retragerea din lume, pe când non-ataşarea permite participarea, în măsura în care nu există nici un interes pentru rezultatele acesteia. Jocul este antrenant, dar nu are nici o importanță cine anume câştigă.

Î: ***Care sunt experiențele subiective şi stările ce aparțin diferitelor niveluri?***

R: Nivelul Iubirii Necondiționate, care calibrează la valoarea 540, este remarcabil. Este însoțit de un sentiment de bucurie şi persoana în cauză devine „îndrăgostită" de tot şi de toți, de tot ce implică viața. În marjele înalte ale nivelului 500, incredibila frumusețe şi perfecțiune a tot ceea ce există este copleşitoare şi se

revelează sub forma unui extaz spontan. Percepția dispare, pentru a permite frumuseții existenței să se evidențieze într-un mod strălucitor, chiar şi din ceea ce lumea consideră a fi banal sau chiar urât. Chiar şi o alee plină de gunoi apare acum ca un tablou reprezentând o natură moartă. O bucată dintr-un şervețel Kleenex pe jumătate ieşit din cutie, cu liniile sale curgătoare, dezvăluie acum o frumusețe a formei ce pare a ti o sculptură tridimensională sau o pictură semnată de Georgia O'Keefe. Odată ce se evidențiază frumusețea şi perfecțiunea tuturor lucrurilor care există, apare şi conştienta faptului că Divinitatea constituie esența acestora. La nivelul 600 al conştiinței, aceasta este copleşitoare.

Adevărul spiritual este o recunoaştere spontană şi autoevidentă. Toate lucrurile îşi îndeplinesc propriul destin intrinsec.

Nimic nu este exterior, dar nici nu este cauzat de altceva. Ceea ce lumea consideră a fi „cauze" sunt văzute ca nefiind altceva decât mijloace sau condiții.

Î: ***Ce anume motivează acțiunea după această revelație?***

R: Noțiunea de „motivare** nu mai este aplicabilă. Acțiunea se petrece prin propriul acord, probabil energizată de o inspirație spirituală impersonală. Nevoile dispar şi nu există câştiguri de obținut. Totul este complet. Manifestarea apare într-o sincronicitate armonioasă, iar bucuria ia locul anticipării. Un sentiment inalterabil de întregire susține orice acțiune.

Nimic din natură nu trebuie să facă nimic; toate par să se nască pentru a deveni ceea ce sunt. Nu există nici un autor al acțiunii; acțiunea îşi este propriul autor. Vedem, pur şi simplu, potențialitatea realizându-se.

În dualitate, există un „acesta” (eu) care e imaginat a fi „cauza” „aceleia” (acțiunii). În Realitate, acțiunea şi sinele sunt unul şi acelaşi. Nu există vreun gânditor separat de gânduri. Gândurile însele reprezintă singurul gânditor al acelui moment; nefiind defel vorba de două noțiuni diferite sau separate.

Î: ***Cum anume se înregistrează pacea?***

R: Dispariția timpului, a anticipării, a nevoilor, dorințelor sau lipsurilor. În dualitate, există o nerăbdare constantă, clasica „angoasă existențială”. Aceasta creează o tensiune constantă, ce rezultă dintr-o experiență subiectivă a unei succesiuni în timp şi spațiu. Astfel, eul se simte tot timpul incomplet, nesigur şi vulnerabil, în orice moment dat. De asemenea, el se teme că fericirea poate fi oricând pierdută, că bunurile se pot distruge, iar corpul riscă să se îmbolnăvească sau chiar să moară.

Î: ***Care sunt schimbările fizice pe care le-ați observat?***

R: Există o senzație ca şi cum creierul şi-a încetinit procesele şi s-a transformat într-un instrument de recepție pentru o conştiință ce nu îşi are originea în creier, dar în schimb îl activează. Plăcerea încercată în marjele superioare ale nivelului 500 este însoțită probabil de eliberarea de endorfine. Este o experiență

delicioasă. Oamenii de ştiinţă caută în mod eronat o zonă a creierului care „cauzează” conştiinţa lui Dumnezeu sau experienţele din apropierea morţii. Creierul nu poate decât să înregistreze ceea ce deja există. Nu are puterea de a cauza nimic. Transformatoare, extraordinare şi profunde, experienţele din apropierea morţii se petrec oamenilor aflaţi în moarte clinică, deci al căror creier nu mai funcţionează. Cu toate acestea, mulţi dintre cei ajunşi în această situaţie, supravieţuiesc în mod miraculos.

Prin analogie, frica se naşte din percepţie, iar acţiunea concomitentă este o eliberare de adrenalină. Descoperirea locului de unde apare adrenalina în corp nu poate furniza o explicaţie a fricii, deoarece adrenalina nu reprezintă decât o consecinţă şi nu cauza, care s-a produs dinainte în domeniul de percepţie al conştiinţei. Ar fi naiv să se presupună că simplul fapt de a descoperi unde se experimentează bucuria în creier înseamnă descoperirea cauzei bucuriei. Creierul şi fiziologia lui există în lumea formei, iar stările spirituale îşi au originea în realitatea nonlineară a non-formei. În mod asemănător, cineva poate presupune că există o entitate interioară care respiră. De fapt, nu trebuie să observi prea mult ca să constaţi că trupul „respiră el însuşi” şi că nu noi suntem cei ce generează respiraţia, ci suntem recipientele acesteia.

Î: ***Dar în ceea ce priveşte sistemul nervos?***

R: Simţul vederii e diferit, deoarece la nivelurile mai înalte depindem mai mult de vederea periferică decât de

cea centrală. Există o pierdere a reflexelor şi nimic nu mai cauzează slăbirea trupului în momentul testării kinesiologice. Atunci când conştiința evoluează rapid, sistemul nervos experimentează durere. Pot apărea dureri ciudate sau arsuri în corp, de parcă prin firele sistemului nervos ar trece un curent de înaltă tensiune. Disconfortul fizic creşte în mod notabil între nivelurile 800 şi 900. Putem fi recunoscători că Buddha a descris acest fenomen acum două mii cinci sute de ani. El a spus că, în timp ce conştiința lui se apropia de nivelul iluminării, corpul său era sfârâmat de durere ca şi cum oasele sale ar fi fost rupte, simțindu-se ca şi când ar fi fost atacat de nenumărați demoni. Cunoaşterea acestor lucruri mi-a ajutat foarte mult.

Î: ***Aceste stări senzoriale persistă?***

R: La fiecare avans al nivelului conştiinței, survine şi o creştere a intensității lor. Din când în când, toate funcțiile corpului se opreau, până când intensitatea senzațiilor dureroase se diminua. Cercetarea kinesiologică a dezvăluit faptul că nervii au nevoie de ani întregi pentru a se acomoda cu o energie mai înaltă, în urma calibrării, s-a dovedit că de-a lungul istoriei, vârful capacității sistemului nervos uman se situa la nivelul 1000. Ar părea că, din punct de vedere istoric, sistemul nervos nu a putut tolera presiunea nivelurilor mai mari de 1000 fără o asistență foarte specială.

Î: ***Oare aceste schimbări fizice fac ca funcționarea în lume să fie mai dificilă?***

R: Da, este foarte dificilă şi, de fapt, uneori nu este posibilă deloc. Când survine un salt major în conştiință, se petrece chiar o pierdere a echilibrului fizic. Există o suprasensibilitate la lumină şi o oarecare dezobişnuire față de impulsurile senzoriale, cum ar fi lumina strălucitoare sau sunetul. Trupul este uneori tremurător, instabil şi relativ slăbit, survenind şi o însemnată pierdere a poftei de mâncare, dublată de opțiunea pentru o dietă de lichide. Dacă totuşi corpul persistă, aceasta se datorează unui puternic angajament spiritual de a continua procesul pentru un scop mai înalt, deoarece lumea formei şi-a pierdut foarte mult din importanță.

Î: ***Există o corelație între frecvența undelor cerebrale, funcționarea sistemului nervos şi nivelul de conştiință predominant?***

R: Frecvențele undelor Beta (14 cps) sunt adaptate necesităților eului, pentru a putea răspunde rapid la schimbările survenite în forma conținutului. În stările meditative, în care acțiunea şi decizia nu mai sunt necesare, frecvența undelor încetineşte până la 8-l3 cps (nivelul Alpha). În starea de iluminare, situată aproximativ la nivelul calibrat 700, frecvența EEG încetineşte până la nivelul Theta, de 4-7 cps, pe măsură ce conştiința se aliniază la contextul neschimbător mai degrabă decât la concentrarea asupra formei. La niveluri chiar mai înalte ale conştiinței, în liniştea lipsită de gânduri a Prezenței, undele mentale ale frecvenței Theta pot încetini chiar şi la 2-3 cps, electroencefalograma

fiind caracterizată de o amplitudine joasă a amperajului şi un voltaj foarte mic.

CAP. IX - Nivelurile Iluminării

Î: ***Nivelurile conştiinței de la 600 la 1.000 indică faptul că există totuşi diferite grade ale iluminării.***

R: Din punct de vedere istoric, s-a presupus că există doar două stări posibile ale conştiinței: cea neiluminată (sau a eului/minții) şi cea iluminată (mai presus de *eu),* numită de asemenea „non-mintea", Mintea (mintea lui Dumnezeu), natura buddhică, Adevărul, Realitatea, sinele, Prezența, Dumnezeu, Absolutul sau Supremul. Prin intermediul cercetării conştiinței, precum şi prin experiența interioară, se

poate afirma categoric că lucrurile nu stau astfel. Există, într-adevăr, diferite niveluri între 600 şi 1000.

Nivelurile superioare ale adevărului pot fi calibrate la fel de uşor şi de precis ca oricare altele. Fiecare nivel reprezintă un strat al conştiinței, care este reprezentat, de asemenea, de către învățătorii spirituali importanți ai istoriei şi de tradițiile spirituale.

Scala calibrată a conştiinţei:
Stările Iluminate şi Divine

Divinitatea supremă - Dumnezeu Nemanifestat	*Infinit*
Dumnezeu Manifestat ca Divinitate/ Creator	*Infinit*
Arhanghel	*50.000+*
„Sinele" ca Esență a Creației	*1250*
„Sinele" ca Realitate Supremă	*1000+*
Christos, Buddha. Krishna. Brahma	*1000+*
Avatar	*985*
Dumnezeu (Sine) ca Logos	*850*
„Sinele" Mai Presus De Existență şi Non-existență	*840*
învățătorul Iluminării	*800*
„Şinele"/ Divinitatea ca Totalitate	*750*
înțeleptul – „Sinele" ca Dumnezeu Manifestat	*700*
„Şinele" ca Existență	*680*
„Eu Sunt"	*650*
Iluminare	*600*
Sfințenie	*575*

Atât în lucrarea de față, cât şi în cele anterioare, emergența nivelului 600 al conştiinței a fost descrisă în detaliu, deoarece constituie emblema clasică a tipului de iluminare despre care căutătorii spirituali au auzit cel mai mult. Poate fi de înțeles că lucrurile stau astfel deoarece, atunci când se declanşează, tranziția din marjele superioare ale nivelului 500 în nivelul 600 este strălucitoare şi spectaculoasă, pentru ca mai apoi, pe măsură ce se stabileşte şi se maturizează, să devină profund liniştită.

Deseori, această stare este însoțită de refuzul de a rămâne în lumea obişnuită şi, potrivit cercetării conştiinței, doar cincizeci la sută dintre ființele implicate vor continua să trăiască într-o formă fizică. Iar dintre aceia care vor rămâne totuşi în lume, doar foarte puțini vor vorbi, învăța sau vor scrie. Majoritatea caută izolarea sau o retragere spirituală. Destinul şi impulsul karmic joacă un rol important în decizia de a funcționa din nou în lume, precum şi în rezultatul acesteia. Totodată, trebuie spus că acesta este recunoscut a fi un lucru destul de dificil.

Î: ***Cum pot fi diferențiate nivelurile mai înalte?***

R: Fiecare nivel al conştiinței nu este doar un nivel calibrat al puterii, ci are, de asemenea, o calitate caracteristică. Numerele logaritmice ale nivelului conştiinței nu sunt decât o generalitate şi o modalitate de notare. Numerele nu pot fi studiate cu adevărat din punct de vedere matematic, deoarece în timp ce cresc, denotă totodată şi schimbări de calitate. Prin urmare, o

încercare de a compara aceste numere, din punct de vedere matematic, ar fi ca şi cum am compara platina cu plumbul prin numărul lor atomic.

Plumbul este relativ inert şi nereactiv, în timp ce platina este un catalizator puternic. Un gram de platină poate cataliza tone de minereu. În mod asemănător, substanța apei, H_2O. devine solidă la o temperatură foarte joasă; la o temperatură medie devine lichidă (luând forma apei propriu-zise) şi la o temperatură ridicată se transformă în vapori. Există, de fapt, o triplă stare, iar în vid toate trei stările pot exista în mod simultan.

Aşadar, o descriere semnificativă trebuie să includă contextul. Puterea este o manifestare a contextului. Pe măsură ce puterea creşte, descrierile care erau pertinente la nivelurile mai mici nu mai corespund.

O analogic ajutătoare poate fi aceea de a compara scara calibrată a conştiinței cu un spectru electromagnetic. Începând din capătul inferior, există infrasunete, pe care doar elefanții le pot auzi, iar la cealaltă extremă există ultrasunete. Există apoi lumina, care trece prin spectrul culorilor de la starea invizibilă de infraroşu, la ultraviolet. Dincolo de acestea, există razele X; undele radio; razele Gamma, Beta şi undele cosmice; fotoni, şi aşa mai departe. Cu toate că numerele pot să denote frecvențe, ele nu sunt decât un aspect minor al unei descrieri adecvate. Estimările puterii din domeniul nonlinear se produc prin definiții

nonlineare calibrate şi nu pot fi măsurate cu adevărat prin standarde lineare.

Alt exemplu ar fi să folosim fenomenele biologice, ca instrument de măsură. De exemplu, în locul folosirii termometrului, temperaturile pot fi determinate prin rata de creştere a bacteriilor, iar scurgerea timpului prin rata de reproducere. De fapt, tipuri de teste asemănătoare sunt folosite în fiecare zi în laboratoarele ştiințifice de criminalistică.

Nivelurile calibrate ale conştiinței constituie un mod stenografiat de a prezenta un strat major al dezvoltării umane, ce provine dintr-un punct de vedere care determină atât percepția, cât şi ceea ce este semnificativ, important sau real la acel nivel. În general, nivelurile calibrate ale conştiinței implică o capacitate de a înțelege adevărul spiritual; atitudini sociale, emoționale, şi intelectuale; capacități ocupaționale; țeluri şi interese. de asemenea, nivelurile calibrate ale conştiinței se leagă de sănătatea fizică şi psihică, de longevitate, precum şi de etică, morală, comportament social sau privat, posibilitatea de apariție a criminalității şi capacitatea de înțelegere.

De asemenea, nivelurile conştiinței se leagă şi de problemele lumii, ca, de exemplu, venitul, aptitudinile, bunurile, personalitatea, atitudinile, responsabilitatea, tipurile de aspirații, orientarea familială, statutul socio-economic, şi chiar lucruri precum atitudinea față de reclame, publicitate şi obiceiuri de consum. Nivelurile implică totodată capacitatea de atingere a fericirii,

satisfacției şi iubirii. Ele se leagă chiar de stilurile de socializare, selecția modalităților de divertisment, a materialului pentru lectură, preferința pentru anumite canale de televiziune şi programe, obiceiuri şi de recreare.

Odată cu conştientizarea importanței nivelurilor conştiinței, fiecare aspect al vieții umane poate fi examinat la un nivel sau altul. Şi dacă toate cele amintite mai sus sunt importante pentru viața pământeană, ele au o semnificație mult mai mare pentru destinul spiritual, atunci când viața fizică se sfârşeşte. Conştiința deopotrivă precede viața fizică şi continuă multă vreme după aceasta.

Într-un anumit context, se poate spune că singura semnificație reală a acestei vieți lumeşti rezidă în consecințele care urmează pentru realitatea noastră spirituală, ce are o traiectorie nelimitată în timp. Destinul spiritului va fi mai bun sau mai rău, în funcție de alegerile şi deciziile noastre. Această declarație este în acord cu învățăturile tuturor religiilor majore şi ale adevăraților învățători spirituali ai istoriei.

Marile culturi istorice se axau în principal pe destinul spiritului, precum şi pe pregătirile necesare tranziției spre alte tărâmuri. Cu siguranță, Egiptul se evidențiază ca un exemplu marcant şi cunoscut de toată lumea. Marile piramide sunt simbolice pentru înțelegerea umană asupra acestui destin suprem.

Î: ***Atunci când nivelul conştiinței trece de 600, de obicei, stagnează sau continuă să progreseze spontan?***

R: Condiția situată deasupra nivelului 600 se autosusține şi. de obicei, rămâne staționară. Nu este necesară nici o energie. La acel nivel, unele ființe încetează să funcționeze, cu excepția faptului că mai primesc vizitatori. Unii maeştri rămân tăcuți, binecuvântându-i doar pe căutătorii spirituali. Această stare este completă şi experimentată ca atare.

Î: ***Dacă lucrurile stau astfel, de ce ar mai continua strădania spirituală?***

R: De fapt, în acest punct nu este vorba de o alegere „personală". Puterea Prezenței se comportă ca un câmp magnetic. În cazul în care conştiința persoanei iluminate are capacitatea să meargă mai departe, face acest lucru deoarece are calitățile înnăscute ce îi sunt necesare pentru tensiunile ce vor urma. Angajamentul şi dedicarea spirituală trebuie să fie absolute - şi dublate de iubirea față de Dumnezeu şi încrederea în inspirația Divină.

Î: ***în cazul în care această evoluție continuă, vor fi întâlnite, oare, şi alte obstacole?***

R: Există „confruntările cu opusurile" care se precipită cu fiecare avans al nivelului conştiinței. Acestea sunt de obicei neaşteptate şi apar subit, fără vreo avertizare prealabilă. Mai sunt şi confruntările ce provin din forțele care domină „partea întunecată" a

câmpurilor conştiinței. Atât Christos, cât şi Buddha, au relatat descrieri avizate ale unor astfel de evenimente.

Forțele de la nivelurile inferioare sunt descrise de Buddha ca fiind „satanice", personificate în „Mara" (cel rău). Energiile satanice sunt acelea care înconjoară tentațiile clasice ale seducției, strălucirii, dependenței, senzației şi pasiunii, precum şi vărsarea de sânge, crima, războiul, uciderea şi toate tipurile de spaime. La nivelul lor cel mai de jos, energiile satanice sunt exprimate prin invidie, ură, gelozie şi răzbunare, care prevalează şi domină energiile în toate părțile lumii. Astfel, pacea (sau o sursă puternică a păcii pe planetă) este considerată a fi o amenințare de către aceste energii. Afirmația de mai sus poate fi înțeleasă dacă realizăm că aceste energii controlează întregi populații, națiuni şi culturi pentru perioade extinse de timp (vezi, de exemplu, hoardele barbare, Germania Nazistă şi fanaticii islamici).

Atunci când forțele de acest gen posedă conştiința unui individ, cum ar fi cazul unui criminal în scrie, energia satanică mai este numită şi demonică. Când se întâmplă acest lucru, persoana „posedată" poate avea amnezii temporare, în timpul cărora energiile satanice cauzează acțiuni sălbatice. Câteodată, persoana posedată înțelege faptul că există o energie care o posedă şi chiar îi dă un nume. Atunci când acest lucru se întâmplă după o crimă, persoana va declara onest că nu ea personal a „comis-o". Mulți oameni ajunşi în

această situație pretind chiar că se supuneau „vocii lui Dumnezeu” (halucinații de comandă).

Odată a fost necesar să fie calibrat un caz foarte neobişnuit, în care un vizitator dintr-o țară străină, fiind insistent într-un mod nepotrivit, a stârnit suspiciune prin pretențiile lui ciudate. Uneori, persoana respectivă calibra în marjele superioare ale nivelului 300, alteori calibra la niveluri foarte joase (chiar la valoarea 70). Deoarece un nivel calibrat al conştiinței nu poate fluctua în acest fel, a fost determinat, în final, că două conştiințe diferite au locuit în acel corp. Una dintre ele era în mod categoric satanică, în timp ce cealaltă era o persoană normală, care calibra în marjele superioare ale nivelului 300. Când era dominantă personalitatea de la nivelul 300, persoana era rezonabilă şi pozitivă. Când foitele satanice preluau controlul, ea auzea „vocea iui Dumnezeu” spunându-i să facă lucruri oribile, până la punctul în care devenea chiar foarte periculoasă.

De asemenea, energiile satanice domină şi guvernează multe dintre activitățile legate de senzații şi plăcere, inclusiv multe jocuri video şi producții media care conțin violență, seducție şi crimă. Aceste seducții constituie în mod evident capcane pe care un aspirant spiritual le va ocoli intuitiv. Ele domină, de asemenea, şi domeniile reprezentate în mod obişnuit prin cuvântul „păcat”, în ciuda avertizărilor evidente, nu este neobişnuit ca o scrie de „gura” să cadă în capcanele seducției şi să aibă relații cu discipolii lor. Energiile satanice influențează chakrele inferioare.

Provocările şi capcanele mai puțin evidente izvorăsc din energii mai sofisticate şi mai subtile, pe care le putem descrie cel mai bine drept „luciferice”. Acestea au de-a face eu puterea, controlul, faima, bunăstarea, importanța şi prestigiul, precum şi cu gândirea la rece, care necesită respingerea dragostei, compasiunii sau a grijii pentru ceilalți. Aceste energii predomină în anumite zone ale ştiinței, birocrației şi ale lumii comerciale, unde valorile umane şi calitatea vieții sunt sacrificate pentru câştiguri politice şi financiare. Acest gen de gândire este exemplificat prin modul în care o corporație a decis că este mai ieftin să fie plătite daune persoanelor afectate sau care mor, decât să fie îmbunătățit produsul.

În timp ce energiile satanice sunt concentrate către chakrele inferioare (chakra bazei, cea sexuală şi a splinei), energiile luciferice sunt direcționat spre chakrele superioare, anume cea din plexul solar (lăcomia, câştigul şi mândria), chakra inimii (a vinde dragoste pentru putere sau avantaje), chakra gâtului (discursuri distorsionate) şi „al treilea ochi” (distorsionarea percepției şi a capacității de a discerne adevărul). Energiile luciferice ale mândriei sunt, de asemenea, direcționate către chakra coroanei, unde supunerea în fața lui Dumnezeu este înlocuită de mândria eului, egocentrism şi de egoism.

Principala unealtă a energiilor luciferice este distorsionarea adevărului. Astfel, aceste distorsionări

sunt direcționate către minte şi se bazează pe promisiuni false şi semi-adevăruri.

În timp ce mintea se poate apăra împotriva energiilor satanice bazându-se pe simpla moralitate, este foarte vulnerabilă în fața distorsiunilor adevărului prezentate în mod convingător, deoarece inocenței interioare a substratului minții îi lipseşte capacitatea înnăscută de a discerne adevărul de falsitate. Direcția spre care va merge destinul unei persoane (fie spre bine, fie spre rău) poate depinde chiar de interpretarea unui singur cuvânt sau a unei fraze.

În societatea contemporană, numeroase poziționalități politice sau sociale constituie reflecții ale mândriei (deoarece calibrează la nivelul 190). Aceste distorsiuni ale adevărului depind de negarea contextului şi fragmentarea conținutului.

Energiile luciferice ale puterii şi ale prestigiului sunt cele care prind în capcană liderii spirituali nepregătiți, atunci când aceştia ating nivelul la care sunt tentați să-şi exercite controlul puterilor spirituale asupra celorlalți. Vedem demonstrat acest lucru în nesfârşitele lupte pentru putere între religiile lumii de-a lungul secolelor.

Atunci când nivelul spiritual al unui căutător dedicat devine suficient de avansat, el pare a declanşa un răspuns din partea acelor energii care percep această avansare ca pe o amenințare. Aceste forțe amenințate pot ieşi la suprafață în mod literal, declanşând o confruntare directă, sub forma unei prezențe ce pare a prelua conştiința unei persoane din preajma celui vizat.

Î: ***Vi s-a întâmplat vreodată să experimentați o astfel de situație?***

R: Conform spuselor lui Buddha, pe măsură ce evoluăm, începem să fim posedați de tot felul de demoni, precum şi de atacuri psihice. Iar aceştia chiar ajung să se manifeste, câteodată într-o formă şi într-un context lumesc.

O particularitate a unor astfel de confruntări cu o energie luciferică ori satanică rezidă în afirmarea unor enormități ce conțin de fapt un grad impresionant de prostie. Acest aspect nu ar trebui ignorai niciodată, deoarece reprezintă un semn infailibil al prezenței unei energii luciferice ori satanice. Spre exemplu, o persoană aparent inteligentă şi articulată va spune (sau va face) brusc lucruri total nepotrivite sau chiar şocante, cum ar fi să declare că e „mai presus de Iisus" Aceste pretenții ridicole au fost proferate zgomotos chiar şi de către unii „guru" faimoşi, ce numără mii de adepți şi se bucură de reputație în întreaga lume.

De fapt, am experimentat personal acest lucru într-o conversație purtată cu un lider spiritual destul de cunoscut, care a declarat (cu o altă voce) nu numai că ar fi „mai presus de Iisus", dar şi că „Iisus şi Buddha erau doar entități astrale". Energia extrem de întunecată ce însoțea aceste declarații era într-adevăr îngrozitoare. Entitatea astrală a continuat mai apoi spunând că pentru învățăturile spirituale ar trebui să fie percepute sume impresionante de bani şi că adevărul ar trebui să

fie vându l pe un anumit preț. A mai afirmat că industriaşii erau superiorii lui Iisus sau lui Buddha.

De asemenea, o persoană poate întâlni brusc tentații la nivelul nonpsihic, atunci când încearcă să convingă pe cineva să-şi folosească puterea asupra altora de dragul puterii în sine şi nu neapărat pentru vreun câştig exterior. Aceste tentații pot fi ascunse uneori sub forma unei inocențe persuasive. Puterea de dragul puterii a reprezentat o capcană pentru mulți oameni, care ar li putut să o pună în slujba lui Dumnezeu, pentru a servi binelui omenirii.

Aşa-numitele „forțe întunecate" sunt formate din entități care-l refuză sau neagă pe Dumnezeu, negând astfel Iubirea şi Adevărul. Ei sunt „Oamenii Minciunii" aşa cum i-a descris psihiatrul M. Scott Peck, în cartea cu acelaşi nume, scrisă în anii '80.

Energiile luciferice sunt adeptele distrugerii puterii adevărului prin propagarea distorsiunilor, a neînțelegerilor şi a unor planuri malefice sofisticate, prin amestecarea subtilă a conținutului sau prin mutarea lui într-un alt context. Acest fapt poate fi observat în mod curent şi în forma mutării conținutului într-o altă perioadă de timp. Anumite abordări socio-politice obişnuiesc să proiecteze înapoi în istorie moravurile societății contemporane, punând apoi într-o lumină neplăcută evenimentele trecute. Stratagema este exploatată fără ruşine de tot felul de grupuri motivate politic, care încearcă să facă generațiile actuale să se simtă vinovate de modul în care funcționa societatea în

trecutul îndepărtat. Asemenea distorsiuni sunt în mod evident interesate şi nonintegre (calibrând sub nivelul 200), şi se folosesc de modelul victimă/făptaş. Se propagă totuşi deoarece se consideră că ar implica o poziție morală „superioară” sau că ar fi lucrative din punct de vedere politic şi financiar. Acest gen de schimbări ale cadrului temporal ignoră, însă, faptul că fiecare aspect al societăților anterioare era mai rudimentar şi mai puțin dezvoltat.

Î: ***Exista vreun motiv pentru a continua evoluția conştiinței spre niveluri mai înalte?***

R: Nu. Acest lucru nu se petrece pentru un motiv, ci provine din Totalitatea Sinelui, care cuprinde apoi întreaga umanitate. Compasiunea se adresează conştiinței umanității ca întreg. Persoana este inspirată spre perfecțiunea de a fi o oglindă perfectă pentru a reflecta grația lui Dumnezeu, pentru ca aceasta să poată fi împărtăşită de toți oamenii. Adevărata autoritate spirituală îşi află rădăcinile în Adevăr şi, astfel, nu are nici o nevoie sau vreo dorință de a fi autoritară. Nu are nici un argument sau dorință şi nici vreo nevoie de acceptare. Încercarea de a o folosi pentru a controla mințile oamenilor ar constitui o folosire incorectă a puterii spirituale. Autoritarismul este nesigur în mod intrinsec şi, prin urmare, trebuie să insiste pentru acordul cu propriile sisteme de credințe. El reprezintă antiteza libertății.

Religiile devin totalitare atunci când caută să forțeze oamenii să fie de acord cu anumite lucruri. Adevărul

spiritual este benefic şi garantează libertatea tuturor. Constrângerea este străină de adevărul spiritual. Dacă un învățător spiritual declară că motivele şi acțiunile negative vor avea ulterior consecințe spririituale nocive, acest lucru este doar o declarație şi nu o încercare de a folosi acea informație pentru a-i controla pe ceilalți. Un adevărat învățător nu are nici o dorință pentru putere şi este mai presus de câştig sau de pierdere. Prin urmare, respectă drepturile celorlalți de a-şi împlini propriul destin karmic.

CAP. X - Natura lui Dumnezeu

De-a lungul istoriei, omul a auzit despre „Voința lui Dumnezeu”, „Cuvântul lui Dumnezeu”, „Legile lui Dumnezeu” şi „Poruncile lui Dumnezeu”, iar acestea au produs, deseori, mai mult consternare decât speranță. Astfel, ar trebui să investigăm exact cum a ajuns omul să ştie despre realitatea lui Dumnezeu şi ce anume poate fi crezut şi verificat în această privință.

În mod tradițional, principalele căi prin care existența lui Dumnezeu putea fi cunoscută au fost prin revelație, iluminare, inspirație şi introspecție, precum şi prin intelect şi deducție. Disciplina specifică menită studierii religiei şi dezvoltării cunoştințelor intelectuale ale omului despre Dumnezeu a fost teologia.

În principal, teologia este o examinare istorică a elementelor din care provine cunoaşterea, împletindu-se prin urmare cu epistemologia şi filosofia metafizică. Elementele fundamentale necesare pentru orice formă de cunoaştere au devenit, astfel, deopotrivă un centru al analizei şi al speculației.

Religia a presupus că înțelegerea adevărului despre Dumnezeu (şi cu atât mai mult, experimentarea acestuia), este mai presus de muritorii de rând. Astfel, din punct de vedere istoric, religia a constituit principala sursă de informare a societății cu privire la natura Divinității.

Adevărurile fiecărei religii îşi au originea în conştiența misticilor, care au constituit avatarurile pe

baza cărora au fost fondate religiile. Toți aceştia au fost genii spirituale înzestrate de Dumnezeu, fiind capabili totodată să-şi împărtăşească experiențele, informațiile şi cunoştințele în beneficiul omenirii.

Atunci când confirmăm nivelul lor de iluminare prin intermediul tehnicilor de calibrare descrise, ajungem la următoarele exemple:

Christos	*1000*
Buddha	*1000*
Krishna	*1000*
Apostolii creştini	*930*
Moise	*910*
Zoroastru	*860*
Mahomed (în perioada scrierii Coranului)	*740*

Putem confirma, de asemenea, adevărul tuturor marilor învățători iluminați, maeştri, sfinți şi înțelepți ai istorici, precum şi nivelul calibrat de autenticitate al tuturor scripturilor şi învățăturilor care au existat vreodată. Astfel, ajungem la un „nucleu dur" de informații credibile şi valabile, coroborarea surselor depăşind toate barierele rasiale, etnice sau religioase. Mai mult, poate fi identificată o concordanță verificabilă de-a lungul secolelor, din culturi total diferite.

La nivel colectiv, sursele verificabile şi autentice ale cunoaşterii omului în privința naturii Divine sunt impresionante prin unanimitatea şi corelarea lor. Apare o substructură a unui adevăr ireductibil şi suveran, situat deasupra tuturor cunoştințelor şi care, în plus, poate fi verificat acum cu ajutorul recentelor tehnici de

calibrare, în aşa fel încât învățăturile pot fi înțelese, exprimate verbal şi prezentate omului modem într-un mod inteligibil intelectului obişnuit. Prin urmare, acum este disponibilă o teologie modernă, deopotrivă logică şi capabilă de afirmare.

Este important să fim conştienți de faptul că Adevărul nu se poate demonstra (şi nici măcar nu poate face subiectul unei demonstrații), că nu face parte nici din categoria sau domeniul cunoştințelor care pot fi măsurate, cum ar fi subiectele logicii. Adevărul este doar ceea ce poate 11 verificat prin conştientizarea realității subiective şi empirice. „Cele ce pot fi demonstrate" nu sunt decât propoziții, în timp ce adevărul, ca şi spațiul, pur şi simplu, *este* si, în consecință, nu poate fi argumentat. Putem combate descrierile, dar nu şi realitatea subiectivității.

Din totalitatea surselor autentice şi verificabile ale cunoştințelor spirituale se poate decanta o chintesență absolută şi ireductibilă, de o valabilitate absolută, care transcende toate poziționalitățile sau etichetările provenite din dorința de avantaje ori câştiguri. Din sursa realității subiective din care emană aceste cuvinte, precum şi din experiența spirituală a omului De-a lungul istoriei, se pot face următoarele afirmații cu o siguranță absolută:

1. Dumnezeu este în acelaşi timp manifestat, ca Totalitate şi întreg al Creației, şi simultan este nemanifestat, ca Divitate Supremă, Potențialitate Infinită şi sursă a „vidului" anterior formei.

2. Dumnezeu este infinit mai presus de timp sau de înfățișări ale spațiului ori localizării, fără început sau sfârşit.

3. Dumnezeu este omniprezent, omnipotent şi omniscient.

4. Dumnezeu este sursa şi substratul conştiinței, conştientei, cunoaşterii şi simțirii.

5. Dumnezeu este singura sursă a energiei vieții.

6. Dumnezeu este sursa evoluției şi Creației, care sunt una şi aceeaşi.

7. Dumnezeu este sursa şi prezența păcii, iubirii, liniştii şi frumuseții.

8. Dumnezeu este mai presus de orice univers şi materialitate, dar cu toate acestea, este sursa a Tot Ceea Ce Există.

9. Dumnezeu este singura sursă a existenței şi a posibilității de a fi.

10. Dumnezeu este contextul absolut al cărui conținut este universul şi toată existența.

11. Dumnezeu este o sursă a priori şi fără formă a existenței, prezentă în toate formele.

12. Dumnezeu nu se află în domeniul demonstrabilului sau al intelectului.

13. Dumnezeu este esența şi sursa stării subiective a „Sinelui”, numită Iluminare.

14. Dumnezeu este subiectivitatea fundamentală a realizării Sinelui.

15. Dumnezeu este deopotrivă imanent şi transcendent.

16. Experiența umană a Prezenței lui Dumnezeu este aceeaşi la toate vârstele, culturile şi locațiile.

17. Efectul experienței Prezenței lui Dumnezeu asupra conştiinței umane este transformativ în mod subiectiv şi identic De-a lungul istoriei umane. Aceasta lasă o amprentă atemporală, ce e verificabilă prin intermediul calibrării nivelurilor de conştiință înregistrate.

18. Esența lui Dumnezeu nu include slăbiciuni omeneşti, precum parțialitatea, dorința de a controla şi de a judeca, favoritismul, dualitatea, furia, mânia, resentimentul, limitarea, arbitrariul, vanitatea, răzbunarea, gelozia, vulnerabilitatea sau localizarea.

19. Gradul variat al descrierilor Divinității reflectă variabilitatea percepțiilor umane şi proiecțiile impedimentelor eului, precum şi poziționalitățile acestuia.

20. În mod tradițional, puritatea Prezenței lui Dumnezeu constituie esența calității inefabile a sfințeniei şi fundamentul termenului de „sacru”. Ceea ce este lipsit de conținut este echivalentul Inocenței.

21. Când sunt depăşite obstacolele mentației şi emoționalității umane, precum şi structurile eului din care derivă acestea, sinele ca Dumnezeu Imanent radiază în virtutea propriului său acord, la fel cum soarele străluceşte când norii a fost îndepărtați.

22. Dumnezeu este contextul şi sursa unității karmice a întregii Creații, mai presus de toate descrierile şi limitările perceptuale, precum timpul sau spațiul.

23. Adevărul este verificabil numai în virtutea identității cu el, nu prin simpla cunoaştere despre el.

Adevărul absolut al acestor declarații despre Realitatea Divinității a fost coroborat în mod public pe 13 Iulie 2002, în fața unei audiențe de peste 200 de oameni, în timpul unei conferințe publice. Audiența a fost împărțită în o sută de echipe de teste kinesiologice. Veridicitatea fiecărei declarații a fost testată simultan de toți participanții. Gradul de confirmare a fiecărei declarații a fost de sută la sută (nivelul calibrat 1000), iar procedura a fost înregistrată pe video. Scopul a fost acela de a prezenta lumii contemporane o documentație credibilă în privința Adevărului, furnizând astfel o metodă de validare independentă de datele istorice sau de autoritățile ecleziastice, care constituie adesea subiecte ale îndoielii pentru societatea modernă.

În mod tradițional, starea de realizare a Sinelui a fost numită iluminare sau conştienta transcendentă. Aceasta poate fi înțeleasă de conştiința umană în mod fundamental prin intermediul Grației, atunci când obstacolele sunt înlăturate. Martorul stării de realizare sau iluminare poate doar să raporteze că aceasta s-a petrecut. Oricât de ciudat ar părea, în acel punct, starea amintită nu are această „semnificație". Semnificația şi concluzia derivă ulterior.

Dacă totalitatea conținutului conştiinței umane este iluminată, atunci consecințele şi derivările nivelurilor conştiinței devin evidente, la fel cum o hartă face ca anumite căi să devină mai clare. Aşadar, înțeleptul sau

avatarul nu fac decât să ne arate consecințele alegerii diferitelor direcții, în baza revelației certitudinii unității karmice absolute şi a Divinității Creației care, din punct de vedere al predictibilității, pol fi comparate cu legile fizice - de exemplu, cu cele ale gravitației.

Atunci, înțeleptul confirmă că legile karmice ale Creației înlocuiesc toate iluziile şi erorile eului. Mesajul care trebuie transmis prin învățăturile spirituale este doar acela că, aşa cum corpul fizic se supune legilor fizicii Newtoniene lineare, corpul spiritual se supune legilor adevărului spiritual nonlinear, care sunt foarte diferite. Din cauza nivelului rudimentar de evoluție al conştiinței umane, avatarul, misticul sau înțeleptul a fost iluminat pentru a ne învăța diferența dintre cele două domenii.

Viața umană parc a reprezenta un proces treptat sau o dimensiune prin care viața (ca şi conştiința) evoluează prin elaborarea formei, de la cea mai simplă energie vitală, cum ar fi celulele corpului, progresând de-a lungul regnului animal, până la complexitatea primatelor, pentru a cunoaşte, în cele din urmă, evoluția unei inteligențe capabile de înțelegere. Pe măsură ce inteligența se dezvoltă, ea devine capabilă să investigheze şi să înțeleagă semnificația şi derivația abstractă a esenței separată de formă, adică a conținutului vis-â-vis de context. Din context reies inferența şi căutarea unei surse în capacitatea conştientei spirituale.

Animalul cunoaşte faptul că există şi se bucură de propria existență, dar nu are nici o cunoştință despre sursa sau destinul său. Apariția înțeleptului spiritual este o consecință a nivelului conştiinței care îi descoperă sursa, proclamând această descoperire spre informarea tuturor. Apoi, informația spirituală iluminează posibilitățile ce stau înaintea destinului sufletului la momentul încetării fizicalității umane.

Atunci când omenirea aude aceste veşti, unii indivizi devin foarte excitați sau înfricoşați, fiind ispitiți să adopte o atitudine autoritară. Ei formează grupuri în care diferite persoane relatează experiențe singulare sau neobişnuite. Apoi se desprind de grup şi încep să interpreteze pe cont propriu aceste dezvăluiri. În plus, îşi nominalizează declarațiile drept „reguli", „regulamente" sau proclamații autoritare, care devin „canoane", „legi" sau doctrine ecleziastice.

De-a lungul timpului, unora dintre aceste devieri le este conferită o importanță atât de mare, încât ajung să umbrească şi să eclipseze adevărurile din care ele însele au fost derivate. Unele devin distorsionate într-o asemenea măsură, încât sfârşesc prin a transmite exact contrariul mesajului original, de exemplu, că voia lui Dumnezeu este uciderea necredincioşilor sau a inocenților, în numele Său.

Astfel, inocența conştiinței constituie în acelaşi timp şi punctul ei cel mai vulnerabil în fața atacurilor energiilor care refuză adevărul spiritual. Trecând în revistă toate informațiile spirituale disponibile şi

verificabile, putem concluziona că unitatea karmică a întregii creații, dincolo de orice timp şi expresie, este imuabilă în manifestările sale, precum şi în concordanța sa cu unitatea pe care o numim Dumnezeu.

SECȚIUNEA A TREIA – *Obstacolele*

CAP. XI - *Transcenderea*

Transcenderea Dualităţii: Polaritatea „Contrariilor”

Pentru a transcende cu succes aparentele „contrarii”, tot ce este necesar să facem e să înțelegem că ceea ce par a fi două concepte diferite sau opuse sunt, de fapt, doar gradații ale posibilităților ce îşi schimbă calitatea în timp ce progresează de-a lungul unei singure linii de bază a percepției. Am folosit mai devreme exemplul temperaturii ca model al dezasamblării aparentelor contrarii „cald” şi „rece”.

Pentru a facilita exprimarea verbală, mintea alege un anumit punct de-a lungul unei scale progresive şi apoi, raportându-se la acesta, împarte toate măsurătorile sau calitățile în două grupe contrastante. Apoi acestea sunt percepute în mod dualistic drept „contrarii” şi devin o sursă de conflict. Dacă privim în natură, vedem că nu există nici un fel de contrarii, deoarece acestea nu sunt decât artefacte ale minții, tară o existență exterioară.

Pe măsură ce se schimbă condițiile, se schimbă şi aparențele. La o temperatură scăzută, apa este un element solid, pe care-l numim gheață. Când se

încălzeşte, se transformă într-un lichid numit apă. La o temperatură mai ridicată, fierbe şi se transformă în gaz sau vapori. La o temperatură şi mai înaltă, apa (H,0) se transformă în două gaze diferite, hidrogen şi oxigen. Noi nu spunem că gheața şi vaporii sunt contrarii sau că hidrogenul şi oxigenul sunt opuse. În cel mai bun caz, etichetarea este o convenție lingvistică care are un scop pragmatic sau utilitar limitat, dar totuşi folositor.

În timp ce explicațiile de mai sus pot părea evidente şi mundane, ele au, de fapt, o importanță considerabilă, deoarece redau principiile de bază cu ajutorul cărora putem dezmembra erorile de percepție care rezultă în dualitate. La o examinare mai atentă, aparentele polarități sociale se dizolvă, pur şi simplu, în progresii precum bogat/sărac, a avea/a nu avea, educat/ignorant, sănătos/bolnav, deştept/prost, puternic/slab şi liberal/conservator.

Acelaşi lucru care ar fi considerat „sărac" în SUA, ar fi văzut drept „foarte bogat" în alte țări. Cu cât posesiunile cresc, apare o linie imaginară care divide lucrurile între bogat şi sărac. Aceasta este o definiție arbitrară, care depinde de condițiile economice şi înclinația politică. Aparentele contrarii se vădesc a fi doar poziții diferite de-a lungul unei scale gradate, la fel cum termenul înalt nu este opusul lui scund şi nici puternic opusul lui slab.

Emoțiile constituie un alt exemplu obişnuit al acestui tip de gradație, prin faptul că fericit nu este chiar opusul lui nefericit, deoarece toate emoțiile cunosc

diferite gradații. Iubirea nu este opusul urii, nici lăcomia opusul generozității. Pentru a face astfel de afirmații, ar trebui să denotăm o serie de grade şi judecăți de valoare progresive, cum ar fi, de exemplu, cât de multă iraționalitate e necesară pentru a discerne normalitatea de nebunie.

În altceva decât artefacte arbitrare ale minții. Atunci când o rază de soare trece printr-o prismă, lumina se refractă într-un spectru de culori. Ar fi stupid să spunem că infraroşul constituie contrariul ultravioletului.

În emoțiile subiective, experimentate în viața de zi cu zi, noi reacționăm în funcție de preferințe şi de principiul plăcerii, care este înnăscut în modul de funcționare al creierului în aşa fel, încât cele mai simple şi dese remarci personale au De-a fiice cu plăcerea sau neplăcerea. Acestea devin apoi codificate din punct de vedere social sub forma unor aparente contrarii.

Paradoxul „Binelui" versus „Răului"

Pentru a transcende marca şi clasica pereche de aparente contrarii ale binelui şi răului, este benefic să apreciem din nou că toate aceste contrarii aparente constituie doar consecințele iluzorii ale etichetării colective, provenite dintr-un punct arbitrar De-a lungul scării ce include o singură variabilă, nu două. Putem să construim o scară a „dezirabilității" acțiunilor, comportamentelor şi evenimentelor umane, care începe

din vârf cu „minunat” şi descreşte trecând prin „nedezirabil” pentru a ajunge la „teribil” şi, în final, la „oribil” şi „catastrofic”.

Aceasta poate fi modificată, pentru a fi aplicată la orice domeniu al vieții umane, în funcție de rezultatele sau valorile dorite (de exemplu, profitul în afaceri, producția fermelor, bucuria personală, conduita morală etc). Consecința oricărui eveniment ar deveni atunci clasificată descriptiv în mod automat - sau, cu alte cuvinte, denumită prin termenii de „bun” sau „rău”, în funcție de influența sa asupra rezultatului dorit. Din această observație, putem confirma faptul că percepția noastră asupra „adevărului” depinde de context.

Din perspectiva religiilor istorice tradiționale, a nu te supune lui Dumnezeu (Grădina Edenului) a fost acțiunea din capul listei posibilelor rele, urmată de fratricid (Cain versus Abel), urmate apoi de paricid, matricid, infanticid şi pângărirea inocentului. Mai în josul listei apar tortura, cruzimea, înrobirea, mutilarea, carnagiul şi violul. Urmau apoi ofensele la adresa suveranității, proprietății, banilor şi a obiectelor de valoare. La această listă erau adăugate şi ofensele împotriva valorilor umane cum ar fi libertatea, demnitatea şi alegerea personală, precum şi împotriva valorilor morale şi etice (drepturile morale incluzând titulaturi şi, în final, emoțiile).

Lipsa de claritate în privința regulilor, legilor şi standardelor de comportament reflecta lipsa unei certitudini în legătură cu contextul. Contextul însuşi

este foarte complex, deşi adesea este vag sau nespecificat. Acest fapt rezultă în nevoia unei jurisprudențe pentru a defini nuanțele gravității ofensei/faptei/infracțiunii. Simplă în aparență, definiția „corect” versus „greşit” desfide adesea tot ce este mai bun în inteligența umană. Discernământul reflectă rezultatul interacțiunii unor factori complicați şi complecşi, cum ar fi educația, vârsta, coeficientul de inteligență (IQ), maturitatea, precum şi elementele etnice, regionale şi istorice.

În consecință, mantaua oficialității nu se odihneşte prea bine pe umerii responsabilității. Moralitatea şi etica au cunoscut şi ele o schimbare de abordare, considerându-se că reflectă impulsurile societății, precum şi dezvoltarea civilizației într-un anumit punct de evoluție al istoriei. Chiar şi o descoperire ştiințifică aparent minoră, survenită într-un laborator, poate schimba un verdict obținut cu mult efort din „vinovat” în „nevinovat” (vezi, de exemplu, probele obținute prin testarea ADN-ului).

Atunci când privim complexitatea extremă a încercării de a defini contextul, ar părea că înțelepciunea ne sfătuieşte să ne ferim de aparențe şi nesinceritate, precum şi de judecățile şi concluziile facile. Ceea ce pare a fi un adevăr evident poate să fie transformat în contrariul său (în doar câteva secunde) prin intermediul simplei descoperiri a unui proces matematic mai avansat, produs de către computer.

Ar părea că tot ceea ce este considerat a fi „adevărat” fluctuează de la o secundă la alta, şi odată cu această fluiditate, există o variabilitate corelată a eticii, moralității şi subtilităților binelui şi răului. Pentru a oferi un exemplu, ne putem uita la cercetările recente în domeniul creierului, ce au demonstrat că psihopatul (sau criminalul recidivist cronic) prezintă o serie de defecte de natură genetică la cortexul lobului frontal. Acest tip de criminal are o inabilitate genetică de a învăța din experiențe sau de a întârzia obținerea satisfacției, respectiv de a renunța la impulsurile de scurtă durată pentru obiectivele pe termen lung. Oare aceşti indivizi dezechilibrați, din punct de vedere genetic, ar trebui să fie văzuți ea fiind răi, malefici şi criminali, fiind pedepsiți în consecință? de exemplu, un vestit criminal, care a tăiat mâinile victimei sale pentru ca aceasta să nu se poată apăra în timp ce era violată, a fost eliberat din închisoare după 18 ani. La numai 24 ore după ce a fost pus în libertate, a violat şi ucis încă o femeie. Paradoxal, el a pledat pentru a nu fi eliberat, pentru că ştia că este tentat să o facă din nou.

Am observat faptul că ceea ce este animalic este etichetat adesea ca fiind rău. Astfel, contextul ascuns al tuturor descrierilor binelui versus răului reflectă poziționalitatea conform căreia toate evenimentele care sprijină viața umană şi valorile spirituale sunt bune, iar cele care au un rezultat contrar sunt numite rele sau malefice.

Dacă examinăm scala arbitrară a binelui versus răului dincolo de condiția umană, în privința efectelor sale asupra vieții, atunci toată moralitatea şi judecățile dualiste se dispersează într-un context mai larg. În sine, viața nu are nici o opinie; ca doar „este”. Viața trece dintr-o formă în alta Iară nici o reacție sau rezistență înnăscută, fără efort şi foarte rapid. Nici măcar nu înregistrează vreo reacție la schimbarea de formă. Viața, la fel ca lumina, este în mod înnăscut lipsită de formă şi dincolo de preferințe, rezistență sau reacție.

Dilema morală este rezolvată prin înțelegerea învățăturilor lui Iisus Christos, conform cărora răul sălăşluieşte în ochiul celui care observă; cu toate acestea, în mod paradoxal, transgresarea rezultatelor produce consecințe serioase pentru omul care ignoră realitatea spirituală şi comite păcatul în mod voit. Evoluția spirituală aduce cu sine noi responsabilități şi consecințe karmice.

Prin intermediul cercetării kinesiologice, s-a descoperit faptul că viața animală este în general amnezică şi de-abia dacă-şi observă propria „moarte”, deoarece continuă în mod neîntrerupt în corpul eteric. Se pare că animalul nu este ataşat formei fizice; astfel, atunci când o muscă este lovită, ca continuă să zboare în forma sa eterică şi nici nu bagă de seamă schimbarea. Pisicile sau câinii care visează nu fac vreo diferență între visele lor şi viața experimentată la nivel fizic - şi nici nu o valorizează pe una mai mult decât pe cealaltă.

Pentru viață, moartea nu este posibilă. În acest punct, se poate face o comparație cu o umbră care întunecă temporar (dar nu ucide) lumina. Adevărul nu este înrăutățit sau negat de către falsitate - singura care poate fi înțeleasă sau reprezentată greşit este expresia sa. Nu există nici un contrariu al vieții, al lui Dumnezeu, al Adevărului sau un contrariu al Totalității Realității.

Din analiza originilor conceptelor binelui şi răului ca percepții ale conştiinței umane, putem înțelege răspunsul la o întrebare recurentă în decursul veacurilor: „Cum poate un Dumnezeu bun să creeze o lume ce include răul?”. Răspunsul, desigur, este că El nu a tăcut acest lucru. Aparentele contrarii există în mintea omului ea percepții şi poziționalități.

Pe măsură ce conştiința omului evoluează, toate descrierile binelui şi răului, precum şi judecățile de valoare reflectă un nivel de conştiință care este calibrabil şi relativ predictibil. În cazul în care conştiința evoluează, ea îşi asumă o mai marc responsabilitate morală, etică şi spirituală. Acelaşi lucru care este văzut drept o virtute la un nivel al conştiinței poate fi considerat a fi o greşeală la alt nivel. Astfel, bunătatea, considerația şi iertarea sunt valori ale nivelurilor înalte, dar la niveluri inferioare pot fi considerate drept slăbiciune, defect sau greşeală. Vedem aceeaşi schimbare a valorilor atunci când avem de-a face cu o schimbare semnificativă de context. Un exemplu al acestui fapt e că regulile de comportament în timpul

războaielor sunt diferite de cele din timpul păcii. De-a lungul unor perioade lungi de timp, țări şi culturi întregi alternează între a fi prietene sau duşmane, iar aliatul dintr-un deceniu devine inamicul din altul, pentru ca apoi rolurile să se schimbe din nou. Scintilația (scânteierea) vieții şi societății umane reflectă schimbările de context şi conținut, precum şi cele ale poziționalităților percepției, din interacțiunea tuturor acestora rezultând noi niveluri calibrabile şi prevalente ale conştiinței.

Polaritatea moralei constituie în mod tradițional cca mai mare zonă de conflict a civilizației. Ea este responsabilă de uciderea mai multor oameni decât oricare catastrofa naturală pentru că segmentează omenirea în ură, vinovăție, revanşă, ucidere, sinucidere şi altele. De asemenea, e cea care pune bazele ideologice pentru toate războaiele pseudo-religioase. Acestea, deşi mărşăluiesc sub sloganele unor religii, ignoră complet şi violează toate premisele religiei în numele căreia se fac persecuțiile şi atacurile teroriste (aparent în numele Domnului).

Chiar „Raiul şi „Iadul" nu sunt contrarii, ci doar religii spirituale foarte diferite. Acelaşi fenomen apare în ideologiile politice, cum ar fi comunism versus democrație, totalitarismul împotriva libertății şi comunism versus socialism. Dacă examinăm mai atent, o mare parte din lucrurile şi aspectele pe care lumea le numeşte în mod tradițional «rele», ceea ce descoperim nu este răul (care este numai o abstracțiune, un epitet

şi o etichetă), ci comportamente care pot fi descrise drept primitive, infantile, egoiste, narcisiste şi ignorante. În plus, acestea sunt complicate de mecanismele psihologice ale negării, proiecției şi paranoiei, cu scopul de a justifica ura.

În majoritatea comportamentelor criminale, „maleficul" poate fi uşor văzut ca o formă de nebunie şi de manifestare a impulsurilor infantile şi iraționale. Excesele politice şi religioase sunt exprimate în forma unei indignări justificate, care elimină întreaga responsabilitate personală. Cu alte cuvinte, principala scuză constă în aşa-numitele „principii". Eul iubeşte să acționeze din vanitatea principiilor. Oricât de uimitor ar părea, la o examinare mai atentă, se vădeşte că întregi populații, țări şi civilizații pot fi influențate uşor de propagandă pentru a-şi abandona viețile şi proprietățile (şi chiar familiile şi copiii) pentru un slogan banal. Din cauza infantilismului său, psihicul imatur caută autoritatea exterioară, care adesea nu este decât consensul opiniei publice aflată sub puterea demagogiei. Adevăratul defect poate fi identificat mai corect drept o lipsă a evoluției conştiinței, la care se adaugă defectul înnăscut al minții omului şi incapacitatea acesteia de a discerne adevărul de falsitate.

Pentru a ajunge la miezul problemei, trebuie să ne uităm la faptul că matricea şi fundamentul oricărei credințe rezidă în dorință. Propagandistul înțelege foarte bine că populația este dispusă să creadă o minciună de dragul recompensei emoționale experimentate de ego. În

secret, oamenii se bucură de plăcerea urii, mâniei, nervozității, egoismului, ruşinii etc, De-a lungul timpului, aceasta a devenit etichetată ca „tentație”, care se pretinde a fi „în exterior” mai degrabă decât „în interior”.

Tentația provine dinlăuntru şi nu este altceva decât dorința de a experimenta răsplata şi satisfacția eului în forma unui impuls, chiar dacă acesta este doar o curiozitate sau o dorință. Eul resimte o emoție secretă şi incitantă, precum şi o senzație temporară a propriei inflații sau importanțe, chiar dacă pentru obținerea acestora este necesar să-ți omori un coleg de clasă doar ca să afli „ce anume simți atunci când omori pe cineva”. Vedem astfel că tentația este localizată în interiorul eului; iar lumea exterioară oferă, pur şi simplu, o scuză, un stimul atractiv sau o oportunitate. Toată responsabilitatea, vina şi învinovățirea sunt şterse prin proiectarea originii problemei în lumea exterioară, pe motiv că „ei” sau „trecutul meu m-a împins s-o fac”.

Aşa cum nu există nici un „gânditor” în spatele gândurilor şi nici un „făptaş” în spatele acțiunilor, tot aşa nu există nici vreun asemenea „ispititor” interior. Eului îi place să pretindă că răul există „în exterior” şi că acest rău seduce eul inocent şi neajutorat într-o cădere nechibzuită în capcana seducției. Adevărata tentație este însă dorința eului de câştig, fie că este vorba de senzație, avantaje, prestigiu sau de plăcerea de a-i controla pe alții.

Înțelegerea adevărului celor de mai sus are darul de a ne elibera din sclavia vinei şi urii care a provenit din dualitatea clasică a binelui/răului, începând cu alegoria lui Adam şi Eva. Presupusul Diavol reprezintă propriile înclinații şi dorințe reprimate ale eului. Prin urmare, omul este victima seducției eului precum şi a incapacității de a distinge adevărul de falsitate.

Nivelurile calibrate ale conştiinței reflectă gradul în care este prezentă Iubirea, la fel cum un termometru înregistrează prezența căldurii. Fiecare nivel reprezintă un câmp energetic care are caracteristici înnăscute şi care este identificabil prin prezența acelor atribute. De asemenea, fiecare nivel are propria cultură, în care există lideri sau reprezentanți simbolici. În cadrul fiecărui nivel există „proeminențe" şi „succese", determinate de diferitele criterii şi definiții ale respectivului nivel de conştiință.

Din puterea infinită a Supremului aflat dincolo de toate universurile, Nemanifestatul se manifestă ca Lumină a Creației şi a întregii vieți. Aceasta radiază în jos prin raiurile şi sferele celeste, ajungând pe Pământ în forma avatarurilor, înțelepților iluminați şi a sfinților. Mai sunt apoi oamenii devotați, ale căror vieți sunt dedicate binelui şi uşurării suferinței. Urmează dragostea inerentă în persoanele normale, ce devine, însă, condiționată. Apoi apare conştiința care este devotată inteligenței şi intelectului. Lumea omului este sprijinită de disponibilitatea şi sociabilitatea populației, precum şi de integritatea de fiecare zi a lucrătorului.

Pe măsură ce se diminuează dedicarea față de Iubire, mândria, egoismul şi mânia devin mai evidente. Preocuparea de sine şi egoismul înlocuiesc dragostea. Câmpurile energetice lipsite de iubire constituie consecințele refuzului lui Dumnezeu, fiind denumite „astralul inferior", în care domnesc entitățile luciferice şi satanice care invidiază şi urăsc bunătatea şi iubirea ca pe nişte duşmani personali, căutând să-l domine şi să-l distrugă pe cel vulnerabil. Adevăratul rău este un rezultat al alegerii voinței spirituale şi are grave consecințe spirituale şi karmice. În cel mai rău caz, răul extrem este ales de dragul răului în sine. Aceasta îl caracterizează pe adevăratul demonic.

Sursa psihologică a răului rezidă în primul rând în naivitatea instinctelor animalice primitive ale eului infantil ce tinde să degenereze în furie dacă impulsurile sale sunt blocate de o autoritate exterioară. Aceeaşi furie sau rebeliune narcisistă caracterizează criminalul, delincventul juvenil, războinicul şi moralistul puritan; toți sunt la fel din acest punct de vedere.

A le teme de malefic înseamnă a te teme de lipsa controlului asupra impulsurilor. De regulă, oamenii încep să consume heroină din dorința de a fi la fel cu ceilalți şi a nu fi considerați laşi, dar apoi descoperă că o singură doză este suficientă pentru a genera o dependență pentru întreaga viață. De fapt, dependența nu se creează față de drogul în sine, ci față de euforia ce surclasează alte experiențe umane posibile. Dependența

este un fenomen psihologic, social şi fiziologic născut din naivitate şi negare.

Prin urmare, este înțelept ca aspirantul spiritual să se detaşeze de toate poziționalitățile şi opiniile, precum şi să manifeste disponibilitate față de abandonarea satisfacțiilor temporare ale eului în favoarea unui scop superior. Istoria umană constituie drama interacțiunii eurilor colective ale popoarelor, dintre care majoritatea calibrează sub nivelul Integrității.

Î: ***Acestea ne ajută să clarificăm învățăturile lui Ramana Marharshi, care spunea că nu are sens să încercăm să salvăm lumea, deoarece lumea pe care o percepem noi nici măcar nu există. El a recomandat abandonarea lumii către Dumnezeu şi concentrarea asupra introspecției.***

R: Lui i-a fost clar că aparența lumii constituie rezultatul percepției dualiste şi mecanismelor intrinseci ale eului. Tot ceea ce poate fi practic văzut în interiorul lumii sunt diferențele şi preferințele. Dacă ne uităm la o pădure, vedem copaci mari şi mici, aplecați şi împletiți. Nu există nici o rațiune pentru a merge în pădure şi a încerca să îndrepți copacii strâmbi. Nu este nimic „greşit" în copacii strâmbi sau în cei care par să cadă.

Î: ***Oare înțeleptul iluminat este dincolo de karmă?***

R: Da, dar numai în sensul comun al karmei personale umane, care izvorăşte din *eu*. Cu toate acestea, tot ceea ce există este inclus în interiorul modelelor karmice ale întregului univers şi ale Creației.

Totul este liniştit în interiorul Prezenței lui Dumnezeu ca Sine. Tot ceea ce există primeşte această calitate prin „karma” de a fi fost creat de Dumnezeu. Karma fundamentală a Realității lui Dumnezeu formează contextul ultim al Manifestatului.

Posibilitatea evoluției conştiinței constituie moştenirea karmică a omului. Aceasta este universală şi nu personală. Oricine este liber să facă alegeri şi, de asemenea, este liber să-l refuze pe Dumnezeu. Sferele astrale inferioare sunt compuse din entități pe care nu Dumnezeu le-a tăcut să ajungă acolo, ci propriile lor opțiuni.

Sămânța de păpădie pluteşte în aer, iar destinul ei este stabilit de către interacțiunea formei sale cu vânturile. Ca şi sămânța de păpădie, omul are o structură dată a corpului, dar el diferă de păpădie prin faptul că deține cârmele minții şi spiritului, iar astfel poate influența direcția şi îşi poate asuma răspunderea. Cu toate acestea, până foarte recent, deşi omul a avut cârmele, el nu a avut o busolă şi, astfel, responsabilitatea sa a fost diminuată de ignoranță. Omul a avut comanda istorică de a se supune lui Dumnezeu, dar el nu a ştiut cine este Dumnezeu sau cum anume este El. În decursul secolelor, adevărul spiritual a devenit atât de distorsionat încât chiar şi cei mai dedicați slujitori ai lui Dumnezeu ar fi putut fi abătuți din drum de credințele false. Astfel, omenirea a căzut în comportamente extreme precum sacrificarea

copiilor inocenți şi a civililor pentru a-l slăvi sau a-l mulțumi pe Dumnezeu.

Nu este necesar să folosim eticheta de „malefic”, deoarece acesta este un termen inflamator. Este mai bine să descriem comportamentul folosind termenii care-l caracterizează - egoismul narcisist, preamărirea eului, ignoranța, isteria în masă, sau manifestările criminale ale impulsurilor animalice. Aceste comportamente sunt caracterizate de absența iubirii.

Î: ***Cum ne putem, oare, detaşa de aceste catastrofe umane?***

R: Un context mai extins permite o privire mai detaşată. Conştiința umană evoluează de la animal şi copilul mic, până la adolescentul curios şi adultul matur, însă foarte rar în acea nouă latură a umanității pe care am putea s-o numim Homo Spiritus. Deşi de mii de ani au existat indivizi şi grupuri talentate şi inspirate spiritual, numărul lor nu a fost mare, iar influența lor a fost limitată şi blocată de opoziție şi distorsiune. Putem observa refluxul şi cursul vieții ca pe nişte fluctuații care nu necesită etichetări peiorative. Privită din această perspectivă, viața umană este o şcoală grozavă.

Detaşarea de poziționalități (şi. În special, de poziționalitățile provocate de etichetări), are darul de a ne conduce spre seninătate, libertate şi siguranță. O seninătate şi mai mare survine din raportarea la contextul vieții mai degrabă decât la conținutul acesteia, care este, în primul rând, o tablă de joc a interacțiunii eurilor. Acest stil mai larg de a ne raporta la viață

conduce spre o mai mare compasiune, precum şi la eliberarea de efectele lumii.

Întotdeauna este bine să reținem că mintea/eul nu experimentează lumea, ci doar propria sa percepție despre aceasta. Mass-media exploatează emoționalitatea şi senzaționalul prin imagini şi limbaj, pentru a exhiba sentimentalismul, indignarea sau insulta, ori pentru a satisface curiozitatea. Când sunt văzute în adevărata lor natură, aceste invitații la reactivitate pot fi declinate. Întreaga viață este un flux şi un reflux. Toată lumea se naşte, suferă şi moare. Există bucurie şi tristețe, catastrofe şi succese, ridicări şi căderi. Bursa urcă şi cade. Bolile şi accidentele vin şi trec. Dansul karmic al vieții se dezvăluie în teatrul karmic al universului.

Toate reacțiile la viață sunt subiective. Nimic din ce se întâmplă nu e teribil, incitant, trist, bun sau rău. Este lipsit de sens să susții că dezastrele „nu ar fi trebuit să se întâmple" sau că inocentul „nu a meritat-o" sau „nu-i aşa că este groaznic" sau că „trebuie să fie vina cuiva". Dintr-o perspectivă mai largă, putem rămâne neperturbați de conținutul sau contextul vieții. Acest lucru necesită, însă, renunțarea la judecăți, aşteptări sau „sensibilități".

Potențialitatea evenimentelor poate fi modificată prin schimbarea condițiilor, în aşa fel încât să influențeze, într-un fel sau altul, echilibrul propensiunilor. Spre exemplu, în urma unui incendiu în pădure, un observator înțelept a fost citat spunând în articolul unui ziar că: „Focul nu este nici bun nici rău.

El reflectă condițiile locale" (Paxon, 2002). Ceea ce este considerat de către rezidenți a fi rău este sănătos, natural şi „bun" pentru pădure pe termen lung.

În Realitate, nu există evenimente; nu există nici începuturi sau sfârşituri. Culisele sunt tăcute, nemişcate şi imperturbate de către film. Realitatea noastră este contextul şi nu conținutul. În fața percepției, unicitatea vieții apare în forma multitudinii. Ceea ce face ca aparențele lumii să pară reale este o proiecție a Radianței Sinelui. Filmul în sine nu are o realitate intrinsecă, aşa cum e percepută. Adevăratul locus al sensului realității se află în totalitate în interiorul conştiinței, ca subiectivitate. Chiar dacă ar fi existai ceva precum o realitate independentă şi obiectivă, ea ar fi putut fi cunoscută doar datorită subiectivității interne.

Î: ***Această afirmație spune, de fapt, că singura Realitate este Dumnezeu.***

R: Dumnezeu poate fi doar cunoscut, nu şi dovedit. Dincolo de subiectivitate, nu există nici o lume. Fără prezența lui Dumnezeu, nimic nu ar fi putut fi cunoscut sau experimentat, inclusiv propria noastră existență. Existența ca subiectivitate este completă, totală şi întreagă, fiind totodată fundamentul fericirii. Sinele este Prezența Sursei Existentei ca sinele Infinit.

Î: ***Cum anume este experiența subiectivă a înțelegerii Totalității?***

R: Este conştientizarea unei condiții care a fost dintotdeauna prezentă. Noutatea experimentării

secvențiale dispare, aşa cum face şi aşteptarea, regretul sau dorința de a anticipa sau controla. Existența ca Existență este totală şi completă. Toate dorințele sunt deja împlinite. Nu există nimic de câştigat sau de pierdut şi tot ceea ce există este de valoare egală. Este ca şi cum toate filmele ar fi la fel de bune/agreabile, datorită plăcerii ce izvorăşte din „mersul la film”. Privind din acest punct de vedere, filmul care rulează este irelevant.

Prin eliminarea preferințelor, toate formele sunt văzute a fi egale ca valoare; de fapt, singura lor valoare comună este, pur şi simplu, faptul că au o formă. Iarba este asemenea diamantului - ele pot să difere ca aparență, dar nu şi ca valoare intrinsecă. Frumusețea lor este egală, deoarece este înnăscută în toate formele. Totul este egal în virtutea de a avea existență. Nimic nu se află în procesul de a „deveni”; este deja propria identitate, completă şi perfectă. Existența nu este niciodată incompletă.

O „clipă” constituie un artefact al atenției şi nu are o realitate independentă. Nu există „clipe” în lume. Dezvăluirea Creației este continuă; nu merge de la incomplet la complet, ci de la complet la complet. Într-o clipă, poate părea a fi complet „acesta”, iar în clipa imediat următoare complet „acela”.

Totul există în afara timpului şi nu în interiorul lui; prin urmare, nimic nu există în timp şi nici nu se supune acestuia. Timpul este doar un stil de percepție. Dacă cineva se uită la un scaun, vede doar un scaun,

nu şi timpul. Dacă cineva se uită la un ceas, vede o schimbare, dar nu vede timpul. Timpul este un concept abstract proiectat într-o formă observabilă.

Calitatea descriptivă a ceea ce noi numim „timp” e de fapt liniştită. Evenimentele par să se mişte, dar timpul este nemişcător. Timpul nu există, nu se schimbă şi nu are durată. Este staționar. Măsurătorile se mişcă, planetele se mişcă, dar contextul spațiului şi timpului staționează. Nu există nici o realitate auto-existentă de genul timpului şi, deoarece timpul este staționar, este întotdeauna dincolo de aici sau acum. Timpul nu se schimbă deoarece nu există nimic de schimbat. Schimbarea necesită formă; iar timpul nu are formă.

Timpul este un concept de măsurare şi conceptele există doar ca fenomene mentale. Fără prezența creierului uman, nu ar putea apărea un concept precum timpul. Mintea presupune că nimic nu poate exista decât dacă există în timp, ceea ce este un joc mental.

Dacă timpul este non-existent, atunci la fel este şi noțiunea de „loc”. Putem vedea relații spațiale, dar nu există nimic care să fie un „loc”. „Locul” nu are existență independentă; este doar un artefact al minții.

„Spațiul” este un concept. Mintea îşi imaginează că dacă existența se petrece într-un loc, atunci acel loc trebuie să fie un spațiu. Ca şi timpul, „spațiul” este o imaginație. Nu există nici un „loc”, nu există nici un „unde”, nici un „aici”, nici un „acolo”; după cum nu

există nici vreun „când”. Existența este independentă de formă, spațiu, timp sau locație.

„Acum” este, de asemenea, un concept. Nu există decât eternitatea — ceea ce sinele este simțit/'cunoscut ca o calitate eternă, nefiind nicidecum experimentat ca o clipă instantanee, care ar fi analoagă unui loc sau episod într-un timp linear. În Realitatea nonlineară, nu există nici o urmă temporală pe care să poziționezi un moment sau o clipă, şi care să poată fi denumită ulterior „acum”.

CAP. XII - *Emoțiile*

Dedicarea față de cele mai înalte obiective spirituale tinde să „stimuleze” şi defectele eului, lucru care este de aşteptat. Defectele sunt inerente în structura eului şi nu ar trebui luate personal. Eul nu este adevăratul „sine”, ci a fost moştenit ca parte a faptului de a fi născut ca ființă umană. Deoarece eul provine în principal din

lumea animală, iar evoluția conştiinței traversează stagiile primitive ale evoluției omenirii, se poate spune că a căuta iluminarea înseamnă a recapitula istoria evoluției umane.

Căutarea Iluminării constituie un angajament major şi este de fapt cea mai grea dintre toate strădaniile umane. Poate fi în mod alternativ dificilă sau amuzantă, incitantă sau plicticoasă, solicitantă sau inspirată. Există irumperi majore precum şi obstacole exasperante, aparent imposibil de depăşit. Este de aşteptat ca acest tipar să fie asemănător. Eul opune rezistență şi se zbate pentru a supraviețui. Prin urmare, atunci când apar aceste dispoziții, ele ar trebui privite ca un semn de succes şi nu de eşec. În loc să încercăm sentimente de spaimă, confruntarea cu rezistența eului ar trebui luată ca un semn al realizării. Căutarea interioară ce caracterizează calea spirituală constituie o recapitulare a evoluției eului din timpurile preistorice până în prezent, cu mențiunea că, de data aceasta, există darul libertății de a alege diferit.

Până acum, ne-am ocupat de nivelurile mai înalte ale conştiinței, care calibrează peste valoarea 200, de structura intrinsecă a eului precum şi de mijloacele prin care pot fi depăşite poziționalitățile şi dezmembrate paradoxurile „contrariilor". Operând numai câteva modificări, aceleaşi principii pot fi aplicate nivelurilor conştiinței situate sub valoarea 200. Acestea tind să ia forma unor aspecte ascunse ale personalității şi pot ieşi la suprafață doar în anumite activități sau relații. Ele

sunt adesea considerate a fi defecte de caracter sau probleme emoționale. Unele pot fi persistente şi agravante, necesitând remedii specifice.

Mândria

Există un nivel normal şi salutar al mândriei, pe care ar fi mult mai corect să-l numim „respect de sine" sau „grijă față de propria persoană". Acesta se referă la alegerea alternativei optime, precum şi la satisfacțiile normale ce rezultă din realizări şi eforturi încununate de succes. Aceste forme ale unei imagini pozitive cu privire la propria persoană constituie rezultatul efortului şi, prin urmare, sunt potrivite, necauzând neapărat o inflamație a eului. Ele au fost meritate şi au o bază realistă.

Mândria, ca defect spiritual, se referă la acea mândrie care ia forma unei atitudini şi a unei poziționalități. Este vorba de o aroganță ce se poate aplica gândurilor, credințelor, opiniilor şi atitudinii generale de a fi mai bun decât alții. Aceasta este o supraevaluare a propriei valori şi este denumită de obicei egotism. Deoarece este nemeritată, nefiind bazată pe realizări, este fragilă.

Deoarece mândria este vulnerabilă, ea trebuie să fie constant apărată şi poate fi acompaniată de o atitudine de tip provocator. Slăbiciunea sa este, de obicei, recunoscută în zicala „Omul prea mândru va cădea în cele din urmă". Deoarece reprezintă o poziționalitate

celibară, apare vulnerabilitatea. Mândria este o inflație a eului şi, precum un balon, este uşor de înțepat. Linguşirea hrăneşte mândria deoarece mândria este o vanitate. Vanitatea este egocentrică prin faptul că este bazată, din punct de vedere psihologic, pe narcisism. Neajunsul său este acela că generează o scădere a capacității de a manifesta compasiune şi iubire față de ceilalți.

Mândria, în cel mai strict sens spiritual al ci, se referă la refuzul de a te preda lui Dumnezeu ca Sursă Supremă a existenței. Prin urmare, este o atitudine subtilă de competiție cu Dumnezeu pentru suveranitate.

În spatele vanității spirituale stă refuzul smereniei deoarece, în cazurile de egotism, smerenia este greşit înțeleasă ca supunere, inferioritate şi umilire. Oamenii cu adevărat umili sunt imuni la umilire. Falsa umilință se bazează pe aceeaşi neînțelegere. Adevărata umilință este fundamentată pe o evaluare precisă, fără a atribui însă valori sau merite. De exemplu, un om de ştiință cu adevărat riguros şi modest este conştient atât de punctele tari, cât şi de limitările metodei ştiințifice, inclusiv de cele ale logicii şi rațiunii. O persoană cu adevărat supusă poate obține satisfacții foarte mari din anumite realizări importante fără a încerca sentimente de mândrie şi poate, prin urmare, să îşi accepte meritele fără a-şi asuma poziția secretă a mândriei sau pseudo-umilinței.

Cele mai bune antidoturi pentru mândrie sunt recunoştința, satisfacția şi mulțumirea. Adevărata

umilință ne permite să spunem, fără mândrie, că faptele sunt doar fapte. Cineva poate fi modest, admițând în acelaşi timp că da, într-adevăr, este cel mai bun din domeniul său de activitate, cel puțin în momentul prezent. Acest lucru este posibil dacă nu este implicată o inflație a eului. Dacă egotismul este implicat, atunci persoana în cauză simte că trebuie să adopte o atitudine de pseudoumilință şi supunere. Societatea recunoaşte măreția, realizările majore sau statutul social fără a introduce în mod necesar mândria. Măreția acceptă în mod realist importanța unei poziții sau realizări, fără a fi inflamată de acestea. Pentru a face acest lucru, persoana în cauză separă adesea sinele personal de rolul, poziția sau de funcția sa. Personalitatea care îşi fundamentează mândria pe inflația narcisistă a eului, tinde să aibă o atitudine de „îndreptățire" ce nu a fost obținută prin intermediul realizărilor personale.

Îndreptățirea ca poziție emoțională/psihologică izvorăşte din egocentrismul infantil şi narcisist nerezolvat. Este „bebeluşul" ascuns în spatele sensibilității şi furiei emoționale proprii dezordinilor de personalitate, precum şi dictatorul egoist care îşi conduce la distrugere propria țară şi populație. De asemenea, atitudinea îndreptățită constituie declanşatorul violenței domestice şi al criminalității- Orice infractor obişnuit se simte îndreptățit să ia cu forța tot ce îşi doreşte cu prețul suferinței şi violării drepturilor altora.

Inflamarea eului prin acest sentiment de îndreptățire îl face să fie însuşi miezul răului din societate. Este izvorul crimei şi certurilor domestice. Este atitudinea secretă ce stă la baza „Dreptului Divin al Regilor”, manifestată prin cruzimea excesivă şi masacrele perpetuate De-a lungul veacurilor de cuceritorii militari şi dictatorii care au decimat populația lumii.

Egotismul este acompaniat de sensibilitatea la ofense, fapt care face ca subiectul să se simtă anulat, infirmat şi, prin urmare, nervos şi paranoic. Această volatilitate poate fi observată în „provocatorul”, bătăuşul şi militantul cronic, a cărui sensibilitate paranoică îl face să vadă „ofense” în toate situațiile sociale. Mulți asemenea oameni devin certăreți şi procesomani, solicitând repararea unor „greşeli” care, de fapt, nu sunt altceva decât distorsiuni ale percepției. Unii devin protestatari cronici şi pot fi văzuți la fiecare miting sau paradă de protest.

Sensibilitatea şi reacția exagerată la ofensele reale sau imaginare poate elibera o furie enormă, care este periculoasă şi foarte distructivă, cauzând chiar uciderea multor oameni, incendierea caselor şi pădurilor, împuşcarea angajaților sau uciderea partenerului de viață.

De asemenea, mândria generată de sentimentul de a fi „îndreptățit” produce tipica lipsă de remuşcare observată la criminali, precum şi comiterea unor adevărate genociduri, deoarece îndreptățirea este

acompaniată de convingerea „justificării”. Această atitudine este afişată adesea deschis în culturile găştilor de stradă, unde simplul fapt de a fi fost „disprețuit” poate să justifice chiar şi crima.

Faptul că „stima de sine scăzută” este cauza comportamentului antisocial a fost o iluzie favorită a poziționalităților sociologice, psihologice şi politice pentru decenii de-a rândul. Dimpotrivă însă, criminalii şi alți devianți au un respect de sine inflamat şi uneori impunător. Acest fapt clinic uşor de observat ajunge acum şi la conştienta publică, în urma relatărilor din mass-media (Sullivan, 2002).

În război, cuceritorii se simt justificați să violeze şi să-i jefuiască pe cei cuceriți, în vreme ce „resentimentele justificate” distrug zi de zi bucuria şi pacea persoanelor obişnuite. Aceeaşi poziționalitate egocentrică instigă la gelozie şi invidie, sentimente care sunt înnăscute în melodramele emoționale negative ale condiției umane. Astfel, acțiunile şi emoțiile negative subminează securitatea emoțională a multor oameni, care îşi petrec viața cultivându-şi necazurile, autocompătimirea şi fanteziile de răzbunare.

Egotismul conduce la aşteptări mari şi, prin urmare, persoana în cauză este încontinuu nemulțumită pentru faptul că nu este tratată „special”. Societatea reacționează negativ la vanitate şi la pretențiile excesive. Persoana „îndreptățită” poate fi răzbunătoare şi vicioasă precum şi excepțional de vanitoasă, competitivă, geloasă şi înclinată spre ură.

Atitudinea îndreptățită tinde să fie tenace, apărată rigid şi adesea incorectabilă prin orice mijloace cunoscute. Această atitudine este, în principal, psihotică, întrucât grandomania sa înnăscută este în mod esențial bazată pe o amăgire. Rezistența la orice formă de corecție explică motivul pentru care adevărații infractori sunt imuni la încarcerare, iar psihopatul este în mod caracteristic inapt să învețe din experiență.

Mândria este destrămată de inspirația devoțiunii, care abandonează lui Dumnezeu în mod voit vanitatea. Prin intermediul implicării spirituale, nici măcar stima de sine nu mai constituie o necesitate sau un concepi semnificativ. Atât mândria, cât şi ruşinea provin din judecățile auto-valorizatoare. În Realitate „meritul" nu este o răsplată. Totul este exact aşa cum este, fără a fi necesare explicații sau adjective. Pentru conştiința avansată, ceea ce crede sau gândeşte lumea nu are o semnificație sau o importanță reală.

Psihicul uman devine ataşat de calificarea şi ierarhizarea tuturor lucrurilor pe nişte scale sociale arbitrare ale dezirabilității, atracției sau valorii. Vieți întregi pot deveni dedicate urmăririi unor elemente mistice, exagerând valoarea diferențelor subtile şi căutându-le apoi pentru simbolurile lor sociale. Aceasta poate conduce la o nesfârşită căutare a statutului social, a posesiunilor, bogăției şi a simbolurilor distincției, precum şi la necesitatea de a „avea dreptate" în orice situație.

Cu toate acestea, şi aşa-numita mândrie spirituală este în căutarea unui statut, dar într-un sistem diferit de clasificare. Există o mândrie chiar şi în a fi un căutător spiritual care devine apoi „mai bun decât” materialiştii obişnuiți (vezi, de exemplu, paradoxul de a fi mândru de propria umilință). Această iluzie poate fi destrămată observând faptul că fiecare persoană lucrează în direcția atingerii perfecțiunii într-un anumit nivel de conştiință, în aşa fel încât să poată trece la următorul. Se spune că nu am încheiat socotelile cu această lume până când nu am atins excelența în acest plan. Prin urmare, Scala Calibrată a Conştiinței nu indică nicidecum ierarhizări de genul „mai bun decât” alții, ci doar comparații precum „diferit de” alții, ca o progresie evolutivă tranzitorie.

În mod paradoxal, chiar şi atitudinea de a avea o părere negativă despre mândrie, vanitate sau despre căutătorii statutului social şi al celor lumeşti constituie tot o formă a mândriei spirituale. Deşi mândria este o piedică în calea iluminării, atunci când este bazată pe împliniri reale, ca devine o motivație utilă pentru o mare parte a populației. Poate fi eliminată mai târziu, când nu mai este necesară, întrucât împlinirea interioară nu mai are nevoie de ca.

În clasicele tradiții spirituale orientale, termenii sanscriți de „tamas”, „rajas” şi „satva” sunt folosiți pentru clasificarea nivelurilor majore de influență în univers, incluzând aici şi psihicul uman. Nivelul tamas este caracterizat de lenevie, lipsă de dorință, lipsa

ambiției, neatenție, lipsa motivației, opoziție, rezistență, refuz, zgârcenie, negativitate, sărăcia minții şi spiritului, precum şi lipsa emoțiilor pozitive. Prin urmare, caracteristicile principale ale nivelului tamas sunt inerția, rezistența şi lipsa. Calea de a ieşi din tamas constă deseori în apariția dorinței, lăcomiei sau chiar a furiei şi, în final, a mândriei.

Rajas indică nivelul activității, acțiunii, realizării, câştigului şi împlinirii scopurilor. Următorul pas, „marele rajas", constituie nivelul maxim de funcționare, care, pe drumul progresului spiritual, este depăşit şi conduce în final spre satva, nivelul de linişte, pace şi satisfacție. La acest nivel, nimeni nu mai trebuie să demonstreze nimic, iar scopurile devin în mod progresiv mai degrabă spirituale şi interiorizate decât externe.

Cel aflat în tamas, nu are nici măcar un pulover sau, dacă îl are totuşi, acesta este murdar şi plin de găuri. În nivelul rajas, puloverul este nou, călcat şi curat. În rajas-ul superior, avem de-a face deja cu o colecție de pulovere de caşmir. În satva, putem purta din nou vechiul nostru pulover preferat, care deşi are aceleaşi găuri, este curat.

Unul dintre efectele nevăzute ale televiziunii este acela că induce dorința şi furia în aceia care au fost în tamas, tinzând să-i deplaseze în sus spre rajas prin dorința pentru posesie şi un stil de viață mai înalt. Astfel, fiecare nivel are propriul lui scop, propria utilitate şi valoare, iar atunci când este văzut în contextul de a fi

un stadiu al evoluției spirituale, poate fi observat din perspectiva compasiunii, fără tendința de a judeca.

Societatea învață în mod constant metode tot mai bune pentru a motiva oamenii care sunt blocați în tamas. Celor care trăiesc în starea disperării şi lipsei de speranță, le lipseşte energia şi au nevoie de o revitalizare printr-o infuzie de interes, prin educație şi prin învățarea unor stiluri mai eficiente de a face față situației.

Dorința

Dorința poate deveni obsesivă, iar atunci când este excesivă este numită lăcomie. Cu toate acestea, constituie o tendință importantă a aventurii umane şi motivează într-un grad considerabil întreaga economie. Dorința normală tinde să-şi urmeze cursul până când cele dorite sunt îndeplinite sau obținute. Originea primordială a dorinței rezidă în foamea organismului animal. Împlinirea generează un sentiment de completitudine, în aşa fel, încât psihicul este liber să se întoarcă spre interior şi să urmărească valori spirituale. În şi prin sine, dorința, precum mândria, nu trebuie să fie condamnată ca fiind ceva rău, pentru că este utilă, din punct de vedere social, dacă e canalizată spre activități benefice cum ar fi educația şi sănătatea. Lăcomia este condamnată, în primul rând, din cauza faptului că motivația sa este egoistă şi, prin urmare, tinde să-i exploateze pe ceilalți. Ea conduce spre dorința

de a-i controla pe alții şi, prin urmare, reprezintă un ataşament.

Dorința este alimentată de iluzia lipsei şi de faptul că sursa fericirii este în afara sinelui, trebuind, astfel, să fie urmărită sau obținută, în felul acesta, importanța obiectului dorinței este inflamată şi supraevaluată de propriul simbolism şi misticism. Dorința blochează plăcerea provenită din descoperirea sentimentului Sinelui. Atunci când dorința este împlinită, eul atribuie unui lucru exterior sentimentul de bucurie rezultat din achiziție. Cu toate acestea, în acest punct avem de-a face cu o iluzie inteligentă, deoarece adevărata sursă a plăcerii rezidă în faptul că blocajul de a experimenta bucuria Sinelui a fost eliminat temporar. Sursa bucuriei experimentate rezidă în radianța Sinelui, care străluceşte atunci când nu este obturată de vreun artefact al eului.

În cazul dependențelor, dorința este foarte puternică şi rezultă în obsesii şi tentații. De fapt, drogurile şi alcoolul calibrează la un nivel foarte jos, dar cu toate acestea sedează vibrațiile inferioare ale eului în aşa fel, încât poate fi experimentat sinele mai înalt. Drogurile sau alcoolul nu sunt capabile să creeze un asemenea sentiment superior, acesta constă în radianța Sinelui. Dar eul atribuie senzația de plăcere drogurilor în sine.

Bucuria calibrează de la nivelul 540 în sus; drogurile calibrează abia la nivelul 80 sau mai jos. Deci, cum ar putea o substanță care calibrează abia la nivelul 75 să „cauzeze” o experiență care se poate situa în

marjele superioare ale nivelului 500? Evident, răspunsul este că, pur şi simplu, nu poate. Prin analogie, am putea spune că drogurile împrăştie norii în aşa fel, încât soarele poate străluci. Eul naiv atribuie extazul, fericirea şi bucuria, drogurilor în sine. Dar, de fapt, lucrurile stau cu totul altfel. Dependentul este dependent de experiența bucuriei Sinelui şi- prin urmare, repetă ceea ce crede a fi singura cale de a avea acces la acea experiență. Chiar şi o singură experiență de acest gen este de neuitat. Tentația este față de bucuria sentimentului Sinelui şi nu față de drogul în sine.

Pentru aspirantul spiritual, dorința şi ataşamentul constituie obstacole în calea progresului şi, pe măsură ce apar, ceea ce simbolizează ele poate fi predat lui Dumnezeu. În acelaşi timp, şi poziționalitățile pe care le semnifică pot fi identificate şi abandonate la rândul lor, deoarece devin poveri progresive. În mod frecvent, într-o anumită fază a evoluției spirituale, este obişnuit ca aspiranții să-şi părăsească toate posesiunile. Mai târziu, posesiunile nu mai sunt văzute ca un obstacol sau un bun deoarece sensul de proprietate dispare, iar iluziile nu mai sunt proiectate asupra lor.

Pentru a descompune interminabilele succesiuni ale dorinței şi ale tentației, este util să le dezasamblezi printr-un exercițiu numit „şi apoi ce?”. Eu vreau (o slujbă mai bună. mai mulți bani, o maşină mai bună, diploma de facultate sau orice altceva) urmat de întrebarea „şi apoi ce?”. Se va descoperi că răspunsul la

această întrebare este întotdeauna credința finală că „apoi voi fi fericit”.

În viața obişnuită, împlinirea şi dorința aduc o uşurare temporară, dar, curând, dorința se deplasează doar spre un nou obiect. Succesul şi banii constituie cele mai frecvente scopuri iluzorii şi deseori devin o obsesie.

Este util să înțelegem faptul că, dacă cineva nu este fericit în circumstanțele prezente, există şanse foarte mari ca fericirea să fie iluzorie şi în continuare, chiar şi după ce condițiile se schimbă pentru a veni în întâmpinarea dorinței curente - cu alte cuvinte, dacă fericirea este iluzorie acum, ea va continua să fie astfel şi pe viitor, deoarece abilitatea de a localiza sursa fericirii nu a fost încă găsită.

Valoarea ascetismului este aceea că individul descoperă capacitatea de a fi mulțumit şi fericit cu un minimum esențial pentru supraviețuire. Există o mare fericire în realizarea faptului că, de fapt, nu avem nevoie de nimic pentru a fi fericiți, nici măcar de stimuli externi precum muzica, televiziunea, conversația sau prezența altor oameni sau activități. La un nivel mult mai avansat, învățăm că ne putem dispensa până şi de gânduri şi de activitatea mentală, fiind suficientă conştiența existenței. O bucurie şi mai mare survine atunci când sinele străluceşte ca Totalitate, una care depăşeşte orice lipsă sau dorință de altceva. Nu mai rămâne apoi nimic de dorit şi nici o sursă a dorinței,

deoarece Totalitatea este completă în identitatea sa ca „Sine” Infinit.

În viața obişnuită, dorința pentru succes şi statut social este considerată normală şi reprezintă calitatea activității nivelului rajas; prin urmare, este un semn al evoluției conştiinței dincolo de rezistența letargiei. Căutătorul spiritual observă că obstacolul nu constă

În activitatea sau poziția de succes, ci în mândria şi ataşamentul față de acestea. Putem depăşi aceste aspecte prin abandonarea şi dedicarea tuturor acțiunilor noastre lui Dumnezeu. Bucuria excelenței este recompensatoare, iar succesul este acompaniat mai degrabă de recunoştință decât de mândrie.

Odată cu evoluția ulterioară a conştiinței, dispare şi iluzia existenței unui „eu” personal în spatele performanței, iar activitatea este experimentată ca fiind autonomă şi lipsită de efort. Aceasta este o experiență comună, care apare şi în strădaniile din sport şi artă. Atletul sparge bariera lui „Nu pot” şi experimentează o stare în care aleargă fără efort. Balerinul dansează tară efort şi este inepuizabil. Muncitorul intră într-o mişcare fără efort, care depăşeşte epuizarea fizică. Orice activitate poale genera descoperiri bruşte ale sentimentului sinelui şi abnegației. Această stare este profund îmbucurătoare şi se poate transforma chiar în extaz. Realizarea faptului că autorul acțiunilor noastre este sinele (cu majusculă) şi nu sinele personal, constituie o bucurie transformativă.

Spontaneitatea vieții este o expresie a esențelor ce interacționează fără efort. Miracolul Creației este continuu, şi tot ceea ce înseamnă viață îl împărtăşeşte prin Divinitatea Sursei, pentru că nimic nu primeşte calitatea existenței decât prin intermediul poruncii Divine. Odată ce caracterul sacru al vieții este revelat, survine şi înțelegerea adecvată a exclamației „Gloria in Excelsis! Deo!”

Se poate observa că oricare dintre aşa numitele defecte sau obstacole spirituale pot f chiar o trambulină a transcendenței. Prin recontextualizare, ceea ce a fost negativ devine pozitiv, precum şi o cale pentru descoperirea lui Dumnezeu. Fiecare defect conține o comoară ascunsă şi toate presupusele defecte sunt de fapt nişte căi de acces.

Vinovăția

Aceasta este probabil cea mai fioroasă barieră în calea străduinției spirituale, cea care sperie cei mai mulți oameni de la îmbarcarea în călătoria spirituală. Oamenii declară că ezită să se uite în ei înşişi deoarece le este frică de lucrurile pe care le-ar putea descoperi. Vina constituie sursa fricii pe care o încearcă toți oamenii cu privire la Ziua Judecății, pentru că implică imaginile înfricoşătoare ale păcatului, iadului şi mâniei lui Dumnezeu. Neajunsul înfricoşător de a fi om este subsumat în forma păcatului/vinei/judecății/condamnării/pedepsei/morții

/iadului. Este mantaua care atârnă peste viața omului. Aceasta este trăită apoi sub amenințarea capcanelor care duc spre iad. Moartea este temută deoarece este considerată declanşatorul care poate deschide capcana în orice moment. Se spune că în ultimul moment, viața trece prin fața ochilor ca o recapitulare, precum Spiritul Crăciunului Trecut, al cărui deget fantomatic arată acuzator: „O, Spirit al durerii" spun oamenii, „nu ai milă? Am văzut destule. Auzim lanțurile. Care va fi soarta noastră?"

Astfel, o mare parte din frică este bazată pe vinovăție, deoarece inconştientul îşi proiectează în necunoscut imaginațiile legate de ceea ce el însuşi a condamnat. Judecățile din trecut devin proiectate asupra unui Dumnezeu înfricoşător, a cănii răzbunare mânioasă este prea puternică şi teribilă pentru a ne gândi măcar la ea. Acestea sunt fundamentele fricii de moarte, care este văzută ca o justiție ultimă şi îndreptățită a lui Dumnezeu. Dar nici măcar moartea nu este de ajuns pentru zeitatea mânioasă, care poate decide să arunce sufletul în iad, pentru totdeauna.

Ca o consecință a acestui scenariu înfricoşător, oamenii speriați recurg la negare şi iau în derâdere orice realitate spirituală. Ei pretind că nu există Dumnezeu, nici suflet şi nici viață după moarte, sperând, astfel, că acest scenariu teribil poate fi eludat recurgând la uitare. „După moarte nu mai este nimic" - iată visul lor de a se salva, în sfârşit, de responsabilitatea spirituală. Îşi țin degetele încrucişate şi țin uşa bine închisă pentru „toate

aceste chestiuni imaginare". Prietenii le respectă dorința şi le urează noroc.

Toată lumea (exceptând psihopații) este familiară cu formele variate ale vinei, cum ar fi ruşinea, regretul, auto-acuzarea, auto- condamnarea, stima de sine redusă, ura de sine, precum şi remuşcarea. O persoană religioasă are la dispoziție o serie de mijloace tradiționale menite uşurării sentimentelor de vinovăție; confesiunea, pocăința, dezlegarea de păcate, rugăciunea şi decizia de a face mai bine pe viitor.

Vinovăția este fundamentată pe trei pozitionalități majore. Acestea se impun a fi înțelese înainte să abordăm mai pe larg întregul subiect al vinovăției. (1) Ca orice aspect al eului, vinovăția este bazată pe o poziționalitate care creează o dualitate perceptuală a contrariilor. (2) Ceea ce este ipotetic este considerat a fi real. (3) Actorul acțiunii este considerat a fi real.

Afirmația tipică a vinovăției este următoarea: „Eu (eroare nr.3) nu ar fi trebuit să fac asta (eroare nr.2); prin urmare, sunt o persoană rea (eroare nr.l)". Idealurile ipotetice sunt considerate realiste, dar, de fapt, persoana în cauză a făcut ceea ce în momentul respectiv părea a fi posibil sau rezonabil în contextul timpului, luând în considerare punctele tari şi slăbiciunile care erau operative pe atunci.

Definiția pe care o dă cineva sinelui, ca „mine" sau „eu" nu este fixă, ci variabilă. Deoarece este variabilă, contextul acțiunii are şi el o influență variabilă. Dacă sinele gândeşte „sunt disperat", el face o serie de lucruri

pe care, însă, nu le-ar face dacă ar gândi „sunt în siguranță”. Sinele idealizat nu este acelaşi sine care acționează pe câmpul vieții. Eul/sinele fluctuează de la moment la moment. Într-un moment este blând, iar în altul nervos; într-un moment este egoist şi în altul generos. Acțiunile sinelui sunt iluzorii, după cum şi sinele din momentul prezent este, de asemenea, iluzoriu.

Deciziile provin din interacțiunea unei multitudini de factori. Prin urmare, acțiunea este determinată de o interacțiune complexă de programe, atât conştiente, cât şi inconştiente, care includ, de asemenea, efectul nevăzut al câmpului dominant al conştiinței la care individul în cauză este expus în acel moment.

Aceşti factori sunt cuprinşi în ceea ce este numit „etică situațională”. Aceasta constituie o înțelegere mult mai avansată decât moralitatea şi judecata literală în alb-negru, deoarece include mai degrabă contextul decât conținutul. Chiar şi tribunalele iau în considerare circumstanțele atenuante (deci contextul) atunci când evaluează un caz, şi în unele situații, circumstanțele atenuante suni atât de puternice, încât întrec chiar şi responsabilitatea legală. Fiecare act reflectă expresia conştiinței umane pe parcursul întregii sale evoluții, în contextul total al universului. Acest fapt este surprins de afirmația: „Părea o idee bună în acel moment”.

Eul reprezintă un set de programe în cadrul cărora rațiunea operează prin serii de algoritmuri complexe şi multistratificate, în interiorul cărora gândirea urmează

anumite încrengături decizionale care sunt cântărite în mod diferit, în funcție de experiențele trecute, de îndoctrinare şi de forțe sociale. Prin urmare, nu este o condiție auto-creată. Înclinația instinctuală este ataşată programelor, cauzând astfel apariția şi acțiunea unor procese fiziologice. Intelectul poate fi deficient din punct de vedere genetic, după cum poate fi ocolit cu uşurință de emoțiile puternice, care provin din straturile primitive mai adânci ale creierului. De asemenea, acțiunea este influențată de faza vieții individului în cauză, precum şi de o serie de forțe karmice nevăzute.

Este benefic să examinăm motivele care conduc la acțiuni regretabile. De obicei este vorba de frică, cum ar fi cea de pierdere, frica de a fi controlat sau dominat, teama de lipsă sau ratare, precum şi cea resimțită față de pierderea statutului social. În plus, mai sunt impulsivitatea şi lipsa de informație suficientă în baza căreia să acționezi, precum şi incapacitatea de a face diferența între adevăr şi falsitate. Toate acestea sunt subsumate sub termenul general de „slăbiciune umană". Dintr-o perspectivă ipotetică şi morală, nu trebuie să ne predăm în fața „slăbiciunii". Dar cine este cel ce trebuie acuzai pentru faptul că evoluția conştiinței nu a condus la o rezolvare benefică a problemelor, la un creier mai sănătos sau la gene benefice? Am putea blama rinencefalul, acel vechi creier animal, care se dovedeşte rapace din dorința de a supraviețui. Am putea blama părinții sau societatea. Am putea blama condiționarea pavloviană a mass-mediei. Am putea

blama ADN-ul şi „gama” genelor umane, din cauza căreia unii oameni sunt născuți literalmente chiar fără capacitatea de a avea conştiință şi care se simt îndreptățiți să facă sau să obțină absolut orice îşi doresc. În mod cert, testosteronul poate fi blamat pentru o mulțime de greşeli în viață (este un fapt dovedit clinic că bărbații castrați trăiesc cu 9 ani mai mult decât cei normali). Am putea blama mass-media, pentru că a corupt moralitatea şi a dat o fascinație aparte răului.

Dar pe cine ar trebui să blamăm în acest caleidoscop al factorilor interacționali? Cine ar trebui să poarte haina de sac şi să-şi bată pieptul? Atunci când fiecare act este dezasamblat. Se va descoperi că nu avea nici o cauză determinantă, iar „cel” care a îndeplinit actul, nici măcar nu mai există. Dar mintea spune: oare nu reprezintă toate acestea o încercare de a justifica vina? Există credința că suferința şi remuşcarea vor face oamenii mai buni.

Putem vedea (privind complexitatea inerentă chiar şi a celei mai simple acțiuni) că doar omniscienta lui Dumnezeu ar fi capabilă să judece - iată cum răsare dictonul spiritual „Nu Judeca”. Cea care conduce cui să creadă că este capabil să judece pe alții (sau pe sine) este vanitatea.

Nu există nici o indicație, din nici o sursă a adevărului superior, că Dumnezeu ar fi influențat de vinovăție. Marii înțelepți ai istorici nu vorbesc de vină, ci se referă la „păcat”, pe care-l consideră o consecință a ignoranței. Ei ne învață că anumite acțiuni generează

tranziția sufletului către sfere neplăcute, în vreme ce virtutea conduce spre sfere mai înalte după moartea fizică. Ei doar fac aceste afirmații; ele nu sunt deloc încercări de amenințare, intimidare sau de înfricoşare.

Erorile trecute trebuie privite cu compasiune şi responsabilitate, deoarece aceste atitudini constituie singura cale de a le corecta. Trebuie să clarificăm intenția actului în momentul săvârşirii lui, precum şi diferența dintre vină şi regret. Adesea, regretul este mai potrivit pentru acțiunile din trecut ce nu s-au finalizat în mod favorabil. Adevărata vină se aplică intenției. În timp ce regretul se referă la urmările sau rezultatele nefavorabile.

Poate fi uşor observat faptul că, adesea, mintea nu este rațională sau de nădejde, după cum nu are nici faptele necesare pentru a justifica vreo acțiune. Sare la concluzii tară a investiga mai întâi situația. În plus, presiunile circumstanțiale sunt operative, iar mintea este subiectul unor episoade frecvente de „micro nebunie", pe parcursul cărora devine chiar foarte irațională. Acesta este un fapt observat în mod obişnuit. Oamenii spun adesea:

Trebuie să fi fost nebun în acele clipe". Deşi mintea va înceta să-şi urineze opțiunile „nebuneşti", nu se poate conta pe faptul că o va face la modul absolut. Acesta este unul dintre motivele pentru care, în lumea afacerilor, este uzitată practica existenței a două semnături pe cecurile cu sume mari.

Din punct de vedere experimental, vinovăția constituie o „realitate” operațională până în momentul în care temeliile eului sunt înlăturate. Căutătorii spirituali sunt înclinați câteodată să privească înapoi cu un ochi critic la acțiunile lor din trecut, prin prisma noii poziții spirituale pe care au descoperit-o. Orice examinare de sine ar trebui făcută cu compasiune. Erorile trecute au provenit dintr-un context diferit. Cea mai bună rezolvare a vinovăției constă în rededicarea propriei persoane lui Dumnezeu şi aproapelui, precum şi în iertarea atât a propriei persoane, cât şi a celorlalți.

Suferința nu constituie un dar făcut lui Dumnezeu, după cum un nor de ploaie nu este un dar pentru cer. Vina poate deveni o auto-indulgență. Ea consumă o energie care ar fi mai bine să fie folosită în folosul aproapelui. Este necesar să fii iertător cu tine, dar şi cu alții, pentru că altminteri eul ar deveni consolidat prin auto-condamnare. Ura de sine trebuie să fie abandonată lui Dumnezeu deoarece nu este decât o centrare egocentrică şi narcisistă asupra propriei persoane. Este o agățare de un trecut, în care Realitatea nu poate fi descoperită.

Mânia

Mânia începe în copilărie şi provine din frustrarea narcisistă a dorințelor. Bazele ei primordiale sunt văzute în lumea animală, unde sunt înnăscute lupta şi cearta pentru hrană, pentru teritoriu şi parteneri. În viața mai

sofisticată a adultului, această mânie devine elaborată şi aplicată la probleme sau poziționalități sociale, precum corect versus greşit, vinovăție versus inocență sau aşteptări înşelate.

Mânia apare atunci când percepția semnalizează o amenințare față de cu, care regresează apoi într-un răspuns animalic. În copil, mânia poate fi direcționată spre figura adultului, care e văzut drept cel care îi frustrează dorințele. Deşi originea mâniei este intrapsihică, ea este proiectată de regulă în exterior sau este menită să-i intimideze şi să-i controleze pe alții.

Prin intermediul unei deplasări a focalizării dinspre participantul subiectiv spre observator, putem vedea accentul narcisist pus pe aşteptări ca pe o poziționalitate a eului, ceea ce-l face pe individul în cauză să fie o persoană predispusă la furie. Persoana mânioasă se simte în mod secret îndreptățită să-şi îndeplinească dorințele şi voințele, având aşteptări imposibil de realizat în viață. De asemenea, mânia poate fi o atitudine şi o poziționalitate vulnerabilă a eului, care conduce foarte uşor la agresiune.

Antidotul esențial al mâniei este umilința, care constituie o contra-pondere a egotismului care o hrăneşte. Nu persoana mânioasă e cea care se revoltă în fața nedreptății vieții, ci copilul din aceasta. De fapt, este vorba despre percepția copilului irascibil şi răsfățat. Cel care înmagazinează credința că meritățm absolut tot ceea ce ne dorim este narcisismul, pentru că miezul narcisist al eului este preocupat doar de propria

importanță exagerată. Atunci când copilul mic își dă scama că universul este indiferent la dorințele eului, intră sub imperiul unei crize de furie care se transpune în modelele conflictului interpersonal. Mânia devine apoi o încercare inutilă de a-i controla pe ceilalți, care sunt văzuți drept obiecte ce pot fi manipulate sau blamate.

Cea mai bună apărare împotriva dezvoltării mâniei rezidă în a- i vedea pe alții ca egali, în diminuarea aşteptărilor şi, prin intermediul umilinței, în abandonarea împlinirii dorințelor lui Dumnezeu. Prin intermediul unei detaşări progresive, precum şi prin abandonarea pretențiilor şi aşteptărilor eului, mânia se reduce simțitor.

Aşa-numita mânie şi indignare îndreptățită constituie o exagerare moralistă a poziționalităților şi a aşteptărilor. Prin ură, mânia se fixează asupra unui inamic extern, care este, de fapt, o proiecție a propriilor tendințe de ură ale eului, puse în forma unor reprezentări simbolice. „A urî păcatul" înseamnă tot ură şi, deoarece este tot ură, nu este un act superior din punct de vedere moral. „A urî păcatul" creează absurditatea condamnării unei erori printr-o altă eroare. Cu excepția demagogici, nu există nici un câştig în scuturarea pumnului plin de mânie şi indignare în direcția păcătoşilor.

Una dintre sursele majore ale erorii spirituale rezidă în amestecarea diverselor sfere, ca şi cum s-ar găsi pe acelaşi plan şi nivel de realitate. Balena nu se bate cu tigrul; ele există în lumi diferite. Conceptul unui

Dumnezeu care se luptă cu forțele râului constituie o imposibilitate şi este creat de fanteziile dominate de frică. În Realitate, nu există nici o amenințare posibilă la adresa lui Dumnezeu, a raiului sau a purității Realității Absolute. Realul există şi irealul nu, iar Realul nu este amenințat de ireal.

Singurul loc unde ar putea fi posibile o întâlnire sau o interacțiune între forțele binelui şi răului sunt sferele astrale joase sau imaginația oamenilor. Precum un film, imaginația umană tratează imposibilitățile drept realități şi le conferă interacțiune grafică (ca într-un film precum „Războiul lumilor").

Este util să ne reamintim faptul că mintea este total incapabilă să diferențieze adevărul de falsitate - iar în ceea ce priveşte mintea primitivă, aceasta este cu atât mai puțin capabilă de acest lucru. Mitul, fabula sau epicul satisfac necesitatea de a exprima anumite temeri şi speranțe umane în legătură cu destinul. Ele sunt poetice, dar nu factuale, nici nu reflectă o realitate spirituală, şi cu atât mai puțin adevărul absolut. Irealul nu trebuie să fie denunțat, pentru că numai ceea ce are existență poate fi denunțat. Irealul trebuie să fie doar „decăzut din drepturile cetățeneşti" de către Adevăr.

Cartea Revelațiilor/Apocalipsa (care calibrează la nivelul 70) a fost exploatată de demagogii religioşi secole de-a rândul. Autorul ei, Ioan, calibrează la nivelul 70. Naivitatea credulă a populației este un pământ fertil pentru manipulare şi intimidare. De-a lungul secolelor (şi chiar în prezent), numeroşi mediumi şi profeți au

adus la suprafață întreaga dramă a sferelor astrale inferioare. În mod repetat, naivii se pregătesc pentru „timpurile din urmă”. Diferite culte religioase şi secte se îndrăgostesc de legenda apocaliptică care răsare iar şi iar, surclasând şi capturând imaginația celor impresionabili. Întreaga legendă este bazată pe vina colectivă a oamenilor, pe temeri şi ignoranțe spirituale, la care se adaugă desigur speranța izvorâtă din mândria de a fi între puținii „aleşi”.

Falsitatea este bazată pe forță şi frică; adevărul este fundamentat pe putere. Falsitatea este temută deoarece se bazează pe iluzie. Adevărul este dincolo de frică şi atac. Falsitatea câştigă influență doar prin supunere, pentru că nu are putere intrinsecă. Teribila vreme din urmă se referă la sferele astrale inferioare, unde iluziile false sunt creditate cu validitate.

Frica

„Ajutoarele” fundamentale ale eului sunt: mândria (ignoranța), dorința (propagarea continuității sale) şi frica (de moarte). Dintre acestea, primordială este frica, deoarece vulnerabilitatea eului constă în faptul că realitatea sa este iluzorie şi, prin urmare, obiect al dispariției.

Cea mai importantă frică resimțită la nivel conştient este cea față de supraviețuirea fizică, deoarece se crede că trupul este realitatea primară a vieții. De asemenea, corpul constituie dovada faptului de a fi separat, unic şi

individual; prin urmare, mintea devine instrumentul care serveşte în primul rând supraviețuirii fizice, precum şi confortului, statusului şi securității personale. Prin urmare, schemele şi eforturile de a asigura supraviețuirea sau succesul consumă energia şi timpul majorității oamenilor. Eul se identifică cu toate aceste elaborări, iar temerile şi atitudinile defensive devin nenumărate şi interminabile.

Investițiile eului iau forma mândriei şi identificării cu sistemele de credință; prin urmare, trebuie şi acestea apărate. Acest fapt rezultă într-o hiperalertă în fața posibilelor pericole, asemănătoare cu cea resimțită de animalele din sălbăticie. Tot ceea ce este valorizat trebuie să fie apărat; prin urmare pericolul pândeşte peste tot. Eul este tot timpul atent, la orice ofensă, reproş sau încălcare a terenului său. Mintea este paranoică, iar paranoia colectivă poate domina țări întregi, cum a fost cazul Rusiei în timpul lungului Război Rece.

Datorită investițiilor eului, se propagă continuu nenumărate şi nesfârşite poziționalități, false identificări şi temeri. Ele scad în intensitate doar atunci când identificarea „sinelui" cu poziționalitățile încetează, iar temerile legate de supraviețuirea fizică se diminuează ca rezultat al abandonării totale a vieții şi supraviețuirii lui Dumnezeu.

Nesfârşitele temeri de zi cu zi sunt subsumate unor condiții obişnuite ale omului, numite griji şi anxietate. Acest fapt este atât de prevalent, încât este acceptat ca

parte din ideea de a fi „normal”. Numeroase activități sunt motivate de dorința de a scăpa de frică. Mai mult chiar, majoritatea activităților din viața noastră devin motivate la nivel inconştient de frică, Iisus Christos spunea că frica constituia negativitatea ultimă care trebuia abandonată.

Acum 2.500 de ani, Buddha a enumerat temerile fundamentale ca fiind acelea de „îmbolnăvire, sărăcie, îmbătrânire şi moarte”. Astfel, toate sunt sentimente ale fricii de pierdere, care încep să coloreze toate activitățile umane: pierderea privilegiului, poziției, titlului, reputației, relațiilor, şansei, tinereții, posesiunilor, influenței, puterii, iubirii, banilor, îndemânării, atracției sexuale, statusului, confortului, oportunității, facultăților mintale şi multe altele.

Tendința generală a fricii presupune pierderea unor bunuri. La rândul său, acest lucru înseamnă pierderea plăcerii, satisfacției sau a mijloacelor de supraviețuire. Încrederea în sine constituie apărarea normală împotriva multiplelor temeri, iar această capacitate este sporită de lecțiile adesea dureroase pe care ni le dă viața pe parcursul desfăşurării evenimentelor sale.

Elementul comun al celor mai multe temeri este acela că sunt fundamentate pe iluzia că fericirea este dependentă de elemente externe, fiind, prin urmare, vulnerabilă. Depăşirea iluziei vulnerabilității aduce o mare uşurare, precum şi corectarea faptului de a fi condus de frică. În acest fel, viața devine mai bună şi

mai plină de satisfacții, fiind acompaniată de o atitudine încrezătoare, în loc de una defensivă şi paranoică.

Încetarea fricii constituie rezultatul înțelegerii faptului că sursa fericirii şi bucuriei se găseşte în interior. Ea provine din recunoaşterea faptului că sursa fericirii rezidă în bucuria propriei existențe, care este continuă şi nu depinde de elemente externe. Această înțelegere rezultă din abandonarea aşteptărilor şi pretențiilor față de propria persoană, față de lume şi față de ceilalți. Gândul că „pot fi fericit doar dacă câştig sau obțin ceea ce îmi doresc" constituie o garanție a fricii, anxietății şi nefericirii.

Temerile sunt eliminate de acceptarea plină de grație a calităților inerente condiției umane. Acest lucru conduce la conştiența faptului că disconfortul, fie şi al unui singur om, este împărtăşit de toți ceilalți. Această înțelegere generează o compasiune vindecătoare față de tot ceea ce este viu. A deveni iubitor este un fapt care pune capăt fricii de pierdere a iubirii, pentru că iubirea se înconjoară de iubire oriunde merge.

Frica pentru supraviețuire este eliminată de înțelegerea faptului că supraviețuirea noastră este deja determinată şi garantată atât de Sine, cât şi de moştenirea karmică. Momentul exact al morții a fost setat deja de la naştere (această aserțiune se dovedeşte a fi „adevărată" în conformitate cu testarea kinesiologică). Înțelegeți, totodată, faptul că în univers nu sunt posibile nici un fel de „accidente".

De asemenea, se poate face un exercițiu numit „principiul certitudinii de pe patul de moarte”: proiectați-vă înainte în timp, până la scena decesului inevitabil, luând în considerare faptul că, pentru a ajunge la sfârşit, trebuie să fi parcurs durata a ceea ce a fost necesar pentru a ajunge aici. Orice teamă este eliminată în totalitate prin realizarea Sinelui, pentru că în această stare se găseşte cunoaşterea absolută a imortalității - şi anume că Realitatea noastră nu este nici măcar obiectul naşterii sau al morții, şi cu atât mai puțin al vicisitudinilor.

Un fapt profund care elimină frica pentru supraviețuire rezidă în înțelegerea că supraviețuirea noastră este menținută, de fapt, de la moment la moment de către Sine, care este infinit de puternic. Eul/mintea/sinele face tot ceea ce trebuie pentru a supraviețui deoarece se află sub „supervizarea” şi „controlul” Prezenței lui Dumnezeu din interior. Eul îşi însuşeşte meritele pentru activitățile şi ideile menite susținerii vieții fără să realizeze că este direcționat să facă astfel de influența puternică a Sinelui Divinității, câmpul atotoputemic şi contextul vieții.

Viața este susținută de către Sursa vieții înseşi care este permanent prezentă. Motivul pentru care luăm vitamine este că principiul şi calitatea Sinelui accentuează atracția față de ceea ce aduce prinos vieții. Atunci când durata prescrisă a vieții se sfârşeşte, sinele va susține existența vieții Spiritului şi nu viața corpului.

Viața însăşi nu face obiceiul încetării, ci doar al schimbării de formă. Sursa şi esența vieții este Dumnezeu, care nu dispare niciodată. Nimeni nu poate să-şi piardă sursa. Moartea constituie sfârşitul unui capitol dintr-o serie de poveşti care încetează în final doar atunci când autorul (cui) se abandonează sursei sale.

Sinele este precum o bunică interioară, care are grijă de un copil aşa încât acesta să nu uite să-şi ia o pelerină de ploaie sau să trimită cecul pentru chirie. Dumnezeu nu este amenințător, ci iubitor. Toate fricile apar din imaginație.

La o examinare mai atentă, se va descoperi că, în fond, majoritatea activităților vieții sunt legate de asigurarea supraviețuirii fizice prin intermediul unor tehnici sofisticate, cum ar fi educația, sănătatea, succesul, posesiunile, casele, maşinile şi statutul social. Totalitatea acestor eforturi devine o sursă constantă de anxietate.

Oamenii care au avut experiențe de moarte clinică sau decorporalizare îşi amintesc de surpriza pe care le-a provocat-o sentimentul profund de libertate şi pace care însoțeşte pierderea anxietății de a avea un corp fizic. Aceeaşi eliberare de anxietatea supraviețuirii apare atunci când nivelul conştiinței ajunge la 600. La acel nivel, identificarea sinelui cu corpul încetează, iar corpul este observat cum devine complet autonom.

Frica de a fi înfrânt se leagă de identificarea eului cu poziționalitățile şi materialitatea. Atunci când acestea au

fost depăşite, cui se confruntă cu moartea iluziei conform căreia presupusa lui realitate constituie sursa existenței sale. Singura moarte reală - şi care este posibil să fie experimentală - constă în abandonarea iluziei că suntem autorii propriei existențe. Această iluzie este predată unui Dumnezeu cu adevărat necunoscut din punct de vedere experiențial şi care nici nu poate fi cunoscut până când nu apare acel eveniment final.

Eul se teme de pierderea existenței conştiente, iar abandonarea sa finală înseamnă confruntarea cu „marca necunoscută". Prin urmare, ultimul pas necesită mult curaj, credință şi convingere în adevărul marilor învățători. Apoi, esența eului este eliminată de către Grația Divină, iar revelația care survine şterge ultimile vestigii ale fricii, deoarece sursa acesteia a fost îndepărtată.

Durerea

Pierderea a ceea ce este valorizat datorită ataşamentului identificării generează un răspuns unic, dureros şi emoțional, care apare pentru prima dată în evoluția conştiinței la nivelul animalelor mai mari. Câinele, pisica, haita de lupi şi familia elefanților - cu toții jelesc pierderea perechii sau unui membru al grupului. Această vulnerabilitate este mult mai puternică la copii, pentru care pierderea mamei este crucială şi amenință chiar viața.

Pierderea generează reacții psihologice şi schimbări în neurotransmisiile cerebrale. Apare o descreştere a nivelului de serotonină din creier, precum şi o depresie a sistemului imuni tar. În plus, survine şi o diminuare a energiei fizice, o pierdere a apetitului, precum şi schimbări ale tiparelor de somn. Durerea este, în primul rând, emoțională/mentală, iar atunci când este puternică, induce gânduri de sinucidere. Este ca şi cum cineva a pierdut o parte irecuperabilă a sinelui şi o sursă de fericire de neînlocuit. Durerea poate să se accentueze către o depresie severă, care imobilizează şi devine amenințătoare pentru viață, necesitând tratament specializat.

Mintea se agață de gânduri, amintiri şi imagini ale persoanei, obiectului sau condiției pierdute. Fundamentul durerii şi pierderii este ataşamentul, care poate include orice este valorizat, cum ar fi statutul social, poziția, tinerețea, titlul, bunurile, apartenența la un grup sau chiar detalii ale configurației corpului sau ale aparenței fizice.

În cazul devotatului spiritual, consolarea pentru pierderea suferită constă în realizarea faptului că pierderea reprezintă o oportunitate pentru o libertate mai mare. Un ataşament constituie o modalitate de alimentare a eului. Cu toate că, la început, eliberarea pare a fi un stres emoțional, mai târziu survine înțelegerea faptului că ataşamentul ar fi trebuit predat lui Dumnezeu în timp util, ca parte a procesului de abandonare a iluziei că sursa fericirii este externă.

Adevărata sursă a fericirii şi a bucuriei este sinele şi nu identificările cu eul/sinele. La o examinare mai atentă, se va descoperi faptul că împlinirea dorințelor reprimă sentimentul dureros de lipsă pe care o încearcă cui şi, în liniştea care survine, este experimentată fericirea Sinelui şi nicidecum achiziția eului. Sursa plăcerii nu provine din lucrul, acțiunea sau evenimentul în sine, ci din faptul că, liniştind sentimentele de neputință ale eului, poate fi simțită prezența Sinelui.

Acesta este mecanismul din spatele tuturor câştigurilor eului - dorința dureroasă sau cererea eului este redusă la tăcere şi astfel, sinele interior este experimentat în mod plăcut. Eroarea minții este aceea că atribuie sursa sentimentelor de fericire unui eveniment exterior, în loc să înțeleagă că aceasta este interioară.

Astfel, durerea pierderii nu este datorată pierderii persoanei sau obiectului, ci provine chiar din ataşament. Ataşamentul este o investiție de energic emoțională. La timpul cuvenit, se reinvesteşte fie într-un alt obiect fie, în cazul optim, în devotamentul față de Dumnezeu.

Ruşinea

Persoanele „normale” se tem să fie ostracizate sau respinse de societate sau de familie. Conştiința unei persoane intacte, din punct de vedere psihologic, devine interiorizată prin standardele parentale şi sociale de

comportament. Acest lucru este extins asupra judecătorului interior (care decide propria valoare şi capacitate de a fi iubit) şi proiectată din nou asupra lui Dumnezeu, văzut în calitate de Judecător Absolut.

Sentimentul sinelui se restrânge în fața dezaprobării şi se extinde odată cu aprobarea. Ruşinea poate fi experimentată ca amărăciune sau jenă, având astfel o bază socială mai largă decât vinovăția, care tinde să fie mai localizată sau intrapsihică. Ruşinea generează un respect de sine scăzut, iar cui caută să se ascundă sau să-i evite pe alții. Ruşinea poate avea origine socială, implicând o serie de caracteristici generale, cum ar fi vârsta, sexul, culoarea, originea etnică, circumstanțele economice, clasa, inteligența, înfățişarea fizică, culoarea părului, statura, afilierea religioasă etc. Poate fi un sentiment foarte dureros pentru un tânăr care se simte ruşinat de greutatea corpului său sau de trăsăturile faciale ori corporale. În unele cazuri, gradul fixației atinge proporții patologice.

Pentru a demonta ruşinea, este util să fie înțeles faptul că este bazată pe mândrie. Pierderea statutului social este dureroasă în măsura în care eul se bazează pe mândrie ca suport al respectului de sine. Dacă nu este prezentă mândria narcisistă, o greşeală sau un feedback negativ sunt experimentate doar în forma regretului, fiind atribuite fragilității şi imperfecțiunii umane. Greşelile îl ajută pe om să dobândească smerenia.

Pierderea a ceea ce a fost prețuit poate genera remuşcare, părere de rău, tristețe şi singurătate. Pierderea izvorăşte din ataşament precum şi din iluzia că obiectul, persoana sau statutul social constituie o sursă exterioară a fericirii.

Una dintre sursele regretului şi pierderii rezidă în aşteptările nerealiste față de alții, dar şi față de propria persoană. În lumea formelor, nimic nu este permanent. În cele din urmă, totul trebuie abandonat voinței lui Dumnezeu. Pentru a reuşi în această predare, este necesar să înțelegem că voința lui Dumnezeu nu este personalizată, ci constituie cu adevărat modelul karmic al întregului univers. A te preda voinței lui Dumnezeu înseamnă a te preda adevărului că nimic în afara Realității ultime nu este permanent. Tot ceea ce se naşte ca formă este sortit dispariției. O pierdere este o oportunitate de a ne elibera de un ataşament.

Pierderea reprezintă o agățare de trecut şi o substituire a conştientei Realității cu amintirile. În nici un moment dat. nu există nici pierdere, nici câştig, ambele izvorând din inventarea unei poveşti despre viața noastră.

Apatia

Pe măsură ce negarea realității Iubirii lui Dumnezeu ca adevăr absolut înaintează, ea se transformă într-o lipsă a speranței şi, în final, în demoralizarea tipică apatici. Dacă eul constituie focalizarea primară a

identificării cu „şinele”, atunci eşecurile sale vor genera sentimente de inutilitate, lipsă a propriei valori şi eşec.

Ura de sine scoate la iveală gânduri sau acte de auto-distrugere şi sinucidere. Evadarea poate fi căutată în droguri, alcool sau psihoză halucinogenă şi paranoia. Disperarea slăbeşte rezistența la entitățile negative care sunt atrase de prada vulnerabilă, sugerând astfel crima sau violența. Prin faptul de a fi posedat de către entități astrale inferioare, individul în cauză poate comite crime groteşti, cum ar fi omorurile în serie (în mod caracteristic sălbatice şi oribile). Criminalii în serie care ucid copii calibrează între nivelul 7 şi 35.

Cele mai joase niveluri ale conştiinței (tamas) sunt exprimate în mod colectiv în societate în forma mizeriei, crimei, sărăciei, indiferenței, trândăvelii, grosolăniei, abuzului, morții timpurii, naşterii premature, mortalității infantile, beției, limbajului grosier, ostilității deschise, sfidării; lipsei educației; profanării frumosului, păcii şi Naturii; precum şi disprețului față de sacralitatea vieții. Cruzimea este năvalnică, iar urâțenia este sărbătorită prin grosolănia cântecelor, profanării şi sacrilegiului.

Responsabilitatea este respinsă şi înlocuită de blamare. Există accidente, violuri, împuşcături, înecuri, accidente de maşină, sinucideri, furturi, spargeri, droguri, arme şi lupte.

Despre toate cele de mai sus spunem „ce oribil”, „aşchia nu sare departe de trunchi”, „dacă dormi cu câinii, iei purici”, etc. Astfel, în inconştient se află o

conştiență subtilă a faptului că există un câmp de atracție central pentru acestea, precum şi pentru orice alt nivel al conştiinței. Pentru că aceste energii nu prevalează doar în câteva cartiere, ci chiar în întregi regiuni geografice şi subcontinente. Adevăratul criminal este recidivist, în general, majoritatea infractorilor gravitează înapoi spre închisoare, ca şi cum ar fi atraşi şi s-ar simți acasă în preajma grosolăniei şi violenței. Calitatea oribilă a vieții din faimoasa colonie penitenciară din Guyana Franceză a fost creată de către localnici (adică de prizonierii înşişi), şi nu de către autorități.

Este interesant că sociologia a descoperit, de curând, natura acestui câmp de atracție şi l-a etichetat drept „principiul ferestrelor sparte". Dacă într-un cartier nu sunt corectate semnele timpurii ale declinului, acestea atrag alte abuzuri, daune şi neglijențe, iar rata declinului se accelerează, ca şi cum ar exista o atracție magnetică față de tot ceea ce este negativ. Începe cu graffiti şi se agravează în lupte de stradă, droguri, împuşcături şi incendieri (vezi, de exemplu, situația din New York, partea de Sud a Bronxului şi Brownsville în Brooklyn, respectiv Londra, East End, etc). Astfel, câmpurile de atracție ale nivelurilor de conştiință acționează ca şi cum ar avea un atractor magnetic față de unele energii, respectiv un efect de respingere asupra altora, aproape ca şi când ar fi încărcate sau polarizate. Cel care atrage expresiile sociale clasice ale sărăciei,

crimei, suprapopulării şi declinului structural este câmpul de atracție al energiei negative a apatiei.

Astfel, sărăcia nu este în esență o condiție financiară, ci o consecință a unui nivel specific şi nu poate fi rezolvată prin simpla asistență financiară. Ba mai mult, foarte adesea, ajutorul financiar înrăutățeşte sărăcia pentru că oferă un stimulent unei rate a natalității deja excesive, care aduce apoi cu sine o sărăcie şi mai mare.

În apatic/depresie, sistemul imunitar este suprimat, ceea ce conduce la o predispoziție spre accidente şi o rezistență scăzută la boli. Neurotransmițătorii creierului (dc ex, serotonina şi norefidrina) sunt suprimați, cum este, de altfel, şi funcția glandei timus. Pierderea apetitului conduce la anorexie şi moarte prin înfometare.

Răspunsul clasic la stres a fost descris pentru prima oară de către psihologi ca „luptă sau zbori" (dc exemplu, mânie şi frică). Mai târziu, Hans Seyle a definit stadiile ca fiind (1) alarma, (2) rezistența şi, în final, (3) epuizarea. Cele trei stadii au caracteristici emoționale, psihologice, fiziologice şi spirituale concordante. În mod paradoxal, „noaptea neagră a sufletului" poate conduce la abandonarea egocentrismului care o fundamentează. De asemenea, constituie marea oportunitate spirituală de a „atinge fundul" şi a abandona total lui Dumnezeu voința eului. Acest fapt rezultă într-o recuperare aparent miraculoasă, precum şi într-o renaştere spirituală.

Tendinţa de a judeca

Aceasta este o slăbiciune umană bazată, în primul rând. pe mândrie şi, comparativ cu răspunsurile eului care au fost discutate anterior, mai puțin înrădăcinată în comportamentul animalelor. Cu toate acestea, chiar şi în grupurile de animale, comportamentul aberant va rezulta în respingerea de către turmă sau haită.

În cazul oamenilor, condiționarea socială este cea care stabileşte comportamentele şi sistemele de valori acceptabile, respectiv inacceptabile. Denunțările şi condamnările peiorative sunt instituționalizate, iar tendința de a judeca este susținută şi încurajată. Comportamentele sunt identificate cu moralitatea şi etica, fiind, pur şi simplu, clasificate drept bune versus rele sau corecte versus greşite.

Deoarece tendința de a judeca poate fi (şi de-a lungul istoriei omenirii deseori a fost) extrem de distructivă în expresiile şi consecințele sale, merită o examinare mai amănunțită. În mod paradoxal, din punct de vedere pur spiritual, însăşi tendința de a judeca este judecată ca fiind ceva „greşit" sau „rău". În acelaşi timp, non-tendința de a judeca este descrisă ca fiind greşită sau rea. Acestea provin dintr-o poziționalitate care susține că judecata de valoare este necesară societății, deoarece legăturile, normele şi limitele sunt văzute ca fiind necesare pentru supraviețuirea socială.

Calea de a ieşi din această dilemă presupune recunoaşterea faptului că judecata de valoare constituie o viziune moralistă bună/rea. Este o suprapunere a comportamentelor dezirabile, respectiv indezirabile care pot fi privite ca acceptabile, lucrative, integre şi constructive sau dimpotrivă, inacceptabile, nelucrative, nonintegre sau distructive. Există ceea ce conduce la Dumnezeu, viață, adevăr şi iubire, dar există, pur şi simplu, şi ceea ce conduce în direcția opusă. Astfel, omul este liber să sprijine sau să respingă alternativele, fără a le condamna.

Imersiunea omenirii în capcana tendinței de a judeca este energizată, sprijinită şi propagată de axiomele religioase şi presupozițiile conform cărora Dumnezeu constituie fundamentul ultim şi justificarea judecăților de valoare. De fapt, acesta este unul dintre principalele bastioane ale marilor religii bazate pe autoritarism.

La nivelul copilului sau animalului domestic, anumite comportamente sunt recompensate în vreme ce erorile nu sunt răsplătite. Acest fapt produce o condiționare pavloviană, iar conținutul acesteia depinde de circumstanțele sociale, inclusiv capacitatea parentală. De asemenea, succesul ei depinde de capacitatea înnăscută a sistemului cognitiv, care este transmis genetic. Succesul sistemului de condiționare recompensă/non- recompensă este influențat în continuare de matricea emoțională, în care recompensa iubirii poate să fie sau nu mai importantă decât frica de

pedeapsă. În cel mai fericit caz, recompensa iubirii devine predominantă.

La nivelurile inferioare ale evoluției conştiinței, la stadiul animal, corect versus greşit este egalizat cu câştig versus pierdere. La un alt nivel, motivația îmbracă forma Sacii resimțite în fața consecințelor negative, inclusiv vina. Pe măsură ce conştiința progresează, motivațiile comportamentelor includ aprobarea socială, acceptarea de sine şi stima de sine. Apoi, la nivelul integrității şi responsabilității morale (200), acestea se contopesc. Când se întâmplă acest lucru, vorbim despre formarea caracterului şi a respectului de sine.

Pe măsură ce egocentrismul şi egoismul se diminuează ca motivatori, capacitatea de a ne preocupa de fericirea şi bunăstarea altora câştigă teren, iubirea (nivelul 500), respectiv câştigul sau pierderea ei, devenind astfel dominantă. Pe măsură ce această propensiune se maturizează, iubirea devine expresia a ceea ce am devenit (nivelul 540) şi este necondiționată. Apoi, iubirea devine atât câmpul şi contextul, cât şi conținutul intențiilor şi acțiunilor.

Astfel, devine clar că pe măsură ce conştiința evoluează, nu mai are nevoie de judecăți de valoare sau de polarități de tipul bine/rău care să ghideze comportamentul. Opțiunea pentru cele integre şi iubitoare apare spontan, deoarece constituie expresia naturală a unei înțelegeri evoluate asupra vieții. Apoi, discernământul spiritual transcende nevoia de a ne sprijini pe sistemul perceptual dualistic de tip

alb/negru, caracteristic unui eu mai puțin evoluat. Moralitatea devine înlocuită de Realitate şi discernământ spiritual.

Recontextualizarea nivelurilor conştiinţei

Fiecare nivel reprezintă un câmp energetic impersonal, care poate fi identificat prin tehnici de calibrare. Nivelurile reprezintă progresia evoluției conştiinței şi sunt concordante cu provocările şi sarcinile adecvate acelui nivel. Astfel, fiecare serveşte propriului obiectiv, ca şi cum ar face numai ceea ce este absolut necesar. Fiecare nivel poate părea a fi un impediment sau chiar în detrimentul celor care au evoluat dincolo de el. În schimb, fiecare nivel reprezintă un progres şi o îmbunătățire pentru nivelurile inferioare lui.

Astfel, lumea umană reprezintă o varietate de oportunități şi alegeri de tipul purgatoriului - de la cele mai cumplite la cele mai exaltate, de la criminalitate la noblețe, de la frică la curaj, de la disperare la speranță şi de la lăcomie la caritate. Prin urmare, dacă scopul experienței umane este evoluția, atunci această lume este perfectă exact aşa cum este acum.

CAP. XIII - *Mintea*

În timp ce majoritatea omenirii calibrează încă sub nivelul 200, de aceea fiind dominată de emoții primitive precum apatia, dorința, ura, frica, furia, resentimentele şi răzbunarea, pe măsură ce conştiința evoluează în societăți mai civilizate, este depăşit nivelul Integrității (situat la valoarea 200), iar oamenii se bazează din ce în ce mai mult pe intelect, rezolvându-şi propriile probleme cu ajutorul logicii, rațiunii şi educației. Societățile civilizate modeme calibrează între nivelurile 300 şi 400 (America în prezent calibrează la nivelul 431). Astfel, obstacolele în calea dezvoltării conştientei spirituale nu sunt neapărat cele legate de negativitatea profundă, ci dimpotrivă, rațiunea în sine devine un obstacol în calea iluminării.

În timp ce doar opt procente din populația lumii operează la nivelul 400 al conştiinței, trebuie să notăm raritatea statistică cu care conştiența depăşeşte nivelul 400. Doar patru procente din populația lumii calibrează peste nivelul 500, respectiv doar 0,4% peste 540. Astfel, intervalul dintre nivelurile 400 şi 500 reprezintă marca cale de acces spre nivelurile spirituale superioare. Marile genii ale intelectului, ale ştiinței şi descoperirilor istorice din ultimele secole, calibrează exact la nivelul 499.

Celor mai mulți dintre marii oameni de ştiință, atât din prezent, cât şi din trecut, le-a fost proprie o intensă religiozitate, iar unii dintre ei au scris dizertații bine cunoscute pe teme religioase. O caracteristică comună

celor mai strălucitoare intelecte, incluzându-le pe cele ale renumitelor genii ştiinţifice, este credinţa în Dumnezeu. Odată ce geniul îşi atinge dezvoltarea maximală, existenţa lui Dumnezeu devine din ce în ce mai vizibilă şi recunoscută.

Atunci, de ce conştiinţa, ajunsă la acel grad de conştientizare, se opreşte exact la nivelul calibrat 499? Responsabil pentru acest fenomen recurent trebuie să fie ceva în legătură cu intelectul.

Deşi nivelul 400 al conştiinţei este atins de opt procente din populaţia globului, iar oamenii educaţi, alfabetizaţi şi inteligenţi ai societăţilor moderne şi avansate consideră că inteligenţa şi educaţia reprezintă „regula", acesta nu este, în mod evident, cazul majorităţii omenirii, pentru care raţiunea şi logica joacă un rol minor în motivaţiile care fundamentează acţiunile vieţii de zi cu zi.

Nivelul calibrat al conştiinţei este determinat de voinţa spirituală, decizie, intenţie şi dedicaţie. Este nivelul care „conduce" comportamentele şi aşteptările cu privire la propria persoană sau la alţii. Acesta devine etalonul după care valorile şi motivaţiile sunt determinate, iar judecăţile emise. Standardele unui anumit nivel dat domină apoi conştiinţa, precum şi setul complex al străduaniei, valorilor şi energiei umane ale eului.

Raţiunea, logica, informaţia şi expresiile acestora prin intermediul ştiinţei, tehnologici şi industriei, devin instituţiile dominante. Ele devin astfel, autorităţile

chemate şi îndemnate să rezolve problemele societății, în vreme ce se aşteaptă de la ştiința psihologiei să furnizeze un răspuns şi o rezolvare a conflictelor emoționale şi personale. Această credință în rațiune este generată de dezvoltarea rapidă a ştiinței şi tehnologiei în epoca informaticii şi a calculatoarelor, căreia îi este proprie speranța că, în final, toate problemele vor fi învinse prin intermediul „cercetării".

Astfel, intelectul, rațiunea şi logica reprezintă locurile comune ale credinței omului modern. În lumea modernă, deşi un segment semnificativ al populației este în mod ostentativ religios, tendința principală a societății îmbrățişează ideea progresului pe calea dezvoltării intelectuale. Omul se confruntă cu provocarea supraviețuirii zilnice *aici* şi *acum* şi astfel, religia, văzută a fi legată de un trecut îndepărtat (dar proiectată simultan într-un viitor ipotetic şi distant), ocupă din ce în ce mai mult un rol marginal. Astfel, preocuparea serioasă pentru adevărul religios este amânată până mai târziu în viață, atunci când îmbătrânim şi ne devine mai pertinentă.

Până la foarte recentele preocupări legale de cercetarea conştiinței, religia părea să nu aibă vreo relevanță intelectuală deoarece se raporta la istorie şi la evenimente care s-au desfăşurat cu mii de ani înainte, în cadrul unor culturi străine. Singurele informații care prezentau un interes real erau generate de descoperirile periodice ale unor artefacte arheologice, fragmente de documente istorice, respectiv de unele confirmări

geologice ale unor scripturi de demult. Învățăturile bisericii se concentrau pe evenimente cronologice din trecutul îndepărtat, şi astfel, pentru omul modern, religia istorică, cu excepția unor precepte morale destul de evidente, nu părea să aibă vreo relevanță în viața actuală. Această dezamăgire a avut ca rezultat recenta apariție a unor biserici non-confesionale, care pun accentul pe activarea adevărului spiritual şi a conceptelor religioase prin intermediul experienței, în cadrul activităților zilnice.

Evidenta inadecvare a religiei în ceea ce priveşte oferirea unui răspuns la provocările vieții umane a condus la accentuarea dezvoltării intelectului şi a rațiunii, după cum se poate vedea limpede din înflorirea extraordinarei dezvoltări intelectuale reprezentate de marii filozofi ai Greciei antice. În sine, mintea a devenit obiectul investigației filosofice, din care epistemologia a reprezentat principala ei ramură. „Cunoaşte-te pe tine însuți" - iată chemarea care a condus la investigarea cunoştințelor despre sine. Cum anume cunoaşte mintea umană şi mai ales cum anume ştie ea că ştie? Oare capacitatea ei de cunoaştere poate fi dovedită sau demonstrată?

Din ontologie, metafizică, cosmologie şi introspecții ale proceselor intelectului s-au născut legile ştiinței şi ale logicii. În mod paradoxal, fizica modernă reprezintă rezultatul dizertațiilor metafizice, considerate a fi neştiințifice. Recent, descoperirile mecanicii cuantice (vezi Anexa D) şi fizicii teoretice avansate au retrezit

interesul pentru baza filosofică a gândirii ştiinţifice, deoarece în lipsa acesteia, înţelegerea îşi atinge limitele impuse de context. Faptele sunt interesante şi ne suscită interesul, dar adevărata întrebare constă în semnificaţia lor.

De un interes considerabil pentru cei care studiază filosofia şi epistemologia este o întrebare des întâlnită de-a lungul veacurilor, şi care ridică problema relevanţei raţiunii, logicii şi intelectului pentru realitatea lui Dumnezeu, respectiv natura Divinităţii. Întrebarea a fost exprimată în repetate rânduri sub forma „Este, oare, capacitatea omului de a gândi, cunoaşte şi a raţiona o caracteristică a Divinităţii?". Astfel, dezbaterea filosofică conduce către examinarea calităţilor conştiinţei, fără de care orice discurs asupra cunoaşterii ar fi lipsit de însăşi esenţa subiectului.

La sfârşit, finalizarea oricărui dialog ştiinţific/ filozofic/ metafizic/ psihologic/ intelectual/ religios/ spiritual sau semantic se disipează în conştienta substratului conştientizării - deci conştiinţa sau subiectivitatea. Înţelegerea finală este aceea că însăşi conştiinţa, capacitatea de conştientă, de a cunoaşte, simţi, percepe, sau chiar de a argumenta, este *a priori* tuturor experienţelor umane. Odată cu înţelegerea acestui fapt, apare întrebarea recurentă şi crucială: oare sursa conştiinţei amintite este un sine personal, sau este o calitate a Prezenţei din interiorul omului, o calitate a Divinităţii? Răspunsul la care se ajunge, redă ulterior diferenţa între nivelurile calibrate 400 şi 500.

Este interesantă o caracteristică a cercetătorilor şi scriitorilor reprezentativi, cunoscuți şi publicați, în domeniul bazelor ştiințifice ale conştiinței, şi anume aceea de a calibra la limita superioară a nivelului 400. Aceasta indică făptui că ei identifică sinele cu „mintea”. Astfel, înțelegerea este contextualizată ca fiind produsul propriilor gânduri ale individului, şi nu un dar din partea Minții Universale, adică Dumnezeu ca Logos, substratul care face posibilă orice conştientă şi înțelegere (perceperea lui Dumnezeu ca Logos calibrează la nivelul 850).

Cei situați în marjele nivelului 400 tind să identifice sinele cu ideile, gândirea, „mintea”, rațiunea şi logica. De aceea, intuiția şi domeniul non-linear sunt privite cu neîncredere, deşi respectivul domeniu reprezintă principala sursă sau principalul substrat al minții înseşi. Capcana în care cade intelectul este aceea că se percepe mai degrabă ca sursă de supraviețuire decât ca pe un mecanism sau un instrument prin care sinele menține existența în forma umană.

Nefiind conştient de aceasta, intelectul presupune că sursa propriei sale capacități de gândire este creierul fizic, care, o spunem din nou, nu reprezintă decât mijlocul, mecanismul şi instrumentul prin care linearul şi non-linearul interacționează. Diferența între nivelul 400 şi 500 e dată tocmai de răspunsul pe care-l dăm la întrebarea referitoare la sursa vieții, situând-o în domeniul *material* sau *spiritual*.

Dacă explorăm relația existentă între procesul mentației şi creier, utilizând tehnicile de cercetare a conştiinței deja descrise, găsim confirmarea faptului că gândurile există independent de creier. Creierul este activat de gânduri şi reprezintă corelația acestora în domeniul fizic al formei, la fel cum corpul fizic reprezintă corelația corpului eteric în acelaşi domeniu (ele sunt izomerice). Precum un aparat de radio, care converteşte unde invizibile de energie în sunete inteligibile, creierul este un instrument de recepție a energiilor în forma gândurilor. Astfel, câmpurile de atracție ale domeniului non-linear al conştiinței au capacitatea de a influența multe „minți" şi creiere în mod simultan. Ca un transmițător radio nevăzut, câmpul de atracție emană un câmp care este accesibil acelor instrumente cu care acesta are concordanță (trebuie să menționăm că mecanismul implicat aici este fundamentat pe concordanță şi nu pe cauzalitate).

Un nivel calibrabil al conştiinței există, deci, ca un câmp independent care conține forme de gânduri concordante, reglate la „frecvența" câmpului de atracție. De aceea, câmpul este cel care susține, sprijină şi oferă o „casă" altor forme de gând similare. Dacă o minte individuală se poziționează pe frecvența acelui nivel de conştiință, câmpul tinde să potențeze apariția de gânduri asociate. Aceasta poate rezulta într-un fenomen de antrenare, deoarece emoțiile asociate cresc energia de aliniere şi dedicare față de respectivul câmp, personificându-l drept „eu".

Astfel, observăm mase mari de oameni emoționându-se şi comportându-se ca şi cum ar fi hipnotizați. Cele mai spectaculoase exemple sunt reprezentate de reacția maselor la discursurile lui Hitler, precum şi toate demonstrațiile de masă publice, care irump şi în ziua de azi ca răspuns la îndemnurile demagogice.

Forța de contaminare a isteriei maselor este legendară şi a reprezentat instrumentul favorit al propagandiştilor. Acelaşi caracter sugestibil, afişat de comportamentele de masă, este prezent într-o formă mai subtilă în reacția publicului la alte forme de informare şi comunicare. Ideologiile se popularizează şi tind să se auto-promulge. Ştirile din mass-media declanşează răspunsuri în masă şi isteric, la fel ca şi publicitatea, filmele şi programele de televiziune, sportul şi evenimentele mediatizate global. E ca şi cum psihicul colectiv al publicului este un câmp gigantic de potențială reacție, care nu aşteaptă decât un impuls pentru a-j declanşa alegerea unei direcții sau alta.

Masele sunt atât de uşor de manipulat, încât maeştrii manipulării se joacă cu publicul ca şi cum ar cânta la un instrument muzical gigantic. Formulele au devenit standard; de exemplu filmul înspăimântător cu scene de carnagiu, povestea sentimentală a fetiței triste; „copilaşii" care se îneacă în piscina familiei; insulta la adresa onoarei patriei; preotul vicios; degenerarea tineretului; uciderea celebrităților; sau ultimele descoperiri medicale care provoacă anxietate. Există, de

asemenea, întreaga comedie a justificărilor politice, ultimele poveşti îngrozitoare de război, ultimele violări ale drepturilor, completate de marşurile de protest. Panta politică a ştirilor din mass-media nu face decât să expună, mai mult sau mai puțin, o anumită variantă a poveştii (tendința contemporană favorită este aceea de a concentra imaginea camerelor pe victima civilă inocentă, fie ea de o parte sau de alta a conflictului; alegerea „taberei" din care face parte aceasta, respectiv care parte din conflict este victima şi care călăul depinzând în mare parte de simpatiile politice ale editorului de ştiri). Astfel, mass-media priveşte umanitatea ca pe un colectiv, cu stimuli şi reacții predictibile, în care fiecare segment poate fi manipulat şi orchestrat prin utilizarea simbolurilor, sloganurilor şi poziționalităților potrivite.

Î: ***Cu toate că „iluzia şi nebunia maselor" au fost cunoscute de secole, care este semnificația acestora pentru individul care încearcă să transceadă nivelurile obişnuite ale conştiinței, pentru a găsi iluminarea?***

R: Studiul psihologiei maselor dezvăluie studentului spiritual natura iluzorie a sistemelor de credință care au fost considerate în mod naiv personale şi unice.

Fiecare nivel de conştiință este ținut în loc de propriile sale poziționalități inerente. Dacă expunerile publice ale acestora sunt examinate, devin mult mai uşor de identificat ca fiind aspecte impersonale ale unui câmp general, mai degrabă decât atribute personale ale sinelui cuiva. Câmpul fiecărui nivel de conştiință este

susținut de postulate primare şi sisteme de credințe care au fost enumerate altundeva. Ceea ce, în mod naiv, a fost perceput ca fiind o opinie personală, poate fi văzut ca fiind produsul unui câmp. De asemenea, se poate observa că multe postulate primare sunt acceptate la un nivel atât de larg, încât lumea subscrie la ele fără nici un fel de raportare critică. Putem numi acest fenomen, „a fi sub efectul postulatelor", şi care apare, în special, în cazul persoanei ne-conştiente, în afara conştientizării. Pentru studentul spiritual, această conştientizare este de o imensă importanță, deoarece fiecare postulat stabileşte un context care constituie, de fapt, o constrângere şi o limitare, cu toate dualitățile care rezultă de aici în sfera percepției şi credinței.

Iată numai câteva exemple comune, care ilustrează principiul postulatelor limitative:

1. Există o parte bună şi una rea în fiecare conflict.
2. Există o cauză pentru toate.
3. Cineva este responsabil pentru tot.
4. Cineva este vinovat pentru evenimentele nefericite şi pentru accidente.
5. Există un răspuns pentru fiecare întrebare.
6. Totul are un contrariu.
7. Totul are o semnificație.
8. Oricine este capabil să raționeze.
9. Realitatea tuturor este în principal aceeaşi.
10. Unele lucruri sunt mai bune decât altele.
11. Timpul curge mai departe.
12. Unele lucruri sunt mai valoroase decât altele.

13. Raţiunea este un instrument de încredere.

14. Logica este dovadă.

15. Există o realitate obiectivă şi auto-existentă în afara acestei lumi, care poate fi descoperită.

16. Omul este superior animalelor pentru că poate gândi.

17. Toţi oamenii pot discerne binele de râu.

18. Cel vinovat merită să fie pedepsit, iar cel bun merită să fie recompensat.

Deşi aceste postulate pot părea diferite, de fapt sunt în mod inerent similare, prin faptul că ele creează o structură restrictivă şi o limitare în ceea ce priveşte transcenderea dominaţiei exercitate de formă şi structura eului însuşi. Observăm că nivelul 500 nu denotă doar un avans notabil în privinţa puterii, ci, precum gheaţa care se transformă în apă la 32 de grade Fahrenheit, denotă şi o schimbare a calităţii. Încep, astfel, să capete importanţă calităţi precum mila, iertarea, stăpânirea de sine, toleranţa, răbdarea, estetica, prietenia, căldura, deschiderea, flexibilitatea, jovialitatea, concordanţa, umorul, dăruirea, a lăsa de la tine, a trece cu vederea, afecţiunea, dragostea, transcendenţa, deschiderea minţii, compasiunea, pacea, blândeţea, loialitatea, graţia şi caritatea. Apare totodată şi capacitatea de a nu-i judeca pe alţii, abandonarea poziţionalităţilor şi rezolvarea conflictelor prin abandonarea de sine, în aşa fel încât să fii în stare mai degrabă să intuieşti şi să presimţi decât să înţelegi logic. Există o toleranţă mai mare pentru ambiguitate,

nemaifiind necesar să ai dreptate cu tot dinadinsul, să câştigi sau să te simți superior celorlalți. Cel care devine important este „spiritul” unei întreprinderi, apărând şi o sensibilitate înaltă cu privire la intenție, precum şi o capacitate crescută de discernământ spiritual.

Conştientizarea contextului devine treptat mai importantă decât conținutul. Devine evident că scopul nu justifică mijloacele şi că integritatea are o valoare pragmatică mai mare decât eficacitatea (propoziția „scopul scuză mijloacele” se dovedeşte a fi greşită, generând un răspuns slab din partea subiecților supuşi testului adevărului). Este descoperit faptul că sursa fericirii e o calitate interioară mai degrabă inerentă decât ceva ce trebuie obținut. Frumusețea inerentă a tot ceea ce există devine treptat vizibilă. Toate lucrurile capătă o valoare egală, astfel că tot ceea ce înseamnă viață şi tot ceea ce există, este onorat de simpla prezență şi existență a acestora. Perfecțiunea a tot ceea ce există iese în evidentă, iar iluzia imperfecțiunii se dizolvă. Toate lucrurile şi fiecare în parte reprezintă expresia perfectă a esenței lor, manifestată sub forma existenței lor inerente, prin faptul de a fi, pur şi simplu, ceea ce sunt.

Tot ceea ce există dezvăluie miracolul existenței, şi de aceea, toate lucrurile care împărtăşesc calitatea existenței, țară excepție, sunt egale cu toate celelalte, în virtutea propriei existențe. Miracolul existenței este o calitate care depăşeşte toate celelalte calități. Sfințenia Totalității Creației îşi radiază evidența, iar manifestarea

capacității de a exista îşi demonstrează divinitatea inerentă. Atunci când presupunerile nu mai sunt proiectate asupra observabilului, radianța Divinității străluceşte atât din lume, cât şi din Sine. Radianța lui Dumnezeu ca Sine iese în evidență ca „Eul" infinit.

Independent de conținut, capacitatea de a fi, a cunoaşte, a exista şi a fi conştient reprezintă substraturile *a priori* ale vieții, în expresia acesteia de conştiință. A exista şi a fi conştient de existență e un fapt ce depăşeşte orice logică, rațiune sau dovadă. Conştiența este conştientă de propria ei conştientă. Pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu, este necesar doar să cunoaştem şi să înțelegem pe deplin semnificația propriei noastre existențe. Să realizăm că până şi un animal ştie că „este" şi îşi iubeşte propria existență (supusă fiind testării kinesiologice, această propoziție calibrează ca una adevărată).

Calea inimii depăşeşte astfel intelectul, fundamentându-şi încrederea pe perfecțiunea iubirii şi nu pe preocuparea pentru intelect şi rațiune. Pentru iubire, intelectul şi logica reprezintă doar nişte unelte, nicidecum „esența inerentă". „Mintea" nu poate transcende mintea prin intermediul minții, ci doar prin renunțarea la iluzia că mintea reprezintă un salvator. Numai prin inima Iubirii putem fi salvați de limitările minții. Doar iubirea are puterea de a trece peste credințele încetățenite. În acest punct, de-a lungul istoriei, căutătorul a fost sfătuit să „arunce toate cărțile şi doar să existe". Să se „predea lui Dumnezeu fără

rezerve. Să nu se mai zbată şi să permită realizarea a ceea ce deja este."

Renunțarea la identificarea sinelui cu gândirea este facilitată prin eliberarea de conținutul credințelor de grup, eu bine-cunoscutele şi predictibilele lor programe şi reacții. Avem posibilitatea de a refuza să ne identificăm cu ele. Renunțând la identificarea cu presupusul „eu", vom permite adevăratului „Eu" să iasă în evidență drept calitatea imanentă a Divinității, care e sursa realității nestânjenite a „Sinelui".

Î: ***Am observat că prelegerile dumneavoastră încep întotdeauna cu aceeaşi frază de deschidere: „Totul se petrece de la sine; nimic nu cauzează altceva".***

R: Credința în cauzalitatea lineară reprezintă o axiomă de bază a structurii întregului sistemului dualist de credință al eului/minții. A vedea mai departe de această iluzie constituie cel mai important şi mai mare salt posibil pentru înțelegerea Realității.

Este foarte important să înțelegem faptul că perceperea iluziei cauzalității lineare drept explicație a fenomenelor observabile ale vieții reprezintă limitarea majoră şi cea mai profundă a gândirii. Este blocajul major care nu poate fi depăşit nici măcar de geniile care calibrează în mod caracteristic la nivelul 499. Intelectul, care serveşte progresului civilizației, devine prizonierul psihismului şi, prin aceasta, obstacolul principal în calea înțelegerii. Deşi cauzalitatea (calibrată la nivelul

426) constituie o iluzie majoră, în realitate ea nu este una greu de rezolvat, odată ce a fost demontată.

Mentația, rațiunea, logica şi limbajul sunt toate structurate în mod dualistic, în baza axiomei conform căreia există un subiect şi un obiect, respectiv există un „ceva” care face sau cauzează „altceva”. Rațiunea se străduieşte să găsească atât o conexiune între fenomenele la care a fost martoră, cât şi un antecedent al acestora, de cele mai multe ori localizat în timpul trecut. Atunci, logica concluzionează că ceea ce precede un eveniment trebuie să fie, într-un fel, „cauza” sau explicația acestuia. Confundă consecuția temporală cu cauzalitatea.

Conceptul de „cauză” reprezintă o ipoteză abstractă, o tautologic, o intelectualizare care nu are nici un substrat corespunzător în realitate. În cel mai bun caz, reprezintă o supoziție operațională care satisface necesitatea minții pentru găsirea unei explicații. Falsitatea şi greşeala apar tocmai din nevoia minții de a-şi pune întrebarea redundantă şi fatală: „de ce?”

Am afirmat în altă parte că nici un astfel de „de ce” nu există pentru nimic din Realitate şi că, de fapt, la nici un „de ce” nu poate fi dat un răspuns care să rămână în acelaşi timp parte din Realitate. Toate răspunsurile la întrebările ce gravitează în jurul lui „de ce” sunt intrinsec eronate, deoarece necesită un salt de la observații verificabile la supoziții ipotetice, care nu reprezintă altceva decât artefacte ale minții.

Evenimentele şi condiţiile au o rădăcină sau origine, dar nu o cauză. Conceptul de „cauză” limitează înțelegerea doar la conținut, în timp ce, în realitate, conținutul depinde de context. În aceasta constă însăşi dificultatea înțelegerii care permite conştiinței să sară de la nivelul 499 la 500.

Nici Dumnezeu şi nici Adevărul nu pot fi găsite în limitele conținutului deoarece, prin simpla observație, conținutul nu este decât o definiție sau o descriere, în timp ce contextul asigură înțelesul, semnificația şi concordanța cu realitatea existenței înseşi. Este important de înțeles acest lucru nu doar în ceea ce priveşte lucrarea spirituală, ci şi în politicile sociale şi publice.

Eşecul de a contextualiza în mod adecvat conținutul, a stat la baza masacrării a milioane de oameni în fiecare secol al istoriei umane. Ignorarea contextului constituie cea mai însemnată sursă a catastrofelor pentru fiecare generație de oameni, şi continuă şi în prezent, cu aceleaşi consecințe dezastruoase. Nu există nici o altă lecție mai importantă care să fie învățată pentru a reduce suferința umană şi a pune capăt ignoranței.

Î: ***Dacă acest concept de cauză este atât de înşelător, cum altfel se pot explica fenomenele?***

R: Aceasta este cea mai importantă întrebare care trebuie examinată. Toate fenomenele observate apar din totalitatea evoluției Creației, pe măsură ce aceasta se dezvăluie percepției ca observație progresivă. Nimic nu

apare de la sine, ci numai în interiorul unui câmp contextual. Ceea ce pare a fi schimbare este, de fapt. emergența potențialității din esență în manifestare (nivelul calibrat 750).

Contextul înseamnă condiții prevalente care sunt mereu schimbătoare şi se dezvăluie continuu. Ceea ce era legal, sănătos, normal, acceptabil, etic şi potrivit acum două sute de ani, nu mai este la fel astăzi. Ceea ce noi considerăm a fi „normal" astăzi, va fi din nou discreditat, ridiculizat şi considerat respingător peste un secol sau două. Astfel, contextul include toată viața şi civilizația, stadiul lumii, şi chiar universul.

Î: ***Cum se aplică acest lucru în viața de zi cu zi?***

R: „Cauza" oricărui lucru este întotdeauna aceeaşi. Este totalitatea a tot ceea ce există acum sau a existat vreodată de-a lungul istoriei. Contextul este întregul univers, în totalitatea sa. Putem găsi o sursă şi o explicație, dar nici un articol specific, identificabil, ipotetic, care să poată fi creditat cu puterea implicită sau capacitatea de a fi numit „cauză". „Cauza" oricărui lucru nu este un singur element identificabil, ci, întotdeauna, un compozit care constituie adevărata sursă răspunzătoare pentru un fenomen observabil.

Evenimentele sunt produsele propensiunii, facilitării, adecvării temporale, probabilității, potențialului, asemănării, alinierii, momentului, promulgării, selecției, aleatoriului, condiționării, controlului, favoritismului, sentimentului public, vremii, condițiilor economice, moralei, climatului politic,

disponibilității, ofertei, nevoii, a ceea ce îți poți permite, climatului emoțional, moralității sociale, etc. A ignora compozitul contextului nu înseamnă altceva decât a lansa o invitație dezastrului, aşa cum istoria a demonstrat de atâtea ori.

Î: ***Cum se aplica acest lucru la comportamentul unui anumit individ?***

R: Credința în cauzalitatea lineară generează presupoziții naive despre presupusele „cauze" ale comportamentelor. În psihologia comună, de exemplu, această credință conduce la analizarea copilăriei unei persoane pentru a găsi „cauzele" explicative ale comportamentului acesteia.

Activarea anumitor comportamente este un rezultat al constituției psihologice a persoanei în cauză, aşa cum există ea în prezent şi nu cum a fost sau e posibil să fi fost în trecut. De exemplu, un abuz în copilărie nu „cauzează" criminalitatea din prezent; mai corect este să spunem că acelaşi câmp energetic al conştiinței care a favorizat abuzul asupra copilului, favorizează acum selecția comportamentelor criminale.

Pentru a înțelege comportamentul uman, cei mai importanți factori ce trebuie luați în considerare rezidă în influența nivelurilor predominante ale conştiinței, atât în ceea ce priveşte persoana în sine, cât şi locul acesteia în societate. Aceşti factori îi depăşesc pe toți ceilalți în ceea ce priveşte gradul şi măsura influenței asupra alegerii şi a rezultatului. Doar prin intermediul creşterii spirituale interioare şi prin alegere putem depăşi

influența nivelului de conştiință predominant, atât la nivel personal, cât şi social.

Î: ***Atunci „karma" sau consecințele colective ale acțiunilor din trecut determină în mod predominant alegerile, acțiunile şi evenimentele?***

R: Da, acesta este răspunsul exact. Atât conținutul (de exemplu, alegerea individuală), cât şi contextul (condițiile sociale) sunt în acord cu nivelul calibrabil al conştiinței. Fenomenele sociale pe care le observăm în fiecare zi constituie rezultatul interacțiunii câmpurilor energetice dominante. Acestea pot avea caracteristici care facilitează sau limitează libertatea de alegere sau comportamentele, fiind dependente de condițiile predominante. Ele constituie produsul factorilor multipli, care reflectă istoria universului şi sunt sursa energiilor prevalente.

Î: ***Se poate observa cu uşurință faptul că, dacă acelaşi câmp de atracție predomină, atunci comportamentul nu se va schimba.***

R: Să spunem că la naştere un copil calibrează doar la nivelul 90. Ca rezultat, este născut de părinți abuzivi şi neglijenți, care calibrează la acelaşi nivel scăzut 90 şi trăiesc într-o comunitate bântuită de sărăcie şi crimă. Ca adolescent, copilul se implică în infracționalitatea stradală, consumă droguri şi adoptă atitudinile predominant anti-sociale, anti-educaționale şi anti-responsabile ce calibrează tot la nivelul 90. După arestare, individul nostru este încarcerat, intrând într-un câmp energetic foarte scăzut, împreună cu alții care

constituie o subpopulație de persoane antisociale, ce împărtășesc o gândire similară, calibrată şi ca la nivelul 90. După eliberare, relațiile personale şi loialitățile de grup ale câmpului energetic scăzut vor continua să predomine (calibrând tot la nivelul 90). Iată de ce, recidiva este mai degrabă regula decât excepția (de obicei, recidiva survine într-un procent de 70-80%, sau chiar mai mult).

Personalitatea sociopată este incapabilă să învețe din experiență şi să-şi controleze impulsurile, prezentând un defect genetic al cortexului frontal, astfel încât pedeapsa nu mai are un efect inhibitor sau preventiv. Astfel, perioadele de încarcerare nu au ca rezultat decât creşterea eforturilor infractorului de a nu fi prins asupra faptului. În loc să renunțe complet la activitățile criminale.

Astfel, tocmai datorită naturii criminalității, politica „Trei lovituri şi afară" aplicată în California a redus infracționalitatea în mod simțitor. Aceasta îi îndepărtează pe infractorii „de carieră" de pe stradă. Ceea ce nu realizează criticii acestei politici este că infractorii sunt arestați doar pentru o foarte mică parte a crimelor pe care le comit.

Cazul intens mediatizat al condamnatului închis pe viață doar pentru că a furat o bicicletă, ignoră faptul că „victima legii nedrepte" a mai comis sute de delicte, încă din adolescență. Sfidarea flagrantă a legalității de către acest tip de infractor reprezintă motivul pentru care poliția opreşte oamenii chiar şi pentru defecte la

sistemul de iluminare al maşinii. Polițiştii ştiu că infracționalitatea reprezintă un stil cronic de viață.

Un studiu recent, realizat într-un oraş mediu din sud-vestul Statelor Unite, a arătat că un procentaj uimitor de 85% dintre autostopişti au cazier. Pedofilii au molestat, de obicei, sute de copii până să ajungă în arest. Acelaşi model este observat la şoferii care obişnuiesc să bea şi la violatorii care, în final, sunt prinşi.

Astfel, ignorarea contextului conduce la soluții presupus eficiente, dar, în fond, inutile, pentru că problema se naşte din modele bine înrădăcinate, care reflectă influența unui câmp energetic dominant în conştiință.

Î: ***Exemplele clarifică importanța înțelegerii relației dintre conținut şi context. Evenimentele aparent diferite nu provin din „cauze" separate, ci pot avea aceeaşi sursă.***

R: Expresia evenimentelor este facilitată sau împiedicată de condițiile prevalente care influențează probabilitățile. Alegerile şi deciziile nu sunt determinate (cauzate) de trecut, ci de totalitatea condițiilor din prezent. Importanța majoră a evenimentelor din trecutul cronologic constă în gradul în care acestea mai sunt încă operative. Trecutul nu „cauzează" prezentul; dimpotrivă, aceleaşi condiții (de exemplu, nivelul conştiinței), prezente şi în momentul de față, potențează probabilitatea de recurență. Astfel, celebra povață „învață din experiență" implică voința de a evolua şi de a

te schimba, pentru a obține mai multă satisfacție şi fericire.

Î: ***Cum putem aplica, în mod optim, înțelegerea relației dintre conținut şi context într-o străduință spirituală serioasă?***

R: sinele (eul) se concentrează pe conținutul linear şi se identifică cu forma şi limitarea. Lucrarea spirituală implică renunțarea la ataşamentul față de conținut sau la identificarea cu acesta, şi apoi realizarea treptată că adevărata realitate este contextul. Cea mai scurtă explicație este aceea că „şinele" este conținutul, iar „sinele" este contextul.

Prin observarea structurii dualiste a gândirii însăşi, putem vedea cum anume se naşte credința într-un sine (eu) separat, care apoi este întărită de părinți şi societate. Există un subiect şi un predicat logic, legate de un verb care afirmă sau implică o „cauză". Prin urmare, toate acțiunile implică un agent cauzal central - „eul" personal al conținutului. Acest sine personal este întărit de faptul că are un nume şi este receptorul recompensei şi al pedepsei.

Aceeaşi identitate ajunge să fie imaginată drept gânditorul din spatele gândurilor, înfăptuitorul din spatele faptelor şi actorul în spatele acțiunilor, astfel încât, tot ceea ce se petrece devine auto-referențial. Ea devine apoi îmbibată cu atitudini emoționale şi diferite grade de judecăți raționale. Personalizarea concentrează toată atenția spre sinele interior, care devine energizat treptat ca o presupusă entitate singulară şi indepedentă.

Procesul mentației reflectă nivelul de evoluție a conştiinței. La nivelul minții inferioare, emoțiile colorează viziunea şi domină sau influențează gândirea. La nivelul minții superioare, emoția este depăşită, iar intelectul devine subiectul unei acurateți, precizii şi încrederi tot mai abstracte şi sofisticate. În cele din urină, pretenția presupusei capacități a minții de a „şti" ceva este depăşită prin includerea progresivă a contextului, astfel încât, conținutul intențional este înlocuit de gnoză, care reprezintă strălucirea spontană a Prezenței ca Sine.

În Realitatea misticului, nu există spațiu sau loc pentru ca eul să editeze sau să distorsioneze, din moment ce cunoscătorul şi obiectul cunoaşterii sale sunt una şi aceeaşi entitate. Subiectivitatea radicală este deci sursa Adevărului, în virtutea fuziunii Sinelui cu Divinitatea şi cu Totalitatea Realității. Aceasta este semnificația termenului sanscrit „Purusha", adică sursa cunoştințelor înțeleptului sau învățătorului iluminat.

Unicitatea identității de Sine reprezintă substratul fenomenului cunoscut drept Revelație sau înțelegere. Iluminarea este stadiul finalizat al acesteia şi este necondiționată, totală şi completă.

Î: ***Această explicație aduce cu sine un sentiment de satisfacție şi completitudine. Observăm că recitarea calibrează la 999, 9. Ce înseamnă aceasta?***

R: Există o pierdere de 0.1% în procesul prin care Nemanifestatul devine Manifestat ca formă în conştiință,

deşi cele lipsite de formă sunt inerente şi constituie chiar sursa formei.

Ca o analogic, s-ar putea utiliza procesul prin care un film fotografic expus conține potențialitatea pentru formă, dar aceasta apare numai atunci când filmul este scufundat în soluția de developare. Forma nativă devine manifestă ca o consecință a condițiilor favorabile ale intenționalității, care este o funcție a voinței şi a alegerii. Aceasta, la rândul său, reflectă contextul, precum potențialitățile karmice.

CAP. XIV – Consideraţii

Î: ***Care sunt aspectele cognoscibile ale morții fizice?***

R: Teama de moartea fizică implică multe alte anxietăți umane şi, prin urmare, este foarte utilă o clarificare a ceea ce înseamnă ea, de fapt. Există două aspecte cu adevărat importante, care nu sunt însă prea cunoscute.

Primul este că nu ne experimentăm propria moarte fizică, deoarece în momentul decesului corpului, facultatea de a experimenta (sau de conştientă) părăseşte instantaneu şi fără durere corpul, iar noi ne simțim imediat liberi şi puternic uşurați. Surpriza constă în descoperirea faptului că nu suntem nicidecum morți, ci chiar foarte vii. Fostul corp este perceput ca nemaifiind nici măcar atractiv sau dezirabil. Sinele renăscut devine acum fascinat de redescoperirea imortalității şi a noilor potențialități la care s-a trezit. Corpul a fost ca o cuşcă din care ne simțim acum eliberați. Corpul nu a constituit niciodată sursa

sentimentului sinelui sau a existenței, ci, mai degrabă, doar o parte a identificării acestora cu conținutul.

Al doilea aspect interesant şi eliberator, care are menirea de a elimina o parte însemnată din anxietatea legată de moarte, este acela că momentul morții fizice a fost deja stabilit, din punct de vedere karmic. Dar, cu toate că momentul este hotărât la naştere, natura şi circumstanțele în care va surveni nu sunt prestabilite, ci influențate de alți factori sau opțiuni. Acestea din urmă pot implica procese psihologice cum ar fi sentimente de vinovăție, alegerea mecanismelor simbolice ale morții, asumarea riscului, decizii legate de sănătate, modele culturale şi, foarte important, sisteme de credințe ale eului/minții.

Simplul fapt de a şti că nu ne putem experimenta propria moarte fizică şi că momentul acesteia este deja prestabilit, uşurează o mare parte din grijile inutile. Singura „moarte" reală care este posibil a fi experimentată, este moartea finală a eului, adică încetarea identificării noastre eronate cu acesta. Dar nici chiar această încercare teribilă nu trebuie obligatoriu experimentată, deoarece poate fi refuzată atât de mult timp cât dorim. Această moarte, cu adevărat efectivă, nu poate surveni fără consimțământul interior al persoanei în cauză.

Deoarece eul presupune că este un corp, el crede că „nimeni nu a supraviețuit vreodată morții pentru a ne povesti cum a fost". Aceasta este o credință eronată, care dispare dincolo de nivelul 600 al conştiinței, unde

nu numai că încarnările anterioare şi morţile fizice sunt rememorate cu uşurinţă, dar şi circumstanţele şi semnificaţia fiecărei morţi sunt reamintite foarte clar.

În general, dacă conştiinţa entităţii se află sub nivelul 200, moartea poate cauza unele reacţii de durere, mânie, resentiment sau de pierdere. Peste nivelul 200, moartea reprezintă o oportunitate de învăţare care serveşte creşterii conştienţei. La nivelurile mai înalte, moartea reprezintă o oportunitate pentru salturi majore ale conştiinţei.

Nu caracterul fizic al vieţilor anterioare e cel important, ci lecţiile spirituale care au fost învăţate. Uitându-ne la o succesiune de vieţi, putem vedea evoluţia conştiinţei prin variatele stadii de învăţăre ale acesteia.

Se spune că după moartea fizică, sufletului de nivel mediu îi trebuie aproximativ trei zile pentru a se detaşa de corp şi a înceta să se mai identifice cu acesta. Această perioadă implică inclusiv trecerea prin stadii de negare, jelire şi, în final, renunţarea la ataşament. Prin urmare, o aşteptare de trei zile este recomandată, în general, înaintea înmormântării sau incinerării, pentru a evita întreruperea procesului de separare. În fiecare caz, momentul adecvat poate fi determinat prin intermediul testării kinesiologice.

În general, dacă întrebăm în timpul testului kinesiologic dacă „este, oare, înţelept să aşteptăm trei zile înainte de înmormântarea corpului?”, răspunsul pe care îl primim este afirmativ. de regulă, sufletele mai

puțin evoluate au nevoie de mai mult timp pentru a face această tranziție decât cele mai evoluate.

Î: ***Esența eului este deseori identificată ca fiind egoismul, în timp ce țelul spiritual este renunțarea la eu. Sunt aceste noțiuni antitetice?***

R: Toate perechile, aparente de contrarii, nu sunt decât o iluzie a polarității, care se naşte automat dintr-o poziționalitate. Intenția este aceea care determină natura unui act. Intenția egoismului este aceea de a obține şi a câştiga, iar scopul său este supraviețuirea, în timp ce scopul altruismului constă în slujire şi dăruire. Luând în considerare aceste motivații contrastante, trebuie să evităm o altă poziționalitate, şi anume cea a etichetării egoismului ca fiind greşit sau rău, respectiv a altruismului ca fiind bun şi corect. Ele reprezintă, pur şi simplu, diferite grade ale evoluției conştiinței şi sunt alternative, nu contrarii.

Originea egoismului este considerată a fi în lumea animală, provenind din structura creierului rezidual al animalului. Aceasta e inerentă în creierul uman şi devine exprimată deschis în prima copilărie. Este parte a instinctului de supraviețuire care caută satisfacerea dorințelor şi dezideratelor, precum şi apetitului şi a tendințelor biologice. Aceste tendințe implică în viața umană (aşa cum o fac şi în lumea animală) dorința şi nevoia de hrană, apă, teritoriu, granițe, posesiuni, parteneri, etc. La vârsta adultă, acestea se regăsesc sub forma achizițiilor, premiilor simbolice şi nesfârşitei căutări a câştigului şi avantajului. În exces, ele ajung să

fie definite drept lăcomie. În privința mentalității animalice, aceasta se manifestă în rivalitatea pentru poziția de „mascul alpha” sau „femelă alpha”.

Din punct de vedere biologic şi psihologic, există un interes personal sănătos care este esențial pentru supraviețuire şi pentru respectul de sine, dar atunci când eul este auto-reflexiv - în sensul că toate acțiunile se raportează şi se răsfrâng exclusiv asupra propriei persoane - devine narcisism patologic. Premisa de bază a egoismului este „Eu vreau”. Această dorință poate escalada către pofte şi dependențe obsesive.

Pe măsură ce conştiința evoluează, precum un copil, ca învață să renunțe la iluzia infantilă conform căreia, dorințele eului sau drepturile şi aşteptările ipotetice ale acestuia trebuie obligatoriu îndeplinite pentru a prospera. Eul infantil şi narcisist depăşeşte apoi nivelul de copil şi relația cu mama sa şi descoperă că supraviețuirea şi succesul depind de renunțarea la infantilism şi învățarea cooperării. În schimb, eul primeşte acum iubire şi aprobare pentru faptul că a învățat cum să împartă şi să fie răbdător. Această tranziție este sprijinită de sistemele de recompense proprii unei parentalități adecvate şi responsabile. Dacă acest tip de parentalitate lipseşte, infantilismul persistă, alături de resentimentele concomitente ale furiei şi auto-compătimirii. Maturitatea înseamnă să învățăm să găsim satisfacții în domeniile nonlineare ale semnificației şi iubirii. Apoi survine descoperirea faptului că fericirea nu este un câştig extern, ci o

satisfacție interioară, astfel că la maturitatea deplină, împlinirea izvorăşte din ceea ce am devenit, nu din ceea ce avem sau facem.

Eul infantil speră să câştige prin achiziții. Mai târziu, învață să dobândească performanță (note bune la şcoală, etc), productivitate şi plăcerea interioară care însoțeşte îndeplinirea valorilor spirituale nonlineare. Pe măsură ce progresează, devine din ce în ce mai independent, renunțând, totodată, la încercarea de a-i controla pe alții.

Egotismul şi egoismul sunt foarte vulnerabile şi conduc la nesfârşite atitudini defensive, precum şi la dorința de recunoaştere şi aprobare. Eul mai matur devine din ce în ce mai independent, pentru a învăța, în cele din urmă, că sursa fericirii şi securității izvorăşte din interior. Odată cu această înțelegere, țelurile spirituale tind să devină din ce în ce mai importante şi integritatea devine etalonul fericirii. Acest lucru conduce la evoluția conştiinței, al cărei țel suprem devine atingerea perfecțiunii în relația cu Dumnezeu.

Deşi la început Dumnezeu poate fi considerat a fi undeva „în afară", sursa vieții este percepută simultan ca fiind „în interior". În final, Prezența se revelează pe sine ca *sinele,* care transcende orice diferențiere între „interior" şi „exterior", dar care este Atotprezentă. Supremul este, în acelaşi timp, imanent şi transcendent.

Am putea numi această evoluție a conştiinței, care urmează modelele eului, ca fiind calea „sinelui" către Dumnezeu (în care abandonul progresiv al esenței

narcisiste a eului conduce la descoperirea faptului că adevărata sursă a fericirii, împlinirii şi a bucuriei este sinele). Multitudinea de expresii ale eului, inclusiv vanitatea sa cu privire la idei şi credințe, pot fi privite drept o expresie a grandorii, prin faptul că eul se agață cu insistență de iluzia că gândurile sale sunt valoroase, iar poziționalitățile sunt corecte şi importante. Egoismul reprezintă principalul suport al vanității şi iluziei.

Î: ***Se afirmă deseori că egoismul, dorința şi lăcomia izvorăsc din lipsă.***

R: Această afirmație poate fi formulată şi invers, şi anume că egoismul rezultă dintr-un exces de vanitate şi dorință. Nu există o lipsă de expectații sau dorințe. Dorința excesivă creează iluzia lipsei, la fel cum aparentele probleme financiare sunt create de cheltuieli mai mari decât veniturile.

Dorința bazată pe o nevoie reală conduce la sentimentul de împlinire atunci când acea nevoie este satisfăcută. Este un sentiment de împlinire şi pace. Prin contrast, persoana care este mânată de tânjiri şi dorințe este incapabilă să atingă satisfacția şi spunem despre ca că „este condusă de plexul său solar", deoarece dorința, ca nivel predominant al conştiinței, nu poate fi satisfăcută.

Dincolo de lăcomia obişnuită pentru bunăstare, poziție socială şi posesiuni, dorința poate să se focalizeze pe multe alte lucruri, cum ar fi experiențele noi, noutatea, relațiile, sexul, excitarea, faima, câştigul,

admirația, puterea şi controlul asupra altora, precum şi asupra unei multitudini de simboluri.

Î: ***Care este diferența dintre interesul personal şi stima de sine în limite normale şi egoism?***

R: Un interes personal sănătos include grija pentru bunăstarea celorlalți, în timp ce egoismul îi ignoră pe ceilalți. Interesul personal nu este distructiv pentru ceilalți, fiind, astfel, un sentiment integru, care sporeşte stima de sine. Egoismul este separatist şi caută câştigul pe seama altora, conducând la pierderea stimei de sine interioare. Prin urmare, este vulnerabil şi non-integru, nefiind, în fond, decât o exagerare iluzorie a eului, care duce la pierderea respectului de sine.

Una dintre iluziile care conduc dorința este aceea că obiectului dorit îi sunt exagerate importanța şi semnificația, lucru care îi conferă acestuia, o valoare şi o atractivitate imperativă. Dar odată ce obiectul a fost obținut, el îşi pierde aura magică, iar acea imagine seducătoare este proiectată asupra următorului obiect al dorinței. Acest lucru este binecunoscut în domeniul relațiilor sexuale, unde adevăratul obiectiv îl constituie cucerirea, iar atractivitatea obiectului dorit păleşte rapid.

Prin urmare, obiectul urmărit nu există în Realitate. De fapt. este urmărită o promisiune iluzorie a unei valori umflate. Strălucirea seducătoare a atracției nu este decât o proiecție emfatică a eului, care utilizează obiectul dorinței ca pe o sursă a fericirii. Întrucât adevărata sursă a fericirii provine din interior, dorința

nu poate fi satisfăcută deoarece constituie o proiecție constantă asupra unor lucruri exterioare. Aşadar, presupune urmărirea unei iluzii. Când o dorință se împlineşte şi este satisfăcută, focalizarea se mută pe alt obiect al dorinței, într-o procesiune continuă.

Pe măsură ce conştiința evoluează prin renunțarea progresivă la poziționalități, mecanismul dorinței dispare în cele din urmă, iar satisfacțiile încep să apară din realizarea țelurilor interioare. Când e descoperit faptul că sursa fericirii este în interior, un sentiment de bucurie şi satisfacție interioară înlocuieşte nevoia. Nu obiectele dorinței sunt cele ce trebuie predate, ci însăşi calitatea acțiunii de a dori şi de a îmbiba obiectele cu o valoare iluzorie. Dacă le investigăm mai atent, vom descoperi că aceste exagerări nu sunt decât energii animale. Pentru a supraviețui, animalul caută în permanență externalitatea. Majoritatea presupuselor comportamente umane nu diferă de ceea ce se poate observa într-o comunitate de primate. Diferența majoră care poate fi observată este aceea că, deşi primatele vocalizează, ele se bazează mult mai mult pe limbajul corpului pentru a comunica.

Î: ***Care este valoarea exercițiilor de respirație?***

R: Acestea sunt extrem de utile pentru realizarea faptului că suntem „prinşi" la un nivel inferior şi că am acumulat prea multă energie în chakrele inferioare. Pentru a putea utiliza exercițiile de respirație, este necesar să deținem o înțelegere simplă asupra corpului eteric şi a sistemului energetic al chakrelor. Energia

sexuală se poate acumula în chakra bazei. Ura, invidia, gelozia, răzbunarea şi ciuda sunt energii ale splinei, în timp ce ambiția, câştigul, controlul, agresivitatea şi egoismul, sunt energii centrate în plexul solar.

Inima este centrul iubirii şi al iertării. Gâtul se leagă de comunicare, exprimare şi creativitate. Al treilea ochi sau chakra sprâncenei se leagă de viziunea spirituală şi chakra coroanei se leagă de Dumnezeu-conştiință.

Energia fundamentală a spiritului/vieții este denumită de obicei „chi", sau energie kundalini. Ea circulă atât printr-un canal special în coloana vertebrală, cât şi De-a lungul sistemului nervos al corpului, pentru a ajunge la cele douăsprezece meridiane principale care furnizează energia vieții tuturor organelor vitale din corp. Aceste energii şi puncte de acupunctura sunt legate, în mod simultan, cu toți muşchii şi grupele musculare. Aceasta este baza kinesiologiei clinice, care este utilizată atât în scopuri de diagnosticare, cât şi terapeutice. Distribuția fluxului de energie este modificată de atitudini şi poziționalități mentale. În kinesiologia clinică, slăbirea unui grup de muşchi arată precis care organ a fost afectat patologic şi este în reacție cu un punct de acupunctura specific. Testările kinesiologice ulterioare, pot descoperi o atitudine sau un sistem de credințe negative, prescriind, totodată, modalitățile de corectare ale acestora.

Una peste alta, nivelul de energic al sistemului spiritual/energetic de acupunctura este mediat de glanda timus, care se află chiar în spatele sternului

superior. Funcția glandei timus este să sprijine sistemul imunitar al corpului. Ea produce aşa-numitele „celule criminale”, sau celule-T, care distrug organismele invadatoare străine. Energia glandei timus este epuizată de stresurile interne şi externe cauzate, în principal, de emoțiile şi atitudinile negative (care calibrează sub nivelul 200).

Exercițiul de respirație fundamental, care este, totodată, şi cel mai simplu şi eficient, constă în călăuzirea energiei spirituale de-a lungul canalului vertebral, de la bază sau chakrele inferioare, în sus, până la inimă, cel de-al treilea Ochi sau chakra coroanei. Aceasta este tehnica de bază utilizată în multe şcoli spirituale şi care presupune, pur şi simplu, vizualizarea energiei care curge în sus pe şira spinării, cu fiecare inhalare. În acelaşi timp, energia este direcționată să curgă spre un loc mai înalt. Această practică este utilizată adeseori în timpul fazei inițiale a meditației formale, dar poate constitui o practică meditativă şi prin ea însăşi.

Atunci când ne imaginăm lumina conştiinței ca pe o energie care curge în sus pe şira spinării spre chakrele superioare, vom simți imediat o schimbare a energiilor şi a senzației interioare. În plus, pe lângă chakrele tradiționale ale corpului, există corpuri de energii spirituale situate deasupra chakrei coroanei. Putem trage în sus energia prin chakrele superioare, imaginându-ne cum circulă prin coroană spre corpurile spirituale mai înalte, până la Dumnezeu. Energia este

imaginată, de obicei, ca o lumină sau o energic a iubirii iluminate, de origine divină.

În şcolile spirituale sunt predate şi alte tehnici de respirație, mai complicate şi specializate. Înainte de a vă decide pentru una (de exemplu, pranayama), trebuie să le verificați prin intermediul testării kinesiologice, pentru a determina nivelul calibrat de energie şi gradul în care vi se potrivesc.

Î: ***Existența unui sistem de energie spirituală şi a tehnicilor de respirație ar putea să sune straniu pentru occidentali. Ele chiar au o valoare practică pentru aspirant?***

R: Da, şi în general sunt benefice. Există, de asemenea, şi o serie de probleme specifice pentru care exercițiile de respirație pot fi foarte utile. De exemplu, o persoană obsedată de sex poate găsi alinare atrăgând în sus energia din chakra bazei către centrii superiori de energie. În mod similar, o persoană căzută pradă sentimentelor de ură, gelozie, vinovăție, resentiment sau de răzbunare va găsi alinare atrăgând în sus energia excesivă care s-a blocat în chakra splinei. Persoanele exagerat de ambițioase, materialiste sau lacome vor avea de câştigat prin decomprimarea energiilor care s-au acumulat în plexul solar. Persoanele triste vor ti uşurate prin îndreptarea fluxului energetic dinspre inimă spre cel De-al treilea ochi, sau chakra coroanei, astfel încât energia iubirii personale (acolo de unde pierderea a fost percepută) este transferată către iubirea lui Dumnezeu, care nu poate fi pierdută niciodată. O persoană căreia îi

lipseşte înțelegerea spirituală, conştienta sau viziunea, are nevoie să canalizeze mai multă energie spre chakra dintre sprâncene, numit şi cel de-al treilea ochi.

Există o scrie de tehnici clasice, ce au rezistat de-a lungul timpului (yoga clasică, nu hathayoga) şi care depind, aproape în întregime, de meditația prin practica respirației. Există multe cărți interesante despre experiențele subiective care provin din practicarea acestor tehnici şi care influențează aşa numita energie (spirituală) kundalini.

Toate practicile spirituale sunt în mod inerent mai puternice decât realizează căutătorii naivi. Ele trebuie abordate cu respect, iar căutătorul ar trebui să obțină informații pregătitoare adecvate. Există o multitudine de practicieni spirituali şi vindecători de tot felul. Dictonul „caveat emptor" se aplică şi aici - şi trebuie luat în seamă. Căutătorul naiv este presat, adeseori, de entuziaşti să ia parte la practici eronate şi să viziteze aşa-zişi tămăduitori carismatici, doctori, cititori de aură, canalizatori de energie, generatori de spirite, spiritişti, profeți şi purtători de cuvânt ai unor personalități celebre decedate.

Există, de asemenea, şi invitații persuasive de a adera la diverse secte exclusiviste, culte mistice şi altele asemenea, pentru a deveni un inițiat, împărtăşind, astfel, secrete străvechi şi puteri mistice. În acest punct este important să amintim înalta învățătură: „Nu jura şi nici nu te lega prin tot felul de loialități şi supuneri, căci în spatele lor se ascund consecințe nevăzute şi capcane

karmice”. Țineți minte că loialitatea şi supunerea trebuie datorate doar lui Dumnezeu, relației cu Dumnezeu, purității şi sfințeniei. Nici o organizație nu se bucură de vreo favoare din partea lui Dumnezeu, şi în plus, toate organizațiile de acest gen sunt bazate pe iluzii şi premise ale eului. A te lega de o iluzie e un fapt ce poate avea consecințe karmice nevăzute. Acestea sunt capcane şi întârzieri ce trebuie evitate de înțelepți. Este evident că scopul unui jurământ este acela de a lega. Iar eul este deja împovărat de legături şi jurăminte față de o multitudine de iluzii şi nu are nevoie să mai fie stânjenit de încă unul.

Grupurile care solicită jurăminte (dintre care unele includ descrierea unor consecințe demonice în cazul încălcării), promit dezvăluirea unor secrete, favoruri speciale, exclusivitate şi o relație specială cu Dumnezeu. Este important de înțeles faptul că nu există secrete speciale sau favoruri care să poată fi oferite. Tot ce trebuie ştiut este deja disponibil. Nici Dumnezeu, nici Avatarul, nu au nimic de ascuns. Înțelepții iluminați, învățătorii avansați ai spiritului şi sfinții nu au nimic de ascuns. Cei oneşti şi cu inima pură nu au absolut nimic de tăinuit.

Secretomania este mantia, instrumentul şi modul de operare al forțelor care calibrează sub nivelul 200 al conştiinței. Adevărul nu are de ce să se teamă şi, prin urmare, nici un motiv pentru a se ascunde. În mod evident, ceea ce este ascuns intenționat nu este integru, iar motivul informațiilor secrete (mantre, simboluri,

ritualuri etc.) este, franc spus, vânzarea pentru un preț, fie în monetar, fie tradus prin puterea asupra oamenilor.

Organizațiile care promit unicitate şi elitism nu fac decât să apeleze la vanitatea eului. Eul nu se va da în lături de la nimic, deoarece nu respectă nici o graniță din cauza miezului său narcisist. De-a lungul istoriei, monarhii şi dictatorii şi-au distrus intenționat popoarele pentru a satisface vanitatea propriului eu. Megalomania eului alege, mai degrabă, sinuciderea decât să admită că a greşit.

Oamenii sunt foarte conservatori în privința modificării propriilor opinii. De fapt, de curând a murit ultimul preşedinte al Clubului Pământului Plat. Organizațiile se adaptează încet la schimbare, deoarece schimbarea implică faptul că poziția lor precedentă era greşită.

Buddha ne-a învățat că ataşamentul primar se îndreaptă spre simțuri, senzații şi obiectele simțurilor, inclusiv față de gânduri. De aceea, ascetismul constituie o condiție comună multor discipline spirituale, care pun un accent deosebit pe valoarea de a fi liber față de posesii şi lucruri lumeşti.

Î: ***Multe grupuri spirituale evidențiază tentațiile sexului şi banilor drept capcane de evitat.***

R: Această tradiție are valoare, dar şi rezultate ambigue. Mai întâi, crează aversiune şi un sentiment de păcat şi vinovăție cu privire la aceste subiecte. de asemenea, exagerează importanta lor, creând, astfel, frică. Nu sexul şi banii reprezintă problema, ci

ataşamentul față de ele. În stadiul de non-ataşare, nu există nici atracție, nici aversiune. Învățători precum Ramakrishna au interzis bărbaților tineri care le erau studenți atât sexul, cât şi banii. El considera că aceştia pot fi contaminați chiar şi prin simpla energie a sexului şi banilor.

Din moment ce lăcomia şi dorința calibrează sub nivelul 200 (mai exact la nivelul 125), evitarea tentațiilor constituia o încercare de a preveni ataşamentul. Cu toate acestea, dorința pentru sex şi bani provine din interior şi poate rămâne în interiorul eului chiar dacă nu este tolerată sau nu se acționează la comanda ci. La nivelurile incipiente ale antrenamentului spiritual, evitarea poate constitui o metodă optimă, deoarece dorința e încă foarte puternică. Simpla disponibilitate de a sacrifica plăcerea senzuală şi câştigurile lumeşti constituie deja un atu de valoare pentru a învăța cum să depăşeşti atracțiile şi pornirile instinctuale, amplificând, totodată, intensitatea trăirii spirituale.

De-a lungul istoriei şi până în prezent, au existat o serie de „guru" renumiți care au devenit dependenți de sex, putere şi de bani, şi care şi-au acoperit acțiunile prin argumente iscusite. Cei care afişează bogăția, o spoială de spiritualitate şi care aprobă manifestările sexuale, atrag mulți adepți.

Cercetarea spirituală a dezvăluit ce anume stă la baza acestui paradox. Adeseori, scrierile de tinerețe ale unor gurii faimoşi calibrează destul de sus (între nivelurile 450 şi 550). Apoi, după ce au cunoscut

succesul şi aclamarea, nivelul lor calibrat scade drastic, uneori chiar sub valoarea 200 (care constituie nivelul crucial al Integrității). De aceea, nu este neobişnuit să apară diferențe majore între nivelul calibrat al scrierilor din tinerețe şi cel la care ajunge mai târziu conştiința învățătorului. În unele cazuri, chiar din zilele noastre, dereglările de comportament rezultate crează scandal şi disperare, iar adepții rămaşi trebuie să apeleze la negare pentru a raționaliza obediența continuă pentru un cult sau grup de aderenți. Dar, deşi nivelul la care calibra odinioară respectivul guru poate să scadă semnificativ, nivelul calibrat al scrierilor sale timpurii rămâne acelaşi.

Cu toate acestea, este dăunător să arăți devotament unui guru căzut. Acest fapt poate cauza foştilor aderenți chiar un sentiment dureros de disperare, dar calea spre iluminare este strictă. Devotamentul este datorat numai lui Dumnezeu şi nu unei personalități sau alta. Cum spunea Buddha, „nu mă transformați într-o imagine”.

Un exemplu foarte curios, dar în acelaşi timp semnificativ, este acela al profetului islamic Mahomed, care calibra la nivelul 740 atunci când a scris Coranul (Coranul calibrează la nivelul 700). La vârsta de 38 de ani, nivelul calibrat al conştiinței lui Mahomed a scăzut dintr-o dată la valoarea 130, iar el a pus mâna pe sabie. În mod interesant, aproape imediat ce Islamul a fost fondat, facțiunile fundamental ist - militante ale acestei religii au devenit un invadator agresiv pentru alte națiuni, măcelărind sute de mii de „necredincioşi”.

Până în ziua de azi, națiunile islamice calibrează la niveluri inferioare, iar societățile lor sunt caracterizate de misoginism represiv, cruzime şi de ură. Trebuie subliniat că tot ceea ce este cu adevărat sfânt şi aparține lui Dumnezeu, aduce doar dragoste şi pace. Astfel, anumite curente islamice au fost capturate şi dominate de o formă satanică de energic negativă.

Pericolul esențial al curentului fundamentalist rezidă în atractivitatea sa pentru segmentele inferioare ale societății, ai căror reprezentanți devin dependenți de sentimentul de emfază al eului atunci când. ajungând luptători ai Jihad-ului, primesc dreptul de a omorî în numele lui Allah. Astfel, pistolul devine simbolul social al favorii lui Dumnezeu şi al fervorii religioase, ajungându-se la absurditatea spirituală a „criminalului sfânt".

Decăderea treptată a culturii islamice a fost studiată şi documentată de o serie de autori moderni (B. Lewis, 2001; R Watson, 2002; McGeary, 2002). Chiar şi un copil poate observa absurditatea masacrării oamenilor în numele lui „Allah cel Milostiv". Prin contrast, aşa cum am menționat anterior, Coranul calibrează la nivelul 700. De aceea, este integru, din punct de vedere spiritual, să urmezi Coranul, dar nu şi pe zeloții care modifică adevărul acestuia de dragul puterii politice.

Î: ***Eul şi societatea simt înconjurate de nenumărate capcane. Pare ca şi cum succesul în purificarea spirituală este dificil sau chiar***

descurajant, anvergura obstacolelor fiind impunătoare.

R: Există o soluție la dispoziția tuturor. Identificați, pur şi simplu, poziționalitatea, iluzia sau pornirea subiacentă; abandonați acest suport şi multe alte probleme aparente vor dispărea. Pornirea comună, sau atracția fundamentală a eului, este, în fond, dorința de plăcere. Din acest motiv, nu egoismul sau vanitatea constituie problema, ci plăcerea care derivă din egoism, în expresiile sale de vanitate, autoapreciere, a avea mereu dreptate, succes, sentimente de superioritate, etc. Nu răzbunarea sau ura sunt problema, ci plăcerea şi satisfacția obținută din aceste atitudini.

La nivelul nonataşamentului, dorința, anticiparea sau nevoia de gratificație nu mai reprezintă o presiune. Satisfacția fizică se naşte spontan, din activitatea în sine, ca o plăcere trecătoare. Ea poate fi întreruptă şi eliminată instantaneu, fără a încerca vreun sentiment de pierdere sau dezamăgire, deoarece fiecare moment este complet şi total prin el însuşi. Dacă muzica se opreşte, nu este experimentată nici vreo pierdere, nici vreo dezamăgire sau incompletitudine. Este irelevant dacă o experiență continuă sau nu. Prezența Sinelui este completă, permanentă, şi total împlinitoare. Nu are nici un fel de nevoi. Totul apare spontan, ca expresie a esenței sale intrinseci. Nimeni şi nimic nu „cauzează" altceva.

Spre exemplu, când privim combatanții atacurilor sau contraatacurilor din Orientul Mijlociu, putem

observa imensa plăcere şi satisfacție ce derivă din acest conflict şi mutilare fără sfârşit. Există o bucurie ascunsă în a urî, a pedepsi, a te răzbuna şi a-ți omorî duşmanii deoarece te poți simți, în acelaşi timp, superior, virtuos şi chiar martir. Există o plăcere secretă în a provoca un atac, complăcându-te totodată în ideea că te afli în postura victimei inocente. Ura devine atunci lipsită de vină, deoarece este justificată şi glorificată de sloganurile patriotice, pseudo-religioase sau naționaliste.

Î: ***Exaltare, strălucire şi seducție! Oare, cum poate fi refuzat un asemenea pachet „recompensator?”***

R: O întreagă combinație de factori, la care se adaugă şi precedentul istoric, conduc la dependență, în sensul că eurile trăiesc din conflict şi încearcă nevoia de a-l propaga. Eurile celor implicați în conflicte sociale sunt hrănite de ambele părți şi exagerate de atenția mediatică. Publicitatea pune gaz pe focul fanatismului care atinge dimensiunea şi absurditatea sa dramatică, prin acte de atacuri sinucigaşe. Acestea constituie, într-adevăr, un „teatru al absurdului”.

Sc poate observa că pacea ar reprezenta o amenințare pentru această melodramă, precum şi pentru toate recompensele sale conştiente sau inconştiente. de asemenea, pacea ar fi o amenințare pentru lideri şi pentru multiplele câştiguri implicate (bani, publicitate, importanță, etc.). Astfel, polarizarea este hrănită cu grijă de ambele părți, iar când pacea

amenință jocul, una dintre părți înclină să reclame o altă „provocare revoltătoare”, însoțită de obişnuitele proteste şi solicitări de acțiuni punitive. Toată această melodramă exploatează naivitatea publicului şi a mass-mediei, care hrăneşte emoțiile prin faptul că oferă atenție şi transmite atrocitățile tară sfârşit (care, de fapt, au fost create în mod deliberat, pentru a manipula sentimentele opiniei publice prin gustul pentru senzațional).

Imaginile tragice ale unui copil mort, respectiv ale mamei care plânge, au devenit deja o rutină. Întregul scenariu melodramatic constituie o manipulare grosolană, o orchestrare construită pentru a stârni pasiuni şi a spori drama. Nu e decât teatru pe scară largă, unul care, în final, se autodistruge din cauza lipsei de integritate interioară.

Î: ***Aceasta a fost o descriere şi o analiză detaliată.***

R: Da, deoarece expune exact şi pe o scară largă felul în care funcționează cui. În acest fel, pot fi identificate aceleaşi fenomene în interiorul planurilor secrete ale propriului nostru eu. Satisfacțiile ascunse ale acestuia sunt, în mod esențial, aceleaşi. Eul obține o mare plăcere şi satisfacție din suferință, precum şi din toate nivelurile non-integre ale mândriei, furiei, dorinței, vinovăției, ruşinii şi ale durerii. Plăcerea secretă a suferinței cauzează dependență. Mulți oameni îşi dedică întreaga viață acesteia, încurajându-i şi pe alții să-i urmeze. Pentru a opri acest mecanism, plăcerea

recompensei trebuie identificată şi abandonată în mod voluntar lui Dumnezeu. Din ruşine, cui blochează conştientizarea maşinațiunilor sale, şi, în special, caracterul secret al jocului în care excelează - cel al „victimizării”.

Sfera perdantului cronic, martirului, victimei inocente şi a celui care suferă fără speranță nesfârşite catastrofe şi maladii, este activată de repetiția aceloraşi dezastre. Închisorile sunt populate de recidivişti. Oamenii îşi reconstruiesc casele cât de repede pot după ce s-au retras apele în urma unor inundații, pe aceleaşi terenuri. Nu ezită nici să-şi clădească locuințele în zone vulcanice sau în vârful faliilor seismice, pe plajele lovite de uragane şi în zone aflate pe cursul apelor şi neapărate de diguri. Meseriilor periculoase nu le lipsesc muncitorii şi nici sporturilor extreme, entuziaştii. Există o nesfârşită procesiune de alpinişti care nu fac decât să urce spre propria moarte sau să creeze nevoia de a fi salvați. Tot ceea ce este negativ este deci atractiv şi generator de plăcere. Perversitatea este una dintre „calitățile” ciudate ale eului prin care oamenii devin dependenți de plăcerea şi excitarea riscului, precum şi de plăcerea de a se afla în proximitatea fricii de moarte şi a rănirii. Plăcerea secretă a ororii constituie o atracție pentru cu, deoarece acest gen de eforturi au devenit îmbibate de o calitate şi o semnificație magică, mai importantă decât viața.

Î: ***Prin urmare, programele eului nu vor continua decât dacă sunt, în mod secret, generatoare de plăcere?***

R: Da, acesta este „secretul secretelor”. Recompensa constituie un premiu şi o satisfacție. Eul a învățat să fie foarte inteligent pentru a supraviețui. Este capabil să se dedea la orice truc pentru a se camufla. Lumea pe care o trăim este, pur şi simplu, o dramă a eurilor colective care acționează în stadiul perceptual al formei şi al timpului.

De secole întregi, drama umană a fost un joc trist, construit pe plăcerea secretă a jocului non-integru al falsității. Dacă realizăm faptul că nivelul general al conştiinței omenirii a fost sub valoarea 200 pentru multe secole, afirmația de mai sus nu mai pare exagerată. Acum, dat fiind că nivelul conştiinței omenirii este peste valoarea 207, falsitatea jocului începe să-şi dea arama pe față. Până acum, omenirea nu a avut nici măcar cea mai rudimentară capacitate de a deosebi adevărul de falsitate. Dar acum, marile jocuri ale vieții umane pot fi expuse.

La începutul anilor ’90, eul a nu mai puțin de 85% din totalul populației lumii trăia din negativitate şi o propaga, dar până în anul 2003, procentul a scăzut deja la 75%. Acest fapt arată că înlocuirea falsității de către adevăr este inevitabilă.

Î: ***Jocul negativ al minciunii se auto-perpetuează?***

R: Da. Exact acesta este motivul prevalentei şi duratei sale. Majoritatea profită, deopotrivă, în mod grosolan şi subtil. Satisfacțiile eului sunt mult mai plăcute şi mai generatoare de dependență decât conservarea vieții umane - şi, cu atât mai puțin, a demnității. În mod tipic, tot ceea ce este necesar sunt câteva parade, câteva retorici bombastice ale unui demagog, plus un slogan atractiv. Ca răspuns, putem privi patruzeci de milioane de oameni înrobindu-se şi mărşăluind naiv înspre propria moarte şi distrugere, care, trebuie spus, nu implică doar propria persoană, ci şi casele şi familiile lor.

A „muri pentru o cauză" - iată chemarea de fluier care conduce şoarecii orbi spre prăpastie. Din păcate, fanaticii nu sunt dispuşi să-şi sacrifice doar propria persoană, ci şi viața altora. Recent, o femeie revoluționară a fost întrebată dacă se simte vinovată pentru toți inocenții care sunt masacrați şi schilodiți şi ea a menționat, „din nefericire, unii trebuie să fie sacrificați pentru binele cauzei" (desigur, termenul cauză presupune cauza „ei"). Fiecare dictator este foarte dispus să-şi sacrifice populația în numele unui slogan mediatizat. Astfel că, cel puțin pentru moment, lumea nu poate diferenția un lider adevărat de un dictator megaloman, după cum nu poate distinge nici între un om de stat şi un politician demagog.

Î: ***Cum pot fi prevenite asemenea calamități?***

R: Aderând la adevărul spiritual conform căruia obedienta, loialitatea şi abandonarea sunt destinate numai lui Dumnezeu.

Deoarece mintea nu este capabilă să discearnă adevărul de minciună, urmarea acestui dicton este calea cea mai sigură pe care ne putem baza.

Î: ***Ce anume perpetuează iluziile lumii?***

R: Plăcerea profitului, puterii, prestigiului şi a banilor, acționată de jucători carismatici şi abili politic, care au învățat să manipuleze eul populației şi se bazează pe ignoranța umană, perpetuând iluziile. Acest lucru este facilitat de manipularea prin mass-media, cel mai recent teren de joc, care utilizează imaginea pentru a controla şi a seduce. Mass-media a descoperii că nici măcar nu este necesar ca în spatele imaginii să existe o realitate. Aşa numita tehnică a imaginii nonlineare (termen folosit cu un sens diferit decât anterior) ocoleşte, pur şi simplu, rațiunea şi intelectul şi programează direct mintea populației, tară nici o interferență. Astfel, realitatea este considerată irelevantă (în discuțiile curente, se ironizează însăşi posibilitatea existenței unei realități obiective). Prin intermediul unei condiționări pavloviene, mintea naivă este programată rapid şi nici nu realizează acest lucru. Pentru cei lipsiți de integritate, valori precum pacea, onestitatea, grija, autenticitatea şi dragostea sunt doar imagini care pot fi exploatate. Distorsionarea este modalitatea favorită de manipulare prin care imaginile ocolesc rațiunea.

Î: ***Sună periculos.***

R: Nu, este doar o reamintire a stadiului în care societatea s- a aflat până de curând. Abia de curând a fost descoperit faptul că un nivel de integritate pe scară largă, poate avea o valoare intrinsecă şi ne putem baza pe el fără rezerve. Însă multe corporații de succes au cunoscut de multă vreme acest lucru, fiind organizate pe valorile integrității şi ale onestității. Ele au o tradiție lungă şi respectabilă.

În *Putere versus Forță*, compania Wal-Mart a fost citată ca un exemplu de implementare cu succes a valorilor integre în lumea managementului comercial. Aceste valori au fost stabilite ca standarde pragmatice funcționale de către fondatorul Wal- Mart. iar acuratețea afirmațiilor făcute în *Putere versus Forță* a fost confirmată prin corespondența purtată cu însuşi Sam Walton. Acum, după numai câțiva ani, Wal-Mart a devenit cea mai mare şi de succes corporație din întreaga lume, cu un număr de peste un milion de angajați. Succesul acesteia constituie o demonstrație a consecințelor asumării integrității ca standard în afaceri.

Spre deosebire de Wal-Mart (care calibrează în marjele superioare ale nivelului 300), există exemplul colapsului multor corporații care erau conduse, în mod evident, de lăcomie, înşelătorie, lipsă de preocupare pentru bunăstarea angajaților, a acționarilor şi a publicului (acestea calibrează abia la nivelul 90).

Exemplul frapant al acestor afaceri contrastante demonstrează succint impactul practic şi real pe care valorile spirituale îl pot avea în viața de zi cu zi, dacă

sunt aplicate şi urmate ca atare. Cu siguranță, un asemenea exemplu pare să compenseze criticile conform cărora spiritualitatea este ceva abstract şi impracticabil sau doar o amăgire idealistă. Integritatea se face observată la final.

Prin punerea în opoziție a acestor corporații, se poate observa că nu este necesar să se uzeze de judecăți de valoare sau concepte precum bine/rău, corect/greşit. Pur şi simplu, integritatea este puternică, funcționează, este constructivă şi de succes, în timp ce opusul ei este supus eşecului. Prin urmare, integritatea este practică; iar absența acesteia conduce la slăbiciune şi colaps.

Conceptul, conform căruia integritatea este o putere care merită urmată, începe să fie acceptat de diversele agenții guvernamentale. Tertipurile care pot prevala la nivelul de conştiință 190 nu mai sunt acceptabile şi nici uşor de ascuns la un nivel de conştiință situat la valoarea 207 (De exemplu, realizați semnificația faptului că agențiile federale „pierd", în mod obişnuit, miliarde de dolari).

În trecut, etalonul succesului era câştigul sau profitul, moralitatea şi principiile etice fiind sacrificate de dragul acestor scopuri. Cu toate acestea, noua măsură a valorii, în baza căreia sunt evaluate corporațiile, agențiile guvernamentale, şcolile şi oficialitățile este integritatea. Acest lucru este o consecință a faptului că nivelul de conştiință al omenirii a crescut de la valoarea 190 (mândrie) la 207 (integritate). Nevoia de integritate se răsfrânge asupra

persoanelor publice şi schimbă acțiunile multor instituții sociale, de la firme de contabilitate şi birocrație, până la Biserica Catolică. Chiar şi mass-mediei i se solicită o redare mai echilibrată a evenimentelor şi o mai marc responsabilitate socială.

Î: ***Fenomenele sociale şi istoria sunt adeseori citate în aceste discursuri.***

R: Da, pentru că sunt pline de informații. Societatea nu este decât eul colectiv în acțiune. Este uşor de observat şi cercetat, pentru că reprezintă, de fapt, externalizarea şi dramatizarea eului. Eroarea poate fi identificată mai uşor dacă e considerată, mai degrabă, a fi „în afară", decât „înăuntru"; cu toate acestea, prin conştientizare, informație şi compasiune, aceleaşi erori pot fi descoperite şi în interior, fără sentimente nepotrivite de vinovăție sau de ruşine. Eul nu este altceva decât condiția umană. Este doar un construct impersonal, care devine personal doar în măsura în care ne identificăm cu acesta şi îl numim „cu".

CAP. XV – *Karma*

Î: ***Ați oferit cu altă ocazie o explicație a karmei. O puteți dezvolta?***

R: Întregul univers, precum şi tot ceea ce conține acesta, operează ca o dezvăluire unitară, karmică a Dumnezeului Manifestat, prin faptul că fiecare element al său devine împlinirea şi expresia propriei esențe. Astfel, experiența vieții constituie un dans interactiv al tuturor acestor câmpuri şi reprezintă consecința capacității pentru existență hotărâtă de Divinitate.

De asemenea, orice are o existență poate fi creat cu capacitatea pentru viață, putând deveni, astfel, o „ființă". „A fi" înseamnă a exista cu conştiința vieții însăşi, privită ca lumina ce dezvăluie capacitatea pentru conştiență.

Întrucât întregul univers, precum şi tot ceea ce conține acesta, constituie o unitate karmică, Totalitatea Realității reprezintă realizarea iluminării. Dacă lot ceea ce există constituie o unitate karmică ce provine din aceeaşi sursă, atunci observarea oricărei separații nu înseamnă altceva decât un artefact al percepției. În Realitate, unul şi multiplul reprezintă acelaşi luciu.

Oricine este familiar cu kinesiologia, poate răspunde cu uşurință întrebărilor despre karmă. În esență, karma individuală reprezintă un pachet de informații (analog unui cip de computer) care există în cadrul domeniului

non-fizic al conştiinţei. Acesta conţine codul informaţiilor depozitate, care este o parte integrantă din corpul spiritual (sau suflet). Codul reprezintă o condensare a tuturor experienţelor trecute, împreună cu nuanţele de gândire şi de afectivitate asociate acestora. Corpul spiritual deţine libertatea de alegere, însă gama alegerilor disponibile a fost deja trasată.

Este evident că există o mare posibilitate ca anumite tendinţe să reapară dar, în acelaşi timp, acestea oferă oportunitatea pentru schimbare; de exemplu, transcenderea paradoxului contrariilor. Sufletul poate alege reîncarnarea fizică, poate renunţa la corpul fizic, devenind o entitate descarnată sau poate explora tărâmurile astrale. În acest ultim caz, cl poate ajunge fie în iaduri şi purgatorii, fie în rai, datorită alegerii Iubirii, Adevărului, a lui Dumnezeu şi/sau a unui Salvator.

Alegerea dintre mândrie sau smerenie are o pondere importantă asupra Karmei. Cu ajutorul chestionării kinesiologice, a fost clarificat faptul că scopul lui Buddha era învăţarea şi transmiterea iluminării. Prin contrast, Christos a venit ca un mântuitor al sufletelor tuturor celor care nu îşi acceptaseră realitatea spirituală. Buddha ne-a învăţat iluminarea, iar Christos mântuirea.

În lipsa înţelegerii karmei, viaţa pământeană parc a fi injustă şi crudă. Cei naivi au impresia că persoanele corupte şi ticăloase par a scăpa mereu „basma curată”, în timp ce nevinovaţii sunt aspru pedepsiţi. Din acest motiv, credinţa constituie sprijinul multor oameni în

explicarea acestui paradox. Credința înseamnă convingerea că există o realitate divină ce transcende aparențele. Din propria cercetare şi experiență, această convingere este bine întemeiată.

Î: ***De ce unii oameni îşi pot aminti viețile anterioare?***

R: Sub nivelul 600 al conştiinței, există, de obicei, o amnezie în ceea ce priveşte viețile trecute, datorită identificării cu mintea/corpul ca realitate a „Sinelui". Se poate trece dincolo de această amnezie în stări modificate ale conştiinței, experiențe de părăsire a corpului (decorporalizare) şi în apropierea morții, vise, stări hipnotice şi străfulgerări spontane. Experiența clinică a regresiilor în viețile anterioare este larg cunoscută şi se poate dovedi foarte eficientă, din punct de vedere medical, pentru dezvăluirea traumelor şi erorilor din viețile trecute ce se manifestă în viața prezentă ca boli sau probleme psihologice. Utilizarea în scop terapeutic a regresiei în viețile trecute poate, într-adevăr. Să producă vindecări şi rezultate spectaculoase. În plus, copiii mici vorbesc spontan despre viețile lor trecute, iar unii chiar îşi reamintesc detalii verificabile despre existențele lor anterioare.

În cazurile în care nivelul conştiinței depăşeşte valoarea 600, viețile trecute sunt accesibile datorită identificării sinelui cu martorul/ experimentatorul/ conştiența conştiinței. Prin intermediul acestei reamintiri, persoana în cauză poate observa că există o concordanță între evenimentele spirituale majore din

viețile trecute şi evenimentele, atitudinile şi configurațiile psihologice din viața prezentă. Prin reflecție, iese la iveală un model care exprimă ceea ce ar putea fi numit călătoria sufletului.

Buddha şi-a reamintit numeroase vieți trecute, însă această conştiență nu reprezintă o parte din tradiția iudeo-creştină, în ciuda faptului că este o înțelegere majoră a altor religii ale lumii, ce merge până în antichitate. Cercetarea spirituală dezvăluie friptul că, deşi Buddha a avut multe reîncarnări, Iisus nu a avut nici una, El „coborând, într-adevăr, din Ceruri" fără ca anterior să fi avut vreo viață umană.

Astfel, o cale care exclude conştiență karmei trebuie să se bazeze foarte mult pe credință, altminteri nu ar fi o modalitate integră, din punct de vedere spiritual, pentru a explica evenimentele din viața umană. Reversul medaliei este că, în cazul în care credința sau încrederea sunt pierdute, spiritul deziluzionat este vulnerabil şi, fie cade în disperare, fie se agață de un substitut al lui Dumnezeu. În lumea Occidentală acest mod de desfăşurare al lucrurilor este foarte frecvent. Ca dovadă a acestui fapt, intelectul, în expresia lui ca rațiune logică ştiință, reprezintă acum speranța fundamentală pentru îmbunătățirea vieții. Atunci când se petrece acest lucru, mintea şi rațiunea sunt deificate şi tratate ca şi cum ar fi o religie. Oamenii se dedică cu o mare fervoare cauzelor sociale şi politice, precum şi poziționalităților intelectuale, care încep să fie apoi considerate o presupusă salvare a omenirii. Această înclinație este

caracteristică nivelului 400 al conştiinței, ce este rareori depăşit.

Să observăm că un procent de 96% din populația lumii nu depăşeşte niciodată nivelul 499 al conştiinței. Cu toate acestea, nu este necesar ca intelectul să înlocuiască în totalitate spiritualitatea; astfel, există numeroşi oameni situați în marjele nivelului 400 al conştiinței şi care, deşi au o mare încredere în intelect, sunt implicați simultan în strădanii religioase sau spirituale. Cei înțelepți ştiu că intelectul nu poate să te ducă decât până la o anumită limită, dincolo de care încrederea şi credința trebuie să substituie cunoaşterea.

Î: ***Care sunt potențialitățile karmice ale conştiinței după moartea corpului?***

R: Acestea calibrează după cum urmează:

Niveluri ale Conştiinței situate sub 200 = Niveluri variate ale Iadurilor şi ale Domeniului Astral Inferior.

Niveluri ale Conştiinței: = Planuri Astrale Inferioare cuprinse între 200 şi 240
Niveluri ale Conştiinței: = Planuri Astrale Superioare cuprinse între 240 şi 500
Niveluri ale Conştiinței: = Tărâmul Celestial cuprinse între 500 şi 600

} Raiuri
Persistența Formei

Niveluri ale Conştiinţei situate peste 600 = Raiuri superioare (Non-formă)

Cercetarea dezvăluie faptul că raiurile sunt destinate numai sufletelor care calibrează peste nivelul 200, precum şi că există mai multe raiuri, ce reflectă diferite grupuri spirituale şi sistemele lor de credinţă. De-a lungul istoriei, diferitele religii au specificat anumite „cerinţe" necesare pentru „a ajunge în rai". Este ca şi cum flecare grup merge apoi în „propria" zonă a raiului, dar îşi închipuie, cu naivitate, că ar fi „singurul".

Este liniştitor să descoperim că există multe prevederi în ceea ce priveşte destinaţia spirituală. Faptul că fiecare merge către propria destinaţie este în concordanţă cu caracteristicile de ansamblu ale conştiinţei. Credinţa şi devotamentul aduc propriile recompense. Recunoaşterea faptului că există multiple raiuri şi că fiecare se află în concordanţă cu adepţii săi înseamnă că, prin respect şi modestie, există, realmente, posibilitatea de a evita conflictul religios şi rivalitatea. Pretenţia naivă pentru exclusivitate provine din neînţelegerile dintre grupurile religioase.

Toţi marii învăţători proclamă importanţa „evitării păcatului", aceasta însemnând evitarea comportamentelor, atitudinilor şi a afilierilor cu orice fel de câmpuri energetice care calibrează sub nivelul 200. Ei ne învaţă că acestea sunt căile către tărâmurile spirituale ale marii suferinţe, fiind numite, astfel, „iaduri". Iadurile se referă la disperarea şi chinul

spiritual, iar majoritatea oamenilor, în viețile lor pământeşti actuale, au experimentat deja cel puțin o parte din nivelurile superioare ale „iadului" disperării, depresiei, temerii, terorii, pierderii şi al anxietății.

Pare a fi evident că vinovăția poate genera intrarea sufletului într-un tărâm al suferinței penitente, unde pot fi atinse profunzimi foarte mari. Nivelurile iadului au fost descrise, în mod foarte exact, de Dante. Artişti asemenea lui Hieronymus Bosch au ilustrat nivelurile superioare ale iadului, în care predomină forma. Mult mai întunecate sunt nivelurile inferioare ale iadului, ce devin în mod paradoxal (asemenea nivelurilor superioare ale conştiinței), din ce în ce mai lipsite de formă, pentru a se scufunda, în final, într-o groază şi o lipsă de speranță atemporală şi insurmontabilă.

În zonele cele mai de jos, timpul se opreşte iar suferința este experimentată ca eternă şi nesfârşită. Astfel, în momentul în care cineva intră în nivelurile inferioare ale iadului, survine o cunoaştere ce poate fi percepută în forma exclamației danteşti: „Voi ce intrați, lăsați orice speranță". Apoi sufletul ajunge în iadul infinit al disperării nesfârşite, ca şi cum ar fi privat, în totalitate şi pentru totdeauna, de Lumina Dumnezeiască.

La fel a fost experiența pe care am trăit-o în această viață. Cumva, din adâncimile atemporale şi lipsite de formă ale iadului, un aspect al spiritului a supraviețuit şi s-a rugat: „Dacă există un Dumnezeu, îi cer ajutorul". Această experiență a fost urmată, din fericire, de uitare.

După o perioadă nedeterminată de timp, conştiinţa a revenit, dar a intrat într-un tărâm cu totul diferit şi minunat al splendorii, în care orice sentiment anterior al sinelui a fost înlocuit de o Prezenţă Divină Infinită. Mintea era tăcută din respect faţă de splendoarea revelaţiei Divinităţii ca sursă şi esenţă a tot ceea ce există. Adevărul spiritual ieşea în evidenţă cu o extraordinară şi profundă claritate. Fusese ştearsă orice percepţie a unui sine personal separat, iar unica realitate ce rămăsese era Totalitatea Infinită a Prezenţei. Mulţi ani mai târziu, mi-am amintit de zicala Zen, care spune că „Raiul şi Iadul se află la o distanţă de numai un centimetru”.

A fost nevoie de 30 de ani pentru ca puterea experienţei să se integreze şi pentru ca eu să pot vorbi sau scrie despre ea. Nu era nimic de spus şi nimic ce putea fi spus până când, la un moment dat, lucrarea mi-a permis încercarea de a găsi o explicaţie. Această încercare a avut ca rezultat scrierea cărţii *Putere versus Forţă*.

Anterior transformării, părea că ar fi existat un sine central pe care eul îl considera a fi cauza acţiunilor. Această senzaţie a fost anihilată în totalitate de către Prezenţă şi, în consecinţă, iluzia cauzei a dispărut şi a fost înlocuită de conştienţa faptului că totul se petrece în mod spontan, ca rezultat al esenţei sale. aşa cum a fost creat de Divinitate. Totul se petrece în mod spontan datorită naturii sale înnăscute, care interacţionează cu natura înnăscută a tuturor celorlalte lucruri. Nu există

nici o „cauză” pentru nimic. Acțiunea reprezintă un dans interactiv al sensibilității vieții.

Explicaţie

Afirmația „Nu există nici o *cauză* pentru nimic”, calibrează la nivelul 999. Legea Originii Dependente sau a Co-creației Interdependente a lui Buddha calibrează la nivelul 965. Legea lui Buddha corespunde evoluției formei sau existenței, cu alte cuvinte, Manifestatului. Cu toate acestea, Buddha a afirmat că Supremul (Vidul) se află dincolo de orice formă şi că nu există nimic permanent (Legea Nepermanenței sau Anatta). Sufletul reprezintă un reziduu non-fizic al eului, iar pe măsură ce eul se dizolvă, chiar şi sufletul personal, cu tendințele sale karmice, se dizolvă în Unicitatea Nemanifestată a Realității Supreme. Întrucât în Realitatea Non-lineară nu există „lucruri” separate, nu este necesară nici o explicație de genul „cauzalității”. Prin analogie, odată ce o picătură de apă a căzut în ocean, devine una cu acesta.

Î: ***De ce aceste stări limită, aflate la ambele extremități ale spectrului spiritual, nu au fost împărtăşite niciodată cu alții?***

R: Nu exista nici un context în care să poată fi explicate. A discuta despre asemenea probleme în fața altora ar fi fost un lucru lipsit de sens. Cândva, pe

străzile New York-ului, s-a petrecut o întâlnire spontană cu un străin, în cădind căreia conştienta iluminată a adevărului Sinelui a fost schimbată fără cuvinte şi recunoscută reciproc. Câțiva ani mai târziu, a existat o scurtă întâlnire cu Swami Mutkananda, iar după un timp, a avut loc un schimb îndelungat, pe parcursul a câteva zile, cu Ramesh Balsekar. Această întrunire a cuprins şi o discuție asupra semnificației transcederii contrariilor existență versus nonexistență. Ramesh Balsekar a devenit iluminat după ce, mai mult de douăzeci de ani, a fost translatorul şi asociatul apropiat al lui Nisargadatta Maharaj.

Î: ***Dar starea de conştiență ce se înfățişa în forma Prezenței, era staționară?***

R: Această stare a fost staționară timp de câțiva ani, timp în care a avut loc o re-învățare a modului de funcționare în lume. Această re-învățare a fost favorizată de faptul că acum exista, mai degrabă, non-ataşament decât detaşare. În cazul în care ar fi fost vorba de detaşare, nu ar mai fi existat calc de întoarcere în lume. Prin non-ataşament, personalitatea este liberă să interacționeze. Nu are nici un efect asupra stării de conştiență.

Cu toate acestea, mulți ani mai târziu, conştiința a început din nou să evolueze şi să progreseze. Pentru aceasta, era necesară părăsirea lumii obişnuite pentru mulți ani. S-au prezentat şi dualitățile aparent abstracte ale conştientei spirituale avansate. Orice impediment în calea evoluției conştiinței era însoțit de o durere intensă,

arzătoare, resimțită ca un chin neîncetat. Deîndată ce porțile paradoxului erau depăşite de o recontextualizare superioară, chinul dispărea. A devenit evident că la acest lucru se referea Buddha atunci când vorbea despre aşa-zişii „demoni" ce îl „atacaseră". Reprezentau energiile colective ale stărilor inferioare ale eului ce se acumulaseră în conştiință de-a lungul unor lungi perioade de timp. Este ca şi cum fundațiile eului sunt puternic apărate, iar această apărare creşte în intensitate pe măsură ce existența eului este amenințată.

Opoziția psihică în fața progresului spiritual devenise foarte intensă. Apoi a progresat, şi fiecare pas din evoluția sa era însoțit de o reapariție a ceea ce ar putea fi numit (din perspectiva contrariului aparent al adevărului mai avansat), un „atac psihic". Părea că dominioanele eului erau amenințate şi atacate de evoluția adevărului.

La un moment dat, deşi nu s-a arătat nici o prezență lumească, la nivelul conştiinței a existat o întâlnire cu o prezență luciferică mai rarefiată, ce promitea o mare putere dacă aş fi „făcut pactul". În momentul refuzului, aceasta s-a retras. Această întâmplare poale fi numită, în mod analog, test de înaltă altitudine de tipul admis/respins. Se poate vedea şi afla că însuşi Christos a trecut prin această tentație şi, de asemenea, a refuzat-o.

Totodată, era evident că nu toate entitățile ce atinseseră nivelul acestui test, de tip admis/respins,

refuzaseră tentația. În sine, tentația era prezentată viclean, la nivelul unei înțelegeri non-verbale conform căreia: „acum, că realizezi că te afli dincolo de orice karmă, eşti liber să domneşti cu multă putere, iară nici un fel de consecință, deoarece nu există consecințe pentru acțiunile tale, iar tu nu mai eşti supus consecințelor”.

Era clar că marile avataruri trecuseră prin această tentație fără să cedeze, dar era, de asemenea, clar că, exact în acest punct, picaseră un număr mare de aspiranți. Astfel, conştiința mea s-a opus, utilizând o declarație absolută, şi anume că acea stare nu va fi utilizată niciodată în scopul vreunui beneficiu. Prin intermediul redirecționării puterii acelui nivel către serviciul lui Dumnezeu, energia/entitatea/conştiința ce exercita tentația a dispărut (Eroarea luciferică rezidă în faptul că, deşi un spirit a evoluat dincolo de karma obişnuită umană, cl se supune încă legilor karmice ale universului şi lui Dumnezeu).

Tentația luciferică ce apare la acest nivel este subtilă şi sofisticată. Mizează pe cunoştințele spirituale avansate (dar totuşi incomplete), şi pe înțelegere. Prezentarea este după cum urmează: „Acum că eşti eliberat de ataşamentul pentru dragoste şi realizezi că toată karma nu era bazată decât pe iluzie, că nu există nici un fel de Dumnezeu de care să te temi sau care să te judece, că nu există „alții” pe care să îi întâlneşti, acum că eşti dincolo de formă, deci dincolo de karmă şi liber în totalitate, puterea ta este nelimitată. Deține acea

putere ca şi cum ar fi a ta". Oferta presupune o alăturare la putere de dragul puterii şi a domniei în regatul luciferic. Tentația se adresează eului spiritual şi vizează obținerea puterii lui Dumnezeu, respingând, totodată, dragostea Acestuia.

Iisus a istorisit că Lucifer i-a cerut să se încline în fața sa. Apoi ar fi deținut puterea asupra întregii lumi. În principiu, semnificația sugerată de descrierea lui Iisus privea o predare în fața lui Lucifer şi nu a lui Dumnezeu. Buddha a descris şi el tentații similare. Tărâmul lui Lucifer este lipsit de dragoste.

De asemenea, absența iubirii constituie o condiție şi o necesitate pentru a lua parte la pozițiile înalte ale tărâmului satanic. Acest lucru a ieşit la suprafață în mod vizibil în antrenarea soldaților Japonezi din Nanking, din timpul celui De-al doilea Război Mondial, apoi din nou, în Cambodgia, în timpul domniei lui Pot Pol. Simpatia sau compasiunea pentru adversarul înfrânt sau pentru prizonieri a fost eliminată. Demonstrația supremă a venit din partea unui soldat ce a ucis triumfător cu baioneta un copil aflat în brațele mamei sale. Energia satanică iese la iveală sub forma torturii. Transformarea în categoriile răului este completă atunci când recrutul găseşte plăcere şi satisfacție în durerea, agonia şi în suferința altora, mai ales dacă este vorba de inocenți şi neajutorați. Războiul reprezintă centrul suprem de recrutare pentru ființele satanice, care sunt atrase, de asemenea, de viol, jaf, incendiu şi de distrugere în masă.

Î: ***Ce ne puteți explica despre așa-numitele tărâmuri astrale?***

R: Există un număr infinit de universuri, ce se află în dimensiuni infinite. Lumea este doar una dintre posibilele expresii ale Creației, pe care o numim fizică datorită poziționalității perspectivei umane. Deoarece lumea, privită din această poziționalitate umană, cu egoismul uman înnăscut, este considerată reală, se ajunge la credința că celelalte universuri reprezintă nişte fantezii, nefiind reale.

Acum avem la dispoziție o metodă viabilă pentru a investiga aceste zone de nesiguranță. Din punct de vedere istoric, Sfânta Scriptură nu spune că asemenea tărâmuri ar fi ireale, dar ne avertizează totuşi să evităm supranaturalul şi alte tărâmuri. Dintr-o varietate de motive, tărâmurile astrale reprezintă domenii periculoase pentru oameni. Sunt invizibile şi nu pot fi verificate prin intermediul validării consensuale, în plus, sunt domenii necunoscute persoanei obişnuite. Sunt ocupate de entități ale căror energii şi intenții sunt necunoscute. Acestea sunt extrem de inteligente şi abile în a seduce persoane umane inocente, pentru a căpăta influență. De asemenea, tărâmurile astrale inferioare includ entități foarte periculoase, ce au capacitatea de a „lua în stăpânire” conştiința unor oameni mai slabi. Domeniile astrale inferioare conțin un număr nesfârşit de energii ce par a fi pioase şi pretind cu falsitate că sunt ghizi spirituali, cu nume cum ar fi „Stăpân”, „Baba”, „Frate”, etc. Omul este credul datorită ideii că

orice este non-fizic, misterios şi mistic trebuie să fie în mod necesar şi „spiritual”.

Există un număr infinit de planuri astrale ce pretind autenticitate spirituală. Nenumărați mediumi au intrat în contact cu acestea şi au scris multe cărți despre ele. Fiecare din aceste domenii are, în mod tipic, o ierarhie spirituală, unele pretinzând că l-ar include chiar şi pe Iisus Christos. De asemenea, ele presupun o serie de antrenamente şi inițieri şi se aseamănă sectelor prin exclusivitatea şi posesivitatea lor. Unele din aceste tărâmuri pretind a împărtăşi „mistere antice” sau afirmă că învățăturile lor îşi au originea în mistici antici, profeți, personaje biblice, preoți egipteni, etc. Multe dintre ele se bazează din plin pe simboluri şi ritualuri mistice.

Pentru cel naiv, toate aceste pretenții sună impresionant. Aici avem de-a face cu o seducție a strălucirii de a deveni un „inițiat” într-o şcoală de mistere antică. Chiar şi dacă ar fi aşa, individul în cauză întâmpină o dificultate imediată aici, prin faptul că aceste entități se află într-o dimensiune diferită față de cea umană. Chiar dacă pretențiile lor ar fi valide, totuşi unul de-al lor nu va deveni niciodată o ființă umană. Aceste entități trăiesc în planuri astrale obscure. Pol acorda importanță acestui fapt, invitând sufletul individului în cauză „să călătorească”, cu promisiunea de a-l întâlni pe Dumnezeul domeniului lor, care, de cele mai multe ori, poartă un nume ce sună bizar. Apoi, în cazul în care se hotărăşte să continue, individul în

cauză descoperă că dincolo de „marele zeu” există alte domenii mult mai vaste, infinite ca număr, fiecare fiind condus de câte o entitate diferită, cu un nume ce poartă o rezonanță misterioasă. Adesea se cere un jurământ de discreție, plus o taxă monetară substanțială (în acest punct, se impune să notăm că, în Realitate, Supremul se află dincolo de nume şi formă).

Cercetând acest fenomen, am descoperit un aspect destul de interesant. Planurile astrale inferioare sunt locuite de entități ce l-au refuzat şi îl urăsc pe Dumnezeu. Aceste entități sunt geloase pe Dumnezeu şi au învățat cum să mimeze personalități şi ambiții umane, precum şi învățători spirituali. Complotul lor vizează controlul asupra oamenilor şi distragerea lor intenționată pe o altă cale, pe care accesul către Dumnezeu este blocat. În timpul acestei sesiuni de cercetare, nu s-a întrebat de ce aceste entități l-au refuzat pe Dumnezeu, şi nici nu au fost întreprinse anchete mai amănunțite pe această temă. Este cunoscut faptul că multe entități aparținând acestor planuri sunt experte în înşelătorii şi că ținta lor preferată este reprezentată de un căutător spiritual veritabil sau chiar de un aspirant mai evoluat, ce cade în capcana unei entități astrale ce susține că ar fi superioară lui Iisus Christos.

De asemenea, este cunoscut dintr-o serie de cazuri foarte intens mediatizate că energiile demonice extrem de negative locuiesc temporar în corpuri fizice, fapt ce rezultă adesea în comiterea unor infracțiuni groteşti şi

chiar a crimelor în serie. Nu este neobişnuit nici ca persoanele bolnave mintal sau intoxicate să proclame public faptul că aud vocea lui Iisus Christos sau a lui Dumnezeu, spunându-le să acționeze într-un mod evident contrar tuturor învățăturilor spirituale veritabile. Acest fenomen este ilustrat de terorismul „religios" contemporan.

Apare apoi impresia că a te naşte ființă umană este o oportunitate şi un dar extraordinar, deoarece oamenii au acces la salvare, rai şi la iluminare. Se parc că acest progres nu reprezintă o posibilitate spirituală şi pentru ființele din alte dimensiuni.

Aparent, acestea şi-au construit alternative pentru Dumnezeu, alternative cărora le lipseşte realitatea spirituală, cum ar fi diavolul. Satana, Lucifer, sau o varietate de „zei" falşi ce domnesc asupra regatelor lor limitate având statutul de „semizei".

Se parc că rătăcind prin tărâmurile oculte, astrale şi supranaturale, omul nu are nici un beneficiu de obținut. De fapt, această rătăcire poate avea chiar efecte malefice. Să observăm faptul că, până şi în lumea obişnuită a vieții umane, mintea omenească nu poate deosebi adevărul de falsitate, chiar şi atunci când e vorba de problemele cele mai simple. Dacă lucrurile stau astfel, ce şanse ar avea mintea umană să discearnă adevărul sau falsitatea ființelor necunoscute ce au planuri ascunse?

Prin urmare, concluziile investigațiilor îndreptate în această direcție sunt aceleaşi cu cele ale tradiției

spirituale: evitați supranaturalul, oricum s-ar auto-denumi acesta (şi aceasta înseamnă ca nici măcar să nu vă „amestecați” în aceste chestiuni). Trebuie să înțelegem că această lume a fost binecuvântată cu mari învățători şi învățături spirituale, toate fiind complete şi totale, şi nu este nevoie de alte pseudo-învățături provenite din „alte tărâmuri”, indiferent de modul impresionant, pios sau seducător în care sunt prezentate.

Supremul Infinit este dintotdeauna şi pentru totdeauna acelaşi pentru toată omenirea. Dumnezeul tuturor religiilor umane este unul şi acelaşi şi transcede toți zeii tribali din trecut. Dumnezeu este atât transcendent, cât şi imanent, şi, deopotrivă, în rai şi între noi. Înțelegerea Sinelui reprezintă cunoaşterea Dumnezeului. Acest lucru este în acord cu învățăturile lui Christos, conform cărora împărăția cerurilor este în noi. Realitatea infinită şi atemporală a fost numită, de-a lungul timpului, „Natura lui Buddha' „Conştiința lui Christos”, „Supremul lui Krishna”, etc.

Inițiatul naiv trebuie să ştie că există şi căi false, precum şi numeroşi prefăcuți inteligenți care caută să obțină profit din înşelarea celor creduli. Christos ne-a prevenit să „ne ferim de lupul deghizat în oaie”. Aceasta este o distincție ce poate fi făcută acum cu certitudine, existând şi posibilitatea de a o valida prin intermediul verificării. Prin urmare, această cercetare este dedicată acestei învățături.

Î: ***La momentul publicării volumului Putere versus Forță, unele din estimările de calibrare fuseseră făcute în 1994. Au survenit modificări din acel moment? De exemplu, pe atunci existau doar douăsprezece persoane care calibrau la nivelul 700, în timp ce 85% din populația lumii calibra sub valoarea 200.***

R: Ca rezultat al progresului conştiinței omenirii, aceste cifre s-au schimbat. În acest moment, numai 78% din populația lumii se află sub nivelul 200. Acesta constituie, într-adevăr, un mare avans, cu implicații profunde. Altă schimbare, survenită între timp, ar fi că numărul indivizilor care calibrează la nivelul 600 a crescut, de asemenea.

Informațiile obținute nu sunt rezultatul unor calcule matematice, ci reies din conştiența spirituală şi din cercetarea conştiinței. Pe măsură ce conştiința evoluează, întregi națiuni sau culturi trec, fără îndoială, prin tranziții. Aceste mişcări afectează conştiința întregii omeniri.

Este necesar să trecem dincolo de iluzia separației, să înțelegem că umanitatea reprezintă un întreg şi că ființele înzestrate, care calibrează peste nivelul 600, sunt parte din noi. Aceştia nu sunt altceva decât vârfurile valurilor din ocean. Aceia care calibrează, într-adevăr, peste nivelul 600 se autoidentifică cu întreaga umanitate, pe care o văd ca pe ceva iubit şi sacru. Energiile lor sunt disponibile pentru toți oamenii.

Compasiunea necondiționată şi atotinclusivă izvorăşte din vindecarea întregii omeniri.

Î: ***Poate, oare, Karma să determine destinul sufletului?***

R: Sufletul gravitează către tărâmuri pe care le-a ales prin intermediul propriilor sale acțiuni. Fiecare act de voință spirituală este puternic determinant. O analogie posibilă ar fi aceea că toate actele de voință sunt introduse într-o conştiință asemănătoare unui computer (comparabilă cu o bancă de date/fişier de memorie/dischetă/CD), ce reprezintă o amprentă permanentă în corpul sufletului din cadrul conştiinței universale. Acestea sunt modele de mică frecvență. Conținutul de energie al acestora a fost estimat ca fiind extrem de mic după standardele lumeşti (de exemplu, log 10 la minus 400 microwați, etc.). La aceste cifre s-a ajuns prin intermediul testării kinesiologice şi nu prin mijloace matematice sau experimente într-un laborator de fizică (în plus, aceste valori au fost reconfirmate în septembrie 2002).

Oamenii sunt familiarizați cu termenul „watt" deoarece îşi plătesc facturile de electricitate în baza megawaților consumați în fiecare lună. Scopul cifrelor şi referințelor, nu este altul decât acela de a face o analogie menită evidențierii, într-o manieră comprehensibilă, a înregistrării acțiunilor în domeniul non-linear. Fizica şi matematica paradigmei Newtoniene nu se aplică în domeniul non-linear, iar încercarea de a aplica

instrumentele specifice unui domeniu într-un altul ar fi o naivitate.

Deşi în *Putere versus Forță* au fost prevăzute unele mijloace pentru a uni cele două tărâmuri, instrumentele specifice unui domeniu nu se aplică în mod strict şi în celălalt, deoarece realitățile diferite se nasc din origini contextuale diferite. Astfel, cineva a afirmat: „ Nimic nu poate fi mai mic decât un foton". Ce a dorit să afirme, de fapt, era că nu există nimic mai mic decât un foton în domeniul fizic, unde măsurabilitatea constituie un concept semnificativ. În domeniul non-linear şi non-fizic al spiritualității, o asemenea afirmație nu este reală sau nu prezintă semnificație, deoarece non-linearul este prin definiție un domeniu non- fizic, non-definibil, non-măsurabil şi dincolo de formă şi de matematica Newtoniană.

Probabil că aproximarea cea mai potrivită a trecerii de la lumea Newtoniană, microscopică şi măsurabilă, la Realitatea submicroscopică, invizibilă şi ascunsă, este oferită de Mecanica Cuantică, în care simplul act al observării poale influența şi schimba „ceea ce este observat" (Principiul Heisenberg). Potențialitatea cuantică infinită abate interacțiunea conştiinței cu substanța materiei, mai exact, potențialitatea undă/particulă şi impredictibilitatea în spațiu sau poziție. „Ceea ce este observabil" înlocuieşte „ceea ce este măsurabil" şi, prin urmare, este privit, mai degrabă, ca o selecție a intuiției observatorului decât ca o realitate fixă, obiectivă şi autoexistentă (vezi Anexa D).

Dacă un gând este mai mic decât un foton, în mod evident nu poate fi măsurat în termeni Newtonieni. Cu toate acestea, soarta sufletului nostru se află totalmente în acest tărâm al puterii nevăzute, în care tot ceea ce este sau a fost vreodată rămâne identificabil peste timp. Nemanifestatul nu se supune legilor Manifestatului. Dimpotrivă, Manifestatul se dezvăluie în funcție de potențialul infinit al Nemanifestatului, pe care îl putem gândi în forma Legilor Creației.

Deşi valorile calibrate obținute prin intermediul testării kinesiologice nu sunt măsurabile prin intermediul termenilor ştiinței tradiționale, ele sunt totuşi valide din punct de vedere clinic şi al experienței, au o coerență internă şi pot fi întărite de posibilitatea de a fi reproduse de-a lungul timpului de către numeroşi investigatori. Modificarea energiei calibrate a conştiinței are un impact profund asupra vieții noastre prezente, precum şi asupra destinului sufletului nostru; prin urmare, conştiința este mult mai puternică decât orice stare fizică temporală. Tot ceea ce este lumesc se întoarce în pământ.

Este esențial să înțelegem că realitatea spirituală non-fizică nu poate fi înțeleasă în termenii intelectualizării sau ai gândirii obişnuite. Linearul şi non-linearul izvorăsc din paradigme şi contexte diferite. Cea mai importantă valoare a testării kinesiologice ar fi aceea că ea reprezintă unicul mijloc descoperit până acum pentru a trece de la domeniul linear la cel non-linear, deoarece înregistrează şi răspunde pe baza

calității invizibile şi înnăscute numită „viață”. Toate instrumentele, dispozitivele şi conceptele ştiințifice sunt, prin necesitate, exterioare esenței vieții însăşi. Ştiința priveşte consecințele vieții şi forma acesteia. Când „viața” este prezentă, inima bate şi apar undele cerebrale. În momentul în care „viața” este absentă, aceste fenomene încetează. Atât bătăile inimii, cât şi undele cerebrale, nu sunt decât simple consecințe ale prezenței vieții; ele nu reprezintă viața însăşi, deoarece aceasta e intangibilă.

Chiar şi atunci când viața părăseşte corpul fizic, încă îi mai putem observa prezența şi starea, descoperind făptui că viața energiei vieții continuă neîntreruptă. Viața însăşi nu este supusă morții. Dacă urmărim energia vieții părăsind corpul, observăm că aceasta continuă la nivelul său calibrabil, la fel ca înainte. Imaginația umană presupune, bineînțeles, că această energie pleacă „în altă parte”. Însă în Realitate nu există nici o „altă parte”. În afara timpului, spațiului şi a temporalității nu există nici „aici”, nici „acolo”; nu există nici „acum” sau „atunci”. Dacă eul încă predomină, sufletul va considera că este „localizat” într-un mediu concret, aflat în concordanță cu nivelul său calibrat de conştiință. Prin urmare, îşi va „găsi” şi experimenta propria definiție a realității, într-un mediu non-fizic.

Sufletul are propria „flexibilitate” karmică. Numim destinația sa „domeniile interioare (non-fizice)”. Conştiința este capabilă de experimentarea subiectivă a

„realității” la orice nivel. După cum vedem din harta redată la începutul acestui capitol, domeniile conştiinței aflate dincolo de lumea fizică sunt capabile încă să apară sub o anumita formă. Forma poate fi explicată numai prin conştiința însăşi, care se află, în mod fundamental, dincolo de formă. Forma poate fi experimentată numai prin ceea ce este, în mod inerent, lipsit de formă. Forma poate continua apoi să fie experimentată ca o realitate după moartea fizică. Există un număr infinit de asemenea „realități” non-fizice, care înglobează toate nivelurile posibile ale conştiinței. Acest fapt se află în concordanță cu înțelepciunea colectivă a omului de-a lungul timpului. A fi iluminat înseamnă, pur şi simplu, conştientizarea de către conştiință a celei mai interiorizate şi înnăscute calități ale sale: subiectivitatea non-lineară şi capacitatea de conştiență.

Î: ***Există vreun concept de „karmă colectivă?”***

R: Da. Cercetarea noastră indică faptul că exact aşa se petrec lucrurile. De-a lungul istoriei, omenirea a participat la numeroase activități de grup, identificându-se, totodată, cu acestea printr-un acord al voinței spirituale. Istoria este plină de invazii ale hoardelor de cuceritori, de armate de oameni, alegeri ocupaționale şi alte identificări de grup. Ne asemănăm cu cei cu care ne identificăm. Modelul vibrațional al alegerii şi identificării este înregistrat în câmpul conştiinței însăşi. Pentru a ne integra într-un grup. ne expunem karmei acestuia. Astfel, grupuri întregi apar şi dispar De-a lungul

timpului, pentru a reapărea mai târziu sub o formă şi o expresie socială diferită.

Influența contextului conştiinței atrage şi respinge anumite comportamente sau înclinații referitoare la renaşterea în anumite triburi, națiuni, clase, genuri, rase, ocupații, etc. Observăm că, De-a lungul timpului, numeroase dezastre s-au abătut simultan asupra unor grupuri de indivizi ce împărtăşesc acelaşi destin karmic.

Î: ***Care este realitatea subiectivă a înțeleptului?***

R: sinele se află dincolo de orice formă, dar este totuşi înnăscut în toate formele - atemporal, fără început sau sfârşit, neschimbător, permanent şi nemuritor. Din el izvorăsc conştienta şi conştiința, precum şi un număr infinit de stări familiare. Reprezintă subiectivitatea ultimă, din care izvorăşte sentimentul „Sinelui" fiecăruia dintre noi. Este invizibil şi omniprezent. În termeni comuni, este foarte asemănător cu o calitate lipsită de orice conținut înnăscut, dar care este capabilă de orice conținut. Este calitatea ce face posibilă experimentarea şi observația. Sursa Sinelui este realitatea Divinității. Deşi este sursa existenței, nu reprezintă subiectul acesteia, iar un asemenea termen nici nu este aplicabil.

Î: ***Care este semnificația expresiei „grația lui Dumnezeu?"***

R: Grația lui Dumnezeu poate fi înțeleasă drept certitudinea absolută a coerenței karmice a întregului univers. În toate expresiile sale ca domenii şi posibilități. Grația constituie calitatea din tărâmul conştiinței care

ne oferă disponibilitatea de a folosi toate mijloacele pentru salvare, garantându-ne, totodată, libertatea absolută. Prin intermediul alegerilor, ne putem determina propria soartă. Nu există nici un fel de forțe arbitrare de care să se țină seama în această privință. Dragostea alege dragostea şi se îndreaptă către dragoste. Mecanismul iertării chiar permite obținerea acesteia. Întregul univers este cuprins de compasiune, aceasta fiind disponibilă tuturor. Rugăciunea este eficientă. Dumnezeu nu „decide" într-un mod arbitrar. Calitățile înnăscute ale Divinității sunt mila şi compasiunea. Nu există favoruri care să fie căutate. Este necesar doar să acceptăm că ceea ce deja există, este un dat. Grația nu poate decât să fie acceptată sau negată. Un suflet individual poate să nege acceptarea, pentru că nu simte că o merită, dar „Domnul a spus": „să nu judeci". Altminteri, ne vom afla la mila poziționalităților eului.

Î: ***Ce se poate spune atunci despre Ziua Judecății?***

R: Omul extrapolează calitățile eului asupra lui Dumnezeu, iar apoi se teme de El. Ziua Judecății este în fiecare zi; este deja aici, constantă şi fără sfârşit (nivelul calibrat al acestei afirmații este de 999).

Î: ***Când începe karma într-o viață fizică?***

R: Un lucru interesant (şi care este, probabil, foarte important de ştiut pentru unii oameni) este că sufletul sau spiritul nu intră în embrion până la finalul celei de-a treia luni de sarcină. Cercetările în domeniul conştiinței au verificat acest fapt în mod repetat.

Embrionul este asemenea unei case ce este construită pentru un viitor locatar. Până la finalul celei de-a treia luni, nu există nici un asemenea ocupant sau locatar. Dacă embrionul este avortat sau moare în uter, sufletul trebuie să găsească un alt embrion viabil în care să se încarneze.

Î: ***Ştiința recenta prezice că, în final, va exista un sfârşit pentru acest univers. Dacă lucrurile stau astfel, atunci ce anume se va întâmpla cu destinul omului?***

R: Acest univers fizic reprezintă numai una dintr-un număr infinit de dimensiuni. Datorită identificării eului cu partea fizică, cu timpul şi spațiul, acesta îşi imaginează că realitatea sa este limitată la dimensiunea universului pe care îl poate percepe.

Î: ***Faptul că spiritul nu se uneşte cu corpul până în preajma finalului celei de-a treia luni de sarcină este foarte interesant. Când anume, la sfârşitul vieții fizice, sufletul părăseşte corpul fizic?***

R: Dacă decesul survine brusc, sufletul părăseşte trupul instantaneu. Dacă procesul morții este lent, sufletul îşi începe plecarea înaintea morții fizice propriu-zise. În cazurile de senilitate, boala Alzheimer sau incapacitate avansată, gravă, partea conştientă a spiritului pleacă şi începe să se localizeze în dimensiunile spirituale. Oricine a lucrat într-un cămin de îngrijire a bătrânilor a observat acest fenomen şi îl găseşte obişnuit. De asemenea, în astfel de cazuri, şi familia va spune că persoana respectivă „nu se mai află

printre noi". Corpul energetic eteric rămâne lângă corpul fizic până la sfârşitul vieții fizice, dar conştiința mentală încetează să mai domine.

Atunci când conştiința îşi începe plecarea din corpul fizic, se constată o pierdere progresivă a memoriei, orientării şi a capacității de a recunoaşte membrii familiei. Cogniția şi comprehensiunea încetează să mai funcționeze. Anterior acestui moment sau simultan cu acesta, pot exista perioade în care persoana respectivă să „ațipească" şi apoi să povestească vizitarea unor tărâmuri paradisiace. Majoritatea oamenilor aflați pe moarte exprimă un sentiment profund de pace.

Î: ***Ați afirmat anterior că, de fapt, oamenii nu-şi experimentează propria moarte.***

R: Acest lucru este adevărat, deoarece sentimentul „Sinelui" se disociază de corp şi tot ce poate face e să asiste la moartea acestuia (corpului). Corpul nu mai este altceva decât o amintire din trecut, fiind înlocuit de conştienta unei realități noi. Corpul este, pur şi simplu, uitat şi încetează să mai fie o realitate existentă, care să prezinte măcar un minimum de interes. Noua realitate din preajma morții este copleşitor de captivantă. Acest fapt este confirmat, de asemenea, de oamenii care au traversat experiențe „din apropierea morții" sau de decorporalizare.

În tradiția spirituală este menționat că spiritului îi trebuie aproximativ trei zile pentru a abandona total corpul şi a se detaşa de acesta. Acest fapt este confirmat, de asemenea, şi de testarea kinesiologică.

Prin urmare, sfatul tradițional este de a aştepta trei zile înainte de a incinera sau îngropa corpul, pentru a permite sufletului să finalizeze procesul de separare fără a încerca vreo dorință reziduală, regret sau vreun sentiment de pierdere.

Când sentimentul „Sinelui" încetează să mai includă corpul fizic, încetează şi orice teamă pentru supraviețuire. O multitudine de vulnerabilități dispar şi sunt înlocuite de un sentiment profund al siguranței şi bunăstării. Nenumăratele mecanisme şi sisteme de apărare devin inutile - şi se renunța la ele cu marc uşurare. În plus, dispare teama fundamentală, primară, inconştientă, omniprezenta, cea care ne-a marcat profund întreaga viață – şi anume, teama de moartea fizică. Renunțarea la identificarea eului cu partea fizică şi vulnerabilă, precum şi la iluzia că aceasta ar fi reprezentat sursa existenței, aduce pacea.

Î: ***Ce realitate comportă moartea fizică? Există, oare, aşa ceva?***

R: Moartea înseamnă pierderea acelui aspect pe care-l identificăm drept propriul „sine". Astfel, există, de fapt, o ierarhie a morților posibile. Esențială este teama de moartea corpului, căreia îi urmează teama pentru pierderea senzațiilor, memoriei şi a povestii vieții. Apoi, mai există şi temerea față de pierderea corpului emoțional şi aşa mai departe. Cu toate acestea, adevărata moarte, cea care stă la baza acestora şi de care eul se teme cel mai mult, este însăşi pierderea sa. ca entitate separată şi autonomă. Spre deosebire de

transcenderea identificării sentimentului „Sinelui” cu corpul, pierderea sentimentului realității eului ca „Sine”, este experimentată ca moarte. De fapt, acesta este singurul fel de moarte care poate apărea.

Deşi tranziția propriu-zisă ia probabil mai puțin de un minut, în momentul în care se întâmplă, pare a se petrece la un nivel atât de profund, încât depăşeşte posibilitatea de control sau amintire. Asemenea prăbuşirii unei clădiri la un cutremur, odată început, acest proces progresează în propriul său ritm, aducând cu sine şi un sentiment temporar de teroare. Este ca şi cum ar dispărea întreaga structură ce fusese până atunci centrul realității. Dar atunci, în locul acesteia, începe să strălucească extraordinara minune a „Sinelui” Infinit al Sinelui. Într-o fracțiune de secundă, ultimele rămăşițe ale eului care dispare, sunt reduse la tăcere de venerație. În calmul infinit şi atotputernic al Prezenței, totul este tăcut şi liniştit. Tot ceea ce există străluceşte ca o expresie a Divinității, iar adevărul lui Dumnezeu distruge orice iluzie şi pretenție a gândirii. Experiența este completă şi totală.

Î: ***în cazul acesta, se poate afirma că orice gen de teamă de moarte reprezintă, de fapt, teama față de moartea identificării sentimentului „Sinelui” cu eul?***

R: Da, este adevărat. Mintea formulează această temere ca pe una față de moartea corpului, dar aceasta e doar la suprafață. Cel care se teme, de fapt, de pierderea propriei vieți şi identități ca „Sine” este eul, iar

la baza anxietății sale este conştienta propriei vulnerabilități. Dacă eul s-ar baza pe o realitate absolută, nu s-ar teme de nimic, deoarece ar şti că este atemporal şi invulnerabil. Prin contrast, cunoaşterea adevăratului „Sine” include conştienta absolutului şi Infinitului. „Sinele” personal este „conținutul”, în timp ce „sinele” Realității înseamnă contextul. Prin analogie, norul este supus schimbării şi disoluției, dar spațiul cerului este, în mod intrinsec, neschimbător. Vremea se schimbă, dar cerul însuşi rămâne neschimbat. Iluminarea reprezintă, pur şi simplu, transferul de identitate de la nor la cer.

Astfel, înțeleptul poate spune „Sunt cel ce există dinaintea naşterii oricărui univers şi voi rămâne în continuare, neschimbat şi după ce acestea vor fi dispărut. În afara timpului sunt eu, Absolutul, nu mă mai supun morții sau renaşterii”.

CAP. XVI - *Momentul final*

Cadrul istoric

De-a lungul timpului, conştiința a evoluat în forma ..sufletului". Acesta se reîncarnează în scrii succesive de vieți, fie ele fizice sau nu, ce sunt înregistrate în nivelul conştient al conştiinței, drept karmă. Interacțiunea modelelor karmice cu totalitatea universului este exprimată prin detaliile unei vieți identificate. De îndată ce Realitatea non-lineară începe să se manifeste ca existență, conştiința începe să se identifice cu forma, văzută ca locaşul „Sinelui" - care aparține unui individ, aparent, diferit. Acest sine cere drepturi de autor şi se crede sursa propriei existențe. Pe măsură ce evoluează, conştiința sufletului va căuta, în final, să se identifice şi să se reunească cu adevărata sa sursă. Asemenea unui orfan ce îşi caută părinții, eul/sinele rămas orfan tânjeşte să se întoarcă acasă, dar s-a rătăcit.

Deşi eul se identifică cu linearitatea formei şi a timpului, sursa vieții sale provine din domeniul non-linear. Aceasta este intuită ca o realitate efemeră, intangibilă, nedefinibilă - sau Sursa ultimă. Pe măsură ce avansează civilizațiile, inițial se crede că sursa ar putea fi, eventual, o cauză specifică, localizată în soare, stele sau în lună. Mai târziu se va intui că este supranaturală şi invizibilă, fiind identificată cu spiritul. Aceste concepții diferite asupra unor spirite puternice evoluează apoi către un Dumnezeu ceresc dar care, cu toate acestea. are caracteristici antropomorfice şi umane. În unele culturi au evoluat întregi panteoane de zei şi zeițe, fiecare având domeniul său specific, cum ar fi zei ai războiului, ai fertilității, etc. La aceşti zei s-a

ajuns atât prin mecanisme conştiente, cât şi inconştiente.

Evoluția miturilor şi legendelor omului a fost studiată de către psihanalistul elvețian Carl Jung, care le-a localizat atât originile în inconştientul omenesc, cât şi interpretarea acestora ca simboluri. Multe zeități s-au dovedit a fi proiecții din inconştient care, mai târziu, au fost transpuse în fabule şi în folclor. De asemenea, omul a descoperit entitățile spirituale şi prin alte mijloace, cum ar fi vise, viziuni, căutări spirituale şi revelări psihice, cu ajutorul mescalinei sau a altor droguri. Totodată, prin comunicarea cu alte tărâmuri şi entități ce puteau fi contactate numai în starea de transă, oamenii au avut experiențe „din apropierea morții" sau de părăsire a corpului, au experimentat viziuni şamanice şi stări modificate ale conştiinței.

Experiențele colective ale umanității au fost cumulate în conştiența faptului că există şi alte tărâmuri în afară de cel fizic şi că influențele din aceste tărâmuri au jucat un rol important în viața umană. Următorul pas a constat în încercarea de a implora aceste entități prin cântece, venerare, rugăciune, sacrificii, beţigaşe parfumate, fum, dans, îmbrăcăminte specifică şi prin ritualuri. Omenirea era asemenea unui explorator naiv, lipsit de busolă sau de hartă. Prin urmare, au apărut superstițiile, iar apoi diverse forme de magie şi practici rituale. Formulările au devenit codificate şi au segregat oamenii în religii, secte şi în culte.

Naivitatea exploratorilor a exclus conştienţa faptului că fuseseră descoperite mai multe tărâmuri. Entităţile ce dominau unele din aceste tărâmuri s-au dovedit a fi foarte neplăcute şi, de fapt, destul de înfricoşătoare; unele fiind chiar demonice.

Zeii au fost făcuţi responsabili pentru evenimentele pământeşti şi omeneşti. Se credea că aceste zeităţi provocau cutremure, inundaţii, incendii, foamete şi epidemii. Astfel, este de înţeles că omul primitiv a presupus că zeii erau furioşi, dublându-şi eforturile de a-i îmblânzi prin sacrificii de fecioare sau luptători, mâncare şi de aur. Vinovăţia şi penitenţa câştigau teren. Se părea că zeii fuseseră jigniţi.

Proiecţiile antropomorfi ce provenite din vinovăţia şi teama inconştientă a omului, au persistat chiar şi după apariţia monoteismului. Odată cu monoteismul, în locul unui număr mare de zei ce trebuiau împăcaţi, rămânea unul singur - un super-zeu. Dar chiar şi acest super-zeu monoteist avea toate neajunsurile umane ale eului - gelozia, subiectivismul, vanitatea, furia, răzbunarea şi tendinţa de a judeca. Prin urmare, zeul monoteist (asemenea eului şi ca rezultat al acestuia) era limitat de poziţionalităţi şi dualităţi. Separa binele şi răul, meritoriul şi nemeritoriul, alesul şi condamnatul. Apoi, acest super-zeu subiectiv, îşi alegea favoriţii din diverse rase şi naţionalităţi, marcate de limite etnice şi geografice.

În timp ce acest super-zeu monoteist avea, în mod evident, o latură pozitivă (dragoste şi milă), această

fațetă pozitivă era condiționată şi nu se putea depinde de ea de fapt. Astfel, super-zeul monoteist era o combinație de virtuți şi defecte umane. La acel nivel, dragostea lui Dumnezeu era văzută ca fiind condiționată - lucru care însemna că ar fi calibrat sub nivelul de 540 - dar, cu toate acestea, Dumnezeu era capabil de iubire, calibrând astfel, cel puțin la nivelul 500.

Întrucât nivelul conştiinței întregii umanități De-a lungul secolelor a fost destul de scăzut, credințele false au pus stăpânire cu uşurință pe majoritatea omenirii. Dumnezeul furiei şi distingerii părea credibil. De-a lungul acestor secole, numai câțiva mistici iluminați au fost capabili să înțeleagă pe deplin adevărata natură a lui Dumnezeu. Dar, deşi auzite şi înregistrate, înțelegerile lor nu s-au impus în societate (după cum a fost menționat anterior, nivelul conştiinței omenirii în momentul naşterii lui Iisus Christos se afla în jurul valorii 100, iar în perioada şi zona în care a trăit Buddha era de aproximativ 90).

Prin meditație şi înțelegere, căutătorii spirituali avansați au descoperit un adevăr al naturii Divinității cu mult diferit față de cel al maselor. Dar, deşi unii mistici erau recunoscuți, iar unele şcoli de învățătură au supraviețuit, mulți dintre cei ce au atins iluminarea au preferat izolarea, rămânând necunoscuți istoriei. În mod curajos, câțiva „au ieşit în public", devenind marile avataruri ale istoriei, din aceştia izvorând marile religii ale lumii. În ciuda purității învățăturilor marilor avataruri şi spirite iluminate, descrierile nefavorabile ale

lui Dumnezeu au continuat. În mod progresiv, aceste contaminări ale eului au intrat în doctrina scripturilor şi au ascuns adevărul.

Deoarece aspectele negative ale acestor distorsiuni ale naturii lui Dumnezeu au fost apropiate experienței umane comune a vremii, oamenilor le-a fost uşor să se agate de ele. Prin intermediul amenințării şi intimidării, ele au fost din plin folosite şi exploatate în scopul obținerii puterii şi câştigurilor lumeşti. Deşi miezul adevărului a rămas, prin intervenția autorităților ecleziastice ale vremii puritatea şi simplitatea adevărului esențial au fost distorsionate şi înjosite prin alăturarea şi cuprinderea lor în disertații ce proclamau contrariul adevărului. În acest punct, a avut un rol important şi monoteismul dualist, care portretiza imagini ale unui Dumnezeu distructiv.

Timp de secole de-a rândul, religiile occidentale au fost cuprinse de un negativism accentuat, atingând punctul culminant în perioada istorică a Inchiziției. Din cauza ororilor acestor timpuri, secularizarea societății a devenit apoi progresivă. Poziționalitățile distructive ce îi fuseseră atribuite lui Dumnezeu şi-au găsit un debuşeu în naționalism şi în „sfintele" masacre etnice. În ciuda morții a milioane de oameni şi a distrugerii multor oraşe şi națiuni, poziționalitatea fundamentală încă operează şi este reflectată în eternele conflicte sociale şi politice din zilele noastre. „Dreptatea" reprezintă şi astăzi principiul fundamental al totalitarismului, comunismului, persecuției religioase, masacrului etnic,

conflictului rasial, luptei de clasă, precum şi al grupurilor politice extremiste. Aceste expresii socializate ale poziționalității dualiste continuă să influențeze, în mod negativ, viața fiecărui cetățean. Astfel, oamenii au ajuns, în final, să accepte pierderea propriei libertăți, fără ca măcar să protesteze.

Societățile civilizate modeme tind să calibreze în marjele superioare ale nivelului 400, care reprezintă nivelul educației, ştiinței şi al tehnologiei. Astfel, intelectul reprezintă principalul domeniu de interes. Iar dacă în secolele anterioare expresiile poziționalităților dualiste ale eului au condus la masacre barbare, acelaşi mecanism al eului persistă şi într-o societate evoluată. Pentru o minte sceptică, adevărul spiritual este ilogic, de nedovedit şi, prin urmare, irelevant, deşi pentru un spirit matur, avansat şi educat, religia şi spiritualitatea continuă să ocupe un loc important şi legitim în viață.

Constituția Statelor Unite a fost elaborată într-un mod extraordinar (calibrează la nivelul 700) pentru a defini şi separa în mod clar religia de adevărul spiritual (care reprezintă baza națiunii). Acest document reafirmă validitatea adevărului spiritual şi totuşi exclude orice posibilitate de dominație politică prin religie. Făcând acest lucru, asigură, de fapt, libertatea religiei. Faptul că fondatorii au recunoscut că teocrațiile din trecut au adus mereu suferință şi dezastru, în timp ce adevărul spiritual a adus libertate şi pace, a constituit un discernământ subtil şi o înțelegere cu adevărat iluminată.

Scopul oricărei priviri în istorie este acela de a recontextualiza poziția aspirantului ce a traversat toate aceste niveluri de conştiință prin intermediul străduaniei spirituale şi a ajuns la cea din urmă treaptă către iluminare.

Momentul final

Cea din urmă confruntare se iveşte neanunțată şi, astfel, nu este niciodată prea devreme pentru a vă pregăti. Ea i se poate întâmpla unui novice, unui „ignorant spiritual", sau chiar unui ateu în momentul morții. 1 se poate întâmpla unui păcătos în adâncurile iadului; se poate petrece în timp ce, în urma unui impact fatal, maşina se rostogoleşte peste o stâncă; poate apărea chiar atunci când un credincios e gata să renunțe, după cum se poate întâmpla după zeci de ani de practică spirituală zadarnică.

„Momentul final" se deschide într-o fracțiune de secundă, ca o iluminare şi înțelegere copleşitoare. Acest ultim pas poate fi consecința eliminării a tot ceea ce stătuse anterior în calea sa, prin intermediul practicii spirituale serioase. Există adeseori străfulgerări preliminare ce anunță o înțelegere avansată sau satori - momente subite, neaşteptate, de calm şi pace absolută, în care timpul se opreşte, iar perfecțiunea şi frumusețea Creației strălucesc.

Pilonii ce susțin eul sunt iluziile sale, conform cărora ar fi un sine separat, iar percepțiile produse de

poziționalitățile sale ar fi reale. Atunci când aceste structuri sunt depăşite, eul îşi va pune la bătaie ultimele rezerve. Aceste rezerve constau din amenințarea morții - sau a înfruntării vidului total sau non-existenței. În momentul în care acest lucru se petrece, devine imediat clar că individul în cauză este forțat să ia o decizie şi să aleagă. În acest gol, din curgerea conştiinței va sosi, mai presus de amintirea conştientă, ştiința înțeleptului, Bodhisattva, învățătorul, Avatarul, ştiința ființelor

Iluminate din toate timpurile. Instrucțiunile vor fi cunoscute : „Nu reține nimic; abandonează-ți complet viața lui Dumnezeu. Fii dispus să experimentezi moartea. Refuză Vidul, deoarece nu are nici un fel de realitate şi nu este altceva decât o altă iluzie a eului. Adevărul nu are nici un contrariu". Credința în învățăturile celor ce au înțeles adevărul este crucială. Acestea irump în conştientă şi ne întăresc disponibilitatea de a ne abandona şi de a experimenta moartea. Acest moment reprezintă, simultan, şi naşterea Sinelui.

Prin invitație şi abandon, moartea devine o realitate experimentală. Poate li înspăimântătoare şi intimidantă pentru un scurt moment. Nu este asemenea morților fizice din încarnările precedente, când corpul a fost părăsit cu multă uşurare. Aceasta este. de fapt, prima şi ultima oară când poate fi experimentată adevărata moarte. De aceea, această experiență reclamă să fie parcursă numai o singură dală. Însoțiți de curajul convingerii, precum şi de inspirația Sinelui şi a

învățătorilor, ne putem abandona căderii. Pentru câteva momente iese la suprafață ultima mare temere, fiind experimentat ceea ce înseamnă, cu adevărat, a muri complet. În acest timp, se deschide marea uşă, revelând o Splendoare aflată mai presus de orice înțelegere.

Prezența dezvăluie faptul că Splendoarea Infinită este, de fapt, propriul nostru Sine. Cunoaşterea faptului că realitatea noastră e totală, completă şi transcende toate viețile şi universurile este înnăscută. Omul cunoaşte Totalitatea, deoarece el însuşi este Totalitatea. Nu mai rămâne nimic de aflat şi nici măcar cineva care să o facă. Prezența obliterează totul, cu excepția Realității. În sfârşit, am ajuns acasă.

În tăcerea bruscă, corpul persistă dacă din punct de vedere karmic este destinat astfel. În mod surprinzător, nu mai există un „eu" pentru a-l conduce. Se descoperă a fi autonom. Universul îl conduce fără nici un fel de ajutor. Continuă pe drumul său predestinat şi se descurcă singur deşi, pentru un timp, poate avea nevoie de ajutorul altora pentru a supraviețui. Totuşi, nu este important dacă o face sau nu.

În cazul în care este sortit ca trupul să supraviețuiască, acesta va servi unei misiuni predestinate divine. Prin intermediul intuiției, putem deduce că a existat un angajament sau acord anterior față de acel destin, dar care, cu toate acestea, depăşeşte puterea de a ni-l aminti. Puterea iubirii lui Dumnezeu ca Prezență, exclude orice posibilitate de rezistență. Deşi o întoarcere în lume este improbabilă, atunci când se

întâmplă totuşi, este însoțită de un ajutor neaşteptat, ce apare ca şi cum ar fi fost stabilit să fie astfel.

Î: ***Pentru începător sau chiar pentru devotatul relativ avansat, aceste instrucțiuni pot părea prea complexe, totuşi trebuie să fie importante şi relevante, altfel nu ne-ar fi parvenit în acest moment***

R: Nu este niciodată prea devreme pentru a auzi adevărul. Iar în această „călătorie" nu ar trebui să pornim fără convingere şi curaj. Ea va reclama toată puterea de care putem da dovadă. Căutarea iluminării nu este o încercare pentru cei slabi de înger.

Pentru a transcende nivelurile conştiinței trebuie să respingem negativitatea, ajungând, astfel, în domeniul spiritual adecvat, la un nivel al conştiinței 200 (curaj şi integritate). De aici vom continua, dezvoltându-ne credința şi hărnicia, precum şi capacitatea de concentrare, execuție şi de creație. La nivelul 350 al conştiinței, predomină disponibilitatea, alături de capacitatea de acceptare şi reasumare a responsabilității. Inteligența, educația şi instrumentele logicii şi ale gândirii, sunt utile pentru stăpânirea lumii formei. Şi, deşi intelectul fusese un instrument util, acum devine o barieră. Cu toate acestea, grație curiozității sale, intelectul devine interesat şi descoperă o realitate superioară. Iubirea şi valorile spirituale înlocuiesc scopurile materialiste. Deşi inițial iubirea este condiționată, aceste bariere nu ne mai satisfac, iar obiectivul nostru devine iubirea Necondiționată. La acest

nivel, prezența lui Dumnezeu ca Iubire începe să transforme întreaga viață, iar inspirația spirituală ne orientează către înțelegerea deplină a Realității, care este deja prezentă ca Sine.

Intrarea finală se poate dezvălui subit, în orice etapă a acestui progres al conştiinței. Se poate deschide, pe neaşteptate, chiar şi acelora care calibrează eu mult sub nivelul 200, în tărâmurile disperării, depresiei şi temerii sau în nivelurile variate ale iadului şi ale suferinței. Prin urmare, este important să ascultați cu atenție chiar şi informațiile care, la prima vedere, ar putea părea premature. O descriere a acestei intrări finale ar putea părea formidabilă şi chiar intimidantă pentru *eu*. Cu toate acestea, în lipsa unei instrucții prealabile în acest sens, confruntarea celor nepregătiți cu această intrare ar putea să conducă la două greşeli grave.

Deşi este nevoie de mult devotament pentru a ajunge la această intrare finală, disponibilitatea de a ne abandona viața lui Dumnezeu poate cunoaşte anumite ezitări. Cu toate acestea, în acest punct renunțarea poate provoca un profund sentiment de vinovăție, eşec, precum şi o depresie serioasă. Sentimentul că am eşuat chiar în fața ultimei încercări poate fi zdrobitor. În acest punct, cui năvăleşte şi declanşează o gamă largă de atacuri în semn de răzbunare. Toate rămăşițele eului sunt reînviate. Dacă angajamentul supraviețuieşte, este nevoie de mult ajutor. Cu toate acestea, însăşi durerea interioară e cea care conduce motivul transcendenței,

iar, astfel, recuperarea este posibilă. Din păcate însă, ea poate fi lungă şi dureroasă.

În momentul în care cui a fost purificat de programele identificabile, începe să-şi înfrunte propria disoluție, deoarece programele sau casetele sale au fost şterse. Cu toate acestea, îi mai rămâne un as în mânecă - şi anume o mare capcană, în care au căzut chiar şi unii adepți spirituali faimoşi. Aceasta este marca confruntare cu presupusa realitate a abisului „Vidului". Studenții ce urmăresc aceste prezentări cunosc deja faptul că aceasta nu este altceva decât un alt produs al eului şi nicidecum Realitatea. Aceştia îşi vor aminti că *nu există nimic contrar Totalității lui Dumnezeu.* Vidul sau non-existența nu constituie nici o posibilitate, nici o realitate. Nu reprezintă decât o ultimă zvâcnire disperată a eului pentru a supraviețui.

La baza acceptării şi credibilității acestei erori stă neînțelegerea învățăturilor lui Buddha. Traducerea corectă a Stării Iluminate prin termenul „gol/vid" înseamnă, de fapt, „lipsit de conținut, ceva ce nu conține nici un lucru, nici un fel de formă" Această afirmație a fost reconstituită în mod eronat ca având semnificația de „nimic", ca presupus contrariu al Totalității. Folosind chiar instrumentul rațiunii, se poate observa că nimicul nu poate exista sau ființa, după cum nu poate reprezenta o opțiune validă.

Acest paradox al vidului versus realitatea Totalității, reprezintă ultima poziționalitate ce trebuie depăşită. Dacă nu ar fi existat această interpretare eronată a

învățăturilor lui Buddha, paradoxul amintit ar fi fost dat deoparte ca o eroare ce poate fi rezolvată prin raționament. Dacă Vidul ar fi constituit realitatea absolută, atunci nu ar fi existat nici un căutător şi nici măcar vidul însuşi. Nici măcar acesta din urmă nu ar fi constituit o opțiune realizabilă, de vreme ce nu ar fi existat nimic de înțeles şi nimeni care să realizeze acest lucru.

Nu trebuie să ne temem de Vid, ci să refuzăm realitatea acestuia. Vidul reprezintă o capcană pentru aspirantul ce urmează calea negării. El nu se prezintă ca o alternativă pentru calea afirmării, deoarece dacă ar face acest lucru, s-ar auto-prezenta ca o negare totală a iubirii.

Totalitate versus Vid - iată dualitatea clasică, perechea ultimă de contrarii ce trebuie depăşite. Atunci când urmăm calea strictă a negării, starea de Vid se prezintă, într-adevăr, ca atare. Acest fapt rezultă din eroarea de a evita iubirea din cauza înțelegerii eronate a acesteia. Capcana constă, de fapt, în ataşamentul față de iubire, deoarece acesta reprezintă bariera ce stă în calea iluminării. În Realitate, iubirea înseamnă libertate, dar ataşamentul față de iubire reprezintă o limitare.

O altă eroare pe care o presupune calea negării constă în învățătura că ar trebui să ne eliberăm de orice frumusețe, perfecțiune şi de bucurie. Şi în acest caz, ataşamentul față de acestea reprezintă o barieră. Dar în realitate, acestea sunt atribute ale lui Dumnezeu.

Negarea atributelor lui Dumnezeu înseamnă facilitarea emergenței opțiunii Vidului.

Într-adevăr, Vidul este foarte impresionant. Ajunşi în fața sa, am depăşit deja karma şi toate programele. Această stare parc a fi infinită, nesfârşită, non-lineară şi permanentă. Este atât de profundă, încât exclude orice gând. Reprezintă o non-linearitate, lipsită de orice conținut. Mai există însă un aspect foarte important, şi anume sentimentul că totuşi lipseşte ceva - şi anume prezența iubirii. Această stare se prezintă ca fiind „mai presus de iubire", fiind, prin urmare, credibilă pentru calea negării.

Pe parcursul experimentării acestei stări de Vid, a fost prezentă simultan şi conştiența următorului fapt: în cazul în care Vidul sau nonexistența ar fi fost, cu adevărat, realitatea ultimă, atunci ce anume ar mai fi existat pentru a o experimenta? Dacă Vidul ar fi fost starea ultimă, nu ar mai fi existat nici un supraviețuitor care să îi proclame autenticitatea. Sursa chemării părea a fi bunăvoința Sinelui, dar a fost necesar un efort intens şi prelungit pentru a răspunde la această chemare.

Această dualitate finală între existența sau non-existența Realității Ultime mi se prezentase încă de la vârsta de trei ani. Sufletul meu apucase pe acea cale înainte şi, în calitate de adept spiritual, alesese Vidul. Astfel, după fiecare moarte fizică, conştiința se îndrepta către Vid datorită credinței sale în realitatea acestuia, şi apoi era şocată şi surprinsă să se regăsească, din nou,

într-o existență fizică. Dacă Vidul ar fi constituit Realitatea Ultimă, nici o reîntoarcere la conştiință nu ar fi fost posibilă. Nu există nici o entitate care să „cunoască Vidul” pentru că ar însemna că o asemenea entitate ar fi şi ea o formă de vid. Deoarece Vidul este o iluzie şi nu o realitate, nimeni nu se poate afla în Vid. În momentul în care realizăm eroarea, recunoaştem şi faptul că ceea ce am experimentat a fost, de fapt, uitarea (această explicație a Vidului calibrează la nivelul 1000).

Uitarea nu reprezintă ceva neplăcut pentru eu: în realitate, mulți oameni aşteaptă, în mod conştient, presupusa uitare a morții (această uitare însemnând, în ultimă instanță, imposibilitatea de a mai suferi). Putem fi chiar empatici față de această dorință, însă Realitatea insistă să revenim la conştiință, conştientă şi la continuarea evoluției.

Pentru a recapitula, nu există nici un contrariu al întregului, al Iubirii şi al Totalității Dumnezeieşti. Exceptând cazul în care cineva e dispus, iară rezerve, să îşi abandoneze viața şi chiar să moară pentru Dumnezeu, scopul străduniei umane ar trebui să fie purificarea spirituală şi nu iluminarea.

Î: ***Acest lucru aduce în discuție o expresie citată adeseori: „Nimic nu îi este imposibil lui Dumnezeu***

R: Aceasta este o absurditate paradoxală. Dumnezeu nu poate fi non-Dumnezeu, deoarece aceasta ar exclude semnificația cuvântului „posibil”. De obicei, această expresie este citată în contextul unei argumentări, pentru a justifica o poziționalitate.

Asemenea unei afirmații ipotetice, nu are nici o bază în Realitate şi este doar un joc semantic. Atunci când este utilizată adecvat, această expresie încearcă să explice improbabilul sau miraculosul, însă este lipsită de sens dacă nu este corect contextualizată. Miraculosul este o posibilitate reală şi, prin urmare, se poate petrece. Totuşi, de cele mai multe ori, întâmplările miraculoase sunt cunoscute doar de participanți.

Î: ***Care pare a fi înțelesul sintagmei „A Doua Venire a lui Christos?”***

R: Deoarece persoana neiluminată crede că ar exista un corp fizic separat, se aşteaptă astfel, la o reîncarnare fizică a unui Christos ce are o legătură istorică cu acea apariție a lui Isus de acum două mii de ani. Cu toate acestea, termenul „Christos” se referă în mod generic la cel mai înalt nivel de conştiință posibil pe acest plan. Conştienta conştientă a Sinelui ca Divinitate se manifestă drept conştiința lui Christos şi calibrează la nivelul 1000.

A fost prezis că această Conştiință a lui Christos va prevala asupra Pământului. Întrucât conştiința omenirii s-a situat pentru multe secole la nivelul 190 şi abia foarte recent a sărit la nivelul 207, este posibil ca acest fapt să semnaleze începutul apariției domniei Conştiinței lui Christos pe Pământ (afirmație calibrată ca „adevărată”). Iată un aspect care poate fi considerat, deopotrivă, relevant sau irelevant, dacă este sau nu necesară o prezență fizică pentru a confirma această realitate. Faptul că majoritatea oamenilor simt nevoia

unui personaj uman real ar putea fi o „necesitate” capabilă de a fi luată în seamă.

Există întotdeauna o oarecare dificultate în ceea ce priveşte interpretarea citatelor din scriptură la nivelul de semnificație intenționat, şi, prin urmare, utilizarea testării kinesiologice a adevărului se poate dovedi extrem de utilă. De exemplu, atunci când Christos a spus că-şi va construi biserica pe această piatră, s-a referit, oare, la o piatră palpabilă, la Sfântul Petru ori la stânca adevărului pe care l-a revelat? O piatră palpabilă este doar tranzitorie, fiind supusă trecerii timpului, însă piatra Adevărului este sublimă şi transformați vă pentru totdeauna. Sc poate presupune că, deşi referința era într-adevăr la o piatră fizică, la nivel simbolic era vorba despre terenul solid al certitudinii. Iarăşi, cuvântul „biserică” înseamnă, oare, organizație religioasă, corporație, edificiu arhitectural sau are semnificația de corp de învățături ale adevărului, cum ar fi Scriptura?

Î: ***în afară de practicile tradiționale de purificare spirituală, mai sunt recomandate şi altele, cum ar fi metoda de auto-cercetare învățată de înțeleptul Ramana Marharshi. Este aceasta eficientă sau practică, din punct de vedere spiritual?***

R: învățăturile oricărui înțelept sunt de valoare. Învățăturile lui Ramana Marharshi calibrează în jurai nivelului 700. Un alt aspect valoros este că Ramana Marharshi a trăit în timpuri recente, iar învățăturile sale, precum şi cele ale unui alt înțelept contemporan,

Nisargadatta Maharaj, au fost înregistrate. Marharshi ne-a învățat că în fața inițiatului spiritual se deschid două mari opțiuni: (1) abandonul complet al individului şi a voinței sale lui Dumnezeu, sau (2) realizarea Sinelui prin practica auto-cercetării. Această a doua metodă depinde de păstrarea în minte în permanență a întrebării „Cine sunt eu?" de către căutătorul spiritual. Concentrarea atenției trebuie să fie îndepărtată de la lume şi orientată spre interior, pentru descoperirea Prezenței Interioare ca Lumină a Conştiinței. (Ar putea fi mai eficientă întrebarea „Ce sunt eu" mai degrabă decât „Cine").

Pentru a utiliza analogia cu videoproiectorul, becul reprezintă lumina Sinelui ce luminează personajele din film care, la rândul lor, reprezintă conținuturi ale percepțiilor, poziționalităților şi credințelor eului. Filmul este văzut apoi pe ecranul conştiinței, iar cei neiluminați cred că ei sunt personajele din film.

Marharshi a vorbit despre importanța localizării şi conştientizării inimii spirituale interioare, deoarece aceasta reprezintă o concentrare fructuoasă pentru meditație. De asemenea, el ne-a învățat că nu este necesar să ne retragem fizic din lume, ci doar să practicăm această metodă în mod continuu, ca pe o rutină zilnică. Deşi nu a intrat în analiza anatomiei eului, a descris totuşi cele şapte învelişuri sau corpuri spirituale ce alcătuiesc aura umană. Dacă un credincios nu reuşea să progreseze în mod satisfăcător, Marharshi îl trimitea să îl viziteze pe Nisargadatta Maharaj, care

încă preda la acea vreme şi al cărui stil era mai abrupt şi confruntațional.

După cum am mai menționat şi cu alte ocazii, în momentul în care Maharaj a devenit iluminat (calibrează în jurul nivelului 700), şi-a părăsii afacerea şi familia şi a început o călătorie din Bombay, aparent cu scopul de a atinge Munții Himalaya. Cu toate acestea, de-a lungul drumului, a fost convins de alții să se întoarcă acasă, unde îşi primea vizitatorii într-o cameră mică din pod. deasupra magazinului Bidi. A murit prin 1986. Practica sa spirituală se baza pe o încredere completă şi totală în adevărul propovăduit de maestrul său. Un fapt interesant care poate fi menționat, ar fi acela că traducătorul săli, ce i-a devenit asociat de-a lungul anilor, Ramesh Balsekar, a devenit iluminat, iar mai târziu a scris numeroase cărți.

În momentul iluminării sale, Ramana Marharshi nu era un devotat spiritual, ci doar urma religia strămoşilor săi, la un nivel mediu de implicare. Brusc, adolescent fiind, a simțit că se află pe moarte, iar după ce şi-a experimentat propria moarte, a fost surprins să vadă că trupul său se afla încă în viață. Cu toate acestea, nu a vorbit timp de doi ani şi a fost ținut în viață de către prieteni. În tot timpul cât nu a vorbit, un fel de guru local a pretins că ar fi fost învățătorul său, atrăgându-şi numeroşi adepți. În restul vieții sale, Ramana Marharshi nu şi-a părăsit niciodată comunitatea (ashramul). A murit în jurul anului 1958.

Î: ***Aceste exemple demonstrează faptul că uşa finală către iluminare se poate deschide în orice moment, fără fast şi pe neaşteptate.***

R: Cei doi înțelepți menționați anterior au supraviețuit cu succes. Cei ce nu au reuşit să treacă de marca intrare au rămas tăcuți. Cu toate acestea, dacă ar fi fost descrise, experiențele lor ar fi fost utile altora.

Prin intermediul cercetării conştiinței descoperim că 84% din cei care ajung la intrarea finală către iluminare eşuează în încercarea lor de a face tranziția. Prin urmare, faptul că aceste învățături sunt furnizate, iar natura condiției este descrisă în detaliu, constituie un sprijin pentru studenții serioşi.

Astfel: Dă dovadă de încredere şi hotărâre. Evită capcanele tărâmurilor astrale. Fereşte-te de lupii îmbrăcați în haine de oaie, căci aceştia sunt atraşi de credinciosul care face progrese semnificative. Nu accepta în viața ta pe nimeni care nu trece de nivelul calibrat al Adevărului. Păstrează-ți mereu în conştiență țelul spiritual, indiferent de activitatea pe care o întreprinzi. Orientează-ți toate eforturile către Dumnezeu. Aminteşte-ți adevărata natură a lui Dumnezeu şi evită orice învățătură ce afirmă altceva.

Tot adevărul ce trebuie ştiut a fost deja rostit de oamenii de pe această planetă. Toți marii învățători proclamă acelaşi adevăr, pentru că nu mai există altul. Strălucirea interioară a Sinelui ne furnizează inspirație şi putere spirituală. Prezența interioară a lui Dumnezeu reprezintă Sursa existenței oricărui individ; de aceea,

căutarea sursei se află în concordanță cu voința lui Dumnezeu.

Dorința de a-l căuta pe Dumnezeu sau dorința de a căuta iluminarea reprezintă deja dovezi ale inspirației spirituale. După cum eul este sortit dispariției, strălucirea Sinelui înnobilează şi inspiră. Astfel, nu este posibil să fii singur'. În momentul critic, angajamentul spiritual şi dedicația scot în evidență ajutorul nevăzut al marilor ființe care, deşi nu mai sunt în corpuri fizice, îşi pun la dispoziție energia la marea intrare a momentului final, când suntem susținuți de Sfântul Duh şi de înțelepciunea învățătorilor Adevărului.

SECŢIUNEA A PATRA – *Transcendenta*

CAP. XVII - Calea interioară

Instrucţiune

Calea cea mai dreaptă către iluminare este cea menită înțelegerii conştiinței prin intermediul introspecției, meditației şi a contemplării lucrărilor interne ale eului. Procesul este energizat de intenție, dedicare şi devotament, iar efortul total este sprijinit de inspirația spirituală. Dedicarea este focalizată asupra procesului însuşi, în forma abandonării către Dumnezeu. Focalizarea trebuie să fie intensă şi este energizată prin caracterul fix şi deliberat al intenției. Procesul este unul de descoperire şi se auto-revelează într-o manieră progresivă.

Fiecare perioadă de focalizare şi exercițiu este la fel de valoroasă. În cele din urmă, instrumentul „minții orientate spre un singur punct" se perfecționează. Aceasta reprezintă, în sine, o realizare însemnată, care necesită devotament. Devotamentul devine recompesator şi se autoîmplineşte.

Aşa cum am explicat şi în altă parte, focalizarea poate fi asupra contextului sau conținutului - sau, cu alte cuvinte, o focalizare centrală (cum ar fi focalizarea pe ochiul unei muşte) sau periferică. Contextul include totalitatea persoanei şi a procesului - mintea, corpul, stilul practicii, persoana, cadrul, încăperea, clădirea, oraşul, județul, statul, continentul, lumea, cerul, planetele, galaxia, universul şi mintea lui Dumnezeu. Prin exercițiu, oricare dintre stiluri devine familiar. De fapt, pot fi încercate ambele pentru a vedea care este mai natural. De asemenea, este posibil să devenim, în acelaşi timp, adepții ambelor focalizări (centrală şi periferică).

În condiții normale de viață, funcționarea automată a eului/minții este luată ca de la sine înțeleasă, nefiind supusă unei cercetări atente. Însuşi procesul de studiere a minții începe să diminueze puterea eului. Sentimentul interior al sinelui începe să-şi schimbe locația şi să progreseze de-a lungul nivelurilor conştiinței.

Acest simplu exercițiu/proces, această forare va revela niveluri tot mai rarefiate, pe măsură ce este depăşit „câmpul gravitațional" al fascinației eului față de conținutul mental, gânduri, sentimente şi față de dialog. Nivelurile sau câmpurile se mişcă de la forma literală şi concretă a domeniului linear, începând să-şi schimbe direcția dinspre clemente specifice către context.

Câmpurile progresive ale înțelegerii

Conţinut	Context
Formă	Conştientă
Înregistrare	Observator/ Martor
Recunoaştere	Lumina conştiinței
Observator/ Experimentator	Manifestatul ca totalitate/ Sine
	Nemanifestatul (Dumnezeirea)

Pe măsură ce observația se deplasează prin nivelurile conştiinței, se rafinează şi sentimentul „Sinelui”, precum şi definiția acestuia. Cea mai simplă tranziție rezidă în înțelegerea faptului că noi nu suntem focalizarea sau conținutul minții, ci experimentatorul/ martorul/ observatorul. care e neschimbător. Cu toate că povestea vieții se schimbă, există întotdeauna un aspect al conştiinței care priveşte continuu şi experimentează la un nivel relativ diferit. Sentimentul „Sinelui” se deplasează progresiv de la conținut la context.

Să recapitulăm paşii inițiali: mintea observă un subiect de interes, care se constituie sub formă de gând, imagine, concept, etc. Acestea sunt înregistrate în conştiință şi apoi declanşează câmpul proceselor memoriei şi al răspunsurilor emoționale. Se poate observa că memoria este umplută în zonele sale de stocare în funcție de sentimentele şi judecățile precedente, cum ar fi bine/rău, plăcere/durere etc. Înregistrarea declanşează emoții asociate, care sunt experimentate la nivelul observatorului/

experimentatorului. Prin această poziționare a observatorului, se va descoperi că sentimentul Sinelui este identificabil în forma unei calități impersonale care funcționează automat, pur şi simplu, pentru a „experimenta”. Deplasarea identității către acest experimentator interior dovedeşte că acesta funcționează automat, indiferent care anume ar putea fi conținutul vieții.

Următorul pas (unul simplu) este acela de a observa că sursa experimentării rezidă într-un câmp numit conştientă, care precede abilitatea de a experimenta. Dacă această conştientă este pierdută (ca în cazul somnului sau anesteziei) sau, din punct de vedere medical („a deveni inconştient”), nu mai funcționează nici unul dintre câmpurile mai joase. În lipsa conştientei martorului/experimentatorului, nu există decât amnezie, vid şi uitare.

Următorul pas este unul mai subtil, în sensul că observatorul/ martorul ştie dacă este prezentă sau nu această conştientă. La nivelul conştientei, actul gândirii este înlocuit de actul cunoaşterii observatorului/ martorului, în calitate de funcție impersonală a conştiinței. Aceste facultăți apar ca funcție a propriei lor esențe şi nu a unui sine personal.

Următorul pas este încă şi mai subtil. Este important de remarcat faptul că întotdeauna este prezentă Lumina Conştiinței, câmpul total în care conştienta este posibilă.

Ultimul şi cel mai subtil pas dintre toate constă în revelația Sinelui ca Sursă absolută a Conştiinței. Apoi sinele străluceşte şi îşi revelează esența ca manifestare a Divinității care, la rândul ci, se prezintă ca emanație a Dumnezeirii - Nemanifestatului - Sursei anonime, infinite, supreme şi absolute, care constituie contextul infinit şi, prin urmare, potențialitatea şi puterea infinită. Sursa Creației este evidentă ca manifestare a lui Dumnezeu în calitate de Creator, din care se naşte Lumina Conştiinței ca Sursă a vieții.

Sentimentul Sinelui rezidă într-o identificare şi o cunoaştere că acestea sunt calitățile Prezenței interioare care facilitează capacitatea de a cunoaşte sinele ca Sine. Dezvelit de orice înşelăciuni sau pretexte, sentimentul interior al „sinelui" se cunoaşte pe sine, pur şi simplu, fără nici un conținut.

În starea de Unicitate, nu există nici o separare între Prezență şi Sine, iar sinele dispare pe măsură ce lumina înlocuieşte întunericul. În centrul Sursei sale, sentimentul „sinelui" este una cu întreaga existență.

Adevărul este revelat din interior ca o certitudine absolută, deoarece această certitudine este înnăscută Prezenței. Este subiectiv în mod radical, deoarece constituie însăşi sursa şi nucleul primar al cunoaşterii absolute. Nu are conținut, deoarece nu există nimic care să necesite a fi cunoscut din moment ce Realitatea este Tot Ceea Ce Există. Prin urmare, este total liniştit şi lipsit de imagini, cuvinte sau concepte.

În totalitatea sa, extrema absolută a subiectivității pure este cea care obliterează orice funcționare mentală. Nici un concept nu este posibil în Lumina infinită a gloriei lui Dumnezeu. Este o profundă pace, siguranță şi un sentiment de acasă. Desăvârşirea este finalizată. Nu a mai rămas nici un freamăt sau mişcare, pentru că toate au fost dizolvate în bunătatea infinită care este înnăscută esenței Prezenței. Pentru contextul infinit, din care se naşte întreaga Creație, multitudinea universurilor este doar un gând pasager, atât de mic încât poate fi echivalent cu un grăunte de-abia observabil. Desăvârşirea radiază ca Perfecțiune şi Frumusețe de la Divinitatea atotprezentă care este sursa infinită a existentei.

Istoria şi timpul sunt produse ale eului. În sfera Absolutului, nu există nimic de înregistrai.

Î: ***Această examinare este, într-adevăr, extrem de profundă. Am calibrat nivelul acestei informații la 999,9. Întrebarea care se naşte este următoarea: dacă Absolutul este dincolo de timp şi formă, atunci cum poate karma să fie înregistrată şi identificată prin intermediul cercetării kinesiologice?***

R: Cel mai înalt nivel al Manifestatului este Conştiința, care este lipsită de formă şi totuşi capabilă să înregistreze forma. Ea poate înregistra doar acea formă care este reală şi are o existență, pentru că aceea care este falsă (fiind ireală şi inexistentă) eşuează în a fi înregistrată. Testul kinesiologic nu poate recunoaşte decât adevărul şi, prin urmare, nu poate răspunde decât

la acesta. Deoarece nu deține răspunsuri la ceea ce nu există sau nu s-a întâmplat, nu poate fi folosit pentru a prezice viitorul. Prin urmare, nu este un test de tip „da/nu” ci mai degrabă unul cu răspunsuri „da”, deoarece pentru ceea ce nu este adevărat, acesta nu are un răspuns. În limbajul de zi cu zi, numim lipsa unui răspuns „nu”; în realitate, este, pur şi simplu, vorba de absența unui „da”.

Conştiința există ca un câmp energetic fără o formă înnăscută dar, cu toate acestea, include forma. Puterea ei este disponibilă vieții, pe care o energizează. Cantitatea de putere disponibilă variază precum intensitatea unei lumini care depinde de condițiile locale. Prin analogie, cu cât cineva este mai aproape de soare, cu atât mai intensă este lumina şi energia radiației.

Purificarea spirituală este un proces în care sunt înlăturate barierele din calea luminii, iar unitatea ei cu sinele este revelată. Analogia luminii şi întunericului este potrivită. Specia umană înțelege, în mod intuitiv, această semnificație. Iluminarea dezvăluie faptul că Sursa existenței - Lumina care era căutată în altă parte sau mai târziu - străluceşte chiar în acest moment.

Î: ***Există o anumită variație în descrierile Realității Absolute (Dumnezeu) între religiile lumii, precum şi între acestea şi marii mistici, învățătorii luminați şi avataruri. Cum anume pot fi reconciliate aceste variații?***

R: Recontextualizate într-o manieră adecvată, toate diferențele se rezolvă prin înțelegerea nivelurilor conştiinței. Dacă ne uităm la avataruri, precum şi la marii învățători şi înțelepți iluminați de pe parcursul istoriei, descrierile lor cu privire la Realitatea Absolută (Dumnezeu) sunt aceleaşi. Există un acord absolut asupra faptului că Divinitatea este infinit plină de compasiune, iubire, pace şi linişte; este omniscientă, omniprezentă şi blajină. Este evident pentru toți că esența lui Dumnezeu străluceşte prin intermediul Creației şi constituie Totalitatea Infinită şi Sursa întregii existențe. Divinitatea este lipsită de părți sau diviziuni.

Orice descriere a lui Dumnezeu care se abate de la aceste adevăruri universale izvorăşte din înțelegerile mai joase, care sunt produsele nivelurilor inferioare ale conştiinței. Cea mai frecventă este eroarea antropomorfică, prin care o serie de aspecte ale eului Uman sunt proiectate asupra lui Dumnezeu. Aceste perspective distorsionate pot fi uşor calibrate şi identificate în funcție de originile lor istorice. Deoarece Dumnezeu este contextul ultim al Realității nonlineare, această realitate împiedică diviziunile sau poziționalitățile. În cadrul nondualității, poziționalitatea nu este posibilă; astfel, percepțiile dualiste izvorâte din poziționalități constituie sursa neînțelegerilor cu privire la natura lui Dumnezeu pentru care, din păcate, omenirea a plătit un preț greu.

Din cele de mai sus se poate observa foarte clar că Dumnezeu nu „acționează” şi nu are „scopuri”, fiind

liber de orice poziționalitate sau program. Acțiunea este un concept linear care presupune un subiect, un obiect şi un verb. plus un motiv, nişte mijloace şi un scop. Dacă Dumnezeu este dincolo de acțiune, atunci nu există nici o bază pentru teama de Dumnezeu, care reprezintă Esența şi nu forma.

Trebuie reținut faptul că evoluția conştiinței omenirii a fost una progresivă. Multor doctrine religioase timpurii le lipsea acuratețea, putând fi asemănate, în mare măsură, cu modul în care se naviga înainte de descoperirea sextantului şi busolei. Adevărata eroare a constat în neînțelegerea limitărilor eului. Deoarece o marc parte din doctrinele ecleziastice au rezultat din poziționalități, le-au lipsit autoritatea intrinsecă, în locul căreia au pus autoritarismul. Ceea ce este discutabil este fictiv, pentru că în interiorul sferei Adevărului, nu este posibilă nici o discuție sau controversă.

Î: ***Prin urmare, toate discuțiile şi controversele religioase sunt bazate pe interpretări eronate, precum şi pe o lipsă a conştientizării limitelor intelectului?***

R: Aşa este. Cu toate acestea, studentul devotat de astăzi are posibilitatea unui acces imediat la niveluri de adevăr mai înalte şi, prin intermediul verificării cu ajutorul testului kinesiologic. poate ajunge la propriile-i concluzii. Tot ceea ce este cu adevărat al lui Dumnezeu aduce pace, armonie şi iubire, fiind lipsit de orice formă de negativitate. O persoană conştientă, din punct de vedere spiritual, realizează că nu poate decât să

transporte mesajul, pentru că adevăratul învățător este adevărul interior.

Î: Există, oare, vreun acord între toate aceste religii?

R: Toate marile religii sunt monoteiste: acest adevăr este confirmat, de asemenea, de realitatea absolută şi subiectivă a iluminării. Orice adevăr spiritual izvorăşte din interior, ca o revelație. Nu este pronunțat din exterior. Caracterul său este acela al unei cunoaşteri profunde. Conştiența Infinită a ființei iluminate se naşte din propria esență şi nu este niciodată primită sub forma unei informații sau a unui mesaj din altă parte - sau de la „alții". Toate informațiile emană din starea intrinsecă Divină (clasicul „Purusha" al înțelepților), care nu are nevoie de nici o informație exterioară.

Î: ***Lumea nu este foarte sofisticată sau educată în ceea ce priveşte religia sau spiritualitatea. De fapt, ea nici nu poate deosebi aceste două domenii. Oare, acest lucru împiedică progresul spiritual şi evoluția conştiinței omenirii?***

R: Din punct de vedere istoric, acest lucru a fost adevărat, dar se schimbă într-o direcție pozitivă în acest moment. Până de curând, societății îi lipsea capacitatea de a diferenția o religie adevărată de una falsă, cum ar fi o sectă. Chiar şi acum, acest lucru aduce cu sine conflictul politic, atunci când anumite grupuri preiau o poziționalitate politică şi devin o amenințare pentru societate. Nu de puține ori, de aici se ajunge chiar la confruntări în tribunalele marilor țări ale lumii.

De curând, Franța a adoptat o lege pentru a „opri abuzul de o stare de ignoranță sau a de o situație de slăbiciune”, deoarece legea franceză a înțeles că are o responsabilitate față de societate pentru a împiedica violul spiritual comis de anumite secte (în general, o sectă calibrează sub nivelul 200). Falsitatea sectelor presupus religioase, dar violente, este evidentă tuturor.

Î: ***Care este fundamentul schismei în interiorul unei religii adevărate?***

R: Interpretările diferite se nasc din ignoranță sau poziționalități, care izvorăsc dintr-o lipsă a conştientizării naturii conştiinței sau a originii spirituale a înțelegerii (care poate proveni din planul mental superior, Buddhic, Atmic etc) respectiv care chakră a corpului spiritual predomină (chakra inimii, a gâtului, al treilea ochi, sau chakra coroanei). Un exemplu istoric este dialogul şi dezbaterea creştină (care împarte Biserica Catolică în două) privind validitatea conceptului de Dumnezeu ca Trinitate (Tată, Fiu şi Duh Sfânt). Acest concept confirmă faptul că Dumnezeu, Tatăl/Creatorul este realitatea transcendentă. De asemenea, recunoaşte că Realitatea Absolută este capabilă de încarnare şi. prin urmare, Dumnezeu este imanent în conştiința umană ca Dumnezeu, conştiința Fiului/Christos. Dumnezeu nu este doar transcendent şi imanent, dar este, de asemenea, şi accesibil sufletului uman în calitate de Prezență a Sinelui, sau Conştiință (Duhul Sfânt).

Din discuțiile noastre anterioare, este evident că Dumnezeu nu este o treime divizată, dar acest principiu al Trinității face mai inteligibil ceea ce este dificil de înțeles.

Şi alte religii au abordat acelaşi subiect, de exemplu, Brahma/ Vishnu/ Shiva; sau ca în buddhism Avalokiteschvara (Cel plin de compasiune); şi Siddhartha Gautama (istoricul Buddha).

Î: ***Cum poate fi prevenită sau corectată eroarea?***

R: în primul rând, este nevoie să se conştientizeze calitățile care trebuie să fie inerente Divinității pentru ca ea să fie Divinitate şi Infinitul numit Dumnezeu, care este dincolo de formă; dincolo de dualitate; dincolo de atributele umane, fără părți, acțiuni şi fără motive; complet şi total; dincolo de timp şi spațiu; fără început sau sfârşit şi nelipsindu-i nimic. Din acest Suprem se naşte compasiunea, liniştea, tăcerea şi pacea infinită.

În al doilea rând, trebuie să fie cunoscut eul, mecanismele şi structura sa, care toate se sprijină pe formă şi dualitate. Apoi, când apare orice variație față de ceea ce este cunoscut ca fiind adevărat, aşa cum este descris mai sus, originile erorii pot fi diagnosticate pentru o funcție specifică şi calibrabilă a eului.

În al treilea rând, este nevoie să fie confirmată veridicitatea tuturor învățăturilor prin metoda testării kinesiologice, fiind calibrate nivelurile de adevăr. Astfel, aceste erori pol fi identificate încă de la originile lor, care constau în anumite poziționalități.

În al patrulea rând, explicațiile adecvate ale învățăturilor adevărului superior trebuie să fie prezentate suficient de detaliat pentru a preveni înțelegerile eronate. Erorile din istoric s-au datorat adâncimii şi lărgimii inadecvate a explicației. Prin urmare, explicațiile adevărului au fost lipsite de sprijinul protector al înțelegerii.

Erorile apar din concepte, din cauza unei lipse a clarității legate de context. De asemenea, ele sunt promulgate intenționat pentru anumite motive ulterioare, care implică un control asupra altora. Adevărul ultim este conştientizat ca subiectivitate pură şi fundamentală. Este auto-revelator şi dincolo de orice discuții şi controverse.

În fine. de o marc valoare ar fi o reevaluare a scripturilor şi învățăturilor spirituale prin utilizarea cercetării calibrării kinesiologice. După aceea, deviațiile pot fi explicate şi rezolvate.

Î: ***Care este sfatul dumneavoastră pentru un aspirant spiritual care este foarte dornic să realizeze starea de iluminare?***

R: Angajamentul spiritual înseamnă, pur şi simplu, a recontextualiza scopul şi semnificația vieții. Acest lucru trebuie făcut global, incluzând totul, astfel încât viața să nu devină segmentată în lucrare spirituală versus viață obişnuită. Întreaga viață devine acum o practică spirituală, deoarece contextul devine o prioritate care cuprinde orice acțiune, gând sau

moment. Această perspectivă are deja darul de a genera un grad de non-ataşament.

Din acest punct de vedere, accentul practicii este pus pe observarea întregului conținut al vieții care evoluează, fără a face nici un comentariu, nici o critică sau judecată. Atitudinea predominantă poate fi exprimată în felul următor: „Aşa pare să fie". Observatorul/martorul devine detaşat de orice comentarii cu privire la viață şi este apoi capabil să depăşească exprimarea opiniilor, plăcerilor, neplăcerilor, aversiunilor, atracțiilor, disputelor sau a obiecțiilor.

Viața se dezvăluie de la sine şi nu necesită comentarii. Obiceiul de a edita ceea ce este experimentat trebuie să fie abandonat în mod voluntar lui Dumnezeu.

Cu toate că nonataşamentul poate părea un punct de vedere, în realitate nu este o poziționalitate, ci o nonpoziționalitate. Privind harta nivelurilor stratificate ale conştiinței, vedem că observatorul/ martorul este deja cu un pas înaintea granițelor eului obişnuit. Această practică linişteşte mintea şi generează, de asemenea, retragerea progresivă a obiceiului eului de a se proiecta în tot ceea ce se întâmplă. Când acest lucru este realizat, viața se dezvăluie a fi mai degrabă impersonală decât personală.

Această practică rezultă într-o retragere progresivă a implicării eului în detaliile vieții, în care mintea obişnuită este captivă şi încurcată. Pacea interioară rezultă din faptul de a fi conştient şi totuşi neimplicat, iar sentimentul „Sinelui" se deplasează dinspre

identificarea cu conținutul către experimentator, şi apoi către observator/martor.

Î: ***Nu conduce, oare, acest lucru la indiferență?***

R: Conduce, într-adevăr, la ceea ce a fost numit „Indiferență Divină”. Mintea liniştită nu are gânduri sau opinii. Deoarece cunoaşterea înlocuieşte gândirea, se va descoperi că nici un comentariu nu este necesar pentru a îndeplini cu succes cerințele vieții, iar ceea ce s-a crezut a fi necesar (gândurile) este, de fapt, superfluu. Frumusețea spectaculoasă a unui apus de soare sau a muzicii este diminuată prin mentalizare.

Prevalența liniştii interioare constituie pragul către înțelegerea faptului că tot ceea ce se întâmplă, se petrece de la sine şi că nimic nu cauzează altceva. În final, se ajunge la conştientizarea faptului că acest gen de construcții nu sunt altceva decât, pur şi simplu, artefacte ale minții.

Î: ***Când mentalizarea încetează, nu ne simțim, oare, pierduți şi nefamiliari?***

R: Din contră, ne simțim ca şi când ne-am fi „regăsit” şi reîntors acasă, deoarece mintea trăieşte numai la suprafața vieții. Atunci când mintea încetează să vorbească, conştientizăm că *suntem* viața. Ne înglobăm în ea şi încetăm să mai alunecăm doar la suprafață, discutând despre ea. În mod paradoxal, acest fapt facilitează o participare totală. Prin diminuarea egocentrismului, bucuria libertății şi curgerea pură a vieții ne împinge către predarea absolută. Încetăm

atunci să mai reacționăm la viață, astfel încât ne putem bucura de aceasta cu seninătate.

Î: ***Dar nu se presupune că trebuie să luăm poziție în viață, cum ar fi să protestăm împotriva injustițiilor, etc.?***

R: Mintea aspirantului trebuie să depăşească şi să refuze tentațiile. Mai târziu se va vedea că nimic nu a fost pierdut, deoarece tentațiile nu au fost nimic altceva decât o altă iluzie. Aspirantul renunță la vanitățile exprimării opiniilor şi datoriei de a salva lumea. Evoluția noastră interioară este de o valoare mai mare pentru societate decât orice formă de implicare în acțiune. Nivelul compasiunii radiază în exterior şi contribuie, în mod tăcut, la înțelepciunea omenirii.

Î: ***Prin nonpoziționalitate, sentimentul sinelui iese din „filmul" conținutului şi se retrage din identificările sale cu acesta. Încă recunoaşte forma, datorită conştientei observatorului. Cum putem însă transcende identificarea cu observatorul?***

R: Ascensiunea sentimentului sinelui progresează prin straturile percepției spre conştiența şi înțelegerea faptului că însăşi conştiința este ecranul pe care se reflectă totul. Substratul primordial înnăscut este cel care iluminează facultatea de conştientizare/ mărturie/ observare. Este văzut ca o capacitate impersonală, automată care este prezentă întotdeauna şi nu urmează a fi supusă prelucrării sau modificării voite. Este facultatea lipsită de formă - care, pur şi simplu, „este",

de la sine. Nu este influențată de experiență sau concepte.

Precum suprafața unui iaz, conştiința reflectă, dar nu este influențată de ceea ce este reflectat. Suprafața iazului nu face nici o selecție. Atunci când intruziunea gândurilor, poziționalităților şi opiniilor încetează a mai perturba suprafața, ca poate reflecta în mod imparțial. Suprafața nu acționează şi nici nu are scopuri sau obiective. Nu manifestă nici un fel de favoritism sau opoziție. Suprafața reflectorizantă nu prelucrează şi nici nu distorsionează, ci este întotdeauna tăcută şi liniştită. Nu poale suferi vreo pierdere sau obține vreun profit. Este Lumina reflectorizantă a Sinelui.

Sentimentul „Sinelui" este preluat, apoi, de către Sine ca şi când ar fi al său. Acest lucru este dincolo de voință şi emană din propriul său consimțământ. Prezența este Revelația acelei calități care permite sentimentul Sinelui ca „Eu" primordial şi constituie baza întregii subiectivități. Pentru suprafața reflectorizantă, nu există nici subiect şi nici obiect. Realitatea care constituie adevărata sursă a existenței nu este obiectul existenței. Propriul substrat este Nemanifestatul, din care se naşte existența şi viața. Adevărul absolut al Realității este auto-evident; dincolo de existență sau ființare,

Î: ***Auzim uneori fraza: „Cel care caută este acelaşi lucru cu ceea ce este găsit".***

R: De fapt. acest lucru nu este corect. Numai sinele (cu minusculă) poate să caute. Sinele (cu majusculă) nu

caută. Atunci când obstacolele eului sunt îndepărtate, sinele este revelat; el nu poate fi căutat şi nici găsit. Norii se evaporă de pe cer şi soarele străluceşte mai departe, dar norii nu se unesc cu soarele.

Î: ***Acum devine clar motivul pentru care Buddha nu a vorbit despre Dumnezeu.***

R: Da, aşa e. Nu există decât Realitatea Infinită, care este autorevelată în starea de iluminare: prin urmare, el ne-a învățat strict calea către starea în sine. Religiile tradiționale au multe descrieri, atribute şi calități atribuite lui Dumnezeu, astfel încât Adevărul Ultim se pierde printre adjective. Căutarea unor asemenea definiții ale lui Dumnezeu are darul de a ne conduce pe căi greşite, în doctrine teologice şi ecleziastice. Devenim, astfel, prinşi în mrejele unor nesfârşite discuții şi mentalizări, de genul: „Este oare Dumnezeu just?" sau de genul pretenției exclusivității unui anumit nume pentru Dumnezeu, care nici măcar nu este o posibilitate în Adevărul Realității.

Pot să apară toate tipurile de poziționalități dar acestea conduc la tautologii, pentru că singura sursă a Adevărului Absolut este verificarea subiectivă. Astfel, Buddha a fost un realist radical. Nici o descriere a dulcții, spre exemplu, nu poate să se substituie experienței efective.

A urma cu strictețe calea către iluminare reclamă angajament şi o anumită disciplină. Nu este acelaşi lucru cu a practica o religie. Aceasta pentru că, dacă există multe percepte religioase care sprijină căutarea

iluminării, mai există şi multe care nu lac acest lucru şi chiar reprezintă o piedică. A fi pios este un lucru; a ti iluminat este un cu totul altul.

De obicei, religiile au o facțiune tradiționalistă şi una liberală, pe regulă, aripa conservatoare este autoritară şi doctrinară, înclinând către rigiditate şi, de asemenea, către dorința de a judeca. Aripa „liberală" tinde să fie mai umanitară şi, prin urmare, strict spirituală în adevăratul sens al termenului. În consecință, aceasta din urmă este mai compatibilă cu realizarea iluminării.

În mod tradițional, căutătorii spirituali dedicați au format propriile lor grupuri şi stiluri de studiu şi meditație. De regulă, acestea sunt formate din adepții unui anumit învățător sau grup de învățători similari, care reflectă adevărul căii interioare.

Grupurile cu adevărat spirituale au, de obicei, o bibliotecă disponibilă, care conține lucrările celor mai iluminați înțelepți ai lumii. Cu toate că par puțin diferite, acestea sunt în fapt la fel, pentru că există un singur mare adevăr şi prin intermediul fiecărui învățător de bună credință, străluceşte acelaşi Sine. Nu există vreo doctrină care trebuie urmată sau impusă asupra altora.

Cu un foarte mare noroc şi poate ca rezultat al meritului karmic, asemenea grupuri spirituale dedicate, pot chiar să aibă în mijlocul lor un înțelept iluminat în viață, dar acest lucru este extrem de rar. Înțelepții cu

adevărat iluminați sunt puțini - şi un număr şi mai mic dintre ci sunt accesibili.

Î: ***Oare, experiența prezenței efective a unui asemenea înțelept este importantă pentru căutătorul iluminării?***

R: Chiar are o valoare foarte marc. Sinele înțeleptului iluminat radiază câmpul energetic al Prezenței. Aura spirituală a căutătorului primeşte în interiorul său puterea câmpului. Din punct de vedere istoric, evenimentul este denumit „grația guru-ului". De asemenea, constituie o documentare karmică, cu beneficii nevăzute.

De-a lungul timpului, Prezența, ca o Radiație ce provine de la învățătorul iluminat, a fost reprezentată artistic sub forma unui halou care emană din chakra coroanei învățătorului. Prin intermediul cercetării kinesiologice, poate fi descoperit faptul că energia halo-ului calibrează întotdeauna aproape de nivelul 1.000. Spre exemplu, la Cina cea de Taină, transmisia Spiritului Divin către discipoli este înregistrată ca fiind ocazia receptării viziunii spirituale, care apoi le-a permis acestora să vadă transfigurarea şi înălțarea spiritului lui Christos.

Şi atunci, ca şi acum, experimentarea directă a câmpului energetic ce provine de la un învățător iluminat constituie un beneficiu spiritual. Este o experiență care merită căutată, deoarece oportunitățile sunt rare şi de mare valoare.

CAP. XVIII - „Non-mintea”

Introducere

Pe lângă corpul fizic există şi un corp eteric, a cărui compoziție este exclusiv energetică. El constituie spiritul şi este locusul experienței subiective. Transmite informațiile către creier şi activează circuitul neuronal.

În experiențele de decorporalizare, corpul eteric se separă de cel fizic. În această stare, persoana este încă capabilă să se mişte, să audă, să vadă şi să gândească, în timp ce corpul fizic ar putea părea complet adormit şi nefuncțional.

În cazul oamenilor, corpul eteric implică, de asemenea, un corp emoțional (astral) precum şi „corpuri" astrale (nu „corpuri" în sine, ci mai degrabă câmpuri energetice) mai înalte (înțelepciune, gândire abstractă) sau mai joase (gândire concretă). Dincolo de corpurile mentale există corpurile spirituale cărora, de-a lungul timpului, li s-au dat diverse denumiri (corpul obişnuit, buddhic, christic, atmic, etc.). Apariția corpurilor spirituale mai înalte se desfăşoară în paralel cu evoluția conştiinței, aşa cum se manifestă aceasta De-a lungul unor perioade mari de timp pământesc.

Hominizii de la începuturi reprezintă dezvoltarea corpului mental inferior şi a învățării concrete, acompaniată de producția formelor-gând şi a limbajului. În Homo sapiens, corpul mental superior a evoluat şi a reprezentat capacitatea pentru gândire abstractă, cu subtilitățile de semnificație şi corelațiile pe clase şi categorii proprii acesteia. Gradul la care s-au dezvoltat aceste corpuri mentale variază semnificativ pe ansamblul populației, de la retardați mental la genii.

Gradul de dezvoltare al sistemelor de energie spirituală prezintă, de asemenea, o variație accentuată în ansamblul populației şi reflectă predispozițiile genetice/karmice. În mulți indivizi, capacitățile

spirituale sunt rudimentare sau adormite. Ele sunt activate de interesul spiritual şi prin asocierea cu alți oameni dedicați sau motivați spiritual. Prin urmare, marii învățători din istoric au sfătuit aspiranții spirituali să „caute compania sfântă” şi să-i evite pe aceia care nu sunt integri.

Informația spirituală este stocată în corpul mental şi, deşi este educativă şi funcțională, nu devine experiențială decât atunci când câmpurile energetice superioare sunt activate de către frecventele mai înalte, care emană din prezența unui învățător spiritual avansat. Transmiterea câmpului energetic de înaltă frecvență este tăcută şi nonverbală (fiind denumită în mod clasic drept „grație”). Evenimentul este imprimat din punct de vedere karmic şi, prin energizarea corpurilor spirituale superioare, are darul de a ilumina, astfel încât comprehensiunea izvorăşte apoi dintr-o cunoaştere experiențială interioară şi subiectivă.

Prin urmare, binecunoscuta transmitere tăcută a lui Buddha a fost o transmitere a „non-mintii” (la care, în mod paradoxal, în literatura buddhistă se face referire ca la *„Minte”* cu majusculă). Aceasta ilustrează fenomenul de antrenare care a fost descris în *Putere versus Forța*. Din punct de vedere clinic, acest fenomen este binecunoscut în grupurile de recuperare bazate pe 12 trepte (cum este şi cel al Alcoolicilor Anonimi), în care aspirantul este sfătuit astfel: „continuă să vii la întâlniri şi vei obține ceea ce vrei prin osmoză”. Expunerea la aura grupului (care calibrează la nivelul 540) generează

miracolul recuperării. Este nevoie de un câmp energetic foarte puternic pentru a depăşi capcana foarte puternică a dependenței. Atâta timp cât persoana rămâne în interiorul câmpului de protecție, ea nu va mai bea. Însă, în cazul în care renunță la a mai participa la întrunirile grupului (iar propria conştiință nu a avansat la nivelul necesar de 540) persoana în cauză se va reapuca de băut.

Smerenia este uşa care se deschide spre progresul conştiinței şi trezirea spirituală. *Observăm* că nivelul de conştiință aflat chiar sub cel al Integrității este Mândria (sensul clasic al „eului"). Acest obstacol este eliminat prin intermediul abandonării.

Căutarea Sinelui

Evenimentele, inclusiv gândurile, se manifestă ca o consecință a intenției şi a condițiilor predominante. Gândirea nu este o excepție a faptului că nu există nici un proces de genul cauzalității, care să cauzeze lanțul gândurilor. Percepția dualistă include un cronometru programat, care este supraimpus experimentării obişnuite şi care include însuşi procesul gândirii. Mintea presupune că lanțul gândurilor evoluează în felul următor:

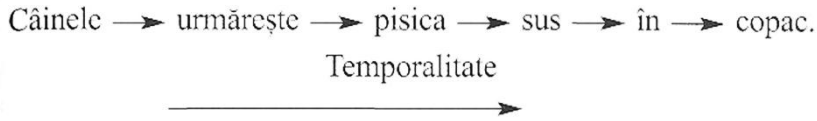

De fapt, ceea ce se întâmplă poate fi ilustrat cel mai bine în felul următor:

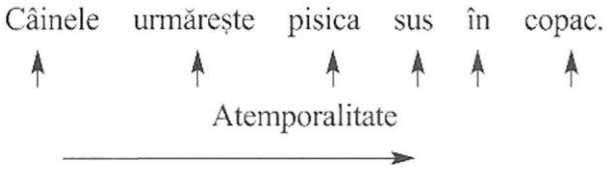

Fiecare gând se naşte dintr-un „spațiu" al tăcerii nonverbale, care este vizibil, se poate discerne pentru o fracțiune de „nanosecundă", imediat înainte de emergența formei-gând. Această observație poate fi detectată prin focalizarea interesului asupra câmpului energetic din care se nasc gândurile în loc să ne focalizăm pe conținutul gândurilor. Făcând acest exercițiu în contemplație sau meditație, ne vom focaliza pe contexul neschimbător, în loc să ne concentrăm asupra conținutului. Acesta este câmpul conştiinței denumit martorul/observatorul, fără de care nu s-ar putea cunoaşte sau înregistra ceea ce este gândit. Câmpul este autonom şi nonvolițional, constituind o calitate a conştiinței.

Buddha considera că vidul etern şi nonverbal al minții buddhice (însemnând non-minte) era inteligibil „printre gânduri", încercarea de a discerne prăpastia dintre gânduri (estimată la 1/10.000 dintr-o secundă), este mai puțin probabil să reuşească în comparație cu discernerea realității *a priori* a matricii tăcute din care se ivesc gândurile. Este posibil ca Buddha să se fi referit la acelaşi fenomen, doar că l-a pus în cuvinte diferite

(testul kinesiologic confirmă acest lucru ca fiind adevărat).

Este simplu de observat că, în ciuda faptului că există o „minte vorbitoare", în acelaşi timp există şi o conştientă tăcută, mai globală şi nefocalizată şi care operează în mod automat. Contemplația şi meditația, care focalizează atenția mai degrabă asupra contextului decât asupra conținutului, facilitează deplasarea identității persoanei de la accidental şi voițional (devenind, prin urmare, personal) spre calitatea neschimbătoare a conştientei însăşi. Aceasta conduce la descoperirea faptului că, de fapt, noi suntem câmpul şi tiu elementele specifice ale conținutului. Acest salt al înțelegerii poate fi foarte brusc şi constituie un nivel al satori (starea de iluminare, în buddhismul zen).

Câmpul conştientei conştiente nu este linear şi periodizat, ci tăcut, autonom, lipsit de efort, calm, atotcuprinzător şi neprogramat. Este liber, spontan şi nu este expus naşterii sau morții. Descoperirea acestui câmp este simplă, uşoară şi relaxantă. Mai degrabă decât să o dobândeşti, te predai ei. Pe măsură ce dorința şi obsesia eului pentru control sunt eliminate, câmpul se prezintă pe sine pentru a fi recunoscut.

În mod tradițional, abandonarea programelor eului a fost descrisă drept greoaie şi dificilă, necesitând multe vieți pentru a se împlini. Din contră, umilința şi o disponibilitate profundă de a abandona totul lui Dumnezeu face posibilă această tranziție într-o fracțiune

de secundă. Astfel, calea către iluminare poate fi privită ca un proces lent sau ca unul foarte brusc.

Când înțelegerea își localizează identitatea în conștiința însăși, dominația percepției dualiste se stinge și poarta finală către Revelație devine accesibilă.

Î: ***Ce anume se află dincolo de minte?***

R: Conștiența subiectivă lipsită de orice conținut cum ar fi gândurile, sentimentele sau imaginile - tăcută, liniștită, nemișcătoare și atotprezentă.

Î: ***Atunci când eul este eliminat, realitatea se autorevelează. Cum anume poate fi realizat acest lucru?***

R: Există câteva lucruri simple. În primul rând, acceptă faptul că adevăratul *eu* nu este mintea sau orice altceva pe care îl crede sau simte aceasta. Eliberează-te prin înțelegerea faptului că mintea este un mecanism impresionant, dar nu adevăratul tău Sine. Gândește-te la mintea ta ca la un „terț”, nu ca la un „eu”. Adevăratul „Sine” este *a priori* minții. Adevăratul Sine este contextul.

Precum un computer personal, memoria a înmagazinat foarte multă informație, astfel, devenind supravalorizată într-o manieră narcisistă. De fapt, ca doar a înmagazinat un număr de programe perceptive, nici unul dintre acestea nefiind Realitatea. Este depozitul iluziilor. Devalorizeaz-o și retrage-ți energia și interesul de la ea.

Î: ***Acest lucru nu ne-ar lăsa fără o identitate personală?***

R: Ba da, ne-ar lăsa cu întrebarea: „Cine (sau ce) sunt cu, de fapt?”. Vechiul dicton „Cunoaşte-te pe tine însuți” este înşelător deoarece, pentru majoritatea oamenilor, el înseamnă, pur şi simplu, cunoaşterea şi mai detaliată a conținuturilor eului.

Î: ***De ce este atât de dificil să învingem eul?***

R: Omul devine dependent de eu şi preocupat de conținuturile acestuia. Eul atrage întreaga noastră atenție, astfel încât devenim obsedați de minte şi de sentimentele sale. Dacă o persoană crede că mintea şi conținuturile sale constituie adevăratul „sine”, atunci focalizarea amintită este. cu siguranță, de înțeles. Mintea este un parc de distracții, plin de emoții, defulări şi curiozități. Este, de asemenea, un teatru al absurdului, prin drama sentimentelor şi identificărilor sociale. Este interpretarea unui „rol” prin faptul că reprezintă o caracterizare, o dramatizare şi o expunere personală.

Î: ***Prin „a scăpa de eu”, majoritatea oamenilor înțeleg a scăpa de negativitate şi de mândrie.***

R: Aşa se întâmplă, de obicei. La începutul căutării spirituale, oamenii sunt deseori supărați atunci când descoperă trăsăturile şi răspunsurile negative. Totuşi, acestea pot fi privite cu detaşare, datorită observării faptului că nu sunt altceva decât o persistență a sensibilității animale elaborată într-o formă umană. Câmpurile de bătălie observate pe Insula maimuțelor sunt identice cu cele ale națiunilor războinice, cu excepția faptului că maimuțele sunt mai inteligente şi se

retrag atunci când devine evident că, dacă persistă, vor fi înfrânte. Remarcați faptul că o turmă de elefanți calibrează la nivelul 190, urşii panda la nivelul 185, girafele la nivelul 180, grupurile de maimuțe la nivelul 125 - iar situația din Orientul Mijlociu abia la nivelul 75 (prezentând, deci, mai puțină inteligență decât maimuțele).

Î: ***Există vreo metodă simplă de a demonta eul?***

R: Da. Prin devotament față de onestitatea interioară, va deveni evident faptul că la temelia răspunsurilor eului se află plăcerea derivată din ele. Există o satisfacție interioară, care reprezintă răsplata autocompătimirii, mâniei, supărării, furiei, urii, mândriei, vinovăției, fricii, etc. Această plăcere interioară, oricât de morbid ar suna, energizează şi propagă toate aceste emoții. Pentru a demonta influența acestora, nu este necesară decât, pur şi simplu, disponibilitatea de a depăşi şi abandona lui Dumnezeu toate aceste plăceri interioare secrete şi îndoielnice, şi de a căuta bucuria, plăcerea şi fericirea numai în cele ale lui Dumnezeu.

Cu toate că, într-o primă fază, mintea va nega că obține plăceri secrete din suferință, printr-o examinare de sine riguroasă se va revela faptul că motivul pentru care se agață de conținutul său, este tocmai plăcerea pe care o obține din poziționalitățile sale. Chiar şi cu un strop de onestitate față de propria persoană, acest lucru este destul de uşor de descoperit.

Toată lumea obține plăceri secrete din resentimente, din a fi martir sau victimă, respectiv din a se simți neînțeles, neapreciat, etc, Societatea şi legea chiar întăresc aceste beneficii prin recompense legale sau monetare, astfel încât cineva să poată fi răsplătit pentru faptul de a fi „neapreciat” la locul de muncă, pentru că îndură „stres”, sau pentru că „se simte inconfortabil”, etc.

Atunci când răsplata nu mai este valorizată, aceste sentimente dispar. Ele persistă doar atâta timp cât servesc unui scop. Când aceste plăceri ale eului sunt abandonate, locul lor este luat de pacea interioară.

De asemenea, se poate remarca faptul că există şi o vanitate secretă asociată cu acest joc al eului. Este ca şi cum cui este consolidat atunci când proclamă cât de mult suferă şi cum este el o victimă demnă de milă a injustiției şi incorectitudinii. De fapt. eul sărbătoreşte în secret prin această auto-dramatizare, precum şi prin răs- plățile personale şi sociale. Eul se hrăneşte şi se auto-propagă prin dialogul său interior.

Pentru a demonta eul, este nevoie să manifestăm disponibilitatea de a abandona acest joc al recompenselor care, pentru a-şi justifica pozițiile, este plin de emoții şi transformări repetitive ale datelor şi poveştilor. Se poate remarca faptul că eul este atras de tot ceea ce este greşit şi nu are o plăcere mai mare decât să se complacă în „indignare justificată” Pur şi simplu, „adoră” această poziționalitate suculentă, care are o recompensă aşa grozavă.

Un câştig secundar al eului, care provine din asumarea acestei poziții de victimă, este că acum are o justificare pentru orice acțiune, indiferent cât de extremă ar fi aceasta. Eul este şmecher. El prosperă pe seama durerii, suferinței şi a tuturor emoțiilor negative. Cu toate acestea, una dintre consecințele tuturor acestor câştiguri secrete interioare non-integre, este un sentiment general de vinovăție, ruşine, şi respect de sine diminuat. Observați tenacitatea cu care oamenii refuză să acționeze pozitiv. Ei rezistă „cu încăpățânare" tuturor eforturilor de a fi ajutați, cu toate că un asemenea ajutor este gratuit şi larg accesibil. Cea mai obişnuită formă de apărare o reprezintă scuzele neconvingătoare. Când problema este gravă, această rezistență se focalizează asupra refuzului intervenției familiei sau al societății.

Dependența eului şi supraviețuirea sa sunt bazate pe plăcerea secretă a negativității, care nu poate fi abandonată până ce nu este mai întâi recunoscută şi identificată fără sentimente de ruşine sau de vinovăție. Trebuie să înțelegem că acesta este modul în care operează eul (pe care îl avem cu toții), recunoscând, totodată, că acest *eu* nu este personal deloc,

Î: ***De ce ar deveni asemenea motivații atât de persistente?***

R: Deoarece ele sunt un substitut distorsionat pentru iubirea adevărată şi un substitut pentru Dumnezeu. Când este privit în adevărata sa lumină, acest sistem de auto-recompensare se vădeşte a fi, de fapt, un cerc vicios narcisist al iubirii de sine. Oricum l-

am privi, este nonintegru, deoarece împiedică asumarea responsabilității. Cu toate că eul nu este propriul Sine, el ne aparține neîndoios.

În societate, acest joc al eului depinde în totalitate de o linie arbitrară şi mobilă, care divide şi separă toate relațiile existente între făptaş şi victimă. De fapt, acest joc se naşte pe terenul dejoacă al copilăriei, dar devine acut prin intermediul popularizării şi amplificării mediatice, precum şi prin dorința de câştig financiar.

Î: ***Exemplele au darul de a clarifica lucrurile.***

R: Ele sunt detaliate în mod intenționat, pentru a releva cât de simplu este acest mecanism (dar care, de altfel, este auto-distructiv în cele din urmă). Cu toate că eul cunoaşte o trufie temporară, el îşi pierde integritatea şi, astfel, puterea. Joacă acest joc din slăbiciune, unul de tipul: „uite ce mi-ai făcut", se presupune că ar trebui să-i restabilească încrederea în sine, dar eşuează în acest deziderat pentru că este subminat de motivația de „a fi chit". Dintr-o perspectivă mai înaltă, întregul joc nu este decât un simplu „Şi ce dacă?"

Î: ***De ce sunt atât de persistente aceste comportamente auto-distructive?***

R: Eul răspunde cu mânie dacă sunt expuse sursele sale secrete de auto-alimentare. Poate chiar să reacționeze cu ură sau furie criminală la orice amenințare la adresa dominației sale. El a prosperat pe scama unui substitut secret pentru Dumnezeu şi a supraviețuit prin scurtcircuitarea iubirii. Prin urmare, eul nu doreşte să renunțe la sursa lui secretă de

alimentare, oricât de oropsit ar părea. Şi, cu toate că eul protestează vizibil din cauza suferinței, în interior o primeşte cu bucurie.

Î: ***Acesta este sacrificiul pe care trebuie să-l facem pentru a realiza sinele?***

R: Pentru cu, abandonarea dinamismului auto-recompensator este privită ca o pierdere. Eul nu are încredere în Dumnezeu şi, prin urmare, crede că nu se are decât pe sine pentru a dobândi susținere, supraviețuire şi plăcere. Eul are încredere în propriile-i mecanisme şi nu în Dumnezeu. Nu trebuie învinovățit pentru această eroare, deoarece nu are o bază experiențială pentru comparație. Singura lui modalitate de scăpare este prin credința că există o cale mai bună. Aude un adevăr spiritual şi începe să-l caute, atunci când mintea devine deziluzionată de propriile-i greşeli şi eşecuri de a atinge fericirea. În cele din urmă, realizează faptul că satisfacția feroce pe care o stoarce din durere nu este decât un substitut slab al adevăratei fericiri.

Î: ***Atunci apare ceea ce se numeşte maturitatea interesului spiritual?***

R: pe parcursul evenimentelor vieții, acesta devine punctul de cotitură. Cu toate că poate să ia multe vieți, este „punctul suprem” al disperării şi al înfrângerii. Cea care ne conduce către speranță este lumina interioară. Odată atins acel punct, zilele eului sunt numărate.

Î: ***Ce sacrificiu este necesar?***

R: Principalul pas constă în realizarea faptului că există o sursă de fericire şi bucurie exterioară eului şi

dincolo de acesta. Apoi apare curiozitatea şi un interes legat de felul cum pot fi atinse obiectivele spirituale. Se naşte credința şi este susținută apoi prin încredere şi, în cele din urmă, prin experiență. După aceea, urmează achiziționarea instrucției şi a informației, precum şi aplicarea în practică a celor învățate. Prin invitație, energia spirituală creşte, urmată de dedicație şi de disponibilitatea de a abandona toate obstacolele. Chiar şi simpla decizie de a-ți întoarce viața către Dumnezeu are darul de a aduce bucurie şi conferă vieții un sens cu totul nou. Acest lucru e înălțător, iar contextul mai larg oferă vieții mai multă semnificație şi recompensă. În cele din urmă, nu mai suntem deloc dispuşi să sprijinim negativitatea, nici în interior, nici în exterior. Acest lucru nu se întâmplă pentru că ar fi ceva greşit, ci mai degrabă pentru că pare complet inutil. Deşi călătoria către Dumnezeu începe cu eşecul şi îndoiala, ea progresează spre certitudine. Şi, într-adevăr, calea este foarte simplă.

Î: ***Ce înseamnă, de fapt, „a te abandona lui Dumnezeu?”***

R: înseamnă a renunța la control şi la satisfacțiile secrete provenite din poziționalitățile eului. Întoarceți-vă doar spre iubire şi spre Dumnezeu, ca sursă a vieții şi fericirii. Această opțiune este disponibilă în orice moment. Când, în sfârşit, este aleasă, recompensa este uriaşă. Prin invitație, conştiența spirituală iluminează calea. Cheia stă în disponibilitate.

Î: ***Cum poate fi recunoscut Dumnezeu în cazul în care nu suntem deja avansați pe drumul căutării spirituale?***

R: Prima dovadă a prezenței lui Dumnezeu este o curiozitate sau un interes tot mai acut în ceea ce priveşte aspectele spirituale. Aceasta este fisura în barajul eului. Când începem să ne dorim sau să practicăm obiectivele sau informația spirituală, Prezenta prinde deja să pună stăpânire pe viața noastră.

Dacă se naşte dorința de a abandona toate obstacolele în favoarea iubirii şi a lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu este deja prezent sub forma disponibilității. Când cineva atinge devotamentul, există deja o Prezență destul de avansată care dizolvă eul şi ilumineză calea. Progresul şi descoperirea spirituală sunt acompaniate de bucurie, care constituie strălucirea Sinelui şi înlocuieşte rapid poziționalitățile abandonate ale eului. Inspirația spirituală creşte în intensitate cu fiecare pas făcut pe cale. Când sinele încetează să se mai uite către lume sau către eu, el descoperă că întotdeauna sursa sa a fost sinele.

Î: ***Ce altceva mai trebuie abandonat în afară de recompensele secrete ale eului?***

R: Trebuie să privim dincolo de iluzia minții, conform căreia, de fapt, am şti totul. Acest lucru este numit smerenie şi are valoarea de a ne deschide uşa pentru înțelegeri, revelații şi cunoaştere intuitivă.

Mintea caută semnificații şi, prin urmare, este prinsă într-un cerc vicios, prin faptul că poate atinge

doar propriile definiții ale semnificației. În Realitate, nimic nu are nici o semnificație, deoarece nimic nu are atribute care să fie analizate. Totul există, pur şi simplu, aşa cum a fost creat - complet şi perfect. Tot ceea ce există îşi îndeplineşte scopul prin simplul fapt de a fi ceea ce este. Tot ceea ce există este împlinirea propriei esențe şi potențialități. Unica „cerință** pentru ceva care există, este doar aceea de „a fi”. Destinul oricărui lucru, în condițiile oricărui moment dat, este deja împlinit complet. Prin urmare, tot ceea ce există reprezintă împlinirea tuturor posibilităților trecute, de până în acel moment dat; totul este aşa cum trebuie să fie. Tot ceea ce există este observat în calitate de esență care îşi împlineşte potențialitatea, printr-un nivel corespunzător al conştiinței. În realitate, nimic nu se schimbă, în nici o nanosecundă de observație. Ceea ce se schimbă sunt pozițiile martorului şi punctul de observație. Schimbarea este, pur şi simplu, un proces de percepție secvențială.

Viața poate fi imaginată ca o serie de cadre statice, precum paşii ezitanți ai copilăriei. Dar acest fapt dă naştere altei dileme: oare, cea care se mişcă este lumea sau mintea?

Î: ***Imperfecțiunea este deci o imposibilitate.***

R: Totul este, pur şi simplu, aşa cum este, într-o identitate de sine absolută, dar aceasta este o observație evazivă din cauza propensiunii pentru percepție şi poziționalitate a eului. Astfel, rugina de pe o conservă poate reprezenta succesul şi perfecțiunea procesului de

oxidare. Fierul expus la umiditate generează formarea oxidului de fier. Nu o „face”, ci „este”, tranzitorie fiind doar forma apariției.

Realitatea este permanentă. Acest lucru este evident ochiului „Sinelui”, dar nu şi eului personal. În orice moment de observație, totul este deja complet şi perfect. Valoarea şi semnificația constituie realizări proiectate de către minte. În baza dezirabilității anumitor atribute sau caracteristici selectate. Dar dacă cineva doreşte un pom de Crăciun care să arate sălbatic şi natural, atunci unul încovoiat este mult mai bun decât unul drept.

Î: ***Poate fi depăşită iluzia?***

R: Realitatea minții este o ficțiune. Cu această înțelegere, mintea îşi pierde dominația ca arbitru al realității. Prin ochiul eului, viața este un caleidoscop de atracții, repulsii, temeri şi plăceri fugitive în continuă schimbare. Îşi fundamentează securitatea pe poziționalitățile supravalorizate dar, odată cu maturitatea, începe să caute progresiv, în interior, acele calități durabile pe care să se poată baza. În lipsa direcției şi informației spirituale, nu ştie încotro să caute, putând să revină, pur şi simplu, la tehnicile primare de supraviețuire care au avut valoare pragmatică.

Î: ***Oare cum se poate supraviețui în lipsa minții?***

R: Există o „minte gânditoare” şi o „minte conştientă”. Conştienta este automată şi include totalitatea situațiilor de viață. Ea se bazează pe capacitatea de a cunoaşte şi înțelege mai degrabă decât

pe gândire. Funcționarea sa este spontană şi tăcută mai degrabă decât calculată.

Conştiența reflectă un set diferit de principii operative şi tinde să fie mai benignă şi mai globală în răspunsurile sale. Vede întreaga imagine şi răspunde în consecință. Mintea conştientă nu este predispusă spre poziționalități sau judecăți banale şi nici nu cade în capcana unor strădanii frenetice. Tinde să fie agilă şi delicată şi mai degrabă preferă să observe decât să devină implicată în dramele lumii. Mintea conştientă nu este implicată nici în definițiile lumeşti ale câştigului sau ale pierderii. Vorbim despre acest tip de relaționare cu lumea folosind termenul de „filosofic". În timp ce mintea gânditoare a eului spune: „Nu-i aşa că este ceva îngrozitor?", conştiența ştie că este vorba, pur şi simplu, despre cursul firesc al vieții şi că, în final, totul este la fel.

Î: ***Aceasta sună ca o atitudine pasivă.***

R: Pentru eu, pacea pare a fi inactivă şi pasivă, deoarece cui gândeşte în termenii lui „a face" ceva, cum ar fi căutarea controlului şi câştigului. Eul se avântă în trafic, apasă pe accelerator, depăşeşte viteza maximă şi urmăreşte maşinile de poliție. Răbufneşte în fața întârzierilor şi a şoferilor proşti; conduce, în mod periculos, aproape de alte maşini şi înjură sub mustață când e traficul lent. Sc umflă în pene şi trece cu viteză în curbe. Este ghidat de speranța de a bate recordul de timp şi a trece dincolo de limită, li face cu mâna celui care îl depăşeşte şi jură o răzbunare cumplită. În timp

ce se întâmplă toate acestea, simultan, eul plănuieşte strategii de lucru, discutând pe telefonul mobil şi ascultând radioul.

Prin contrast, mintea conştientă se integrează în trafic şi îi face plăcere să fie plină de curtoazie şi să-i lase pe alții s-o depăşească.

„Lăsați-l în pace" - iată o atitudine potrivită pentru perspectiva degajată a conştientei.

Î: ***Oare nu este ineficientă această atitudine filosofică?***

R: Ea nu se bazează pe acțiuni, ci pe viziunea totală. Eul se bazează pe forță; spiritul influențează prin putere. Conştienta ştie că pe termen lung nu contează ceea ce faci, ci cine eşti şi ce ai devenit. Unele persoane alimentează situațiile. În timp ce altele le calmează.

Î: ***Dar ce se poate spune despre succesul în lume?***

R: Eul vede succesul ca pe un câştig sau control. În schimb, mintea conştientă caută împlinirea, plinătatea, echitatea şi plăcerile pe care ți le dau pacea şi iubirea. Pentru eu, câştigurile se află în exterior; pentru spirit, ele sunt interne, cum este şi bucuria permanentă a existenței, care este independentă de conținut sau formă. Pentru spirit, o zi însorită sau una ploioasă sunt la fel. Mai degrabă decât să caute forme, conştienta se bucură de calități. Astfel, se poate bucura de „a fi cu" fără să trebuiască să dețină controlul. Conştienta nu este ghidată de scopuri, dar valorizează, în schimb, capacitatea unor plăceri egale în toate circumstanțele.

Î: ***Cum anume primeşte mintea conştientă informaţiile în lipsa gândirii?***

R: Se bazează mai mult pe intuiție decât pe logică, dar tinde, de asemenea, să se auto-corecteze, deoarece nu ia poziții şi, prin urmare, nu este reticentă Ia schimbarea sau abandonarea lor. O atitudine relaxată permite schimbări, pentru că nu există o miză în nici un punct de vedere specific. „Presupun că am greşit în privința asta" - iată o afirmație uşor de făcut din perspectiva nonpoziționalilății. Multe euri ar prefera mai degrabă să moară decât să recunoască că au greşit.

Mintea conştientă valorizează posibilitatea de a avea o imagine globală şi de a vedea toate opțiunile. Prin urmare, este mai flexibilă şi mai adaptabilă. Eul se focalizează pe elemente specifice; conştienta este preocupată de generalități şi esențe. Eul este exclusivist, în timp ce spiritul este incluziv.

Î: ***Care este sursa cunoaşterii în cazul stării conştiente?***

R: Prezența (ca Sine) iluminează Totalitatea Realității. Totul este egal, în virtutea divinității existenței sale ca Infinit Suprem, din care se naşte întreaga existență şi creație. Nu există nici o selectivitate sau diviziune; totul este de o valoare şi importanță egală.

Prin contrast, focalizarea eului este îngustă şi constrânsă de intenție, fiind, prin urmare, selectivă. Caută în mod constant „probleme". Pentru eu, totul poate fi privit ca o „problemă". În consecință, evaluarea situațiilor pe care o face cui este predispusă, uneori, la

erori foarte grave, precum şi la calcule eronate, care au consecințe grave pentru un număr mare de oameni sau chiar pentru întregi populații. Această propensiune către eroare constituie un defect înnăscut al eului/minții, deoarece selectează informațiile care-i sprijină presupozițiile şi poziționalitățile şi le ignoră pe cele care ar sugera concluzii contrare. Eul este rigid - şi cu atât mai mult eul colectiv al societății. Conştienta poate fi asemănată mai curând cu inocența unui copil care observă, în mod naiv, că împăratul nu poartă haine.

Rigiditatea eului şi rezistența sa la corelații sunt bazate pe egoism narcisist, mândrie şi de vanitate. Eul colectiv al unor întregi națiuni implică decăderea şi distrugerea lor. Vanitățile şi sloganurile naționaliste sunt exagerate de fervoarea politică sau religioasă, care poate alimenta populații întregi pentru decenii sau chiar secole. Aceste poziționalități frenetice, pline de emfază şi narcisiste ale eului se finalizează cu sacrificarea a milioane de oameni şi cu prăbuşirea liderilor demagogi şi chiar a întregii lor populații.

Î: ***Influența eului în problemele naționale, înclină să fie dăunătoare.***

R: Istoria lumii constituie înregistrarea costurilor poziționalităților egoiste. Războaiele continuă mult după ce devine evident chiar şi unui copil că sunt pierdute. Milioane de persoane sunt distruse înainte ca onestitatea să câştige până la urmă şi să oprească măcelul lipsit de sens. Ultimele zile ale celui De-al doilea Război Mondial constituie cu siguranță un exemplu

clasic în acest sens, cu care majoritatea oamenilor sunt familiarizați. A fost nevoie să se ajungă chiar la un bombardament atomic pentru a trezi o națiune orbită de auto-iluzionare.

Eul nu este doar incapabil să evalueze corect situațiile fatale, ci chiar sacrifică în mod voit viețile oamenilor pentru propriile-i scopuri. Prin urmare, cui deține un potențial mortal şi preferă să te vadă mort decât să recunoască faptul că a greşit. Eul este capabil de ceea ce nu poate fi descris adecvat decât ca ignoranță colosală. Din nefericire, până la sfârşitul anilor '80. el a fost energia predominantă care a dominat comportamentele oamenilor. Eul este intransigent prin faptul că eşuează să învețe din propriile-i greşeli. Politicile ratate sunt reinstaurate în mod repetat chiar şi în fața unei catastrofe majore, iar justificarea este aproape întotdeauna un resort pentru o anumită frază moralistă şi înşelătoare, care serveşte unor câştiguri politice ale propagandiştilor ce exploatează credulitatea publicului naiv.

Î: ***De ce, oare, persistă erorile sociale în fața unor dovezi atât de clare?***

R: Eul este interesat să fie văzut ca fiind corect şi focalizat pe „a fiice ceva", indiferent care sunt rezultatele. Nu înțelege că pot exista situații sociale pentru care nu are soluții. Trebuie, pur şi simplu, să trăieşti cu acestea şi să le accepți ca parte a condiției umane. Eul se bazează pe forță, în timp ce problemele dificile pot fi rezolvate numai prin intermediul puterii,

care transcende poziționalitățile „binelui” şi „răului” şi vede aşa-numitele probleme ca pe nişte proiecte.

Î: ***Oare mintea conştientă reprezintă, în primul rând, o perspectivă diferită?***

R: Eul ascunde, în timp ce conştienta dezvăluie. Răspunsul la multe poziții deficitare ale eului poate fi subsumat sănătății „bunului simț comun”, care deseori este trecut cu vederea. Eul este naiv, în ciuda pretențiilor sale. El pretinde pompos dovezi pentru ceea ce este evident şi, făcând aceasta, este non integru şi viclean. Ar putea fi cel mai bine descris ca fiind încrezut, cu toată auto-importanța şi soluțiile sale facile.

Eul se simte amenințat de simțul comun şi repetă cu pioşenie cât de mult a greşit societatea în trecut. Totuşi, făcând acest lucru, el nu citează exemple ale bunului simț, ci exemple istorice de poziții eronate ale eului colectiv.

Î: ***Prin urmare, „non-mintea” este o perspectivă atotcuprinzătoare?***

R: Aceasta este marea sa valoare. Studentul spiritual caută deseori să transforme, să depăşească sau să ucidă eul pe când, de fapt, tot ceea ce este necesar este, pur şi simplu, să-l abandoneze. Aceasta presupune dezvoltarea încrederii, credinței şi convingerii ferme în Realitatea lui Dumnezeu. Atunci când este abandonată căutarea câştigului, viața devine împăcată şi relativ lipsită de efort.

Î: ***Dar nu este riscant să urmezi intuiția minții conştiente?***

R: Aşa parc pentru eu; cu toate acestea, noi avem acum la dispoziție un instrument viabil, cu ajutorul căruia să alinăm temerile şi îndoielile eului. Testul kinesiologic al adevărului este disponibil şi dezvăluie diferența dintre adevăr şi eroare, în doar câteva secunde. Acest test nu necesită deloc gândire; de fapt, el trece dincolo de minte. Răspunsul este total independent de mintea subiectului testat; de fapt, afirmația nici nu trebuie măcar verbalizată. Poale fi, pur şi simplu, ținută în minte precum o imagine. În esență, întregul fenomen apare doar la nivelul energiilor. Afirmația este prezentată câmpului conştiinței ca un model energetic, iar conştiința va răspunde automat la prezența adevărului. În plus, este o experiență foarte obişnuită atât pentru cel care testează, cât şi pentru subiectul testat, ca răspunsurile la care se ajunge să fie total opuse părerilor personale.

Acesta este, mai degrabă, un dar remarcabil prin faptul că permite accesul omului la nivelurile avansate ale conştiinței, fără ca aceasta să trebuiască să treacă personal prin lungul proces necesar atingerii punctului în care discernământul spiritual va revela acelaşi răspuns.

Testarea kinesiologică este pragmatică şi valoroasă deoarece toate verifica şi superviza intuiția. Este un instrument esențial în momente de indecizie şi de îndoială, precum şi un instrument de învățare. Cu toate acestea, este necesar să reamintim şi limitele metodei kinesiologice. Ea este validă doar dacă atât cel care

testează, cât şi subiectul testat, calibrează peste nivelul de 200, iar motivația întrebării provine din integritate. Aceste aspecte exclud, automat, posibilitatea de a utiliza metoda kinesiologică pentru motive egoiste şi limitează utilizarea ei la aproximativ 20% din populația actuală a lumii.

Î: ***Pare să existe un conflict între mintea gânditoare şi mintea conştientă.***

R: Câştigul sau pierderea sunt doar reflecții ale percepției şi nu au o realitate înnăscută. În termeni generali, se poate postula că tot ceea ce constituie un câştig pentru spirit este privit probabil, cel puțin la început, ca o pierdere pentru eu. Eul se cramponează de plăcerea şi satisfacția urii şi a răzbunării, în loc să se predea disponibilității de a ierta şi a uita. Oamenii se agață de ceea ce le este familiar, chiar dacă acest lucru îi omoară. În ciuda protestelor lor, persoanele obişnuite sunt, de fapt, participanți voluntari la eurile individuale şi colective. Opun o mare rezistență în fața refuzului recompenselor pe care le oferă sentimentul infatuat de fi mai bun, mai important sau superior altor oameni. Satisfacția malițiozității, a răzbunării, a dorinței de a fi chit şi a-i „face să plătească", este creează dependență şi se auto-împlineşte, dominând astfel întregi națiuni şi domenii ale lumii prin conflicte eterne.

Î: ***Nu cumva tocmai aceasta este baza tuturor coşmarurilor auto-justificatoare ale „războaielor sfinte?"***

R: Aceste poziții ale eului au fost instituționalizate pentru a garanta promulgarea şi continuarea lor neîntreruptă. Alimentarea ignoranței maselor aduce prestigiu şi putere celor care le manipulează şi umple conturile bancare ale negustorilor de arme.

Faptul comic/trist este că aşa-numitele „pământuri sfinte" sunt, actualmente, unele din cele mai puțin sfinte locuri de pe Pământ. În mod paradoxal, aceste lăcaşuri de cult şi ansambluri arhitectonice legendare, care au costat viețile unei multitudini de oameni de-a lungul timpului, calibrează foarte jos (nivelul 150). De-a lungul secolelor, urmele sfinților au fost şterse de către scurgerea sângelui urii, cruzimii şi al suferinței. Este mai bine să te rogi în Parcul central din New York (care cel puțin calibrează la nivelul 425), sau chiar pe palierul de observație al clădirii Empire State Building, care calibrează la nivelul 465.

Î: ***Într-un anume fel, testul kinesiologic este destul de lipsit de milă, dată fiind capacitatea sa de a smulge masca iluziilor prețuite.***

R: Este lipsit de milă pentru eu, pentru decepție şi pentru furnizorii de falsitate. Este dificil să controlezi şi să manipulezi oamenii care au acces instantaneu la adevăr. Omenirea este credulă, după cum ştie orice politician. În timp ce oamenii de stat se bazează pe puterea adevărului, un politician o subminează pentru câştig. Această subminare a adevărului pentru câştigul politic şi-a atins apogeul în timpul celui de-al Treilea Reich al naziştilor, unde Goebbels (nivel de calibrare 30)

a demonstrat cât de uşor poate ti acceptată de milioane de oameni chiar şi cea mai ridicolă propagandă. Demagogii distorsionează şi emoționează cu scopul de a controla; adevăratul om de stat utilizează adevărul pentru a inspira şi a conduce, cum a fost Winston Churchill, care calibra la nivelul 510.

Î: ***Care este valoarea confruntării?***

R: Societatea speră că, prin intermediul confruntării, victimele se vor ridica din *tamas* până în *raja* trezirii şi vor acționa. Acesta este scopul legii când se confruntă cu comportamente criminale. Speră să ofere un motiv pentru schimbare. Există, cu toate acestea, foarte multe persoane care nu sunt capabile să se schimbe. Atunci când realizăm că anumite persoane sunt incapabile să se schimbe prin propria voință, începem să vedem că acestea sunt bolnave sau poate le lipseşte o funcție critică esențială a creierului. Din punct de vedere istoric, aceasta a fost denumită „imbecilitate morală". Actualmente, este numită „personalitate psihopatică". Acest defect se arată chiar la vârste fragede (doi sau trei ani) şi se manifestă prin incapacitatea de a controla impulsurile sau de a amâna gratificat iile. Există un defect intrinsec în abilitatea de a învăța din experiență, precum şi o inabilitate intrinsecă de a încerca teamă în fața consecințelor.

Î: ***Francheța nu este un stil obişnuit al învățătorilor spirituali tradiționali sau al celor religioşi; se aşteaptă de la ei să vorbească şi să se comporte într-o manieră oarecum pioasă.***

R: Realitatea este radicală prin faptul că nu alimentează nici un fel de poziționalități. Zenul adevărului este foarte direct.

Atunci când un adept îşi dedică viața căii iluminării, grâul trebuie cernut de neghină. Aceasta se întâmplă automat, deoarece poziționalățile sunt bazate pe credințe. Credințele dispar în fața cunoaşterii adevărului. Drumul iluminării nu este pentru oaia behăitoare. A te simți ofensat, înseamnă că eşti înfrânt, ceea ce, în sine, înseamnă a te agăța de neadevăr. Adevărul nu are nevoie de apărare şi, prin urmare, nu este defensiv; adevărul nu are nimic de demonstrat şi nu este vulnerabil în fața niciunei interogații.

Î: ***Solicitarea de dovezi este deci o negare a Realității?***

R: Aceasta este o observație perspicace. Toate dovezile nu sunt altceva decât construcții. Dovezile tradiționale ale existenței lui Dumnezeu sunt deficitare din punct de vedere epistemologic din cauza greşelii, care este intrinsecă şi inerentă procesului logic însuşi; de exemplu, greşeala aparentei opoziții între obiectivitate şi subiectivitate.

Obiectivitatea este un construct mental artificial care caută să creeze o „realitate" autentică şi credibilă. Cu toate acestea, ea eşuează în a face acest lucru, deoarece întreaga construcție aparent logică este clădită în totalitate pe subiectivitate şi opinii. Nu există pentru nici un concept, cu excepția valorii subiective care îi este subscrisă. Credibilitatea constituie o decizie subiectivă,

pur experiențială şi indefinibilă. Ceea ce este convingător pentru o persoană, poate fi respins ca un nonsens de către o alta.

Realizarea şi cunoaşterea lui Dumnezeu este radicală şi pur subiectivă. Nu există nici măcar o posibilitate ipotetică prin care rațiunea să poată ajunge la Adevăr. Adevărul este cognoscibil doar în virtutea identității.

CAP. XIX - *Calea*

Instrucţiune

Ar putea părea că informațiile despre conştiință şi despre structura şi funcționarea gândirii şi percepției sunt de mare valoare pentru căutătorii spirituali care au ales calea nondualității (Advaita). Cu toate acestea, subiectele amintite sunt la fel de valoroase şi pentru aspirantul care a ales calea devoțiunii inimii. Totuşi, în practică, majoritatea căutătorilor combină aceste căi, alegerea şi dozarea lor fiind, în primul rând, o chestiune de accent sau stil al practicii.

Cel mai important obiectiv al căii inimii presupune atingerea unui nivel al conştiinței numit Iubire Necondiționată. Energia inspirației şi devoțiunii facilitează abandonarea poziționalităților şi face ca aspirantul să găsească un sprijin în grația lui Dumnezeu. Cu toate că acest proces pare simplu din punct de vedere conceptual, aşa cum toată lumea a aflat din experiență, este uneori mai dificil decât ne-am fi aşteptat. Adeptul sincer descoperă faptul că străduania

pentru atingerea iubirii necondiționate are facultatea neplăcută de a aduce la suprafață exact opusul țelului căruia i s-a dedicat. Acest lucru este reprezentat prin scurta zicală spirituală: „Iubirea aduce la suprafață contrariul său”.

Trebuie reținut faptul că iubirea şi pacea constituie cele mai mari amenințări la adresa eului, care se apără recurgând la poziționalități ascunse adânc în inconştient. Aceste atitudini neiubitoare s-au născut din mintea animală biologică, care este în continuare prezentă şi orientată spre supraviețuire. Aceasta este la suprafață până în copilărie, când presiunile parentale şi sociale o forțează să coboare m adâncuri, prin mecanismele binecunoscute ale eului de represie, negare, suprimare, formarea reacției, proiecție şi de raționalizare.

Aceste mecanisme ce se auto-servesc se aplică unei varietăți de subpersonalități, precum şi identității principale de sine. Credințele şi emoțiile devin apoi programate prin intermediul societății, istoriei, culturii, grupurilor de prieteni, bisericii, şcolii, părinților şi (aspect foarte important în zilele noastre) mass-mediei. Toate aspectele amintite mai sus sunt puternic influențate (facilitate sau blocate) de către ADN, factori genetici, hormoni maternali şi destin biologic înnăscut. Varietatea de opțiuni este aliniată chiar la construcția corporală, cum ar fi tipurile somatice (endomorf, mezomorf şi ectomorf).

De asemenea, există, în mod evident, şi mulți alți factori care influențează personalitatea şi conținutul eului, cum ar fi coeficientul de inteligență (I.Q), statutul socio-economic, clasa, sănătatea, poziționarea geografică, mediul, alimentația din copilărie şi altele. Cu toate acestea, aceşti factori sunt vizibili, iar subiectul lor este studiat de multe domenii ale ştiinței şi cercetării.

Dar, probabil cel mai profund din punct de vedere al efectului total, este factorul invizibil al „moştenirii" karmice, însoțit de o multitudine de influențe nebănuite. Simplul fapt de a te naşte om şi de a avea un eu constituie deja un „eveniment karmic" profund.

Eul spiritual poate fi privit ca o manifestare a karmei. Astfel, „a demonta cui" este acelaşi lucru cu a rezolva karma. deoarece acestea sunt unul şi acelaşi lucru, din punct de vedere operațional. Dacă termenul de „karmă" nu este acceptabil, se poate folosi în locul său termenul de „inconştient".

Cu toate că obstacolele care trebuie depăşite rămân aceleaşi, indiferent dacă le considerăm din perspectiva karmei sau a inconştientului, o excepție majoră totuşi există. Este vorba despre faptul că studentul care a făcut unele cercetări în direcția propriului trecut karmic va fi eliberat în mod semnificativ de autocompătimire, resentimente şi supărări legate de „injustițiile" (în mod naiv presupuse) ale vieții.

Cel mai bine este ca investigația karmică să fie realizată atunci când sunt necesare anumite răspunsuri specifice, din rațiuni de clarificare. Aceste descoperiri

pot fi extrem de utile şi pot economisi ani sau chiar vieți de muncă spirituală inutilă. Valoarea fundamentală a cercetării karmice este aceea că informațiile dobândite pe această cale recontextualizează problema, o plasează în scenariul din care a provenit şi facilitează apoi rezolvarea ci.

Cercetarea vieților anterioare revelează deseori sursa unor evenimente sau teme periodice. Cele mai frecvent întâlnite mecanisme psihologice ale eului sunt următoarele:

1. Demontarea - repetarea unor modele din trecut cu scopul de a crea oportunitatea unor alegeri mai bune de această dată.

2. Formarea reacției - asumarea unei poziționalități extreme sau a unei perspective diametral opuse (în această viață) pentru a menține reprimat şi în afara conştientei opusul acesteia.

3. Proiecția - proiectarea asupra altora a ceea ce este dureros referitor la propria persoană.

4. Întoarcerea a ceea ce a fost reprimat - individul suferă în această viață, în postura de victimă, exact ceea ce a făcut altora în trecut.

5. Negarea - motivațiile şi gândurile sunt reprimate şi eliminate complet prin formularea „nu eu”.

Chiar dacă cele de mai sus pot părea o recapitulare simplistă a unei psihologii elementare, aceste concepte trebuie să fie disponibile pentru o rememorare rapidă, deoarece mecanismele lor sunt implicate în purificarea spirituală. În cazul în care nu sunt descoperite

fundamentele lor, poate fi nevoie de perioade lungi de timp pentru a depăşi anumite trăsături de personalitate care pot induce adeptului spiritual, ce trece prin procesul purificării spirituale, sentimente de vinovăție, ruşine şi suferință.

De asemenea, cercetarea karmică sau a inconştientului este recompensatoare prin faptul că dezvăluie că o anumită trăsătură sau eveniment provin dintr-un context, timp şi spațiu specific şi îşi pierd energia negativă atunci când sunt reexaminate. Pe parcursul unei „vieți anterioare", în momentul în care acestea au fost înregistrate în conştiință, eul şi-a însuşit o serie de concluzii eronate bazate pe o poziționalitate care a persistat dacă nu a fost vindecată prin înțelegere.

La examinarea trecutului, trebuie să ne reamintim faptul că, în secolele trecute, nivelul general al conştiinței omenirii era sub 190, ceea ce înseamnă mai jos de Integritate. Prin urmare, viața nu avea un preț prea mare, violența şi brutalitatea erau considerate normale, iar ignoranța prevala. La un nivel al conştiinței de 190, execuțiile în masă puteau fi uşor justificate, ca de exemplu, prin raționamente de genul că au fost făcute pentru binele revoluției, țării, cauzei, bisericii etc. Aceleaşi acțiuni, precum şi scuzele lor jalnice, nu vor mai fi acceptate atât de uşor în lumea de astăzi, deoarece nivelul general al conştiinței a avansat la 270 şi tinde să fie în marjele nivelului 400 în țările civilizate.

Atunci când privim Scala Conştiinței, devine evident că un anumit nivel implică depăşirea celor situate la

nivelurile inferioare acestuia şi, în mod similar, că nivelurile superioare care urmează cuprind un material ce trebuie înțeles şi depăşit în viitor. Spre exemplu, dacă o persoană este în general iubitoare şi capabilă de dragoste adevărată (fapt ce se aplică unui procent de numai 5 % din populație), ea poate presupune că ar calibra aproximativ la nivelul 500. Următorul pas pe care trebuie să-l facă ar fi să sublimeze această capacitate de a iubi la nivelul Iubirii necondiționate (care calibrează la 540).

Aceasta înseamnă că trebuie să ne uităm la ceea ce face excepție de la regula iubirii. Aceste excepții se bazează pe resentimente şi pe poziționalități de genul judecăților de valoare precum bine/rău, vinovat/inocent, merituos/nemerituos. Acestea vor revela o serie de perechi de contrarii, a căror poziționalitate este descoperită cu uşurință. În acest fel, se va descoperi şi faptul că blocajele din calea cunoaşterii sunt datorate funcționării percepției înseşi. Deseori, căutătorii inspirați încearcă să se forțeze să iubească ceea ce nu poate fi iubit şi să-l ierte pe cel vinovat. Acest lucru devine însă imposibil, deoarece oamenii „răi” sunt încă percepuți ca fiind răi; astfel, succesul înseamnă a transcede dualitatea creată de poziționalitățile dualității. Este util să ne reamintim că majoritatea oamenilor sunt incapabili să fie altfel decât sunt, pentru că sunt conduşi de nesfârşite programe şi sisteme de credințe.

Motivul pentru care mintea refuză să recunoască un trend negativ se datorează vinovăției şi ruşinii. Atunci când o tendință este înțeleasă şi recontextualizată, ea nu mai este privită ca îngrozitoare şi, prin urmare, nu mai trebuie să fie nici reprimată.

Este interesant să amintim aici şi de moştenirea biologică. Putem presupune că, indiferent de ceea ce s-a petrecut într-o viață anterioară sau un timp anterior, ca constă, în primul rând, dintr-o serie de porniri primitive, pe care Freud le-a etichetat sub numele de „Id". Putem presupune astfel că matricea fundamentală are de-a face cu nevoile şi instinctele primordiale, care sunt narcisiste, animalice, crude şi necivilizate. Bineînțeles, animalul primitiv este total nepregătit, acționează prin extreme, iar pornirile sale prădătoare sunt nemiloase. Gândeşte în termenii uciderii, violenței, crimei, violului şi măcelăririi rivalilor. El urăşte tot ceea ce frustrează satisfacerea pornirilor sale, ctichetându-le ca „duşmani". Dacă mintea percepe aceste gânduri şi impulsuri ca pe „ale melc", reacționează apoi prin vinovăție, frică, negare şi proiecție.

Lucrarea spirituală nu implică doar o cunoaştere despre Dumnezeu, ci şi o „cunoaştere de sine". Printr-o înțelegere adecvată, calea inimii şi calea minții se unesc, iar termenii înşişi devin simple produse ale percepției. În Realitate, nu există nici o separare între inimă şi minte. Se poate spune că inima are propria sa minte, iar mintea are propria sa inimă. În final, în Totalitatea

Sinelui, ele sunt unul şi acelaşi lucru (materialul din această secțiune a fost calibrat la nivelul 975).

Î: ***De ce este cu 25 de puncte mai puțin decât în prezentările precedente?***

R: Deoarece conținutul acestei secțiuni a fost poziționat dintr-o perspectivă conform căreia eul şi mecanismele sale psihologice constituie o realitate şi nu o iluzie. Prezentarea a fost direcționată în aşa fel încât să fie utilă majorității căutătorilor. Pentru a putea fi gestionat înainte de a fi depăşit, eul trebuie mai întâi acceptat ca şi cum ar fi o realitate. La nivelurile superioare, eul este văzut ca o iluzie, fără nici o realitate înnăscută.

Astfel, înțelegerea eului constituie o cunoaştere utilă, care urmează să fie abandonată mai târziu. Cu toate acestea, încercarea de a face acest lucru înainte de a putea să dizolvăm eul prin intermediul înțelegerii spirituale ar conduce la o poziție fictivă, deoarece mintea încorporează rapid tot materialul învățat şi încearcă să prospere în mod subtil, într-o formă nouă şi deghizată.

De exemplu, un student naiv ar putea auzi că cui este o iluzie, presupunând astfel că nu crede în acesta. În acest punct, cel care face această afirmație este de fapt chiar eul studentului. Cu toate că. În Realitatea Ultimă, nu există nimic de genul vreunui eu, până în momentul în care apare această înțelegere, eul este suficient de puternic pentru a te omorî într-o secundă dacă acest gest serveşte scopurilor sale. Nu-i subestimați niciodată strategiile viclene. O poziție mult

mai realistă este aceea de a-i respecta capacitățile, vindecându-l prin compasiune. Din momentul în care cui este docil, este mult mai dispus să se evapore în strălucirea soarelui.

Î: ***Răspunsul pe care tocmai l-ați dat corectează, de fapt, acea limitare de 25 de puncte, iar prezentarea calibrează acum la nivelul 999,9.***

R: Răspunsul dumneavoastră aduce în discuție un aspect interesant şi foarte util pentru preîntâmpinarea dezvoltării aşa-numitului „eu spiritual", care a fost călcâiul lui Ahile pentru mulți aspiranți sau chiar pentru unii învățători cunoscuți. Pentru a compensa vanitatea a ceea ce a fost învățat, trebuie să ne focalizăm cu umilință asupra a ceea ce mai avem încă de învățat.

Eul este deştept. Substituie mândria spirituală cu mândria personală. Merge înainte, neînfricat. Consideră drept un merit personal înțelegerea spirituală, în loc să realizeze faptul că această capacitate de a se înțelege pe sine însuşi constituie un dar spiritual de la Dumnezeu. Vedem din povestea lui Lucifer că eul rămâne mereu o capcană periculoasă pentru cei imprudenți.

Î: ***Prin urmare, chiar şi achiziția cunoaşterii spirituale constituie un factor de risc la care trebuie să fim atenți.***

R: Dezavantajul educației spirituale constă în construcția unei vanități bazate pe sintagma „Eu ştiu", precum şi pe devalorizarea oamenilor care nu sunt „spirituali". Prin urmare, ca fundament al pregătirii şi

educației spirituale, este important să învățăm cum anume se manifestă conştiința, în forma eului şi mecanismelor sale.

Dacă cineva dobândeşte informații şi experimentează recunoştință şi gratitudine, atunci mândria spirituală nu câştigă un sprijin puternic. De asemenea, este lipsit de sens să se spună că o persoană este superioară alteia. Este bine de reținut că nivelurile calibrate ale conştiinței măsoară de fapt prevalenta iluziei şi nicidecum

Realitatea. Ele sunt o măsură a gradului de conştientizare a faptului că sinele constituie adevăratul „Eu". Nivelurile denotă. În primul rând, rezistența la adevărata realitate.

Mândria spirituală poate funcționa în două direcții, fie pentru a mări vanitatea fie, în mod paradoxal, prin asumarea poziționalității că persoana în cauză este mai rea decât altele. O incantație de genul „Eu sunt nimic şi El (Dumnezeu) este Totul" este tot atât de departe de adevăr ca şi contrariul ci. O poziționalitate de genul „Sunt doar un vierme fără valoare" este o vanitate în zdrențe în loc de una în robă.

Î: ***Dar despre penitență ce se poate spune?***

R: Că este un mecanism validat în timp, pentru demontarea vinovății şi menit, de asemenea, încercării de a implora mila şi iertarea lui Dumnezeu, Aceasta este o dramă auto-impusă, bazată pe lipsa înțelegerii eului. Este un joc între poziționalități. Căința şi confesiunea, demontarea „păcatului şi vinovății", obligația de a ne

schimba direcția de abordare şi renunțarea la poziționalități nu sunt „datorate” decât Sinelui. Suferința nu se iveşte decât eului. De ce folos i-ar putea fi lui Dumnezeu, care nu are nevoi, nu are emoții, şi care, în nici un caz, nu ar fi plăcut impresionat sau satisfăcut de agonia umană?

Toate suferințele reprezintă o vanitate în care diferitele aspecte ale personalității joacă rolurile procurorului, apărării, judecătorului şi juraților. Este dificil pentru oameni să-şi imagineze că Divinitatea nu reprezintă o formă de putere judecătorească.

În mitologia egipteană, sufletul merge la Hades, unde Stăpânul Lumii de Dedesubt (Osiris) face judecata şi cântăreşte inima păcătosului pe scale, destinul acestuia atârnând în balanță. Mai întâi trebuie să observăm că această descriere (care operează foarte puternic în psihicul uman) se referă la o lume de dedesubt. Cea care judecă şi înmânează sentințe de vinovăție, suferință şi ură de sine, este mintea inconştientă. Acest mit reprezintă o descriere plină de acuratețe a părții întunecate a inconştientului.

La un nivel mai înalt al conştiinței, ne putem aştepta ca zeitatea care domneşte la momentul judecății şi ne cântăreşte destinul, să fie un învățător care să educe sufletul astfel încât acesta să învețe cum anume să procedeze în viitor pentru a-l servi mai bine pe Dumnezeu. De asemenea, la un nivel superior al conştiinței, această dramă a cântăririi performanțelor sufletului include şi un alt element, anume un

reprezentant al divinității, care este mediatorul. Privilegiul prezenței unui mediator sau salvator a fost câştigat prin merit spiritual. Mediatorul prezintă opțiunea acceptării grației şi milei lui Dumnezeu prin intermediul unei întoarceri totale către El. Fără prezența unui mediator sau mântuitor, sufletul, în consternarea sa, nici măcar nu şi-ar aminti că o asemenea opțiune este întotdeauna prezentă. Astfel, mântuitorul constituie cu adevărat o realitate spirituală aflată la poarta salvării.

În creştinism, în Ziua Judecății, mediatorul este Iisus Christos, Cel care este martorul deciziei sufletului de a se îndrepta spre Dumnezeu ca Lumină a Adevărului şi nu spre întuneric. În timp ce Osiris va cauza slăbirea subiectului supus testării kinesiologice, mediatorul/ mântuitorul/ Christos/ învățătorul împărăției Cerurilor va face acelaşi subiect să devină puternic.

Î: ***Dacă, în cele din urmă, se dezvăluie faptul că inima şi mintea sunt corelate, ce importanță are cu care dintre ele se începe?***

R: Dacă inima se deschide prima, mintea îi urmează; dacă mintea se deschide prima, atunci inima îi urmează. Opțiunea are de-a face cu predispoziția şi înclinația karmică.

Stările subiective se deschid în succesiuni aparent diferite, în funcție de calea pe care persoana în cauză o urmează prima dată. Când „inima" corpurilor energetice spirituale depăşeşte nivelul 600 al conştiinței, survine o

profundă fericire (denumită, în mod tradițional, în sanscrită Sat-chit-ananda) care poate apărea, de asemenea, atunci când energia spirituală (kundalini) atinge chakra coroanei (conştiența lui Dumnezeu) a corpurilor spirituale. În această stare, devotatul poate deveni imobilizat, putând chiar să părăsească definitiv lumea obişnuită (un procent de 50% dintre cei ajunşi aici fac acest lucru). Aceia care se adaptează şi sunt capabili să maturizeze această condiție şi să revină în lume, sunt deseori priviți ca sfinți (de exemplu, Maica Tereza). Atunci când este atins acest nivel, se poate spune că spiritul parc satisfăcut cu această viață şi nivelul conştiinței tinde să rămână acelaşi pentru echilibrul existentei pământeşti a persoanei în cauză. Acest lucru se datorează totodată Iubirii Infinite a Prezenței, care împiedică orice progresie a conştiinței care ar părea irelevantă. Cunoaşterea intrinsecă acestei stări înlocuieşte orice formă de gândire. Într-o asemenea măsură încât vorbirea sau verbalizarea pot deveni imposibile pentru ani de zile. De-a lungul istoriei au existat (şi există chiar în prezent) asemenea sfinți ai beatitudinii, care sunt tăcuți dar capabili să primească vizitatori şi să le dea binecuvântarea.

Atunci când a fost predominantă calea prin conştiință/minte, se deschide conştienta pentru a revela însăşi sursa conştiinței ca Totalitate a Divinității şi Unicitate a întregii Existențe ca o Creație eternă. La început, această revelație este copleşitoare şi uimitoare pentru reziduul plutitor al eului/experimentatorului/

martorului care dispare şi apoi cade în tăcere. Acest moment de transcendere a minții pluteşte, iar lumina Omniscienței Divine dezvăluie Manifestatul ca expresie a Nemanifestatului situat dincolo de existență, şi totuşi sursa acesteia.

Identitatea de sine Absolută a Realității Ultime îl revelează pe Dumnezeu ca Sursă şi confirmă calea lui Advaita (nondualității), la fel cum extazul lui Sat-chit-ananda confirmă că Dumnezeu este Infinit, Totalitatea absolută şi Iubirea Eternă.

Când survine iluminarea, starea care rezultă reconstruieşte total aspectul lumii. Totul este văzut ca întâmplându-se de la sine. Nu mai există „eu" sau „sine" personal. Orientarea către lume este modificată complet, iar funcționarea se poate dovedi imposibilă sau foarte dificilă. Cercetarea statistică arată că există puțini oameni capabili să se întoarcă efectiv în lume după experimentarea acestei stări.

Starea înțeleptului iluminat poate părea sau nu drept „sfântă", în funcție de gradul în care emergența stării iluminate depăşeşte personalitatea. Pentru a funcționa din nou, rămăşița efemeră a eului trebuie să fie parțial şi voluntar reenergizată. Contrastul dintre sfânt şi înțelept, este acela dintre Sf. Francis din Assisi şi un maestru Zen.

În timp ce beatitudinea poate fi exprimată printr-o descriere şi verbalizare comprehensibilă, starea înțeleptului de a fi una cu contextul ultim al Realității este, în mod considerabil, dincolo de înțelegerea

obişnuită. Prin urmare, capacitatea de a verbaliza ar putea să reclame până la treizeci de ani (sau poate chiar mai mult) pentru a fi capabil să descrie coerent experiența.

Societatea reacționează diferit la un sfânt aflat în stare de extaz, comparativ cu starea nedetectabilă a înțeleptului. Starea de extaz este recognoscibilă de către alții, care pot răspunde prin reverență sau deferență. Starea înțeleptului este dincolo de recunoaştere şi, pentru a fi capabil să interacționeze cu lumea, înțeleptul trebuie să apeleze la un stil de comunicare bazat pe un simț criptic al umorului, care uzează de paradox şi ambiguitate. Acest lucru este făcut ca un mod de recontextualizare a percepției şi eliberare a opțiunilor. Astfel, poate părea surprinzător vizitatorului să audă că un înțelept nu are o preferință legată de viață şi de moarte, de câştig sau de pierdere. Nu există nici atracție şi nici aversiune.

Atât pentru sfânt, cât şi pentru înțelept, supraviețuirea nu prezintă nici un interes, pentru că sinele este etern şi dincolo de orice formă. Această „indiferență divină" poate părea uimitoare. De asemenea, aceste stări sunt acompaniate de schimbări fiziologice, cum ar fi pierderea reflexelor sau o deplasare a frecvenței cerebrale EEG de la unde rapide beta la unde lente theta.

Atât în cazul sfântului, cât şi al înțeleptului, nivelul conştiinței rămâne, în general, acelaşi pentru a-şi putea aminti viețile lor pământeşti. Foarte puțini sunt cei

pentru care evoluția conştiinței poate continua, iar acest fapt produce apoi dificultăți unice, care pot necesita din nou retragerea din lume.

Î: ***Oare societatea este mai familiară cu sfântul decât cu înțeleptul?***

R: Sfântul este mai uşor de înțeles şi identificat, deoarece Iubirea Necondiționată constituie o stare idealizată. În general, Iluminarea este nefamiliară lumii occidentale, cu excepția celei exemplificate de către Buddha.

Î: ***Dar ce se poate spune despre stilurile vestimentare sau aparența fizică care denotă afilierea religioasă sau spirituală - sunt ele potrivite sau utile?***

R: Dezavantajul este că ele pot fi utilizate de către eu pentru a denota un anumit caracter special. Dacă se veghează asupra acestui aspect, atunci o asemenea vestimentație este potrivită şi folositoare, deoarece îl face mai bine înțeles pe devotat. Dacă devotatul este privit în calitate de membru recunoscut al unei comunități religioase sau spirituale, societatea face anumite permisiuni şi îşi schimbă aşteptările. Din acest punct de vedere, vestimentația are o funcție protectivă şi constituie o afirmație deschisă a devotamentului spiritual. Devotatul poate avea nu doar un stil foarte diferit de viață, dar poate, de asemenea, să treacă prin stadii şi schimbări care nu sunt comprehensibile în mod obişnuit.

Î: ***Ce fel de stadii apar?***

R: Pe oricare dintre căi, dedicația şi devotamentul pot să absoarbă cu totul aspirantul, conducându-l la neglijarea lucrurilor pe care lumea le consideră importante. Poate apărea o lipsă de interes față de mâncare, o nevoie scăzută de somn, nevoia de mai multă singurătate, precum şi o pierdere a interesului pentru problemele obişnuite, conversație şi sociabilitate. Poate apărea o retragere a interesului față de familie şi prieteni, abandonarea intereselor vocaționale şi afacerilor financiare şi, în cazul în care nu este corect perceput, devotatul poate fi prost înțeles ca fiind un „ratat" sau un individ care a „sărit calul şi şi-a pierdut uzul rațiunii".

Calea inimii îl duce pe cel care o urmează prin nivelul 500 al conştiinței. Progresează pe măsură ce poziționalitățile sunt identificate şi depăşite. La nivelul Iubirii Necondiționate (540), energia devine foarte intensă şi copleşitoare. Persoana în cauză nu mai vede decât iubire peste tot şi, în anumite stadii, „se îndrăgosteşte" de tot ceea ce există. Această stare conduce la o bucurie copleşitoare; persoana în cauză plângând frecvent de emoție şi bucurie. Perfecțiunea şi frumusețea deosebită a întregii vieți ca expresie a Divinității este copleşitoare şi conduce la extaz.

Prezența lui Dumnezeu ca Iubire, se auto-revelează pe măsură ce dualitatea percepției încetează. Acest lucru se petrece ca o consecință a abandonării poziționalităților. Prin urmare, iubirea este poarta de

intrare între domeniile lineare şi nonlineare. Este marele „bulevard” către descoperirea lui Dumnezeu.

Disoluția eului în Iubirea Infinită a Prezenței Divine poate fi atât de copleşitoare, încât capacitatea funcționării obişnuite în lume poate fi pierdută. Lacrimi de fericire pot izbucni pentru lungi perioade de timp, din recunoştință pentru darul viziunii spirituale care transformă toate aparențele. Frumusețea străluceşte uluitor din toate obiectele. Valoarea tuturor „lucrurilor” este egală, în virtutea Divinității intrinseci a Creației şi existenței lor.

Într-o asemenea stare, un lepros nu mai este dezgustător, iar săracul muribund de pe străzile din Calcutta este frumos şi demn de iubire. Iubirea Necondiționată împlineşte şi vindecă sentimentele de separare - în aceasta constă miracolul. Sinele devotatului recunoaşte sinele muribundului şi în acel moment ei se îndreaptă înspre un extaz plin de fericire. Acolo unde străluceşte Realitatea vieții ca iubire a lui Dumnezeu, teama de moarte dispare.

Cunoaşterea înlocuieşte gândirea, iar Prezența împiedică orice iluzie a separării. Iubirea lui Dumnezeu este sinele Infinit al existenței. În Prezență, există doar nemişcare, pace, perfecțiune şi frumusețe. Inima „creşte” de recunoştință şi împrăştie energie în lume ca răspuns la o nevoie nevăzută. Miraculosul survine pe neaşteptate şi persoana în cauză devine martorul dezvăluirii miracolului, pe măsură ce Duhul Sfânt transformă ceea ce în aparență este imposibil.

Esența dezvăluie că nimic nu „cauzează” altceva. Totalitatea îşi dezvăluie Esența, iar transformarea este văzută ca miracol, care acum pare starea normală şi naturală a lucrurilor. Devine evident că întreaga existență este un miracol, iar Creația este continuă, atât ca dezvăluire a Nemanifestatului, cât şi ca experiență a Manifestatului. Percepția vede un film al vieții diferit decât cel relevat prin intermediul viziunii spirituale. Acest lucru nu poate fi explicat.

Î: ***Într-o asemenea stare, cum poate cineva să funcționeze în lume?***

R: Persoana în cauză trebuie să se retragă din viața obişnuită pentru un anumit număr de ani. În marjele superioare ale nivelului 500, persoana este copleşită de fericire, fericire care poate să urce până la extaz, dar atunci când însuşi extazul e depăşit, predomină o pace profundă, în care poate fi posibilă o întoarcere lentă către funcționare.

Tăcerea Prezenței este totală. Activitatea este redusă în mod semnificativ. Toate nevoile au dispărut. Trebuie să ne asigurăm că, precum un animal de companie, corpul este hrănit şi îngrijit. Corpul poate părea irelevant, cu nimic deosebit de piesele de mobilier din cameră.

Dacă starea de revelație este destinată să continue să evolueze, stadiile devin tot mai asemănătoare cu cele care decurg din urmarea căii minții. Calea inimii este calea afirmației. Prin contrast, calea minții poate apărea mai ascetică sau mai zgârcită prin intransigența sa.

Starea ascetică nu mai are nevoie de clemente exterioare şi se lipseşte de ele deoarece revelațiile progresive sunt fermecătoare şi nimic altceva nu este important.

În timp ce lumea ar putea aştepta ca viața persoanei dedicate spiritual să fie sfântă şi liniştită, deseori se poate întâmpla chiar reversul. Karma este activată şi adusă la conştientizare. Pot apărea schimbări majore în viața şi relațiile aspirantului. Pentru câțiva ani, pe măsură ce au loc schimbări interioare profunde viața poate să fie tumultuoasă. Aceste schimbări pot implica stilul de viață, vocația, relațiile, posesiunile, toate acestea putând veni şi dispărea rapid. Schimbarea locației geografice este şi ea des întâlnită. Prietenii şi familia din lume pot să creadă că devotatul a „înnebunit", „a pierdut contactul cu realitatea" sau „a luat-c razna".

Î: ***Ce alte probleme pot apărea, la care aspirantul trebuie să fie atent?***

R: Căutătorul spiritual trece prin diferite stadii de dezvoltare. Există astfel inițiatul naiv, care este credul, exagerat de încrezător şi vulnerabil la persuasiunea şi prozelitismul politice nilor spirituali şi a celor care caută puterea. În acest stadiu, ceea ce nu este integru nu este detectat şi toată lumea este privită e fiind demnă de încredere şi iubire. În acest stadiu, trebuie aminti faptul că iubirea necondiționată ne poate orbi, împingându-n spre ceea ce nu este integru sau chiar de-a dreptul distructiv.

Spunem atunci că „Iubirea este oarbă” şi, dusă la extrem, poate conduce la prostie şi la gafe enorme.

Pe măsură ce progresul spiritual continuă, naivitatea aspirantului este înlocuită de o mai mare înțelepciune şi de discernământ. Există compasiune pentru ignoranță, dar ceea ce nu este integru este recunoscut ca atare. Iisus ne-a avertizat să nu fim naivi (de exemplu, să aruncăm mărgăritarele la porci sau să fim păcăliți de lupii în haine de oaie). Pentru a menține echilibrul, energia spirituală trebuie să curgă către cel de-al treilea ochi (viziunea spirituală şi conştienta) precum şi către chakra inimii. Apoi, pe măsură ce revelația se dezvăluie, ea curge în chakra coroanei.

Î: ***Cum putem împiedica dezvoltarea eu lui spiritual? Orice succes pare să-l alimenteze.***

R: înțelegeți faptul că nu există vreo entitate care să fie executantul faptelor sau acțiunilor. Nu există un executant/sine care să preia vina sau meritul. Progresul este rezultatul acelei calități a conştiinței care a fost activată prin acordul voinței spirituale. Inspirația spirituală devine energia care operează. Ea nu emană din eu/sine.

Sinele, ca şi divinitatea lui Dumnezeu, nu „face” ceva, nici nu „acționează”, „intenționează” sau „alege”, pentru că este dincolo de orice voință. Manifestarea lui Dumnezeu ca Existență este lipsită de condiționări sau poziționalități. Puritatea Divinității este dincolo de înțelegerea eului, deoarece eul este limitat de formă şi

presupune întotdeauna existența unei dualități între subiect şi obiect.

Realitatea nonlineară Ultimă nu este divizibilă şi se află dincolo de dualitatea subiect/obiect, proprie concepțiilor eului bazate pe poziționalitate. Orice progres spiritual reprezintă un dar, iar recunoştința umilă împiedică mândria.

SECŢIUNEA A CINCEA - *Recontextualizarea*

CAP. XX

Perspective

Din motive de claritate a expresiei, evoluția conştiinței a fost prezentată sub forma unei hărți progresive, organizată pe niveluri identificabile şi „calibrabile”, pentru a facilita comprehensiunea într-o manieră familiară minții umane, dată fiind tendința tradițională a acesteia de a categoriza informația. În timp ce acest stil de elucidare este familiar şi pragmatic, o hartă progresivă este totuşi abstractă, nefiind acelaşi lucru cu realitatea la care se referă. de asemenea, pare o dezmembrare artificială a unui întreg, a unui tot unitar, într-o serie de părți distincte, în baza unor caracteristici identificabile.

Aceste niveluri „calibrabile” reprezintă o perspectivă, un punct de observație arbitrar, care este semnificativ numai dacă e pus în legătură cu întregul. Astfel, fiecare nivel selectat reprezintă un punct de vedere luat dintr-o perspectivă arbitrară. Nu denotă o realitate diferită, în schimb, demonstrează cum anume este experimentata sau percepută o asemenea realitate. Prin urmare, nu este vorba despre faptul că realitatea „este” într-un anume mod, ci că „pare” sau „este percepută” astfel.

Pentru un peşte, apa reprezintă „realitatea”, în sensul că fiice parte din condițiile sale naturale de viață. Pentru a observa sau a fi conştient de apă, peştele ar trebui să experimenteze şi viața în afara mediului acvatic (adică pe pământ sau în aer). Pentru peşte, apa este prietenoasă şi reprezintă realitatea. Pentru ființa

umană, aceeaşi apă poate fi periculoasă, deoarece există posibilitatea de a cauza înecul. Totodată, deşi acrul ar cauza moartea unui peşte, acesta este esențial pentru viața omului. Avem De-a face cu două perspective diferite. Chiar şi pentru peşte, apa este benefică doar atâta timp cât îşi menține temperatura între anumiți parametri. Dacă se transformă în gheață sau vapori, apa, ce anterior susținuse viața, acum o amenință, deoarece şi-a modificat forma şi a dobândit noi proprietăți. În acelaşi fel, energia conştiinței susține viața şi serveşte drept sursă a energiei vieții. Energia reprezintă suportul vieții, precum apa pentru peşte.

În frecvențele sale cele mai înalte, conştiința permite accesul la o conştiență aflată dincolo de fizica lineară, ajungând la auto-revelarea esenței sale, însă la frecvențele ci cele mai joase, este insuficiență chiar şi pentru a susține viața fizică, ce se va stinge treptat şi se va sfârşi prin epuizare şi apatie. La nivelurile energetice inferioare, viața este prea slabă chiar şi pentru a se hrăni pe sine însăşi sau pentru a răspunde la lumină. Dacă transcedem în totalitate dualitatea, nu mai există nici „distructiv” nici „constructiv”. În schimb, există numai ceea ce susține viața în deplinătatea evoluției sale, respectiv ceea ce nu o susține. Astfel, nu există nici „bine” nici „rău”, aceştia fiind doar termeni care, în principiu, descriu grade de dezirabilitate.

Dacă abandonăm orice final urmărit ca pe o poziționalitate, atunci „constructiv” versus „distructiv” nu mai reprezintă decât nişte puncte de vedere şi o

polaritate a contrariilor. Dacă nu s-ar urmări nici un scop sau obiectiv, atunci viața ar fi văzută doar ca „fiind ceea ce este”. Din punct de vedere filosofic, aceasta ar putea fi privită ca o perspectivă nihilistă, exprimată în forma „viața este absurdă sau viața nu înseamnă nimic”. Cu toate acestea, în lipsa unor standarde în funcție de care să judecăm (cum ar fi, de exemplu, „înțeles” sau „semnificație”), realitatea se dezvăluie ca fiind Totalitatea în care orice posibilitate se poate împlini ca evoluție a esenței sale. Din perspectiva „omniprezenței” şi atemporalității, omniscienţa nu asistă la nimic ca la ceva care se „întâmplă”; astfel, nu există nimic de lăudat sau de condamnat. Din acest punct de vedere, nu există decât Pacea deplină.

Î: ***Care este diferența, din punct de vedere spiritual, între percepție şi perspectivă?***

R: De fapt, ambele reprezintă un punct de vedere. Perspectiva implică un grad mai general de observație, cu o non- selectivitate implicită într-un spectru cuprinzător. Perspectiva pe care o ai asupra oraşului New York în momentul în care îl priveşti de pe Empire State Building este foarte diferită față de cea pe care o ai privind de jos. de la nivelul străzii.

Fiecare nivel al conştiinței denotă atât un nivel calibrat al puterii, cât şi o varietate implicită de perspective posibile datorită calităților nivelului respectiv. Modul în care observăm oraşul New York din vârful Empire State Building depinde, de asemenea, de

condițiile atmosferice şi de momentul zilei. Aceste condiții pot împiedica sau ajuta observarea.

„sinele" este perspectiva ultimă, deoarece constituie realitatea non-localizată a Totalității, aflată dincolo de „acum" şi „atunci" sau „aici" şi „acolo". Acest lucru se întâmplă deoarece, din perspectiva non-poziționalității, ceea ce, din punct de vedere lingvistic, par a fi contrarii, se dovedesc a fi calități comparative.

Toate cuvintele şi formele de limbaj conțin o poziționalitate neafirmată şi un context implicit. În Realitate, totul este radical exact sub forma în care se află, iar această radicalitate nu permite adăugarea sau scăderea niciunei calități, după cum nu permite nici să fie spus ceva despre aceasta. Chiar şi afirmația „acesta este", este incorectă. „Ființarea" sau existența sunt deducții şi concluzii intelectuale, şi chiar şi a afirma că „totul este" reprezintă tot o afirmație abstractă.

Verbele intranzitive sunt necesare doar din motive gramaticale. Iată de ce misticul poate să nu spună absolut nimic ani întregi despre subiectivitatea fundamentală a „Realității" care transcede orice descriere. Deoarece nici un limbaj nu este adecvat şi nici posibil pentru descrierea stării de iluminare, un Maestru Zen poate, pur şi simplu, să strige deodată „Ha!" şi să te lovească cu un băț. Ceea ce urmăreşte este o străfulgerare subită, în timpul căreia se dezvăluie Realitatea inexplicabilă.

De-a lungul secolelor, a fost dezvoltată o marc varietate de „tehnici" pentru a depăşi curgerea gândirii,

cum ar fi clopote, gonguri, beţigaşe parfumate, cântece, recitarea unor mantie, arte marţiale sau chiar arta Zen de a prinde găini în coteţ. În acel moment infinitezimal, starea de „non-minte" a eternităţii este descoperită şi recunoscută ca sinele aflat dincolo de „transcendent" şi „imanent". Asemenea idei reprezintă concepte care încearcă să categorizeze ceva ce transcede categorizarea.

Î: ***Folosiţi adesea termenii „stare*' sau „condiţie" pentru a descrie realitatea subiectivă a iluminării.***

R: Aceasta se întâmplă deoarece utilizăm cuvinte. Energia ce se află în spatele cuvintelor există independent de verbalizare şi se dezvăluie pe sine numai drept Conştientă. În această ..condiţie" nu există subiect sau obiect. Supremul este el însuşi, fără nici un fel de referinţă externă. Din punct de vedere uman, aceasta este starea de „non-minte". A nu fi localizat în nici un loc posibil din spaţiu sau timp, înseamnă, de fapt, a fi prezent în mod egal şi continuu peste tot, ceea ce transcede ideea de a fi prezentul sau nu. Nici o „persoană" nu poate fi iluminată, deoarece această stare exclude tot ceea ce implică termenul „persoană".

Iluminarea presupune ştergerea, îndepărtarea, transcenderea, dizolvarea şi înlocuirea identităţii personale anterioare, precum şi a tot ceea ce s-a crezut despre aceasta. Particularul a fost înlocuit de universal, calităţile au fost înlocuite de esenţă, non-linearul a luat locul linearului, nelimitatul a înlocuit individualul. Poziţia în timp sau spaţiu a devenit Totalitate şi

Eternitate. Intenția a fost înlocuită de spontaneitate, iar percepția limitatoare a dualității a fost îndepărtată, lăsând Strălucirea Singularității să ilumineze Realitatea şi Adevărul nondualității. Esența Divinității se auto-dezvăluie în revelația Sinelui. Gândirea a încetat şi, în Tăcere, Cunoaşterea Omniscienței străluceşte netulburată. Emoția a fost înlocuită de pace. Deosebita delicatețe a Puterii infinite este subtilă şi invizibilă pentru că reprezintă însăşi Sursa şi substratul a tot ceea ce pare să existe. Prin analogie, este ca o rază de soare ce înlocuieşte umbra. Umbra nu devine raza de soare.

Aparentele „cauze" sau „schimbări" sunt înlocuite de dezvăluirea Creației. Totul reprezintă expresia perfectă a potențialității esenței. Nimic nu acționează asupra a altceva. Armonia estetică şi concordanța sunt înnăscute în siguranța perfectă ce este intrinsecă existenței. Cadrul limitat al formei este înlocuit de continuitatea esenței universale. Nimic nu este incomplet, nerealizat sau neterminat. Tot ceea ce există este în permanență complet, ca o identitate de sine totală. Esența a tot ceea ce pare să existe este Divinitatea. Tot ceea ce există este Dumnezeu, în deplinătatea potențialității Creației.

Universul se auto-creează în mod spontan. Nimic nu cauzează această auto-exprimare. Nemanifestatul lui Dumnezeu constituie potențialitatea Infinită a contextului Infinit şi a tuturor posibilităților. Universul este autonom în mod spontan; chiar şi gândul „existenței" nu reprezintă altceva decât o simplă

noțiune. Termenul „inefabil” este potrivit şi reprezintă o aproximare corectă. De fapt, este o încercare de a transmite natura intrinsecă a identității radicale de Sine. Dumnezeu este „sinele” universal al manifestării. Chiar şi în spatele „Sinelui” universal al lui Dumnezeu se află Supremul Nemanifestat, care nu poate fi numit.

Î: ***Auzim adesea că toată lumea este deja iluminată. Cum poate fi înțeleasă această afirmație?***

R: înseamnă că sinele este prezent şi poate fi descoperit ca fundament şi esență a existenței noastre. Afirmația este, de fapt, o imposibilitate, pentru că defineşte în mod incorect ceea ce se înțelege prin iluminare, prezentând, de asemenea, falsitatea ipoteticului. A fi iluminat înseamnă a cunoaşte Adevărul; în consecință afirmația că există o cunoaştere a Adevărului şi în aceia care nu cunosc Adevărul este una incorectă. Ceea ce ar putea fi spus, în mod realist, despre această afirmație este că Adevărul suprem aşteaptă să fie descoperit în interior.

Dacă este văzut în adevărata sa lumină, orice limbaj este un paradox, pentru că. de fapt, nimic nu poate fi aşa cum se spune că este. Revelația reprezintă dezvăluirea cunoaşterii. Este înțeleasă fără cuvinte sau concepte precum „înțeles” sau „semnificație”, care nu sunt altceva decât abstracțiuni.

Nici universul şi nici nimic din univers nu „înseamnă” ceva. Existența îşi este propriul înțeles. Mintea este obişnuită să obțină, să descopere înțeles

sau informații. În starea de iluminare, totul îşi dezvăluie de la sine propria esență ca existență. Totul este deja ceea ce „înseamnă”.

Adevărul reprezintă soluția radicală a epistemologiei. În final, totul poale fi cunoscut numai prin „a fi acel lucru”, a fi identic cu el. Enigmele epistemologiei pot fi rezolvate numai prin eliminarea gândirii, pentru că orice limbaj este un paradox. Putem lua, de exemplu, orice cuvânt, urmărindu-i evoluția începând de la rădăcini. Cum a apărut cuvântul? De unde? Este, oare, cuvântul acelaşi lucru cu înțelesul său? Punând asemenea întrebări, ne vom confrunta cu paradoxul ultim al dualității. Realitatea fundamentală este că trebuie să îl cunoşti pe Dumnezeu pentru a înțelege esența oricărui lucru. Am putea afirma că orice limbaj constituie un substitut pentru Dumnezeu.

Î: ***La ce mai servesc în acest caz cunoştințele şi învățarea?***

Oare ele reprezintă doar nişte piedici în calea iluminării?

R: Eul (ca sinele iluzoriu) se propagă în aşa fel încât poate continua să fie perceput drept „eu”. Una din tehnicile sale este de a încerca să „învețe” sau „să înțeleagă” lucrurile. Închipuiți-vă că dacă deja *sunteți* ceva, nu există nimic de înțeles despre acest lucru. Realitatea reprezintă simplitatea supremă.

Omul gândeşte, însă gândirea e o sabie cu două tăişuri. O pasăre zboară, bucurându-se de viață şi pentru aceasta nu are nevoie să studieze ornitologia şi

nici măcar să ştie ce este aceea o pasăre. Nu are nevoie să ştie sau să înțeleagă nimic în acest sens, pentru că *este* o pasăre. Soarele nu are nevoie să ştie că este soarele; pur şi simplu, *este*. Iarba nici măcar nu a auzit vreodată de clorofilă; ea, pur şi simplu, este verde. Adevărul reprezintă simplitatea radicală şi existența evidentă a lui Dumnezeu. Este unitate. Cuvântul „unitate" arată cât de completă este identitatea de sine a existenței. Totul este complet în virtutea de a fi ceea ce este. Nu sunt necesare descrieri sau denumiri; acestea nu fac altceva decât să distragă. Gândirea nu este necesară nici măcar pentru a fi martor la ceva. Nu există nici o necesitate de a gândi Realitatea; acest lucru nu intensifică ceea ce *este* ci ne îndepărtează de acesta.

Tot ceea ce există are o calitate estetică intrinsecă. Aprecierea frumuseții nu cere nici un fel de gândire. A analiza frumusețea înseamnă a încerca să depăşeşti spontaneitatea experienței, întunecând-o prin gândire. Perfecțiunea şi *fru*musețea sunt înnăscute în tot ceea ce există. Totul este, în mod egal, minunat pentru inocența conştientei. Orice formă reprezintă o experiență estetică, iar frumusețea acesteia este evidentă când toate calitățile, intențiile sau dorințele sunt abandonate. Iluminarea reprezintă conştienta estetică ultimă pentru că permite frumuseții creației să strălucească cu uimitoare claritate.

Î: ***Buddha a legat eul de experiența senzorială şi de ataşamentele rezultate. Aveți vreun comentariu asupra acestei invățături?***

R: Punctul de plecare pentru dezvăluirea eului a fost cel descris în experiența lui Gautama Buddha, dar putea să înceapă oriunde. De exemplu, am menționat deja că studiul aprofundat, incursiunea către originile epistemologiei şi fenomenul cunoaşterii reprezintă o asemenea cale. Estetica este o alta. Sursa gândirii reprezintă alta. Orice încercare de a urmări experiența umană până la rădăcinile sale cele mai adânci se va finaliza mereu în acelaşi punct. Doar modurile prin care ne putem descoperi Sursa sunt diferite. Astfel, am putea la fel de bine să alegem senzațiile. Crearea unui sistem de gândire prin care aceasta să fie considerată unica abordare, e limitativă. S-a întâmplat numai ca senzația să atragă intenția lui Buddha. Nu este obligatoriu să se pornească de la senzație, deşi, în final, rolul ci în formarea eului devine evident. Pentru a înțelege o ramură, trebuie înțelese toate. Chiar şi în ceea ce priveşte senzația, nu este vorba despre senzația însăşi, ci despre ataşamentul sau despre aversiunea față de aceasta, respectiv despre plăcerea sau aversiunea care îi urmează.

Orice abordare va dezvălui faptul că ataşamentele reprezintă problema esențială ce trebuie depăşită prin renunțare. Problema nu o reprezintă banii, sexul sau plăcerea ci ataşamentul față de acestea, plus iluzia că sursa fericirii este în exterior, fapt care implică teama pierderii. Ascetismul este practica prin care ataşamentul pentru experiențele senzoriale e dizolvat şi astfel poate avea o valoare didactică foarte mare într-un punct din

procesul de cunoaştere spirituală. Cu toate acestea, poate deveni el însuşi un ataşament, conducând mai degrabă către exces decât către iluminare.

De asemenea, detaşarea de simțuri poate fi văzută ca o consecință a iluminării şi nu ca o condiție preliminară a acesteia, deoarece adevăratul ataşament este exercitat față de poziționalitățile care creează polaritățile contrariilor şi dualitatea aferentă. Dacă examinăm experiența senzorială, ne întrebăm cine sau ce experimentează simțurile. Inițial, corpul pare a fi cel ce experimentează, dar apoi ne întrebăm cine sau ce experimentează corpul. Această dialectică ne va conduce la examinarea procesului experimentării înseşi. Apoi apare conştiența faptului că experimentarea se petrece de la sine şi reprezintă o calitate a conştiinței care nu reclamă prezența unui „experimentator" imaginar.

Din orice punct am pleca, putem înțelege sinele ca pe Realitatea primordială şi ireductibilă. Nu punctul de plecare este important, ci dedicația de a-l urmări fără încetare, până la cele mai adânci rădăcini. Dezvăluirea naturii experimentării ne conduce la propria Sursă. Căci orice picior al elefantului conduce la elefant.

Î: ***Oare, indiferent de unde am începe analiza sinelui, răspândirea ataşamentului reprezintă un obstacol?***

R: Orice cercetare serioasă va înlătura, în final, obstacolele din calea înțelegerii Sinelui. Prin examinarea ataşamentului sau a corolarului său, aversiunea, se economiseşte timp. Acesta este ubicuu şi reprezintă

elementul de bază al fiecărui obstacol. Îl putem privi şi ne putem întreba care este intenția ataşamentului. Există o iluzie sau o fantezie asociată cu toate acestea - securitatea, supraviețuirea, succesul, plăcerea şi aşa mai departe. Ataşamentul are o origine sau rădăcini ce pot fi descoperite. Mintea este ataşată de ceea ce prețuieşte, inclusiv visele, speranțele, iluziile sale (ajungând chiar să se identifice cu acestea).

Ataşamentul este o calitate foarte specială a eului. Poate fi total dezasamblat, în absolut toate formele sale, pur şi simplu, prin abandonarea credinței că ar poseda o valoare reală. Ataşamentul față de „sine" sau „mine" sau „eu" reprezintă o capcană clasică. Putem căuta valoarea acestor fantezii - sinele se ataşează de ceea ce prețuieşte. Trebuie să observăm că ataşamentul reclamă şi este susținut de o energie şi o intenție. *Mintea este ataşată de însuşi procesul de ataşare, văzut ca instrument de supraviețuire.* Renunțarea la eu se bazează pe disponibilitatea de a abandona ataşamentul fața de acesta.

Ataşamentele sunt strâns legate de dependență. Copilul se agață de sursa sa de confort şi supraviețuire, pe care o experimentează ca fiind „undeva în exterior". Apoi se ataşează nu numai de acest „ceva exterior" ca sursă de supraviețuire şi fericire, ci şi de actul de ataşare însuşi. Acest lucru poate fi observat în experimentele cu pui de maimuță, a căror extraordinară teamă de abandon este diminuată considerabil prin

utilizarea unor bucăți de cârpă pe post de mamă-surogat.

Eul se ataşează de ceea ce îi este familiar sau de ceea ce cunoaşte. Astfel, a renunța la ataşament înseamnă a înfrunta nesiguranța necunoscutului, fapt ce provoacă teama. Astfel, ataşamentul înseamnă a evita frica. Sugarul se simte îngrijit şi prin acțiunile materne, dar mai mult grație afecțiunii demonstrate de dragostea maternă. Deşi copilul încearcă să atingă linearul, supraviețuirea sa provine din non-linear. În acest punct, lecția fundamentală este fie învățată, fie nu. Sursa dragostei şi supraviețuirii este asociată cu o persoană şi, prin urmare, ataşamentul este o încercare de a poseda şi controla sursa percepută a supraviețuirii şi fericirii. Eul alege apoi între materialitatea lineară a posesivității sau realitatea non-lineară a încrederii şi iubirii.

În timpul asediului Londrei din timpul celui de-al doilea Război Mondial, sugarii au fost trimişi, din rațiuni de siguranță, în instituții din afara oraşului. În ciuda faptului că toate nevoile lor fizice erau îndeplinite la standarde ştiințifice, ei nu au reuşit să se adapteze. Dimpotrivă, nu se hrăneau, erau vlăguiți şi pierdeau din greutate. Rata mortalității era crescută. Investigațiile ştiințifice nu au reuşit să găsească nici un motiv, fie acesta de ordin medical, nutrițional sau infecțios, pentru a explica starea muribundă a copiilor. Au fost angajate atunci doici profesioniste pentru a îngriji copiii, pentru a-i alinta, oferindu-le dragoste şi atenție. În mod

miraculos, copiii au început să mănânce şi să câştige în greutate, iar rata mortalității a scăzut.

Acest lucru este interesant deoarece demonstrează limitarea modelului ştiințific, model ce exclude însăşi esența vieții. Iubirea nu se poate defini, nu este nici măsurabilă, nu poate fi cântărită sau localizată în timp sau spațiu, totuşi, pentru copil, este crucială.

În dezvoltarea normală a unui copil, mama iubitoare este încorporată în psihicul aflat în dezvoltare. Rezultatul reprezintă capacitatea ulterioară pentru o stimă de sine sănătoasă, pentru grija şi dragostea față de propria persoană. Acelaşi rezultat influențează, totodată, decisiv capacitatea de a aprecia şi returna dragostea. Copilul privat de dragoste va fi condus de emoții negative şi îi vor lipsi cele pozitive, care ar putea să echilibreze balanța. Copilul căruia i se arată afecțiune în mod adecvat este capabil de autonomie, cel privat de dragoste va fi înclinat către ataşamente şi furie. În psihiatrie se consideră că o nevoie de afecțiune neîmplinită în copilărie conduce la aşa-numitele „tulburări de ataşament" şi ulterior poale cauza dependențe în viață.

Î: ***Oare calea către iluminare constă, în primul rund, din renunțarea constantă la ataşamente?***

R: Se pot crea ataşamente fie față de conținut, fie față de context, sau, la fel de bine, față de rezultatele intenționate sau sperate. Pentru anularea unei poziționalități dificile, poate fi necesară deconstrucția acesteia, apoi abandonarea fiecărui clement în parte.

Unul dintre motivele pentru care ataşamentele există, este acela că produc un sentiment de securitate sau plăcere, mândria de a fi „aşa cum trebuie”; confort sau satisfacție, loialitate față de un anume grup, familie sau tradiție; evitarea temerii de necunoscut etc.

În momentul în care sistemele de credințe sunt cercetate, ele se dovedesc a fi bazate pe prezumții prevalente în societate, cum ar fi corect versus greşit sau bine versus rău. De exemplu, ideea conform căreia „Trebuie să mănânc înghețată de ciocolată” (conținut) „şi apoi voi fi fericit” (context) se bazează pe o altă poziționalitate, şi anume aceea că sursa fericirii se află în afara noastră şi trebuie doar luată în posesie (în contextul de ansamblu). Toate aceste propoziții indică o serie de dependențe (de exemplu Legea Contingențelor Dependente sau a Generării Dependente a lui Buddha), iar atunci când acestea sunt abandonate, sursa fericirii va fi descoperită în bucuria existenței însăşi, chiar în acel moment şi, dincolo de aceasta, în sursa propriei existențe - Dumnezeu.

Ataşamentele se creează față de iluzii. Pot fi abandonate prin iubirea pentru Dumnezeu, care inspiră disponibilitatea de a renunța la tot ceea ce este familiar şi confortabil.

Î: ***Ce ne puteți spune despre ataşamentele neplăcute, care induc sentimente precum vinovăția, teama sau furia?***

R: Şi acestea provin tot din ataşarea la un punct de vedere. Interesant este că, adesea, sentimentul însuşi

constituie recompensa. Este greu de acceptat că acestea sunt căutate sau valorificate în mod inconştient. Cea care crede că trebuie să „simțim” într-un anume mod şi că „merităm” ceva, e mintea. Unele din acestea sunt răspunsuri condiționate. Pentru a ne elibera de ele. putem observa faptul că alți oameni reacționează diferit, începând să vedem că mai există şi alte opțiuni.

Mintea este prinsă între dorințe şi aversiuni, fiecare dintre acestea fiind capabile să creeze dependență. O aversiune înseamnă, de fapt, un ataşament înnăscut față de o percepție condiționată şi poate fi demontată prin acceptare.

Uneori este util să vedem mecanismele mentale ca pe un joc automat şi învățat, iar mintea ca pe o tablă de joc. Acestea funcționează pe principiul câştigă/pierde, simte-te bine/simte-te rău, respectiv bine/rău. Pierderea poate fi privită ca o eliberare, după cum şi câştigul poate fi văzut o povară. Totodată, e important de notat şi următorul fapt: consecințele emoționale nu sunt obligatorii, sunt simple opțiuni. Există numeroase gânduri ascunse de genul „ar trebui să simt aşa”, ce susțin anumite răspunsuri emoționale şi sisteme de credință. Prin descompunerea acestora, se poate renunța la un întreg set de sisteme de credință, deoarece acestea au o bază comună. Capacitatea de a acționa astfel, se dezvoltă odată cu practica. În final, putem abandona constrângerea gândirii prin renunțarea totală la întregul sistem. Apoi putem doar observa, lăsând „totul” aşa cum este, adică lăsându-l pe

Dumnezeu să fie susținătorul vieții. Este util să te detaşezi de preocuparea pentru detalii şi să te decizi asupra unei relații totale cu viața, în loc să te concentrezi asupra expresiilor sale specifice.

Î: ***Acest lucru sună filosofic.***

R: Pur şi simplu, este astfel. O poziție filosofică provine dintr-un context lărgit al înțelesului. Este o poziție care le rezolvă pe cele mai puțin importante, permițându-ne să renunțăm, în mod progresiv, la acel context al abstracțiunii filosofice. Ajută la evidențierea poziționalităților neobservate anterior. O altă valoare a acestor aşa-numite poziții filosofice este că sunt mai uşor accesibile din punct de vedere al reflecției, şi mai uşor de eliberat, pentru că sunt mult mai puțin personalizate.

Î: ***Puteți să ne oferiți un exemplu?***

R: Un exemplu comun ar fi „Nu merită să ne certăm în privința asta". Arată că individul a preferat valoarea păcii în detrimentul conflictului şi al promisiunii de a câştiga jocul ce funcționează după premisa câştig/pierdere. Renunțarea la joc sau melodramă constituie întotdeauna o opțiune, însă această opțiune este trecută cu vederea de cele mai multe ori. Acesta este scopul epigramei ironice „Nu mă pot decide dacă să mă sinucid azi sau să merg la un film".

Umorul este un mijloc de detaşare sau recontextualizare a evenimentelor vieții. Este o metodă de a le descărca şi de „a purta lumea ca pe o haină uşoară". El conduce la compasiune față de totalitatea

vieții umane şi dezvăluie opțiunea pe care o avem la dispoziție, şi anume că ne putem implica în viață şi tară să o privim neapărat ca pe o luptă pe viață şi pe moarte.

Î: ***Dar, oare, această atitudine nu ar putea conduce la indiferență?***

R: Umorul face pane din viață şi reprezintă un nivel al înțelegerii. Indiferența, în schimb, exclude viața. Umorul permite participarea; indiferența conduce la non-participare. Umorul este plăcut, în timp ce indiferența produce platitudine şi plictiseală.

Fiți pasionați de Dumnezeu, nu de sisteme de valori. Aceasta este unica decizie reală ce poate ti luată şi care se aplică pentru orice situație - precum şi pentru toate situațiile. Întotdeauna, întrebarea este dacă să ne aflăm pe aceeaşi lungime de undă cu lumea sau dacă este mai bine să ne aliniem la Adevărul Dumnezeiesc. Căutarea iluminării este diferită de urmărirea succesului lumesc.

Î: ***Vorbiți adesea despre diferite calități ca şi cum ar fi mai degrabă nişte abstracțiuni decât nişte atribute personale.***

R: A vedea viața ca pe o interacțiune a calităților este o eliberare. Nu este necesară utilizarea nici unui pronume personal. Poziționalitățile sunt programe, ele nu reprezintă sinele real. Lumea deține un nelimitat alai de poziții, care nu sunt decât prezumții arbitrare şi false. Le putem observa şi putem respecta modul în care sunt văzute şi apreciate de alții fără a subscrie personal la acestea. Putem aprecia modul în care lumea priveşte

lucrurile, dar nu este necesar să ne lăsăm influențați de părerea acesteia.

Fiecare este liber să subscrie la o calitate sau poziție. Este important de înțeles că există libertate şi în acest punct. Toate poziționalitățile sunt voluntare. Pe parcursul căutării spirituale, fiecare ne confruntăm cu poziții primare şi aparent axiomatice. În final, centrul sistemului de valori şi prezumții începe să apară, dezvăluindu-se spre cercetare chiar şi realitatea independentă şi autonomă a sinelui. Reconstrucția fiecărui sistem de gândire va conduce, în final, la întrebarea: „ce anume" susține acea poziție? Cine anume crede, alege şi va fi condus de aceasta mai târziu? Pe măsură ce progresăm, sentimentul anterior al sinelui se dovedeşte a fi acelaşi cu centrul de operare al gândirii.

Acest „cine" imaginar este, de fapt, un „ce". Se va descoperi că nu este decât o funcție şi nu o entitate independentă circumscrisă. Este un sistem de gândire şi, de fapt, toate calitățile operează în mod autonom. Gândirea şi sentimentele se petrec de la sine. Mentalizarea, în stilurile sale variate, apare de la sine, pe neaşteptate. O entitate independentă şi autonomă numită „Eu", nu este altceva decât o presupoziție- Totul se petrece de la sine, inclusiv centrul de operații ce coordonează funcțiile umane. Acest centru operativ identifică, sortează, compară, clasifică, aminteşte, evaluează, trimite, observă şi înregistrează în mod automat, exact ca o unitate de procesare. Această

unitate centrală este considerată şi identificată cu adevăratul eu. Devine apoi obiectul încrederii, vinovăției şi temerii, al îngrijorării şi preocupării pentru supraviețuire. Se asociază cu emoțiile, atât la bine cât şi la rău. Opțiunile se asociază cu consecințele şi posibilitățile de obținere a plăcerii sau suferinței, iar acestea influențează, în mod automat, alegerile.

În final, chiar dacă toate acestea sunt înțelese, este nevoie de multă încredere, mult curaj şi credință în Dumnezeu pentru a abandona necunoscutului miezul celor ştiute. În cele din urmă, ultimele rămăşițe ale temerii şi îndoielii pot ieşi la suprafață din adâncuri. În acel punct, intervine credința în învățăturile maeştrilor ce ne îndeamnă să mergem înainte orice s-ar întâmpla şi se dovedeşte a fi corectă, pentru că de cealaltă parte a ultimei mari bariere aşteaptă strălucirea lui Dumnezeu.

Î: ***Cum ne putem pregăti pentru un asemenea moment final?***

R: Odată ce ai auzit acest lucru, eşti deja pregătit. Trebuie să fim dispuşi să trecem peste iluzia că moartea sinelui conduce la distrugerea existenței. Dacă cineva crede cu adevărat în ideea „Moartea este o iluzie în care nu cred", în acest ultim moment se va confrunta cu cel ce gândeşte astfel. Va descoperi apoi că nu există un „eu" care gândeşte astfel şi fie iluzia se dizolvă, fie teama de moarte iese la suprafață pentru a fi înfruntată. Singurul care poate trece de uşa finală, e spiritul; eul este lăsat în urmă deoarece nu poate depăşi acest obstacol.

Î: ***Oare, în acel punct, există vreo teamă în ceea ce priveşte corpul?***

R: în cazul meu, acest aspect nu a mai constituit o problemă. Cel cu adevărat ameninţat e sensul fundamental al „Eu-lui". Părea că însuşi fundamentul existenţei este în joc, iar eul se temea de non-existenţă ca şi cum ar fi fost unica alternativă posibilă a disoluţiei sale.

Prin intermediul compasiunii, putem realiza că structura eului este astfel construită, încât nu poate şti ce se găseşte mai departe. În cel mai bun caz, speră că va supravieţui în continuare, însă într-o forma „iluminată". Nu ştie (şi nici nu ar avea de unde) că la puţin timp după propria-i moarte, „Eul" infinit va ieşi în evidenţă imediat în locul său. În cazul meu, ultima cunoaştere non- verbală era cca a străvechilor înţelepţi, ce ne învăţau să „mergem drept înainte, orice ar fi", dar apoi, pentru că identitatea familiară a sinelui se dizolvase, acelaşi lucru s-a petrecut şi cu capacitatea sa de memorare - şi numai conştiinţa, golită de orice fel de suport, a rămas Realitatea Ultimă.

Î: ***Ce poate fi spus despre acest eveniment?***

R: Conştiinţa are multiple capacităţi. Poate alege să comunice din nou sau nu - şi în multe cazuri alege să nu o facă. În acest caz, nu se aude nici un cuvânt, însă rămâne o amprentă în câmpul conştiinţei astfel încât, într-o zi, când alt suflet avansat va apărea, să ştie. pur şi simplu, ce trebuie ştiut. Nu totul poate fi explicat, dar

poate fi implicit sau poate fi sugerat. Orice bagaj trebuie lăsat la intrare.

Î: ***Deci abandonul final nu implică sinele (privit ca esență a eului) ci ataşamentul nostru față de acesta?***

R: Iată o modalitate potrivită de a exprima acest lucru. Există un ataşament față de credința că „eul" personal constituie esența existenței noastre şi reprezintă sursa vieții şi sensul sentimentului „Sinelui". În momentul în care - în ciuda tuturor obstacolelor - această iluzie e abandonată, se descoperă faptul că sentimentul „Sinelui" şi-a avut dintotdeauna rădăcinile în „sinele" universal şi impersonal. Se poate face o analogie cu o rază de soare care crede că lumina sa îşi are originile în ea însăşi, dar apoi descoperă că în tot acest timp sursa iluminării a fost, de fapt, soarele. Odată cu această descoperire survine o uşurare enormă.

Î: ***Aceste descrieri sunt încurajatoare şi utile.***

R: Dintr-un anumit punct de vedere, învățătorii iluminării sunt chiar supraviețuitorii morții eului. Cuvintele lor servesc drept ghid şi inspirație pentru nesiguranța studentului spiritual. Nu există nimic de câştigat din discuțiile despre Adevăr şi nici nu există vreun *cineva* căruia să-i revină un câştig dintr-o asemenea discuție. Cuvintele apar prin intermediul Sinelui.

Există credința că ataşamentul față de esența eului reprezintă sursa vieții noastre, astfel încât pare că ne abandonăm însăşi viața lui Dumnezeu. Faptul că e bine

să facem astfel este susținut de credință, convingere şi de cuvintele celor care au ales deja această cale. Prin urmare, este esențial să verificăm singuri nivelul calibrat al oricărei învățături căreia îi încredințăm viața şi credința spirituală.

Există două tipuri de învățători. Sunt cei integri şi inteligenți care, deşi au învățat despre adevăr şi îl pot reproduce cu acuratețe, încă nu l-au experimentat complet. Aceşti învățători calibrează adesea între marjele superioare ale nivelului 200 şi nivelul 500 şi sunt excelenți instructori. În aceste cazuri, nivelul adevărului transmis va fi diferit, din punct de vedere numeric, față de nivelul calibrat al învățătorului însuşi; cu toate acestea, asemenea învățători sunt foarte utili, deoarece sunt capabili să transmită foarte bine învățătura şi să predea anumite practici spirituale. În mod similar, există instructori foarte buni de schi care nu au experimentat neapărat toate traseele dificile. După cum există mulți schiori foarte buni, dar care sunt profesori foarte slabi. Beethoven era un marc compozitor, dar nu şi un bun profesor de pian. Astfel, există şi spirite iluminate care nu sunt dotate cu abilități pedagogice. Învățăturile lor pot fi sumare, criptice şi insuficient de fluente pentru a fi înțelese cu uşurință.

Al doilea tip de învățător este cel a cărui iluminare poate fi verificată, spre satisfacția tuturor. Unii din aceştia nu au o exprimare fluentă, însă vorbesc prin asistenți care sunt capabili să explice cuvintele

învățătorului. Este posibil ca învățătorii care au supraviețuit morții eului să nu poată fi capabili să vorbească despre Realitatea Infinită timp de mai mulți ani. Puțini sunt capabili să se întoarcă în lume, însă majoritatea nu reuşesc.

Î: Există o confuzie în ceea ce priveşte starea de iluminare, respectiv „individul" căruia i se „întâmplă" acest lucru - sau individul care a devenit iluminat. Este un fapt cunoscut că oamenii cu adevărat iluminați nu „pretind" că ar fi iluminați, astfel încât oricine afirmă că ar fi, se înşală.

R: Este destul de dificil de descris o stare ce nu face parte din realitatea pe care o experimentează eul şi, mai ales, este greu de răspuns la o întrebare ce izvorăşte din paradigma dualistă a realității celui care întreabă. Dacă individul este deja iluminat nu mai are nici un sens să o „pretindă" - iluminarea face parte din propria sa condiție. Aceasta este o abordare din perspectiva eului. Acum, cu ajutorul testării kinesiologice, orice stare poate fi confirmată.

Sinele personal nu devine iluminat şi nu se transformă, în schimb este asimilat, redus la tăcere şi înlocuit total de o condiție diferită. Prin analogie, dacă ne uităm prin lentila unui video- proiector dintr-un unghi, vedem filmul aşa cum apare el proiectat pe ecran. Dacă privim din celălalt unghi al lentilei, nu vom vedea însă decât o lumină puternică. Prin urmare, care este realitatea funcționării lentilei?

O altă analogic simplă este aceea că umbra nu devine rază de soare, ci este înlocuită de aceasta. Eul este umbra; iluminarea este consecința luminii Sinelui ce va înlocui umbra.

În această discuție e implicată credința că negarea iluminării ar fi o formă de modestie. Această credință reprezintă o proiecție a eului spiritual al autorului acestei afirmații deoarece, în starea de iluminare, egoismul nu mai este prezent. Această stare este un simplu fapt, nu o realizare. Nu există merite, nu este nimic de lăudat, iar o postură de pseudo-modestie nu este necesară. În comunitatea spirituală naivă există multă adorație şi strălucire carismatică, se atribuie multă importanță „maeştrilor iluminați" şi celor asemenea lor. Acestea nu sunt decât proiecții. Pentru ființa iluminată, această stare este, pur şi simplu, naturală.

La început, starea de iluminare poate părea spectaculoasă sau dramatică pentru rămăşițele în destrămare ale eului care dispare. Apoi pacea triumfa şi nu mai rămâne nimic de spus, deoarece starea de iluminare transcende orice cuvânt. Nu ar fi posibil să ne referim la această stare într-un mod care să aibă sens pentru alți oameni.

În ceea ce mă priveşte, nu am spus nimic despre această stare pentru mai mult de 30 de ani, timp în care a apărut în mod progresiv capacitatea de a diferenția atât starea de normalitate, cât şi modul de a funcționa în lume. Nimeni nu ar fi înțeles semnificația acestei

stări. Nu au existat decât două întâlniri cu înțelepți cunoscuți, care înțelegeau această stare. Primul a fost Muktananda, şi mai târziu, Ramesh Balsekar. A mai existat o asemenea întâlnire pe străzile New York-ului, de comun acord anonimă, însă totală şi completă.

Cu greu, de-a lungul anilor, a ieşit la iveală o metodă de a face comprehensibile stările de conştiință. Instrumentul adecvat pentru a trece din lumea lineară a eului şi a formei în Realitatea spirituală non-lineară părea a fi fenomenul kinesiologic.

Vorbind din punct de vedere istoric, toate ființele iluminate şi-au descris starea şi, tăcând acest lucru, au proclamat-o mai degrabă decât să o revendice. Nici unul nu a negat-o şi nici n-a pretins că nu ar exista. Buddha proclama măreția stării de iluminare ce în final a devenit cunoscută ca „Buddhahood". Ii sus şi-a descris propria condiție ca fiind „Christosul Tatălui din Ceruri, Dumnezeu Atotputernic". Krishna a descris sinele drept „Supremul". Nerecunoaşterea Prezenței lui Dumnezeu ar însemna negarea Totalității şi a Divinității lui Dumnezeu; acest lucru nu este posibil pentru o ființă iluminată.

Prin deducție, discuția noastră implică ideea că iluminarea este o stare atât de rară, încât revendicarea ci ar fi o iluzie. Datorită numărului marc de falşi învățători ce au existai de-a lungul secolelor, afirmația de mai sus poate fi considerată într-adevăr o posibilitate. Cu toate acestea, în prezent noi dispunem de un test obiectiv şi verificabil al nivelurilor conştiinței,

prin intermediul căruia putem examina stările de iluminare şi autenticitatea învățăturilor.

Falsul învățător este cel care pretinde ceva pentru a obține diverse câştiguri - cum ar fi faima, adorația sau un număr mare de adepți. Există asemenea ființe şi adesea au adepți entuziaşti. Am mai discutat această problemă anterior.

În final, aşteptările căutătorului spiritual naiv îl vor conduce la credința că o ființă iluminată va expune o întreagă colecție de semne şi comportamente mistice, magice, mitice, sau că o ființă iluminată se distinge față de alte ființe prin diverse semne pe care le are în frunte. Căutătorul naiv se aşteaptă să întâlnească pe cineva „special", atât în apariție cât şi în comportament. Va fi dezamăgit să descopere că adevăratul învățat este destul de banal şi lipsit de ornamente teatrale. Datorită artei religioase şi icoanelor, acelaşi căutător naiv va aştepta să vadă robe, etc. În realitate, singurele atribute reale, intrinseci, prin care distingem un adevărat învățător sunt calitatea învățăturilor lui şi puterea câmpului de energie a conştiinței ce îl însoțeşte. Cu toate acestea, există o aură invizibilă, un câmp de energic ce susține evoluția conştiinței. De asemenea, apare şi o conexiune între aura vizitatorului şi cea a învățătorului, facilitată de intenția căutătorului.

Î: ***Ce ne puteți spune despre miracole?***

R: în cazul în care karma vizitatorului este „matură" şi singurul lucru de care mai are nevoie pentru a se manifesta este un catalizator al unei energii superioare,

atunci o asemenea potențialitate se poate realiza. Acest fenomen nu este nici intenționat, nici dorit de către înțelept, dar se petrece în mod spontan. Adesea, nici măcar înțeleptul nu realizează că s-a petrecut, până mai târziu, când diverşi martori îl atestă. Nu e privit ca fiind ceva mai deosebit decât căderea unui măr dintr-un copac, de exemplu. Este văzut, pur şi simplu, ca făcând parte din cursul normal al evenimentelor, care se desfăşoară în lumea manifestată.

Vindecările se petrec de la sine. În cazul unei vindecări veritabile, este relativ irelevant dacă suferința/rănile dispar(e) sau nu, deoarece adevărata vindecare apare din interior. Conştiința este o stare a cunoaşterii care transcende cele fizice. Cel mai adesea, cea care este eliminată nu este neapărat durerea fizică sau mentală, ci mai degrabă suferința care le însoțea. Miracolul apare ca o transformare a contextului. „Evenimentul" se petrece, de fapt, în interiorul conştiinței înseşi, şi astfel, transformarea conştiinței persoanei în cauză va conduce la o auto-vindecare ce poate fi exteriorizată sau nu.

Î: Este posibil ca un înțelept adevărat să afirme „Sunt iluminat?"

R: Întrebarea dezvăluie o înțelegere foarte avansată. Răspunsul este nu. Erorile ce ar putea fi implicate într-o asemenea afirmație sunt multiple. Prin simplul fapt de a spune „sunt", apare deja o divergență în raport cu Adevărul Absolut. Acesta este un verb intranzitiv (asemenea „ființării" sau „existenței"). Utilizat în acest

sens, cuvântul „iluminat” ar avea forma unui termen descriptiv ce implică un atribut sau o calitate adăugată. „sinele” Realității Absolute presupune, deopotrivă, o identitate de Sine şi o afirmație completă şi totală. În afirmația „Eu sunt astfel”, atât „sunt” cât şi „astfel”, sunt superflue şi înşelătoare. De fapt, iluminarea nu este nici o stare, nici un punct de vedere, cu toate că le implică pe amândouă; în plus, nu există nici o afirmație cu privire la iluminare care să poată fi considerată pe De-a-ntregul corectă.

O pisică este, pur şi simplu, 100% o pisică; nu are nevoie de cuvântul „pisică” şi nici măcar nu are nevoie să ştie că „este”. Cuvântul „pisică” reprezintă o invenție de limbaj şi prezintă o valoare doar din punct de vedere al unei convenții pragmatice. Realitatea auto-existenței, auto-identității şi completitudinii este deja completă prin simplul fapt că pisica *este* pisică (existența).

A fi iluminat înseamnă, pur şi simplu, a fi asemenea pisicii - realitatea este totală şi completă şi nu reprezintă o condiție adițională. Nu caută nici recunoaştere nici validare, deoarece asemenea lucruri sunt irelevante.

Termenul „iluminare” este corect din punct de vedere semantic. Reprezintă recunoaşterea şi înțelegerea faptului că realitatea cuiva înseamnă lumina Sinelui şi că aceasta se naşte din interior, ca o conştiență şi ca o Realitate auto-evidentă şi profundă.

Î: ***Reprezintă, aure, îndoiala motivul pentru care autenticitatea iluminării este pusă sub semnul dubitației?***

R: Aceasta este o observație importantă. Există o formă de îndoială realistă ce, pur şi simplu, caută confirmarea, fiind astfel rațională şi constituind o parte din înțelepciune.

În contrast cu aceasta este ceea ce ar puica fi numit o formă de îndoială patologică. Aceasta constituie expresia grandorii eului narcisist, care îşi vede omnipotența imaginară negată şi provocată de posibilitatea Realității. Aceasta poate lua uneori forma unei psihopatologii grave sau a megalomaniei, răutății şi a urii.

Din punct de vedere istoric, putem nota că numeroşi lideri importanți ai adevărului, egalității, păcii şi ai realității spirituale au fost asasinați, asemenea lui Iisus Christos. Mahatma Gandhi, Abraham Lincoln, Anwar Sadat, Martin Luther King, John F. Kennedy şi alții. În plus, pe lângă asasinarea multor preşedinți şi lideri foarte cunoscuți, au existat şi multe încercări zădărnicite înainte de a fi finalizate (cum ar fi cea asupra lui Ioan Paul al II-lea). În mod inconştient, aceste entități psihotice încearcă să îl ucidă pe Dumnezeu, chipurile să dovedească faptul că eul lor narcisist este mai mare decât Dumnezeu. Observăm, de asemenea, că, de-a lungul istoriei, marile opere de artă, cum ar fi *Pieta,* au fost atacate de oameni nebuni. Un sculptor local a trebuit să înlocuiască în repetate rânduri capul lui Iisus şi al Apostolilor din opera sa, *Cina cea de Taină*, din cauza distrugerii acestora din timpul nopții. În cele din

urmă, a renunțat la repararea exponatelor şi le-a demontat.

Dorința desacralizării frumuseții poate fi observată în expunerile de tip graffiti. Există mulți oameni care urăsc frumusețea şi încearcă o plăcere din maltratarea şi chiar uciderea copiilor mici. Criminalul în serie urăşte frumusețea feminină şi caută să o pângărească prin mutilare. Prin fiecare act al său, criminalul sfidează autoritatea lui Dumnezeu. Psihopatul grandoman reprezintă cea mai mare amenințare pentru preşedinți sau alte persoane ce amenință eul fanaticului.

De asemenea, mulți lideri spirituali faimoşi au fost otrăviți „pentru a se vedea dacă vor muri". Uneori, aceste acte psihotice devin politizate, cum ar fi cazul bombardării Clădirii Federale din Oklahoma City şi Turnurilor gemene World Trade Center din New York. Cu cât decorul este mai grandios, cu atât plăcerea atacatorului ce caută atenția publică este mai marc. Megalomanul gelos caută să demonstreze (în adâncul eului) că este mai mare decât Dumnezeu. Tărâmurile astrale inferioare sunt populate de multe asemenea entități. Acestea urăsc suveranitatea lui

Dumnezeu deoarece le periclitează suveranitatea propriilor euri umflate şi le pune la îndoială autenticitatea.

Răul absolut nu este contrariul lui Dumnezeu, ci, pur şi simplu, negarea lui Dumnezeu, aşa cum falsitatea nu reprezintă contrariul adevărului, ci refuzul acestuia.

Zeificarea sinelui nu conduce la Dumnezeire, ci la iluzia grandomaniei egoiste şi la psihoză religioasă.

CAP. XXI - Cercetarea spirituală

Î: ***Din punct de vedere istoric, majoritatea maeştrilor spirituali au reprezentat dezvoltarea unei epoci, a unei tradiții spirituale sau a unei şcoli de inițiere. Care ar fi rădăcinile sau fundamentele dumneavoastră spirituale?***

R: Prezența Sinelui este învățătorul dinlăuntru. În această viață, în copilărie, am aflat perceptele creştinismului tradițional. Cu toate acestea, în timpul adolescenței, acest lucru s-a transformat într-o lungă perioadă de agnosticism, care a durat douăzeci de ani. Această perioadă a fost urmată de o scrie de căutări ale adevărului prin buddhism şi Zen, dar le-am abandonat totuşi pentru că mi se păreau futile.

Chiar dacă în adolescență şi în copilărie am avut experiențe spirituale interioare intense, chiar una „în

apropierea morții", nu am înțeles semnificația acestora. La începutul perioadei adulte, am urmat şedințe de psihanaliză clasică timp de patru ani, care şi-au îndeplinit cu succes obiectivele. În ciuda succesului psihologic şi al câştigurilor dobândite asupra viziunii lumii obişnuite, în însuşi miezul conştiinței exista o parte care voia cu disperare să cunoască nişte adevăruri mai înalte.

Încercările de a-mi dezvolta o conştientă spirituală adevărată s-au dovedit a fi descurajatoare. De fapt. pe măsură ce strădania spirituală se intensifica, am ajuns la o disperare din ce în ce mai profundă, care a culminat cu o criză de cădere în cele mai adânci genuni ale iadului, de unde nu mai aveam nici o speranță de ieşire. Rezultatul a fost un întuneric spiritual total, precum şi o agonie a terorii şi însingurării existențiale. În timp ce mă aflam în Străfundurile disperării, s-a ridicat o voce interioară care a spus: „Dacă există vreun Dumnezeu, îl rog să mă ajute".

În urma acestei implorări, a survenit o uitare a cărei durată nu mi-o amintesc. Era poate a doua zi când, deodată, uitarea dispăruse şi fusese înlocuită de splendoarea uluitoare a Luminii Divinității, care strălucea ca radianța şi esența Totalității. Infinitul se vădea ca Realitatea atotcuprinzătoare. Sinele strălucea ca esență a conştientei pure, ca şi cum nu ar fi existat nici subiect, nici obiect. Starea Sinelui a fost şi este subiectivitatea radicală a Prezenței şi nu este diferită de Suprem care se află deasupra tuturor categoriilor. Prin

analogic, lumina soarelui care luminează stratosfera nu este diferită de cea care luminează Pământul. Nu este una „transcendentă” şi cealaltă „imanentă”. Sunt doar puncte de vedere care rezultă dintr-o poziționalitate. În complexitatea şi completitudinea Totalității nu sunt posibile nici un fel de poziționalități. Infinitul este prezent în mod egal şi exprimat în întregime atât sub forma unui grăunte de nisip, cât şi în totalitatea universurilor.

Î: ***Termenul „Sine” nu este unul familiar în religia tradițională occidentală.***

R: Este un termen care provine din starea de iluminare care apare aproximativ la nivelul 740 al conştiinței. Există multe neînțelegeri, precum şi o lipsă de informații autentice în ceea ce priveşte stările iluminării.

Pentru început, trebuie să spunem că nu există doar două stări contradictorii, anume cea iluminată, respectiv neiluminată. Din punct de vedere formal şi clasic, realizarea iluminării începe la nivelul calibrat 600 al conştiinței, care este dincolo de starea de extaz ce se găseşte în marjele superioare ale nivelului 500. Abandonarea stării de beatitudine lui Dumnezeu deschide revelația care marchează nivelul 600 al conştiinței, unde extazul este înlocuit de pacea, liniştea şi de tăcerea infinită.

Î: ***Dacă nu există două stări opuse, precum iluminarea şi neiluminarea, atunci care este înțelesul corect al termenului „iluminat?”***

R: Există o scrie de stadii sau niveluri ale iluminării, care sunt progresive. Le putem calibra, după cum putem calibra şi diferiții termeni care au fost folosiți de-a lungul timpului. Acestea nu sunt niveluri ale Realității, ci niveluri ale gradului de conştiență asupra Realității.

Nivelurile nu comportă grade de comparație, de genul că ar exista unele mai bune decât altele; ele nu denotă altceva decât o poziție sau o perspectivă, ca şi cum s-ar descrie felul în care se vede lumea prin diferitele niveluri ale stratosferei sau caracteristicile oceanului la diferite adâncimi sub nivelul mării. În timpul unui seminar de cercetare au fost determinate următoarele calibrări:

Starea de Sfințenie	*Foarte aproape de iluminare*	*575*
Starea de Beatitudine	*„Sat-chit-ananda”*	*575+*
Iluminare	*Extaz înlocuit de pace, linişte şi tăcere*	*600*
„Eu sunt”	*Conştienta „Sinelui” ca existență sau ființare*	*650*
Sinele	*Ca Existență*	*680*
Înțelept		*700*
Înțelept	*sinele ca Dumnezeu manifestat*	*740*
„Eu” (ca o afirmare finală)	*Ca Realitatea Supremă*	*740*

Supremul Sinele	*Dincolo de Existență sau Nonexistență*	*840*
Avatar		*985*
Buddhahood	*Unitatea cu Dumnezeu Manifestat şi Nemanifestat*	*1000*
Krishna / Christos Conştiința	*Unitatea cu Dumnezeu Manifestat şi Nemanifestat*	*1000*
„Sinele" Ca Realitate Supremă, dincolo de această dimensiune, care transcende dimensiunile		*1100*
„Sinele"	*Ca esență a creației*	*1200*
Arhanghel		*50000-*
Divinitate		*Infinit*

Î: ***Nivelurile calibrate ale conştiinței servesc drept punct de referință, fără a fi niveluri distincte ale Realității?***

R: Calibrările sunt doar mijloace pentru a denota un nivel al conştiinței care specifică atât contextul cât şi conținutul. Fiecare nivel are propria perspectivă asupra a ceea ce este real şi asupra a ceea ce este semnificativ. Acest lucru generează o serie de diferențe în privința motivației, valorii, stilului de viață sau a poziționalităților spirituale. Fiecare nivel indică o transcendență a nivelurilor anterioare şi semnalează, în acelaşi timp, obiectivele care urmează a fi îndeplinite. Situația poate fi comparată cu etapele şi clasele şcolare. Materia pentru clasa a opta este mai dificilă decât cea pentru clasa a şaptea dar mai uşoară decât cea pentru

clasa a noua. Evoluția spirituală este similară în sensul că nivelurile superioare ale conştiinței pot fi comparate cu facultatea, masteratul, doctoratul şi alte specializări care urmează după acesta.

Diferența dintre lucrarea spirituală şi studiul academic constă în faptul că subiectul studiului spiritual este sinele celui care studiază, iar dacă sunt descoperite adevărurile dorite, studentul se transformă şi evoluează până când sinele dispare şi este înlocuit de sinele universal. Prin intermediul inspirației spirituale, Conştiența Sinelui poate continua să evolueze spre un context şi mai larg, care, în cele din urmă, va transcende dimensiunile ca expresie a Realității lui Dumnezeu. Realitățile aparente ale eului sunt depăşite la nivelul 600 al conştiinței, care denotă tranziția de la paradigma newtoniană lineară a realității, la domeniul nonlinear al adevărului spiritual.

Î: ***Prin urmare, ideea că un nivel mai înalt al conştiinței ar fi mai bun decât unul inferior este doar o proiecție a egotismului?***

R: Da, răspunsul este afirmativ. Nu există un nivel mai bun decât celălalt; ele nu denotă altceva decât o perspectivă diferită. Chiar dacă, de-a lungul istoriei, omenirea a fost impresionată de starea de iluminare, privită din perspectiva posibilității ultime a lui Dumnezeu, ca nu este decât un început. În comparație cu un elev de liceu, nivelul unui student pare foarte avansat, dar pentru un cercetător care şi-a susținut deja doctoratul, acesta este doar minimul necesar.

Dacă nivelul 600 al conştiinței este rar, iar nivelul 1000 încă şi mai rar, arhanghelii calibrează peste nivelul 50.000. Chiar dacă nu sunt discernibile din dimensiunea noastră, asemenea energii superioare influențează viața în toate aspectele ei. Putem spune că acela care este considerat a fi un maestru spiritual în dimensiunea umană, este văzut la rândul său, în dimensiunile spirituale mult mai mari, ca un elev care evoluează. Prin urmare, fiecare aspirant la evoluția spirituală este profesor pentru cei mai puțin evoluați şi un discipol al celor mai avansați.

Pentru a fi eficient, un profesor trebuie să se facă înțeles de audiența căreia i se adresează. Un avatar este fondatorul unei religii şi, de aceea, este o persoană care deține capacitatea de a se face înțeleasă de o masă mare de oameni, de-a lungul unor perioade mari de timp. Au existat şi ființe spirituale foarte evoluate pe această planetă, dar care nu au transmis mai departe înțelepciunea lor deoarece destinul sau talentul lor nu era acesta. Pentru a influența nivelul conştiinței omenirii, nu este neapărat necesar să-ți verbalizezi înțelegerile.

Prin urmare, Iluminarea este o realizare progresivă şi nu reprezintă un produs finit, un sfârşit definitiv sau încheierea evoluției spirituale. Marii maeştrii spirituali din trecut se adresau unei populații umane cu un nivel al conştiinței situat, în cel mai bun caz, la valoarea 100. În prezent, nivelul conştiinței omenirii a tăcut un salt

enorm, până la valoarea 207, ceea ce înseamnă că acum este prevalent un câmp al conştiinței foarte diferit.

Există un număr infinit de dimensiuni, în care se află un număr infinit de universuri cu posibilități nelimitate de expansiune. Realizarea fiecărei potențialități energizează automat crearea unui număr infinit de evoluții ale potențialităților care apoi devin nucleele unor scrii subsecvente de progresii infinite. Acest lucru înseamnă, de fapt, potențialitatea infinită pe care o implică Teoria Cuantică. Din cauza limbajului, acestei descrieri îi lipseşte perfecțiunea, dar ea încearcă să dea un sens informației transmise. Deoarece esența lui Dumnezeu este catalizatorul Creației, tot ceea ce este creat are aceeaşi calitate. Prin urmare, contextul ultim al lui Dumnezeu constituie un progres infinit al unor potențialități şi posibilități infinite, fiecare dintre acestea creând la rândul său o progresie infinită. Chiar dacă nu este prea satisfăcătoare, explicația oferită este din perspectiva Sinelui ca fiind una cu Creatorul.

La nivelul calibrat 600 şi mai ales la nivelul 1000. nu mai există nici o preocupare în ceea ce priveşte cui, care este văzut, în cele din urmă, ca o etapă obişnuită a efortului omenirii de a-şi transcende originea animală. Omenirea constituie doar una dintre potențialitățile Nemanifestatului care devine manifestat. Prin urmare, din perspectiva nivelurilor conştiinței care încep de la valoarea 1000 în sus, transcenderea eului este văzută precum frecventarea grădiniței.

Umanitatea se dezvoltă progresiv în toate ramurile ştiinței, tehnologiei, industriei, fizicii şi medicinii, astfel încât nu e surprinzător că şi conştienta spirituală se va dezvolta. De fapt, aceasta poate fi catalizatorul pentru evoluția viitoare a umanității în toate domeniile. În procesul de evoluție, fiecare specie şi-a atins potențialul maxim şi s-a oprit. Din arborele evoluției au apărut apoi specii mult mai evoluate. Acest lucru s-a observat în evoluția speciei primatelor. Homo erectus şi Homo sapiens aparțineau unor ramuri diferite, nefiind doar continuarea evoluției Omului de Cro-Magnon sau a celui de Neanderthal. Natura adevărului şi a universului nu se schimbă, dar înțelegerea omului asupra acestora avansează progresiv în toate domeniile.

Î: Poate fi afirmat acest lucru?

R: Apariția unui mijloc prin care se poate diferenția adevărul de falsitate a semnalat apariția unei noi potențialități. Imposibilitatea de a deosebi adevărul de falsitate a constituit o limitare ce a împiedicat dezvoltarea conştiinței, iar această ignoranță a ținut omenirea în întuneric milenii De-a rândul. Lipsit de orice instrument adecvat de ghidare şi direcționare, omul a putut avansa doar haotic, prin intermediul curiozității lui instinctuale. Precum curiozitatea animalului, inteligența umană a adulmecat, a cercetat şi a ajuns la descoperiri infinite. Apoi a urmat curiozitatea de a afla semnificația acestor descoperiri. La ce foloseau ele? Religia a încercai să ofere anumite puncte de sprijin, dar chiar şi acestea erau adesea greşite,

neînțelese sau, pur şi simplu, ignorate de mase. Când valorile spirituale erau negate, surveneau distrugeri masive în rândul omenirii. Astfel, milioane de oameni au murit ca o consecință a ignoranței spirituale. Iar vremurile întunecate domină încă o marc parte a acestei lumi.

Î: ***Oare aceşti ultimi zece ani constituie începutul unei noi ere?***

R: Potențialitatea a avansat şi s-a manifestat deja prin creşterea conştiinței colective de la nivelul 190 la 207, Dar la acest salt nu este importantă doar creşterea cu şaptesprezece puncte (care, dealtfel, prin ca însăşi constituie o creştere semnificativă), ci faptul că a fost depăşită limita nivelului 200, ceea ce schimbă total caracteristicile. Nivelul 207 al conştiinței are calități total diferite în comparație cu nivelul 190. Acest lucru poate fi comparabil cu apa, care atunci când fierbe şi atinge 212 grade se transformă într-un gaz, nemaifiind un lichid ci un vapor, care e capabil de efecte foarte diferite în univers.

Î: ***Din perspectiva unui nivel avansat al conştiinței, există o conştiență a multitudinilor dimensiunilor. Există vreo punte între această conştiență şi ceea ce este deja cunoscut în mod ştiințific?***

R: Această potențialitate este sugerată ca o posibilitate de către aşa-numita „teorie a stringului" din fizica teoretică avansată. Această posibilitate ar fi putut fi, de asemenea, sugerată dacă ar fi fost descoperit

faptul că, în decursul unor perioade foarte mari de timp (măsurabile în eoni), aşa-numita „constantă alpha” arată chiar şi cca mai mică variație. Înțelegerea unor asemenea vastități reclamă o expansiune a parametrilor care impun limitele inteligenței.

Î: ***Oare nu cumva este o poziționalitate însuşi conceptul unui număr infinit de dimensiuni?***

R: Ba da. Aceasta este o observație inteligentă, care semnifică faptul că ascultătorul a înțeles aceste discursuri. Realitatea Supremă nu se supune şi nici nu e limitată la dimensiuni, nivelurile sau domenii, ci le transcende şi le conține pe toate în virtutea Totalității sale. Umanitatea este doar o expresie a acestei potențialități. Omenirea se identifică prin inteligență, care înseamnă capacitatea ei de a înțelege şi formula. Dincolo de inteligență se află un nivel superior al realității, care depăşeşte formularea sau definiția. De asemenea, acesta este deasupra mărturiei, observației sau a experimentării. Este dincolo de ființare sau existență. Nu este nici manifestat, nici nemanifestat. Sursa Infinitului este ea însăşi infinită.

Î: ***Care este expresia Sinelui în celelalte dimensiuni ?***

R: sinele are o seric de calități prevalente aparent diferite la diversele niveluri ale conştiinței. Sub nivelul 600, sinele este experimentat în forma eului. Peste nivelul 600, sinele devine sinele Iubirii lui Dumnezeu. La acest nivel, strălucirea Prezenței este beatitudinea desăvârşită, care apoi se dizolvă progresiv într-o pace şi

linişte primordială, care constituie Esența Divină a întregii Existențe. Dincolo de aceasta, calitatea predominantă a Prezenței este Radianța ei, ca existență a Totalității. Mergând mai departe, Realitatea este dincolo de existență sau manifestare; mai mult, structura Sinelui se dezvăluie ca omnipotențialitate ultimă a Nemanifestatului, anterioară conştiinței, însăşi, pe care o include totuşi în virtutea de a-i fi esență.

Doar dintr-un singur gând pot apărea un întreg univers sau o dimensiune. Prin urmare, există infinite universuri, dimensiuni şi planuri, pentru că fiecare potențialitate creează un număr infinit de potențialități, fiecare din ele producând, la rândul lor, serii infinite de potențialități, şi aşa mai departe.

Î: ***Acest lucru este dincolo de înțelegere.***

R: Aceasta este cunoaşterea Sinelui ca esență a Creației. Totul este spontan şi se autocreează. Esența Divinității este prezentă în toată Creația ca însăşi Creația. Infinitatea infinită a diversității infinite a Totalității se autocreează.

Universurile nu sunt create de ceva din afara lor ci de o calitate înnăscută a esenței lor. Universurile, domeniile şi dimensiunile se autocreează şi evoluează prin ele însele, datorită omniprezenței Divinității.

Supremul poate fi asemănat cu o calitate sau o capacitate intrinsecă pentru potențialitate şi existență. De aceea. Ultimul este descris ca fiind dincolo de formă, existență sau manifestare: dincolo de ființare; dincolo de conştiință sau conştiență; dincolo de Totalitate sau Vid

şi deasupra tuturor calităților, descrierilor sau a definițiilor. Limbajul este o încercare de a indica un lucru care nu poate fi exprimat prin cuvinte dar care poate fi cunoscut în virtutea faptului de a *fi* acel lucru.

Î: ***Aceste adevăruri sunt menite a fi descoperite?***

R: Da. Studenții spun că încearcă din răsputeri să rămână în „momentul acum". Răspunsul este că o persoană nu trebuie să caute ceea ce este deja prezent, şi mai mult, singura realitate posibilă. O plângere frecventă constă în faptul că „mintea mea este mereu fie în trecut, fie anticipează viitorul". Dar acest lucru vorbeşte, de fapt, despre conținutul minții. Chiar dacă mintea priveşte trecutul sau viitorul, o poate face doar în momentul de fală. Acest fapt este astfel, deoarece conştiința este prezentă în mod constant, astfel încât putem alege să revedem trecutul sau să anticipăm viitorul.

Timpul este doar un concept, nicidecum Realitatea. Conştiența provine din identificarea cu acel aspect ce se autoidentifică cu timpul, precum şi din descoperirea faptului că acest aspect este doar o percepție, iar calitățile conştiinței sunt atemporale şi impersonale. Faptul că ne gândim la China nu înseamnă că ne şi aflăm în China, pentru că sinele este întotdeauna „aici". Poziționalitățile lui „aici" şi „acum" tind să prevaleze. Sunt independente de conținut. Chiar şi simplul fapt de a crede că o persoană se află „în acest univers" sau că „aparține acestuia" este o poziționalitate. Este o greşeală să te identifici cu timpul, spațiul sau cu dimensiunea,

deoarece acest lucru este o limitare. Sinele nu experimentează deloc conceptul de „acum”, ci îşi realizează, în schimb, eternitatea.

Nu există „tu”, nu există „aici” ori „aici acum”, după cum nu există nici vreo „dimensiune”. Realitatea Supremă precede însăşi existența sau chiar un termen descriptiv de genul „conştiință” sau „conştientă”. Nu putem afirma despre Sine că este prezent, dar nici că nu este prezent. Iluminarea nu este o stare ori o condiție şi nici un nivel al conştiinței, după cum nu este nici o realizare - Şi totuşi cuprinde toate aceste concepte.

Î: ***Până în prezent, sistemul nervos uman a fost capabil să gestioneze energia nivelului 1000 al conştiinței.***

R: Organismul uman nu este încă „echipat”, din punct de Vedere biologic, pentru a gestiona procesul fără un disconfort considerabil. Chiar şi în urmă cu 2500 de ani, Buddha descria acest proces prin imaginea de a li torturat de durere ca şi cum oasele i-ar fi fost rupte; Christos transpira sânge şi, de asemenea, a trecut prin agonie şi durere fizică. Acestea par să fie un produs adiacent al evoluției conştiinței în nivelurile 800 şi 900.

Î: ***Ce anume este responsabil pentru o asemenea evoluție a conştiinței?***

R: Am putea numi karma, angajamentul, devotamentul, dăruirea şi disponibilitatea de a fi în serviciul lui Dumnezeu şi al omenirii. Omul poate fi asistat „din înalturi” (de către arhangheli). Propria

natură a conştiinţei continuă să evolueze până când întâlneşte o greşeală care trebuie corectată. Perseverența rezolvă poziționalitatea prin cunoaştere.

Acest fapt este ceva neobişnuit. Cel mai adesea, atunci când conştiința atinge nivelul 600, se opreşte aici şi rămâne aşa pentru tot restul vieții. Aceasta se întâmplă deoarece fiecare nivel de revelație este atât de complet şi de împlinitor, încât sentimentul de completitudine generează oprirea evoluției conştiinței, lată de ce majoritatea ființelor iluminate ajung să se oprească după ce trec linia nivelului 600. Această stare de beatitudine este totală şi nu lasă impresia că ar mai putea exista ceva mai „mult". Nu este nici măcar plauzibil că ar mai putea să existe ceva mai departe, şi, dintr-un anumit punct de vedere, această concluzie este corectă. Fiecare nivel este total şi complet în sine însuşi. Acest sentiment de completitudine, finalitate şi de totalitate este caracteristic fiecărui nivel ce depăşeşte marjele superioare ale valorii 500. Prin urmare, nu există nici curiozitate sau nici un alt sentiment de incompletitudine, fapt care face să nu existe nici vreo tendință de a continua căutarea.

Cu toate acestea, o caracteristică a evoluției conştiinței a fost aceea că la fiecare nivel a existat o anumită deschidere. Exista o conştiență a faptului că procesul nu era complet, ci în plină desfăşurare. Poate că a existat şi o disponibilitate pe care sinele a utilizat-o pentru a continua evoluția propriei expresii ca esență şi potențialitate. Elementul esențial a fost disponibilitatea

de a ceda în fața acestui proces, care se întâmpla de la sine. Atunci când condițiile sunt favorabile, creația îşi exprimă propriul potențial.

Î: ***Care e înțelesul afirmației lui Iisus Christos „Eu am venit să aduc o sabie?”***

R: Adevărul este o sabie care taie ignoranța şi barierele eului, precum şi înclinația acestuia spre decepție şi negare. Acest citat a fost distorsionat pentru a justifica utilizarea forței şi războaiele.

Î: ***Dintr-un anumit punct de vedere, fiecare învățător spiritual din istorie a avut propriul efect şi un anumit scop. Există vreo astfel de intenție identificabilă în aceste învățături?***

R: Scopul rezidă în clarificare şi explicare, astfel încât să fie recontextualizată şi sprijinită înțelegerea. De-a lungul istorici religiei, au apărut multe paradoxuri şi interpretări greşite, care au lăsat omenirea cu îndoieli şi neînțelegeri. Aceste interpretări greşite şi confuzii au avut drept rezultat faptul că un mare număr de oameni au respins religia din cauza ambiguității ei, precum şi lipsei de claritate şi aderență la propriile învățături. Cu ajutorul instrumentelor cercetării spirituale ce sunt disponibile acum, este posibilă clarificarea acestora. Scopul calibrării nivelurilor conştiinței şi a testului kinesiologic este acela de a furniza un mijloc de a înțelege adevărul, de a-l verifica şi documenta în termeni ce pot fi verificați la rândul lor.

Înainte de inventarea compasului şi a sextantului, nu era posibilă navigația precisă sau o hartă a lumii;

înainte de inventarea telescopului, nu a fost posibilă o cunoaştere a cosmosului; iar înainte de inventarea microscopului, nu au existat cunoştinţe despre bacterii şi boli. Descoperirea electricităţii şi exploatarea acesteia a transformat lumea şi viaţa omenirii. Fiecare descoperire a mărit orizontul de cunoaştere al omenirii şi, în mod similar, cercetarea şi descoperirea spirituală sunt acum posibile şi disponibile tuturor.

Privind din perspectivă istorică, nivelurile extrem de înalte ale conştiinţei par remarcabile dar, dacă fenomenul e recontextualizat în posibilitatea viitorului, probabil că le vom privi ca pe nişte lucruri rudimentare, aşa cum percepem acum primele avioane.

Î: ***Testul kinesiologic este limitat la a fi folosit numai de către indivizii ce calibrează peste nivelul 200 şi care sunt însoţiţi de motivaţia integrităţii.***

R: Acest fapt pare a fi însuşi mijlocul de protecţie înnăscut al testului. Numai integritatea are acces la adevăr.

Î: ***Acest lucru nu pare corect. Un test al adevărului este refuzat tocmai celor care au mai mare nevoie de el!***

R: Dar este „corect” pentru univers! Omul trebuie să fie capabil să facă diferenţa între „drepturi” şi „privilegii”. Toate aşa-zisele drepturi sunt, de fapt, privilegii permise cu acordul societăţii. Înţelegerea acestui concept implică diferenţa între gratitudine şi aroganţă. Iluzia „drepturilor” este o emfază a eului care poate conduce la o poziţionalitate narcisistă, cu toate atitudinile de

ostilitate, pretenție, nemulțumire şi paranoia ale acesteia. Individul nu-şi poate dobândi singur drepturile; acestea constituie un dar câştigat din partea unei societăți libere. de asemenea, toate drepturile se supun limitărilor de context, cum ar fi drepturile civile pe timp de război sau dreptul de a te plimba prin pădure pe timp de ploaie.

Monarhii obişnuiau să pretindă „dreptul divin al regilor" pentru a justifica oprimarea maselor şi negarea oricăror alte responsabilități. Mai trebuie, totodată, să observăm şi faptul că orice aşa-zis drept poate fi înlăturat printr-o simplă trăsătură de condei. Constituția Statelor Unite (care calibrează la nivelul 700 sau chiar peste acesta) statuează că egalitatea între toți cetățenii provine de la divinitatea Creatorului lor. A fi creat de Dumnezeu nu este un drept, ci un dar. Este de aşteptat apoi ca guvernul şi cetățenii să se comporte într-o manieră concordantă cu această realitate spirituală.

Chiar şi drepturile constituționale la viață, libertate şi la fericire pot fi pierdute, ca rezultat al comiterii unei infracțiuni. Apoi, din nou, drepturile acuzatului se supun interpretării şi argumentării legislației. Americanii sunt şocați să audă că în multe alte țări străine acuzații nu au absolut nici un drept. Dar chiar şi în America, dreptul la un proces absolut echitabil este mai curând un ideal decât o realitate. Testele ADN au arătat că au fost executați numeroşi nevinovați. Acuzatorii şi martorii falsifică în mod deliberat probele,

şi multe complete de jurați sunt formate din persoane ce nu au capacitatea intelectuală necesară pentru ca măcar să poată înțelege faptele prezentate. Este interesant de notat că acest concept al drepturilor calibrează la nivelul 240, în timp ce conceptul privilegiului calibrează la nivelul 520 - o foarte mare diferență.

Î: ***Nivelurile calibrate indică nivelurile adevărului sau realității?***

R: Nu. Calibrarea constituie doar o indicație a gradului de conştiență sau înțelegere. Ceea ce pare a fi adevărul variază de la un nivel la altul, aşa cum variază capacitatea de înțelegere sau aderenta de a standardiza viața sau alegerile cuiva care sunt concordante; de exemplu, persoana aude despre adevăr, dar nu îl practică.

Î: ***Puteți să ne dați un exemplu de cercetare spirituală obişnuită, aşa cum se face în grupul de cercetare?***

R: Pot fi descoperite informații foarte importante şi decisive, care să explice în alt fel observațiile ambigue. De exemplu, mantra „Om" e calibrată la nivelul 740. Pe de altă parte, mantra „A-u-m" calibrează doar la nivelul 65. Există probabil mulți indivizi şi multe grupuri care recită mantra „A-u-m" şi se întreabă apoi de ce nu sunt deja iluminați.

Există o multitudine de practici şi credințe religioase care sunt nu numai ineficiente, ci şi dăunătoare, având un efect exact invers celui scontat. Există multe

incantații spirituale originare din planurile astrale care sunt canalizate prin medium-uri care devin foarte citați într-o manieră care le conferă o aură de înalți învățători. Multe din aceste citate sunt non-sensuri, dar credincioşii naivi sunt imediat seduşi şi impresionați. Toți aşa-zişii maeştri şi învățați (precum şi practicile, metodele, tehnicile, exercițiile de respirație, incantațiile sau orice alt presupus adevăr spiritual) ar trebui să fie examinate şi calibrate. Aşa cum se întâmplă şi în multe dintre acțiunile umane, valoarea înaltă a ceea ce este original atrage o invazie de imitații frauduloase. Aceasta se întâmplă îndeosebi în domeniul spiritualității.

Î: I-ați învățat pe unii oameni tehnica „primului-ajutor" spiritual. Cum funcționează acesta?

R: Dacă te încearcă vreun sentiment de supărare sau nemulțumire, procedează astfel:

1. „Presează timusul". Timusul este o glandă endocrină aflată în partea superioară a sternului. Loveşte acea zonă cu mâna şi rosteşte în acelaşi timp „HA-ha-ha" ritmic, de trei ori, fa apoi o pauză şi repetă procedeul de trei ori. Zâmbeşte în timp ce faci acest exercițiu şi imaginează-ți ceva drag sau o persoană iubită. Aceasta poate fi un chip divin, sau chiar animalul de companie favorit (timusul controlează sistemul energetic de acupunctura şi se află în relație cu sănătatea imunitară generală, care poale fi afectată din cauza presiunii şi stresului). Această metodă a fost predată prima dată de către dr. John Diamond (vezi *Lecturi recomandate).*

2. Apoi respiră în sus energia spirituală de la baza coloanei vertebrale spre chakra coroanei din creştetul capului. La fiecare inhalare, imagineaz-o ca pe o Lumină. Ea curge de la baza coloanei spre creştetul capului. Chiar şi numai câteva astfel de respirații efectuate în acest mod vor avea un efect considerabil.

3. În timpul exercițiului de respirație gândeşte-te sau pronunță silaba „Om”, aşa cum s-a specificat mai sus (o-ul se pronunță ca şi litera „o”, adică „?”).

4. Imaginează-ți o persoană dragă.

5. În timp ce eşti implicat în acest proces, găseşte în tine însuți disponibilitatea de a abandona absolut lotul în voia lui Dumnezeu şi reînnoieşte-ți devotamentul.

Instrucțiunile de mai sus vor scoate rapid şi uşor pe oricine din arena conflictului şi a suferințelor. Nu e nevoie de practică repetată, iar rezultatele sunt vizibile chiar din prima zi. Exercițiul poate fi urmat de o rugăciune şi meditație care să canalizeze atenția mai degrabă pe imaginea generală (viziunea periferică) decât asupra detaliilor. Starea de calm poate fi obținută prin relaționarea cu situația de ansamblu şi nu cu părțile acesteia. În acest fel, ne vom situa mai degrabă la nivelul martorului decât la cel al implicării în detalii şi rezultate.

Î: ***Cum poate fi diminuată supărarea care apare uneori din lucrarea spirituală a cercetării sufletului?***

R: Putem învăța din experiența clasică a psihanalizei, unde exista o regulă: „apropie-te

întotdeauna de problemele pacientului dinspre partea supra-eului (a conştiinței) înainte să începi procesul descoperirii a ceea ce se află în subconştient". Aceasta înseamnă ca mai întâi să linişteşti conştiința, să o faci mai sensibilă şi să diminuezi capacitatea ei de a fi rigidă şi de a opera cu judecăți de tip alb-şi-negru. bun-şi-rău. Dacă nu este atenuat şi „domesticit", supra-eul (sau conştiința) poate fi extrem de crud şi sălbatic. Din această zonă a eului apar ura de sine şi chiar tendințele de suicid, cauzate de sentimentul de vinovăție.

O persoană rigidă, care este înclinată spre judecăți de tip alb-şi-negru, trebuie să fie educată să vadă lucrurile în context, ca parte a ființei umane. Ea trebuie să dezvolte o atitudine mult mai blândă, mai iertătoare şi mai plină de compasiune. Eul rațional trebuie să devină mult mai flexibil pentru că, în straturile cele mai profunde ale inconştientului, există impulsuri interzise care îşi au originea în mintea animală. Stratul profund al inconştientului, „id-ul", gândeşte în extreme şi foloseşte un simbolism extrem. Nu numai că îşi urăşte inamicii, ci practic doreşte să îi ucidă.

De asemenea, în lucrarea spirituală, educația cu privire la natura intrinsecă a eului, precum şi cu privire la evoluția şi structura acestuia, ajută individul să înțeleagă că acesta este un mecanism impersonal moştenit, care trebuie să fie „înmuiat". Este important pentru căutător să înțeleagă faptul că mintea umană nu are capacitatea de a diferenția adevărul de falsitate, înainte de a sonda adâncimile, trebuie consolidată

capacitatea şi disponibilitatea de a ierta, de a iubi şi de a arăta compasiune.

Ignoranța este o moştenire umană înnăscută. În plus, majoritatea omenirii este extrem de naivă. În lumea occidentală, de exemplu, oamenii nu sunt conştienți nici măcar de moştenirile lor karmice sau de influențele profunde ale karmei asupra propriei lor vieți. Ei sunt de părere că există doar „eul" personal din această viață, care ia decizii şi face alegeri pe tot parcursul acesteia. În mod similar, există o ignoranță generală cu privire la diferența dintre religie şi spiritualitate.

Înțelegerea faptului că mintea operează prin intermediul pozițiilor are darul de a elimina toate sentimentele de vinovăție, precum şi agresivitatea față de propria persoană. Aspirantul spiritual trebuie, de asemenea, să-şi atenueze propriul sentiment de vinovăție prin intermediul înțelegerii faptului că mecanismul conştiinței umane tinde să fie dominat de conştiința colectivă şi de câmpurile energetice.

Prin propria sa natură, calea spre Dumnezeu nu este uşoară. Necesită un curaj considerabil, tărie de caracter, dorință şi răbdare, Este consolidată prin umilință şi disponibilitate.

Î: ***Înainte de a începe o examinare serioasă a propriului sine, poate cineva să afirme în avans cât de potențial „periculoasă" ar putea fi propria conştiință (sau supraeu)?***

R: Da, pur şi simplu, o putem calibra. Dacă acest lucru nu este posibil sau acceptabil, atunci individul poate evalua acest aspect calibrând aceleaşi calități, dar transpuse asupra altora. Acest lucru înseamnă ca individul în cauză să calibreze pedepsele pe care crede că le merită cei care fac rău sau societatea - aceasta este tocmai pedeapsa pe care conştiința o păstrează pentru el însuşi. Prin urmare, în cazul în care considerăm că persoanele care ne fac rău merită să moară, atunci aceeaşi sentință am pronunțat-o deja şi pentru noi înşine.

Partea negativă a istorici umane rămâne vie, fiind doar „închisă" în subconştient. Trebuie să realizăm cât mai devreme, chiar atunci când pornim a ne căuta pe noi înşine, că s-ar putea să descoperim şi lucruri mai puțin plăcute. Pentru a ameliora reacția, este necesar să înțelegem că eul nu reprezintă realitatea şi încă mai este nevoie de lumina zilei pentru a-l înfrânge. La rădăcinile sale, eul este de un egoism extrem şi îi lipsesc complet principiile etice.

Aşa cum probabil că vă amintiți din imaginile referitoare la îmblânzirea turmei din cultura Zen, bivolul este sălbatic şi trebuie să fie domesticit înainte de a fi călărit în siguranță. Fiți întotdeauna conştienți de faptul că adevăratul Sine nu este eul şi refuzați să vă identificați cu acesta. Puteți practica această conştiență oricând, fie că vă uitați la televizor, citiți ziarul sau vizionați un film. Observați faptul că societatea nu este decât scena pe care adevărata natură a eului este

demonstrată, pentru ca toți s-o poată vedea. Această observație educativă conduce la nonataşament. Nu este necesar să subjugați eul, ci doar să refuzați identificarea cu el. Deşi în adâncul eului există dorința de vă ucide duşmanii, acest lucru nu vă reprezintă în totalitate, nefiind decât o expresie a moştenirii animale, care există în creierul uman şi în conştiința colectivă.

Î: ***Dar dacă cineva nu este capabil să folosească metoda kinesiologică ?***

R: Există mulți oameni care ştiu să folosească foarte bine testul. Există hărți ale nivelurilor conştiinței, multe site-uri de internet, precum şi practicieni holişti care folosesc kinesiologia şi sunt dornici să o predea şi altora. Extrem de simplă, varianta de răspuns prin „da" sau „nu" poate fi realizată chiar şi de un copil naiv, dacă este ales ca subiect al testării. De asemenea, există cursuri, workshop-uri şi filme care prezintă tehnicile. Cărțile doctorului John Diamond le descriu pe larg. Cel mai uşor procedeu este acela de a urma învățături care deja au fost calibrate şi autentificate.

Refuzați să fiți impresionați sau conduşi pe căi false de tot ceea ce sună bizar şi secret, refuzați, de asemenea, adevărurile pentru care trebuie să plătiți; evitați tentațiile noutății. Amintiți-vă că domeniile astrale inferioare, care sunt sursa apariției falşilor maeştrii spirituali, reprezintă tărâmurile celor care l-au negat pe Dumnezeu. Scopul lor este acela de a-l acosta şi converti pe cel naiv şi vulnerabil. Unul dintre trucurile lor preferate este să pară pioşi şi să citeze vechi figuri

religioase, pentru a-şi da o aură de autenticitate. Țineți minte că indivizii cu adevărat realizați nu afirmă deloc că starea lor de conştiență ar proveni din surse sau persoane exterioare, entități, ori „maeştrii străvechi”. Prezența lui Dumnezeu este singura autoritate şi nu are nevoie de nici un fel de confirmare.

CAP. XXII – *Aplicații*

Adevărul este pragmatismul radical. Esența pragmatismului suprem rezidă într-o înțelegere a naturii şi a mecanismelor conştiinței, precum şi a „legilor” interioare ale acesteia. Ea depăşeşte atât sofisticarea aridă şi circulară a intelectualismului, cât şi egocentrismul şi narcisismul emoționalității.

Ca şi razele X sau tomografia, absolut în orice situație, descrierea clementelor câmpului conştiinței dezvăluie aspectele principale care acționează. Este o disciplină strictă, neîmpodobită şi neumbrită de nici un fel de sentimentalism sau distorsiune a eului.

Erorile emoționale şi intelectuale, precum şi cele religioase şi politice, sunt comise fie prin distorsiuni ale conținutului, fie ale contextului, fie ale ambelor. Sentimentalismul şi emotivitatea sunt prezentate ca justificări pentru a încălca până şi cele mai primare legi ale logicii. Consecințele devastatoare ale acestei lipse de integritate în societate sunt enorme. Ele blochează şi împiedică progresul în domenii majore ale vieții. Dezastrele sociale importante se produc cu secole înainte ca falsitatea care le fundamentează existența să fie expusă. Veritabilul căutător al adevărului spiritual nu-şi poate permite asemenea decepții. Calea către Adevăr trece prin onestitatea radicală.

Adevăratul ascetism înseamnă adeziunea stringentă la adevăr şi se adresează spiritului, nu corpului. A deveni o entitate pioasă, zdrențăroasă, semi-înfometată, numai piele şi os reprezintă o autoindulgență şi nu are nimic de-a face cu Realitatea. Concentrarea asupra

„purificării corpului”, cu tot alaiul de modalități de a scăpa de „toxine” şi „otrăvuri” constituie o distragere.

Purificarea înseamnă, de fapt, să-ți purifici mintea de iluzii, ataşamente şi aşa-zisele clişee spirituale. Raiul nu este rezervat exclusiv vegetarienilor. Este mai bine să mănânci carne şi să fii iluminat decât să o eviți ca pe ceva „non spiritual”. Corpul uman *este* carne. Orice leu ştie asta.

În orice caz, „să mănânci carne” sau „să faci sex” sau „să lucrezi pentru bani” - toate acestea sunt koanuri (puzzle-uri, paradoxuri) clasice ale vieții, care se prezintă inițiatului spiritual. Sunt valoroase pentru că dezgroapă numeroase sisteme de credință pentru a fi examinate. Ele implică cercetarea înțelesului, importanței, valorilor, teoremelor şi ataşamentelor. Este recompensant să renunți la ataşament în favoarea strălucirii „de a fi spiritual”, „sfânt” sau „special”. Adevărul nu are capcane. Mulți învățători falşi se complac în tot felul de prezentări tentante, care însă nu sunt altceva decât gratificații ale ideii de a fi „special”.

Realitatea Absolută a Iluminării este completă şi totală. Nu are nici un rol sau funcție de îndeplinit, nu are nici un scop de atins şi nici un ritual de pus în scenă. Condiția este anonimă, fără nume sau titlu. Dacă se pun întrebări, se poate afirma adevărul în măsura în care această condiție poate fi verbalizată. Starea de iluminare este invizibilă şi adevăratul iluminat trece aproape neobservat în viața obişnuită. Nu există nimic pentru care să fii umil sau mândru. Câmpul conştiinței

din starea de iluminare constituie o emanație nonpersonală care radiază din esența stării, iar ceea ce lumea consideră a fi remarcabil nu este decât ceva normal pentru Sine.

Eul, sau mai precis credința că *suntem* eul, umbreşte Realizarea Realității Sinelui ca Unitate a Tot Ceea Ce Există. Disoluția eului are darul de a genera eliberarea de toate limitările şi iluziile care produc suferință. Aceste iluzii dispar în fața cercetării care dezvăluie falsitatea pe care sunt fundamentate. Singura unealtă de care avem nevoie este disponibilitatea de a abandona fără rezerve lui Dumnezeu toate credințele, opiniile şi atitudinile noastre.

Dacă îi abandonăm lui Dumnezeu toate gândurile noastre, nu înseamnă că suntem „nimic", ci dimpotrivă, ajungem la descoperirea faptului că suntem totul. Orice identificare constituie o limitare. La o examinare mai atentă, se dovedeşte că orice „sunt" este un „fac". Chiar şi credința că sinele adevărat al unui individ ar fi un „este" sau un „sunt", constituie, de fapt, o iluzie.

Dacă toate acțiunile au loc spontan şi nu sunt cauzate de o entitate interioară, atunci apariția eului este un fenomen spontan şi impersonal. Ca orice expresie a vieții, credința într-un „eu" independent, autoexistent şi autonom apare de la sine - neîntrebată, nedorită, nealeasă şi impersonală.

Chiar şi numele nostru a fost ales în funcție de anumite circumstanțe. Este o denumire nominală şi arbitrară, menită identificării, ca numărul de

înmatriculare al unei maşini. Este bine să nu te identifici cu acest nume. Totodată, a adopta un nume spiritual nou echivalează cu perpetuarea iluziei, căreia i se acordă în plus şi o implicație mai evlavioasă (fapt care este o capcană a eului mai periculoasă decât aceea de a ne identifica cu un nume precum Tom sau Betty). Să te identifici cu un nume personal este o limitare. Numele de familie semnifică de asemenea un ataşament la o seric de identificări subtile. Realitatea nu are nume; acesta este doar un termen lingvistic menit comunicării, la fel ca şi termenul „Dumnezeu”.

Orice denumire sau descriere este iluzorie. Chiar şi declarația „a fi iluminat” este înşelătoare şi ireală. Starea este dincolo de „a fi” şi nu există nici vreun individ căreia să i se aplice această condiție. Cuvintele „stare” sau „condiții” sunt alese deoarece sunt cel mai aproape de adevărul ce poate fi descris, dar ele nu pot face decât aluzie la ceea ce nu poate fi exprimat în cuvinte.

Î: ***Dacă eul apare în mod spontan, atunci care este momentul apariției lui? Dacă nu suntem autorii propriului eu, atunci care sunt originile acestuia?***

R: La început, vom descoperi că originea lui este dincolo de amintire. Nu poate fi descoperită nici vreo decizie sau alegere conştientă în acest sens. Ca o ciupercă ce apare peste noapte aparent de nicăieri, cui izbucneşte din sporii ascunşi ai karmei. Această karmă este de fapt karma conştiinței care se dezvăluie şi apare din nou ca propria ei continuare. Sensul şi credința lui

„eu sunt” este sporul. Elaborările şi identificările sunt adăugate mai târziu.

Această renaştere a eului/sinelui se produce în fiecare dimineață, înainte de a ne trezi. În urma observației, putem vedea că această reîntoarcere a conştienței este la început o reîntoarcere a conştienței conştiente. Pe măsură ce identificările încep să reapară treptat, devenim conştienți de locația în care ne aflăm, dar mintea care se trezeşte nici măcar nu realizează ce zi este. Apoi se identifică din nou treptat cu lumea, locul, timpul şi numele, iar din amintire revin toate identificările trecute.

Î: ***Cum poate şti sinele cine sau ce este, fără memorie?***

R: Este de folos să pretindem că nu avem memorie.

Î: ***Atunci, cine suntem?***

R: Refuzul memoriei, care constituie cel mai vast depozit al iluziilor, conduce la o abordare clară a autocercetării. În plus, conduce la descoperirea faptului că nu există nici un „cine”; singura care există fiind conştienta.

Î: ***Dar cine anume îşi aminteşte? Dacă cineva refuză să se identifice cu memoria sa?***

R: în mod surprinzător, sinele nu are memorie. Apariția sa ca Realitate Supremă este detaşată de toate identificările trecute. Este ca un copil nou-născut care priveşte în jurul său cu uimire. Este născut complet, total şi atotştiutor; prin urmare, nu are nevoie de memorie. În virtutea esenței sale, sinele *ştie* tot ceea ce

există, dincolo de timp şi de memorie. Mai târziu, el utilizează amintirile trecute, dar nu se identifică greşit cu acestea (ca şinele), ci le priveşte ca pe ceea ce a fost crezut cândva. Utilizează date, dar nu se identifică cu ele. Dacă amintirea este necesară, se face deliberat şi nu ca efect al memoriei. Memoria conduce la continuarea iluziilor şi la apariția sentimentului fals al sinelui.

Înaintea trezirii de dimineață, prima realizare este o cunoaştere nonverbalizată a conştiinței — adică a existenței. Odată trezit, corpul efectuează acțiuni, punând în practică ceea ce a fost programat să facă. În lumea animală, numim această tendință „instinct". Simțurile ghidează mişcările corpului. Odată cu trezirea minții, începe selecția, care conduce la gândire şi la planuri. Activitatea minții se trezeşte gradual şi începe să prevaleze.

Î: ***Cum apare experiența gândirii?***

R: Pentru a înțelege pe deplin orice fenomen, trebuie să renunțăm la credința în „cauză", aşa cum este înțeleasă în mod obişnuit. Prin contrast, ceea ce există poate fi denumit „simultaneitate", sau printr-un termen jungian, „sincronicitate".

Creația se desfăşoară în funcție de legile conştiinței. O influență invizibilă şi situată în domeniul nonlinear are anumite consecințe; devine vizibilă în lumea formei ca o manifestare a consecințelor, care în lumea vizibilă sunt considerate a fi o succesiune. Pentru percepția dualistă a eului, succesiunea pare a reprezenta cauzalitatea.

Pentru a înțelege evenimentele umane, este necesar să realizăm că însăşi conştiența este o calitate a conştiinței. Funcționarea creierului este o consecință biologică a activității neuronale, dar conştiența apare în corpul eteric, care, în general, este concordant (isomeric) cu organele fizice. Acest fapt le este clar oamenilor care ating nivelurile superioare ale conştiinței şi, de asemenea, celor care au amintiri din viața trecută sau experiențe de decorporalizare ori în apropierea morții.

Astfel, există o scrie de corpuri de energic spirituală asociate cu lumea fizică, care nu se află în câmpul ştiinței tradiționale. Părți însemnate ale comunității ştiințifice sunt chiar ostile față de posibilitatea existenței unei realități nonlineare, şi încearcă din răsputeri să o discrediteze. Metoda pe care o folosesc în acest scop ar putea fi numită „eroarea imitației". Orientarea fundamentaliştilor ştiințifici poate fi considerată un reducționism material şi biologic. De exemplu, dacă stimularea unei părți a creierului crează o experiență similară cu cea a stărilor spirituale, atunci se presupune că respectivele experiențe spirituale nu sunt reale, constituind doar o reacție a creierului la diferiți stimuli.

Pentru a demonta această ipoteză falsă, avem acum la dispoziție posibilitatea de a calibra câmpurile energetice implicate, pentru a diferenția realul de imitație. Atunci când creierul este stimulat, nivelul conştiinței rămâne acelaşi, dar în cazul în care este vorba de o experiență în apropierea morții, acesta

înregistrează creşteri semnificative, iar persoana implicată este transformată pentru totdeauna.

Irelevanțe asemănătoare sunt folosite pentru imitarea fenomenelor spirituale, ca şi cum faptul că Realul poate fi imitat l-ar dezaproba, (ceea ce constituie un non-seqitur). Eroarea principală a acestui gen de încercări de a discredita experiențele spirituale valide rezidă în faptul că dovada adusă face parte dintr-un domeniu diferit, nefiind prin urmare aplicabilă (cum e, de exemplu, căutarea spiritelor cu un detector Geiger). Faptul că un model computerizat poate imita viața reală a omului nu înseamnă că viața umană este o eroare.

Î: ***Se pare că termenii „sincronicitate" sau „simultaneitate" explică mult mai bine decât o face „cauzalitatea lineară" numeroase fenomene ale vieții.***

R: Ei oferă o explicație mult mai inclusivă şi holistică. Mişcarea unui electron într-o parte a universului nu „cauzează" activitatea unui alt electron, în altă parte a universului; dar amândoi electronii răspund unei forțe nevăzute, situate în afara câmpului percepției.

În lucrarea *Putere versus Forță*, acest al treilea element situat în afara câmpului observației unor perechi de evenimente aparente, este, de fapt, explicația. „ABC"-ul din conştiință se desfăşoară în lumea observabilă şi perceptuală a formelor într-o succesiune A→B→C. Atunci mintea presupune existența cauzalității, crezând că ceea ce se întâmplă, de fapt, este

chiar succesiunea A→B→C. Aceasta este iluzia fundamentală a lumii perceptuale a formei. În viața personală, eul face aceeaşi greşeală, gândindu-se că trebuie să existe un „eu” central şi independent, care cauzează „evenimentele”. Aceasta este eroarea clasică a logicii: *ad hoc ergo propter hoc*.

Î: Înseamnă, oare, atunci că problema rezidă în identificarea greşită a Creației cu cauzalitatea?

R: Este vorba de un lucru chiar mai subtil şi mai important, deoarece comiterea acestei greşeli fundamentale împiedică înțelegerea prezenței lui Dumnezeu ca Sursă eternă a Tot Ceea ce Există, precum şi a esenței sale omniprezente de Creator ce îşi continuă opera la nesfârşit. Lumea crede că dacă este observată o succesiune de evenimente, fiecare element din succesiune devine sursa sau cauza următorului eveniment. În acest fel, lumea implică o succesiune cauzală A→B→C. Succesiunea aparentă se datorează, de fapt, formei-gând invizibile ABC din conştiință, care se dezvăluie astfel în domeniul vizibil:

A B C

A B C

Punctul cel mai important pentru a înțelege clar cum stau, de fapt, lucrurile este că, dacă forma-gând ABC ar dispărea deodată în mijlocul aparenței perceptuale A?B?C, secvența s-ar opri la „B”, nemaiajungând deloc la „C”. De aceea, cauza apariției lui „A” în lume este forma-gând „ABC”. Cauza apariției lui „B” în lume este tot „ABC” şi, de asemenea, cauza apariției lui „C” în lume este tot „ABC”.

Această iluzie perceptuală este ca o prismă care împarte o rază de soare într-un spectru de culori, dar eul presupune că una dintre culorile spectrului constituie cauza următoarei. Apariția nu înseamnă cauzalitate; aceasta este eroarea.

Chiar dacă această înțelegere poate suna academic, este, de fapt, esențială pentru a înțelege omniprezența şi continuitatea absolută a lui Dumnezeu, care este sursa nesecată a fiecărui moment al Creației.

Mintea îl vede pe Dumnezeu ca pe o „cauză primă". Acest lucru se vede şi în argumentele teologice pentru a dovedi existența lui Dumnezeu (Aristotel şi Sf. Toma de Aquino). Acest concept creează limitarea că Dumnezeu ar fi marele „aruncător de zaruri", şi implică faptul că totul este o succesiune lineară de cauze secvențiale (precum o interacțiune nesfârşită a bilelor de biliard). Astfel, Dumnezeu este proiectat înapoi, în trecutul îndepărtat. Această limitare omite faptul că Dumnezeu este Realitatea Supremă şi sursa fiecărui moment al Existenței. Este clar că Sursa Existenței nu este transferată de la Dumnezeu doar către A, care îşi asumă apoi o capacitate dumnezeiască pentru a-l cauza pe B, care apoi transmite puterea lui Dumnezeu asupra lui C, şi aşa mai departe.

Limitarea dovezii intelectuale a existenței lui Dumnezeu ca primă cauză, este următoarea: dovada începe cu presupunerea că, într-o serie de cauze, ar trebui să existe o cauză ireductibilă şi primară, numită Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu este desemnat drept

această Primă Cauză necesară. Totuşi, acest raționament scapă din vedere că explicația unei clase îşi are originile în afara acesteia.

Prin urmare, într-o succesiune de cauze, lucrul principal nu este o cauză, ci o schimbare de clasă, care provine de la Sursă sau Creator. A vedea „cauze” în paradigma formei constituie o eroare epistemologică. O realitate auto-existentă şi verificabilă, un Dumnezeu văzut drept „Primă Cauză” ar fi un efect, nu o sursă. Enigma este rezolvată prin realizarea faptului că sursa linearului rezidă în nonlinear, care presupune o calitate intrinsecă diferită. Explicațiile reducționiştilor conduc la poziționalitățile epistemologice, în care se află greşeala.

Adevărul este că totalitatea expresiei lui Dumnezeu, sub forma întregului univers, este ceea ce îl creează pe „A” Manifestarea lui Dumnezeu sub forma întregului univers îl creează pe „B” şi, din nou, cea care tace posibilă apariția lui „C” este Prezența Realității lui Dumnezeu. Prin urmare, orice eveniment din univers are exact aceeaşi Sursă Supremă.

Astfel, aceeaşi lumină a soarelui se află în spatele aparenței fiecărei culori din spectru. Sursa prezenței continue a vieții, în toate exprimările sale, este prezența continuă a lui Dumnezeu. Dacă reformulăm această declarație, Creația constituie expresia continuă a Realității, care se dezvăluie sub forma unei manifestări atemporale, pe care doar eul o percepe ca pe o „clipă” sau un „moment” temporal.

Cele mai comune concepții eronate despre existența lui Dumnezeu sunt următoarele: (1) Apare ca un creator misterios care aruncă zarurile, undeva într-un timp îndepărtat; (2) Apoi Dumnezeu dispare, iar lumea se desfăşoară după legile reducționismului biologic; (3) în timp ce toate acestea se întâmplă, Dumnezeu aşteaptă undeva (în mintea umană, raiul este „acolo sus") pentru a mai apărea din nou doar într-un viitor îndepărtat, sub forma marelui şi temutului judecător al cumplitei Zile a Judecății.

Tot ceea ce se petrece între scurta Sa apariție din trecutul îndepărtat (în calitate de Creator) şi reapariția sa din Ziua Judecății, se presupune că ar fi o succesiune de cauze dependente, care sunt responsabile pentru toate fenomenele din univers. În toți aceşti eoni, se crede că Dumnezeu ar fi dispărut într-un „undeva" invizibil (sus, în rai) unde stă pe un tron, aşteptând sosirea sufletelor care tremură şi se îngrozesc de răutatea şi păcatele lor, cauzate de căderea omului din Grădina Edenului, cu mult timp în urmă. Astfel, soarta omului este considerată ca fiind pecetluită de la început, iar acest eveniment declanşează apoi un lanț infinit de presupuse cauze, până în prezent.

Astfel, la baza păcatului stă inabilitatea minții umane de a discerne adevărul de falsitate. Orbit de ignoranță, omul a fost vulnerabil la ispita curiozității. El a muşcat apoi din mărul percepției dualiste (polaritatea contrariilor binelui şi răului). Pierzând inocența Unicității nondualității, omul a fost împovărat cu un

eu/minte defectuoase şi care nu sunt protejate de eroare, din cauza inabilității lor de a recunoaşte prezența sau absența Adevărului. Limitarea minții în ceea ce priveşte percepția dualistă a marcat natura căderii din Grație.

Imediat, naşterea eului a fost etichetată ca fiind un păcat, pentru că a marcat pierderea inocenței viziunii nondualiste, reprezentată de inocența Grădinii Edenului. Se consideră că la baza suferinței umane stă naşterea eului prin intermediul percepției dualiste, care operează cu impuritățile poziționalităților. Acest lucru rezultă în iluzia perechilor de contrarii, care culminează în suferință, boală şi moarte.

Î: ***Care este realitatea aparentelor contrarii ale binelui/răului?***

R: Acestea nu sunt contrarii, ci doar alternative şi gradații de-a lungul unei baze de alegere. Ca şi în cazul temperaturii, sunt doar nişte grade. Nu există nimic de genul ideii rece versus cald; ele sunt doar gradații, nicidecum contrarii. La anumite puncte de pe scală, din cauza preferinței umane pentru confort, termenii sunt folosiți arbitrar, în funcție de condițiile preferate; de exemplu, 55 grade Fahrenheit înseamnă răcoare, sau chiar rece, dar dacă un frigider înregistrează 55 grade Fahrenheit, se consideră că este vorba de o temperatură prea ridicată pentru a se depozita mâncare în siguranță.

Răul nu reprezintă contrariul Iubirii, ci absența acesteia. Scala conştiinței indică gradul de prezență a iubirii.

O analiză amănunțită a naturii conştiinței ne dezvăluie că izbăvirea apare ca rezultat al întoarcerii conştiinței la starea sa originară de nondualitate. Acest lucru se poate întâmpla numai datorită abandonării dualităților voinței şi dorinței eului către nondualitatea Adevărului lui Dumnezeu. Întoarcerea de la dualitatea eului la nondualitatea spiritului este atât de dificilă şi puțin probabilă, încât este posibilă doar prin mijlocirea Grației Divine. Astfel, omul are nevoie de un mântuitor care să îi ofere susținere, inspirație şi mijlocul prin care să se salveze de la durerile şi suferințele eului.

Astfel, „cea care tentează" este curiozitatea omului, iar aceasta constituie o slăbiciune esențială. Atunci când este alăturată defectului inerent al ignoranței (incapacitatea de a discerne adevărul de falsitate), omul poate fi prins în capcana nivelurilor inferioare ale conştiinței. Atunci când curiozitatea poartă conştiința inocentă a omului în lumea dualităților, acesta devine captivat şi prins, ca o persoană dependentă de telenovele. Hipnotizat de melodrama iluziei, eul se identifică cu acțiunea acesteia. Astfel, conştienta Sinelui este pierdută în defavoarea filmelor de care este preocupat şinele. Şi tot atunci, apare ataşamentul pentru toate greşelile, identificările şi obiectele atracției.

Puțini oameni sunt motivați să iasă din această mlaştină - şi mai puțini îşi dau seama de condiția lor. Încă şi mai puțini descoperă calea spre ieşirea din capcana eului. Lumea eului este ca o casă a oglinzilor, prin care eul hoinăreşte, pierdut şi confuz, ca şi cum ar

urmări imaginile din oglinzi, una după alta. Viața omului se caracterizează prin încercări şi erori nesfârşite pentru a scăpa din labirint. Uneori, pentru mulți oameni, şi poale chiar pentru majoritatea lor, lumea oglinzilor devine o casă a groazei care se înrăutățeşte din ce în ce mai tare. Singura cale spre ieşirea din labirint rezidă în urmarea adevărului spiritual.

Î: ***Oare Scala Conştiinței este harta care ne arată drumul de ieşire din casa oglinzilor?***

R: Dorința de a cunoaşte Adevărul lui Dumnezeu şi de a adera la acesta constituie singura cale de ieşire din întuneric.

Î: ***Eul s-a născut în opoziție cu voința lui Dumnezeu?***

R: în locul abandonării către Dumnezeu, eul alege încălcarea voinței Acestuia. Eul este ispitit cu plăceri şi satisfacții, precum şi cu bucuria urii, răzbunării, lăcomiei sau a egoismului.

Î: ***Cum ați defini „răul?"***

R: Răul este negarea lui Dumnezeu şi, prin urmare, negarea Iubirii. Înseamnă, în primul rând, egoism, adică poziționalitățile egocentrice şi narcisiste ale satisfacției eului. Eul megaloman calcă în picioare viețile milioanelor de cetățeni păcăliți, pe care îi conduce la moarte doar pentru propria-i satisfacție. Numim acest grad al egoismului „rău".

Lăcomia este interesată de câştig, fără a se gândi la viețile sau fericirea altora. Acest lucru se poate vedea clar în cazul violatorilor, criminalilor, hoților, celor care

abuzează, celor ostili şi sarcastici, celor brutali şi avari, tuturor celor care sunt axați doar asupra propriei persoane şi îşi dedică viața satisfacerii propriilor dorințe, indiferent de ce se întâmplă apoi cu ceilalți sau cu lumea.

Deoarece nu ține cont de suferința şi viețile celorlalți, lăcomia pentru plăcere este descrisă ca fiind crudă, sadică şi egocentristă. Este imună la lume, pentru că reprezintă, de fapt, o capcană autorecompensatoare. Este o dependență de satisfacțiile şi plăcerile trecătoare ale eului. Lăcomia pentru putere, răzbunare, poziție socială şi bani nu face decât să rătăcească eul şi mai mult în casa oglinzilor.

Pentru a obține ce vrea, eul recurge la forță şi apoi descoperă, spre disperarea lui, că forța declanşează un efect de recul, în cele din urmă, teroristul nu se ruinează doar pe el însuşi, ci îşi distruge şi țara. Eul teroristului (aflat la nivelul 70 al conştiinței) nu este doar indiferent la suferința celorlalți, ci, în mod sadic, este chiar satisfăcut, aşa cum se poate observa şi la criminalul în serie. Această plăcere pentru suferința altora constituie emblema adevăratei corupții şi a ceea ce poate fi numit, în mod corect, „degenerare”.

Î: ***Atunci cum poate observatorul să nu condamne şi să nu judece răul, care se polarizează într-o dualitate?***

R: Aceasta este o problemă dificilă pentru aspirantul spiritual. Ea ajută la înțelegerea faptului că „răul” este infantilism, o lăcomie şi o grandomanie

egoistă asociată cu instincte animalice. Prin urmare, acestea sunt defectele spirituale cele mai grave şi constituie marca ignoranței. Instinctele animalice ale teroristului au şi inteligență, pentru a deveni prădătorul absolut, care ucide din plăcere. În natură există asemenea animale; putem observa nevăstuicile sau haitele de câini care ucid fără a avea nevoie de hrană. Nu sunt înfometați, nici măcar nu se sinchisesc să mănânce prada, dar continuă să ucidă stoluri întregi de rațe, găini sau alte prăzi vulnerabile. Uciderea din plăcere constă în ruperea beregatei prăzii, iar dimineața ogrăzile sunt găsite pline de păsări ucise, nici una nefiind mâncată.

Observăm aceeaşi frenezie sângeroasă a crimei la hoardele sălbatice de barbari din vechime, precum şi în timpuri mai recente, atacarea Nanking-ului şi alte măceluri ale nevinovaților din timpul războaielor. Vedem acest lucru şi la criminalul în serie, care înjunghie şi mutilează victima în mod repetat.

Î: ***Cum ar trebui să privim asemenea exemple îngrozitoare de degenerare ca teroristul, criminalul în serie sau dictatorul megalomaniac?***

R: Aceştia sunt precum câinii turbați care au înnebunit, refuzând să-l accepte pe Dumnezeu. Ei îşi trag energia din domeniile astrale inferioare. Se poale observa în mod detaşat drama, dar fără a te implica în sentimentalismul sau polaritatea sa. Există încă opțiunea de a alege puritatea şi de a refuza impuritatea. Să rămâi detaşat reprezintă o alegere interioară. Avem

abilitatea să declinăm opțiunea negativă de a alege poziționalitățile. Cea mai bună poziție este să rămâi ferm şi să refuzi să participi sau „să mergi acolo”. Se poate observa faptul că negarea iubirii lui Dumnezeu are consecințe grave. A spune „da” urii, înseamnă să te alături acelui nivel al conştiinței, devenindu-i victimă. Ura dă naştere la şi mai multă ură.

Î: ***Se poate aplica pilda lui Christos despre întoarcerea celuilalt obraz într-o situație de conflict mondial?***

R: Chiar dacă este adesea citată, înțelesul ei că pasivitatea constituie singurul răspuns spiritual corect, este greşit interpretat. Totuşi, Iisus a mai spus, „Dați Cezarului ce e al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Acest citat se referă la faptul că există diferite domenii şi nu trebuie să confundăm nivelurile realității. Legile războiului sunt diferite de legile vieții obişnuite, iar legile spirituale semnifică intenție spirituală şi acte ale voinței. Să rămâi ferm pe poziție cu sabia Adevărului îndreptată împotriva forțelor distructive înseamnă cu totul altceva decât să le urăşti şi să cauți răzbunare.

În lumea obişnuită a formelor, ca şi în lumea animalelor, se observă relația prădător/pradă. Nonataşamentul nu înseamnă pasivitate sau nonacțiune; astfel, cineva poate lua hotărârea să apere inocenta ca pe o dedicare pentru integritatea adevărului. După cum am văzut, înaintea celui de-al Doilea Război Mondial, pasivitatea şi naivitatea lui Neville Chamberlin

au invitat agresiunea nazistă să „urmărească iepurele”. În satele montane, toată lumea ştie că dacă fugi de leu, îl inviți să atace.

Dacă viața e sacră, atunci apărarea ei este o acțiune conformă voinței lui Dumnezeu, nefiind, în mod intrinsec, un act de agresiune. Karma este determinată de acțiunea voinței spirituale, care e aliniată la motivație şi intenție.

Purgatoriul este o dimensiune a conştiinței care include toate straturile, de la cele mai joase până la cele mai înalte, iar aici toate alegerile sunt posibile. Doar eul merge acolo unde îşi găseşte propria salvare, regăsindu-se într-o dimensiune unde toate alegerile sunt posibile şi pot fi exteriorizate prin fapte.

Pe această planetă se găsesc exemple ale celor mai sălbatice, degenerate şi crude acte. De asemenea, tot în rândurile omenirii se regăsesc şi cele mai ridicate niveluri ale vieții, reprezentate de sfinți sau de cei care sunt iluminați. Astfel, între cele două extreme sunt posibile nenumărate alegeri, şi în plus, este prezent „timpul”, pe parcursul căruia erorile şi corecțiile acestora au potențialitatea de a fi experimentate. În fiecare clipă alegem realmente între rai şi iad. Efectul cumulativ al tuturor acestor alegeri determină nivelul calibrat al conştiinței, precum şi destinul karmic şi spiritual al fiecăruia.

Atunci, Purgatoriul ar putea reprezenta un loc al învățării, al corecției şi al oportunității. Într-o astfel de dimensiune, spiritul este liber să-şi făurească propriul

destin prin decizii şi opțiuni. Sufletul care este în creştere învață temeinic să renunțe la alegerile nepotrivite, optând pentru cele mai înțelepte. Alegerile sunt făcute în mod repetat şi lecțiile sunt învățate până când spiritul matur ajunge la certitudinea că merge în direcția corectă. Astfel, spiritul care evoluează se apropie din ce în ce mai mult de Dumnezeu, iar nivelurile calibrate corespund acestei progresii.

La început, purificarea spirituală pare dificilă, dar apoi devine ceva firesc. Alegerea constantă a iubirii, a păcii sau a iertării are darul de a ne conduce pe drumul de ieşire din casa oglinzilor. Bucuria lui Dumnezeu este atât de intensă, încât merită orice sacrificiu, efort şi durere.

Plăcerea interioară a indignării justificate de a fi „drept" sau de a-ți urî inamicii se dovedeşte a fi total dezamăgitoare în iluziile deşarte ale victoriei. Aspirantul spiritual matur este acela care a explorat opțiunile eului şi promisiunile false de fericire. După o examinare atentă, cântecul final al eului este acelaşi cu cel al unui faimos cântăreț, „Şi asta este tot?" Este interesant că, dacă folosim kinesiologia pentru a afirma/infirma ipoteza conform căreia viața umană de pe această planetă este doar o dimensiune a purgatoriului, vom primi un răspuns afirmativ.

Î: ***Deci eul este, în acelaşi timp, şi victimă şi atacator?***

R: Acest lucru este corect. Eul îşi este propria victimă. Prin intermediul unei introspecții riguroase, se

va descoperi faptul că eul nu face altceva decât să [lanseze' o rachetă pentru propria distracție şi supraviețuire. Adevăratul „sine" este, de fapt, pierzătorul. Hui are un depozit nesfârşit de satisfacții din care să se hrănească. Se năpusteşte cu lăcomie asupra sentimentalismului, asupra virtuții de a fi bun, asupra răsplății de a fi victimă sau asupra martiriului pierderii şi al tristeții. Oferă, de asemenea, emoția câştigului sau durerea frustrării. Îşi asigură creşterea prin faptul că i se acordă atenție sau compasiune. Putem remarca faptul că fiecare emoție (atât în, cât şi prin sine) este propria răsplată.

Eul se agață de emotivitate (care este legată intim de poziționalitățile sale) şi pretinde că nu are alte alternative. „Să te supui lui Dumnezeu" înseamnă să nu te mai uiți spre eu pentru a găsi alinare şi încântări şi să descoperi bucuria nemărginită şi senină a păcii. Să priveşti înlăuntru înseamnă să găseşti Sursa esențială şi mereu prezentă a iluminării minții înseşi. Este ca şi cum ai găsi Sursa Luminii, cca care permite exprimarea luminii în spectrul culorilor. Prin introspecție, putem observa că există ceva care se schimbă, precum şi ceva neschimbător. Ceea ce este schimbător se autoidentifică drept iluzie.

Î: ***Oare puzzle-ul casei oglinzilor rezidă înfăptui că mintea nu ştie dacă este autorul sau recipientul experiențelor sale?***

R: Aceasta este o cale potrivită pentru a exprima dilema dualistă. Drumul spre ieşire este foarte simplu:

direcționează-ți atenția înspre interior, spre subiectivitatea absolută a tuturor experiențelor trăite. Examinează natura semnificației subiectivității care acompaniază fiecare expresie a vieții. Fără a eticheta, observă că mereu, în fiecare moment şi în orice circumstanță, este prezent substratul ireductibil şi esențial al subiectivității. El nu se schimbă niciodată. Esența experimentării, în toate formele acesteia (gândire, simțire, înțelegere, cunoaştere etc), rezidă în prezența acestei calități subiective. Apoi priveşte mai departe, ca să afli de ce această trăire subiectivă este mereu prezentă. Fără ea, nu ar exista nici măcar posibilitatea de a şti că exişti.

Întreabă-te „Cum de sunt conştient sau cum de pot şti că exist?”. Această întrebare este cea mai bună, pentru că merge direct şi nonverbal către Realitatea omniprezentă, identifică-te cu acea calitate, capacitate sau condiție a subiectivității omniprezente, care este experimentată sub forma unei conştiențe esențiale. Este vorba chiar de conştiință. Identifică-le cu această conştiință şi nu cu obiectul atenției sale. Aceasta este calea directă către Sine. Este, de fapt, singurul lucru care te duce direct către uşă. Nu este nimic de ştiut, de învățat sau de amintit. Este necesar doar să te concentrezi, să meditezi, să contemplezi, să priveşti şi să realizezi că substratul şi sursa existenței este subiectivitatea fundamentală a Prezenței lui Dumnezeu ca Lumină a Conştiinței.

Subiectivitatea lipsită de conținut şi de iluzia subiect/obiect este sinele. Eul subiectiv al Sinelui este independent de conținut sau formă, dincolo de toate părerile sau conceptele. Nu sunt importante sentimentele sau părerile, ci doar subiectivitatea care le fundamentează aparenta importanță.

În mod paradoxal, subiectivitatea radicală este cea care conduce la descoperirea uimitoare a singurei „obiectivități" cu adevărat posibile. Singurul fapt care poate fi verificat în mod obiectiv oricând, oriunde, oricum şi de către oricine este faptul absolut şi ireductibil al subiectivității.

Chiar şi anchetele ştiințifice radicale conduc la descoperirea că fără subiectivitate, nimic nu poate fi cunoscut - şi că în lipsa acesteia, nici măcar nu se poate spune despre un lucru că ar exista. Conştienta conştientei, conştienta de a fi conştient şi conştiența conținutului, toate depind de această subiectivitate şi provin din ea.

Subiectivitatea conştiinței reprezintă iluminarea Sinelui ca —Eul— universal al Realității. Este Ochiul lui Dumnezeu. Acest —Eu— este Esența a Tot ce Există şi include totalitatea Prezenței ca Sursă omniprezentă a Existenței, dincolo de orice timp sau loc. Nu are nici început, nici sfârşit. Creația şi Creatorul sunt unul şi acelaşi lucim. A-l descrie pe Dumnezeu drept Manifestat sau Nemanifestat, transcendent ori imanent reprezintă doar puncte de vedere arbitrare. Realitatea este deasupra tuturor acestor încercări de descriere.

CAP. XXIII - Homo Spiritus

Deşi istoria umană a fost documentată în funcție de perioade, oameni, locuri şi evenimente, încă îi lipseşte o contextualizare comprehensivă, care să includă totalitatea acestui fenomen major şi să-i extragă semnificația generală. Reducționismul material priveşte istoria doar ca pe o „evoluție biologică, având ca principal obiectiv supraviețuirea". Această viziune mecanicistă şi extrem de ştiințifică presupune că viața a apărut spontan, într-un mod necunoscut, ca o convergență fericită a materiei şi a energiei.

Paradigma newtoniană lineară se bazează pe ideea că evoluția are o intenție sau o cauză misterioasă intrinsecă. De asemenea, această paradigmă este teleologică, prin faptul că presupune că evenimentele evolutive au survenit pentru un scop sau un obiectiv determinat, cum ar fi, de exemplu, supraviețuirea. Cum de ar fi putut un organism lipsit de gândire să aibă un scop, intenție sau dorințe, aceasta nu ni se mai explică. Explicația materialistă satisface omul obişnuit deoarece sună „ştiințific". Cu toate acestea, atât Darwin, cât şi teoria sa evoluționistă, calibrează doar la nivelul 455 (raționare simplistă), ceea ce este insuficient pentru penetrarea sau elucidarea misterelor vieții.

În plus, explicațiile ştiințifice sunt tăcute atractive prin faptul istoric că sunt curente şi uşor accesibile. Singura alternativă istorică la acestea era doctrina religioasă a Creației, care, văzută de omul modern, sună mai degrabă învechit şi neconvingător, fiind crezută, prin urmare, numai de persoanele care consideră Biblia drept adevărul cel mai înalt. Deşi Cartea Genezei calibrează peste nivelul 600, este alăturată, din nefericire, celorlalte cârti ale Vechiului Testament care, cu excepția Psalmilor şi Proverbelor, calibrează sub nivelul 200.

Î: ***Dacă viziunea mecanicistă despre evoluția umană este insuficientă, iar exactitatea sau credibilitatea perspectivei biblice este îndoielnică, atunci ce punct de vedere (care să fie, în acelaşi timp, şi verificabil) ar putea elucida esența şi semnificația reală a dezvoltării omenirii?***

R: în măsura în care analizele istorice şi trecerile în revistă sunt formulate în limbajul eului şi din perspectiva acestuia, poziționalitățile exprimate în interpretările filosofice apar ca fiind, în cel mai bun caz, arbitrare. Deşi erudiția reprezintă eleganța intelectului, ea calibrează totuşi doar în marjele superioare ale nivelului 400. Marile Cărți ale Lumii Occidentale, care includ scrierile celor mai mari gânditori din istoric, calibrează la nivelul 474.

Putem trece în revistă evoluția vieții umane de la originile ci biologice, urmărind dezvoltarea ei şi documentându-ne asupra progresului conştiinței în

decursul unor perioade mari de timp. Această perspectivă se poate dovedi fructuoasă, deoarece acum, pe lângă domeniul formei şi materiei, avem la dispoziție un mijloc de a observa şi domeniul nonlinear.

Un fapt esențial pentru atingerea unei înțelegeri profunde a evoluției vieții, constă într-o comprehensiune subtilă şi fundamentală, axiomatică unei conştiente superioare: lumea manifestată a formei este, în mod intrinsec, lipsită de putere. Nu este capabilă de a fi cauză; este o reprezentare, o consecință, un efect, un rezultat, un produs, o expunere în lumea manifestată a efectelor puterii care îşi are originea şi sălaşul în cadrul domeniului nonlinear. Viața provine doar dintr-o viață preexistentă. Viața constituie desfăşurarea potențialității puterii nemanifestate şi infinite a lui Dumnezeu. Evoluția este desfăşurarea progresivă a Creației, care îşi manifestă potențialitatea ca formă (existență fizică, materială).

Schimbările pe care le vedem în lumea formei constituie consecința unui progres în cadrul domeniului invizibil şi nonlinear al puterii conştiinței. Acesta este toposul enigmaticei şi atât de căutatei „verigi lipsă". Acest aspect a fost descris, pentru prima dată, în *Putere versus forță* după cum urmează:

„Un alt concept folositor este noțiunea lui Rupert Sheldrake de câmpuri morfogenetice, sau câmpuri-M. Aceste modele invizibile şi organizatoare acționează ca nişte şabloane energetice care pun bazele formelor din diferitele niveluri ale vieții. Reprezentările identice ale

speciilor sunt produse tocmai datorită discreției câmpurilor-M. Ceva similar câmpurilor-M există, de asemenea, în câmpurile energetice ale conştiinței, stând la baza modelelor de gând şi imaginilor - un fenomen denumit „cauzare formativă”, ideea conform căreia câmpurile-M ajută procesului de învățare a fost verificată pe scară largă experimental”.

Percepțiile eului constituie o limitare şi generează o serie de interpretări eronate, conform cărora transformările secvențiale ale formei ar fi datorate unei „cauze”. Schimbarea constituie un rezultat, observabil în lumea vizibilă, al guvernării lumii materiale de către energii nevăzute, dotate cu o putere enormă. A interpreta greşit acest lucru înseamnă a fi precum un aborigen naiv care, văzând un film pentru prima dată, crede că personajele de pe ecran sunt cele care cauzează acțiunea filmului. Este un fapt analog cu a gândi că marionetele au abilitatea să interacționeze una cu cealaltă, ignorând faptul că ele reflectă doar conştiința păpuşarului.

Materialitatea a fost iradiată de lumina conştiinței Divinității şi astfel a apărut viața. Trebuie să notăm însă, că „viața” are o esență, o calitate, o capacitate şi o caracteristică total diferite de materia inertă. Nici măcar nu se află în aceeaşi clasă logică sau categorie cu materialitatea. Energia vieții are o calitate fundamentală şi înnăscută care este în totalitate absentă din materia inertă. Energia vieții are inteligență, capacitatea de a învăța, a se adapta, a asimila, a acumula şi utiliza

informația. Aparține unui domeniu cu totul diferit de materie. Are o esență unică şi o potențialitate care nu sunt împărtăşite de materie. Materia este la fel ca o sârmă de cupru inertă şi care nu are nici o funcție reală până când un curent electric nu trece prin ea, activând-o.

Formele vieții au arătat o progresie De-a lungul a milioane de ani datorită conştiinței, care constituie o calitate înnăscută a factorului energizant al puterii vieții înseşi. Conştiința observă, înregistrează, recombină, bifurcă, juxtapune şi sortează informații deoarece are capacitatea de a înregistra evenimentele la un nivel al unei conştiențe tăcute, dar alerte. Şi lot această calitate înnăscută este cea care dă posibilitatea testului kinesiologic de a discerne adevărul oricărui fapt petrecut vreodată în timp sau spațiu.

Este important de notat că paradigma materialistă newtoniană este rigid structurată, limitativă şi predictibilă. Nu este capabilă să explice creativitatea sau evoluția, care necesită posibilități operaționale, inerente doar sistemelor nonlineare şi haotice, care se petrec între dezordine şi ordine. Adevărata creativitate şi evoluție necesită atractori haotici care permit tranziții impredictibile şi traiectorii energetice haotice şi neobişnuite în cuantumul infinit al potențialității, în afara oricărui sistem de constrângere. Astfel, sursa nonlineară a creativității este nelimitată în sine, dar expansiunea sa are loc în limitele condițiilor existente. Când sunt percepute în lumea materială, aceste

observații crează iluzia cauzalității lineare. O posibilă analogie este că muzica poate fi scrisă dincolo de capacitatea instrumentelor muzicale existente De-a o cânta. Prin urmare, constrângerea nu acționează asupra actului creației, ci asupra aparenței acestuia în lumea fizică; cu alte cuvinte, nu tot ceea ce poate fi imaginat este potrivit şi pentru a fi produs.

Adevărul este real; non-adevărul înseamnă falsul deoarece n-a existat niciodată şi, prin urmare, nu a fost niciodată înregistrat. Acest lucru explică de ce în urma testării a fost obținut un răspuns ce denotă „falsitatea" (absența adevărului). Conştiința răspunde doar la ceea ce „există" sau „a existat" în Realitate. Sursa conştiinței este Realitatea Absolută, numită, în mod clasic, Adevăr. Premisa fundamentală a testului kinesiologic, care garantează neobişnuita sa exactitate, este aceea că el provine dintr-o calitate a Realității însăşi. Testul kinesiologic este singurul instrument absolut pentru identificarea adevărului disponibil deocamdată.

Evoluția biologică este rezultatul şi consecința capacității înnăscute a energiei conştiinței de a învăța, a se modifica, a se adapta şi a progresa în complexitate şi eleganță, incluzând aici estetica şi chiar descoperirile „ştiințifice" (regnul peştilor a învățat cum să producă electricitate cu eoni înainte ca omul să facă aceeaşi descoperire). Creaturile imobile au fost întrecute apoi de formele mobile de viață, care s-au adaptat pe pământ, apă şi aer. Viața a supraviețuit chiar şi în regiunile

subterane situate la temperaturi foarte ridicate, cum ar fi magma din interiorul Pământului.

Apariția speciei mamiferelor este relativ foarte recentă. Primatele au apărut mult mai târziu după aceea şi au reprezentat o capacitate progresivă pentru inteligență şi adaptare. La fel ca formele animale care le-au precedat, primatele s-au condus după instinctele animale, pentru a supraviețui. Astfel, mintea şi intelectul au apărut ca instrumente efective pentru supraviețuire şi s-au bazat pe mecanismele primare necesare supraviețuirii animale: a înhăța, a alerga, a se ascunde, a se organiza, a se aproviziona, a dobândi, a manipula, a păzi, a ataca, a se apăra, a se aduna, a ucide, a intimida, a captura, a subjuga, a fecunda şi a controla. Primatele şi-au dezvoltat tehnici mai sofisticate, incluzând aici memoria, gândirea, asocierea în grupuri şi delimitarea granițelor şi a dominației. Eul animal s-a dezvoltat totuşi, ieşind la iveală plin de furie în conflicte şi lupte teritoriale pentru împerechere şi pentru dominarea teritoriilor. Mintea animală este cea care se teme, care urăşte, se înfurie, seduce, disimulează, camuflează şi realizează tehnici optime de intimidare.

Pentru mintea primitivă, duşmanii erau priviți ca „intruşi", iar „toate celelalte" erau împărțite în antinomiile prieten/duşman, comestibil/otrăvitor, dorit/nedorit, plăcut/neplăcut şi, în final, bun/rău. Pentru animal, toate aceste distincții au fost foarte importante pentru a supraviețui; totuşi, ca rezultat, în

psihicul primatelor a fost puternic impregnată „polaritatea contrariilor”. Aceste stiluri progresive de a împărți lumea pe categorii s-au înregistrat în câmpul conştiinței primatelor şi au devenit modelul karmic fundamental al eului uman de astăzi.

Dacă examinăm calitățile nivelurilor conştiinței situate sub valoarea 200, putem vedea că, exceptând mândria şi vanitatea, care constituie elaborări mai specific umane ale masculului/femelei alpha, restul sunt reacții şi modele animale primare. Datorită complexității neuronale a creierului uman, aceste instincte animale de bază au devenit, mai târziu, mult mai sofisticate, mai complexe şi mai elaborate sub forma caracteristicilor umane şi structurii sociale. Aceste modele şi instincte s-au instituționalizat în elaborarea aşezărilor, oraşelor, instituțiilor, justiției şi a structurilor de guvernământ, precum şi în crearea națiunilor, granițelor teritoriale, armatei şi a uneltelor de război.

Deşi miezul instinctelor animale este baza biologică pentru supraviețuire, odată cu evoluția creierului uman a apărut şi capacitatea de introspecție. „Sinele” dezvoltării psihicului a devenit centrul atenției şi al importanței. Odată cu naşterea capacității de introspecție s-au ivit, cu adevărat, mândria şi vanitatea umană. Recompensa lor a constat în sentimentul unei puteri şi vitejii mai mari. Eul a devenit plin de el, simțindu-se mai marc şi mai puternic decât este în realitate. Această inflație a eului a fost apoi încorporată ca un mecanism de supraviețuire, fiind deja un

mecanism de supraviețuire la speciile timpurii de animale - şi, în special, la antropoizi. Era folosită pentru a intimida potențialii duşmani şi pentru a atrage un partener. Deoarece deşi temporar, efectul interior este plăcut, expansiunea eului a devenit o finalitate în sine. Şi astăzi, „a arăta cât mai bine" este fundamentul întregii industrii a modei. Versiunea masculină rezidă într-o casă şi într-un automobil cât mai mare, iar sfera lui „cine sunt eu" s-a extins pentru a include posesiuni şi simboluri ale puterii lumeşti, incluzând aici titluri, poziții şi bogăție. De asemenea, succesele din sport au constituit o expresie directă a vitejiei şi bravurii, a căror culme a fost „eroul".

Datorită cerințelor corpului şi vulnerabilității lui, ființa umană a trebuit să-i acorde importanță şi să aloce mult timp, energie şi atenție supraviețuirii acestuia. Acest fapt a reclamat o planificare şi un control al impulsurilor şi instinctelor, precum şi o capacitate de a întârzia satisfacerea. Corpul necesită case, automobile şi medicamente. Intelectul extinde mult puterea umană, deoarece permite manipularea simbolurilor şi a gândurilor abstracte independent de lucruri. Băncile de date apărute pot stoca enorm de mulți biți de informație, clasificându-i pe categorii. Omul modem a apărut odată cu naşterea intelectului, care avea capacitatea unică de a gândi, raționa, anticipa şi construi ipoteze ce i-au permis omului să cunoască şi să descopere mai departe.

În timp ce tehnica de supraviețuire a instinctului animal/eului uman a fost suficientă pentru

supraviețuirea individului şi a furnizat coordonatele primare pentru supraviețuirea speciilor, la animalele mari a apărut un nou element - haita, legătura maternă, îngrijirea puilor, afecțiunea familială şi puterea de a iubi. S-a ivit, astfel, capacitatea de a întreține relații şi odată cu aceasta, valorificarea celorlalți ca obiecte ale iubirii. Aceasta a condus la formarea familiei, grupului, tribului, aşezării şi a satului şi a făcut posibil trocul şi comerțul. Din legătura maternă a apărut relația de prietenie şi împerecherea pe termen lung, precum şi capacitatea de ataşare, care a generat sentimente de supărare şi durere în cazul pierderii. Relațiile au cuprins apoi poziționalitățile delimitării între „noi" şi „ei", ce au culminat cu distrugerea multor culturi şi au dat naştere războaielor din istoric (este interesant de notat că atât torsul pisicii, cât şi mişcarea cozii la câine au fost calibrate la nivelul 500, deci, în mod surprinzător, unele animale au ajuns să aibă o capacitate de a iubi mai mare chiar decât mulți oameni).

Pe măsură ce conştiința a evoluat, fiecare aspect al naturii animale a ajuns să-şi găsească deplina expresie în eul uman, iar acesta a extins manifestarea acestor instincte de supraviețuire asupra structurii societății. Aceste transformări au creat culturi, meserii, națiuni, industrii şi tehnologii avansate.

Sentimentul romantic al iubirii a crescut, în importanță şi expresie, abia în cursul perioadelor de dezvoltare foarte recente. La început, relația dintre mascul şi femelă s-a bazat. În primul rând. pe apetit

sexual, dorință şi posesie, ceea ce a condus la tânjire şi control. În cele din urmă, masculului i s-a cerut să-şi apere şi să-şi susțină familia, importanța afecțiunii, sprijinului reciproc şi a iubirii, apărând progresiv.

În rândurile monarhilor şi claselor dominante, căsătoriile erau în mod tradițional, aranjate, cu scopul stabilirii unor alianțe pentru câştiguri şi putere, iubirea nefiind considerată nici măcar un element necesar. Se presupunea că dragostea şi-ar putea pune bazele, camuflat, în altă parte. În popor, femeile au început să pretindă bărbatului privilegii în schimbul relațiilor sexuale, învățând astfel să ofere sex pentru dragoste şi siguranță.

Iubirea romantică a început să fie socotită drept o capacitate umană de valoare abia în ultimele câteva secole. La început, iubirea a fost înțeleasă ca pasiune şi posesie dar, pe măsură ce a îmbrăcat forma romantismului, a te sacrifica pentru dragoste, a ajuns să fie un ideal nobil. Înflorirea condiției de femeie a îmbunătățit imaginea acesteia, de la sclavă/obiect sexual/guvernantă ajungând să fie prietenă, parteneră şi iubită. Prin acest lucru, spiritul uman a fost recunoscut ca o calitate ce atrage şi fundamentează dragostea. Afecțiunea a extins dragostea ca motiv principal al relațiilor de lungă durată, iar fidelitatea a apărut deopotrivă ca virtute şi garanție a permanenței. Înainte de aceasta, viețile cotidiene ale bărbaților şi femeilor erau foarte separate. Ei petreceau foarte puțin timp unul în compania celuilalt. Bărbații îşi doreau să

meargă la vânătoare, la război şi la încăierare, în timp ce femeile se adunau laolaltă pentru a-şi îndeplini îndatoririle casnice. Bărbații se obligau față de alți bărbați şi se iubeau cu femeile.

Curiozitatea animală originară s-a dezvoltat în om şi a condus la dorința de a găsi explicații şi interpretări. Aceasta a avut ca rezultat acumularea de informații, care mai târziu au fost prelucrate pentru a forma bazele educației. Pe lângă lumea exterioară, curiozitatea omului s-a canalizat şi spre interior şi, astfel, au apărut teoriile despre natura umană. Cu toate acestea, mecanismele eului fuseseră deja structurate pe baza polarității contrariilor, iar percepțiile rezultate au proiectat aceste perechi de contrarii atât în interior, cât şi în exterior. De aceea, percepția umană asupra „realității" a devenit dualistă.

Din cauza percepției dualiste, mintea nu a mai putut discerne între simbolul abstract şi realitate. Calea către eroare a fost deschisă şi a devenit tentantă deoarece mintea nu deținea nici un mecanism înnăscut pentru a discerne adevărul de falsitate. Ca rezultat al gândirii dualiste, mintea şi-a dezvoltat capacitatea de reprimare şi negare, înlăturând obstacolele pentru a-şi atinge scopurile. Mintea a descoperit că poate nega părțile nedorite ale perechilor de contrarii, proiectându-le asupra lumii. Astfel s-a născut atât politica, dar şi bine-cunoscutele mecanisme psihologice de reprimare, despicare, negare şi de proiecție. Această capacitate s-a transformat într-un mecanism fatal deoarece, chiar şi

atunci când a fost confruntat cu rezultate nedorite, eul uman şi-a continuat neînduplecat aceleaşi greşeli.

Cu excepția domeniului afacerilor personale mărunte, mintea umană nu a fost construită în aşa fel încât să învețe prompt din propriile greşeli. Ideea că se pot obține câştiguri prin atacuri repetate asupra duşmanilor este la fel de virulentă în lumea de azi, ca şi în urmă cu multe secole. Din vremuri străvechi, modelele primitive şi barbare ale atacului şi contraatacului persistă şi în societatea contemporană şi dau în fiecare zi cele mai importante titluri de ziare.

De-a lungul secolelor, nu a existat chiar nici o modalitate prin care să poată fi oprit atacul furibund şi total al eului asupra fiecărei afaceri personale sau internaționale. S-a considerat atunci că supraviețuirea trebuie apărată prin control social, fiind stabilite astfel limite şi reguli. Au apărut legile şi au fost aplicate prin amenințarea forței şi a unor consecințe teribile. La un moment dat. existau în acelaşi timp cinci sute de infracțiuni pasibile de o pedeapsă şocantă şi îngrozitoare prin execuție (este discutabil însă dacă rata criminalității a scăzut sau nu).

Deopotrivă eul individual şi cel colectiv au reprezentat forța, iar forța şi-a extins întreaga expresie în istoria întunecată a rasei umane. Eul uman a dominat conştiința maselor, apoi acestea au fost manipulate cu uşurință între lăcomie şi frică. Astfel, controlul a fost menținut cu greu de către guvernele care, ele însele, au fost provocate periodic de către eurile

colective ale grupărilor rebele ce au condus la facționalism, revoluție şi război civil.

De-a lungul istoriei (şi chiar până în prezent), multe guverne au comis mai multe crime şi cruzimi decât cetățenii pe care trebuiau să-i țină sub control. Guvernul şi legea au apelat la forță pentru a combate negativitatea eurilor individuale şi colective ale populației. La fel ca toate războaiele, forța a trebuit să fie constant alimentată cu energie sub forma aurului, vieților umane şi a puterii personale. În cele din urmi, resursele se terminau, iar forța întâlnea o forță mai mare. În acest fel, toți marii conducători şi toate marile imperii şi civilizații au apărut şi apoi au dispărut. Chiar şi cel mai mare dintre toate, marele Imperiu Roman, cu o hegemonie întinsă pe mai multe secole, în final, a dispărut din istorie, fragmentat din cauza supradimensionării.

Încă de la prima ei apariție şi continuând până în timpurile foarte recente, specia umană a reprezentat extravaganța neîmpiedicată şi neînfrânată a eului, a cărui singură modalitate de control au fost instituțiile bazate pe eul colectiv. Guvernul şi religia, deopotrivă, aveau nevoie de o influență mai marc pentru a controla masele şi astfel, s-au unit în vederea obținerii unui câştig, a prestigiului şi a puterii reciproce. Pentru a obține acest lucru, religia a trebuit să modifice învățăturile fondatorilor ei şi să le dea o justificare seculară, care a fost impusă prin intermediul autorității ecleziastice. Biserica a uzurpat apoi autoritatea

adevărului marilor avataruri (ex., Christos, Buddha, Crishna) din ale căror învățături şi-a atras prestigiu şi autenticitate. În anumite țări, fuziunea s-a realizat complet, sub forma unei teocrații în care liderul statului şi liderul religios s-au regăsit în aceeaşi persoană. Acest lucru a precipitat marile revoluții şi schisme istorice din cadrul religiilor şi națiunilor, generând opresiuni masive, precum cele observate astăzi în țările islamice. În anumite țări, religiozitatea s-a transformat în naționalism, iar filosofia politică a naționalismului militant şi cultul marelui lider au atins apogeul. Acest lucru şi-a găsit expresia în Al Doilea Război Mondial şi continuă şi astăzi nestingherit în țările din Lumea a Treia.

Astfel, eul a domnit suveran, secol după secol, dar în ciuda dominației sale, iubirea a deschis o breşă în armura lui. În multe zone ale lumii, în ciuda opoziției eului şi a încercării sale de a le înlătura, dragostea şi integritatea au câştigat teren şi, mai târziu, au fost consolidate de către rațiune şi intelect prin dezvoltarea eticii şi a responsabilității morale.

Deşi o perioadă de timp de câteva mii de ani pare foarte lungă, din punctul nostru de vedere, în evoluția conştiinței ea semnifică, de fapt, un răstimp foarte scurt. Cu toate acestea, eul intelectual a fost limitat de dualitatea percepției, iar aceasta a născut iluzia cauzalității lineare şi incapacitatea de a distinge adevărul de falsitate. Omul a privit în exterior pentru a găsi cauzele evenimentelor naturale şi a celor umane.

Omul a privit stelele şi cerul. Au apărut vizionarii şi profeții. Au fost inventați zei teribili şi miturile lor s-au răspândit sub formă de legende înlocuind adevărul. Într-o lume în care superstiția şi ignoranța se regăseau din plin, masele neştiutoare erau uşor impresionabile eu mistere şi povestiri imaginare preluate din viziuni astrale, vise, halucinații, iluzii, euri narcisiste, demagogie şi, în mod deosebit, din carisma persuasivă a egomaniacilor.

Aceste surse multiple au contribuit împreună la mitologiile orale, al căror control a fost preluat mai târziu de influența preoților. Aceştia au obținut astfel prestigiu, putere şi control, fiind capabili să intimideze masele şi să-şi impună respectul asupra lor. Şi-au extins influența asupra guvernului, pământului şi a belşugului. Au apărut mari temple, ridicate cu prețul trupurilor şi sacrificiului populației, care venerau casta preoțească, deoarece aceasta inspira teamă şi venerație prin edificii somptuoase şi apariții strălucitoare, precum şi prin controlul misterelor, al ritualurilor secrete şi al ceremoniilor impresionante.

Casta preoților a colectat un compozit de mituri, legende, profeții şi expuneri spirituale şi religioase din surse variate, pretinzând autoritatea domeniului nevăzut, adică misterios şi non-linear. Au menționat că aceste surse emană autoritate şi le-au numit „scripturi sfinte", presupunând şi sugerând faptul că în ele se găseşte tot adevărul şi autoritatea divină. În ciuda presupusei origini divine, prin aceste poveşti apocrife

ieşeau în evidență structura şi mecanismele eului. Trebuie spus însă. că au existat şi aspecte pozitive. Astfel, prin intermediul acestor scrieri, au apărut spontan momente de adevăr spiritual, ce aveau tendința de a contrabalansa o parte din eroare. În plus, aceste legende istorice au oferit confortul unei anumite explicații pentru incertitudinea existențială şi pentru originile necunoscute ale vieții umane.

În timpul aceleiaşi perioade istorice au existat şi indivizi înzestrați cu geniu spiritual, extraordinar de inspirați şi dotați. În contrast cu muritorii de rând, aceştia au privit în interior şi nu în exterior pentru a găsi adevărul, urmând învățăturile căii interioare. Aceştia au fost marii mistici iluminați cum ar fi fabulosul gura Aryan Hindu din Vede. Ei reprezentau rezultatele procesului de purificare interioară şi dezvăluiau faptul că, în momentul în care eul este depăşit, Realizarea ultimă iese în evidență.

Aceia pentru care Lumina Adevărului înlocuise eul au fost numiți Iluminați. Astfel au apărat marile religii yoga. În ciuda rarității statistice, recurența periodică a acelui fenomen remarcabil pe continentul indian a condus la transformarea Indici în căminul legendar al oamenilor sfinți, care l-au căutat pe Dumnezeu prin austeritatea şi purificarea neîncetată a eului, cu scopul de a atinge conştiența ultimă a Supremului. Până în prezent, învățăturile lor calibrează începând de la nivelul 700 în sus, până la cel al lui Krishna (nivelul 1000).

Marii mistici au apărat atât în Orientul Mijlociu, cât şi în alte părți. Gautama Buddha ce a devenit iluminat în Nepal, a lansat una din cele mai mari religii ale lumii care, trebuie spus, a scăzut cel mai puțin în privința nivelului său calibrat (astfel, buddhismul calibra la începuturi la nivelul 1000 şi se menține şi în prezent la valoarea 900). Cinci sute de ani mai târziu a apărat marele Iisus Christos (calibrat, de asemenea, la nivelul 1000), şi apoi, pe pământul arab, profetul Mahomed (calibrat la nivelul 740), care a devenit fondatorul religiei islamice.

Este de o importanță considerabilă să apreciem faptul că însăşi conştiința reprezintă sursa vieții şi că acestei conştiințe îi sunt înnăscute calitățile creşterii şi evoluției creative, ce par a căuta o reîntoarcere la Sursă. Deşi conştiința evoluează „de la bază spre vârf", sursa sa a fost determinată ca venind „de la vârf către bază". În acest punct, se poate face o analogie cu lumina soarelui, ce transmite energic pe pământ, iar prin intermediul acestei energii viața progresează ascendent, de la cele mai simple forme la cele extrem de complexe, pentru ca, în final, să ajungă la om, care prin iluminare, se reîntoarce la Sursa Vieții însăşi.

Nivelurile eului colectiv aflate sub valoarea 200 nu valorizează prea mult sursa vieții şi consideră spiritualitatea ca fiind o amenințare la adresa dominației lor. De-a lungul secolelor, negativismul a dominat omenirea. Deşi dominația sa a întâlnit insule de rezistență în subculturile avansate din punct de vedere

spiritual, a reuşit să înlăture valorile spirituale fie prin aservirea lor unor finalități precum naționalismul, „justețea” ecleziastică sau dictoanele legale, fie distorsionându-le înțelesul astfel încât să devină ineficiente.

Civilizația umană a constituit o manifestare relativ nestingherită a eului. Acesta a rezistat prin intermediul subversiunii, în cazul apariției unei amenințări reale, cum ar fi creştinismul, a reuşit să invadeze enclava adevărului prin trimiterea unor misionari isteți. Eul inferior invidiază şi se teme deopotrivă de puterea Adevărului, deoarece Adevărul nu se bazează pe surse externe şi vulnerabile. Singura energie care are mai multă putere decât cea a eului colectiv este energia adevărului spiritual. Eul non-integru are numai forță şi ştie că forța nu poate să reziste în fața puterii.

Astfel, cui evadează în alte domenii şi conduce din alte dimensiuni, unde jucătorii săi principali îşi asumă titlurile şi regulile unor pseudo-zei. În mod interesant, domeniile astrale inferioare sunt conduse de cei care îl neagă, de fapt. pe Dumnezeu. Astfel, aceştia urăsc şi invidiază sufletele care au ales calea evoluției spirituale, care duce înapoi la Dumnezeu şi îl recunoaşte pe Acesta drept Sursă.

Orice înțelept care a atins niveluri mai înalte ale conştiinței atestă experiența de a fi primit numeroase atacuri şi vizite din partea unor entități aflate în căutarea unei vulnerabilități. Acestea încearcă deturnarea căutătorilor de la calea spirituală utilizând

flatarea, seducția, promisiunile de putere (versiunea lor asupra acesteia), prestigiu, control asupra mulțimilor, strălucirea, bogățiile şi chiar tărâmurile paradisiace pline de obiecte ale dorinței, cum ar fi aurul şi „şaptezeci de fecioare”.

În mod surprinzător, aceste oferte tentante sunt făcute uneori prin intermediul unei „entități” ce parc a înlocui spontan pe cineva care vorbeşte; de fapt, cel mai adesea, chiar un presupus învățător. Această personalitate copleşitoare prezintă apoi, cu îndrăzneală, o propunere.

Un semn distinctiv clar al unui astfel de „spirit murdar” este faptul că se lansează într-o critică violentă ce poate fi descrisă doar ca „stupidă”, în adevăratul sens al cuvântului. de exemplu, o asemenea entitate va spune deodată că „banii reprezintă un bun mai valoros decât toate învățăturile lui Iisus Christos sau Buddha”, sau că „Buddha, Christos şi toți marii învățători ai istoriei au fost doar entități astrale”.

Tentațiile sunt exprimate atât de direct, încât ne putem întreba cum de poate fi înşelată o persoană dotată cu o minimă înțelegere spirituală. Cu toate acestea, mulți sunt înşelați, după cum atestă şi istoria acelor guru care au decăzut. Entitatea negativă caută orice impuritate reziduală, la care face apoi apel. Vanitatea este marea capcană clasică, împreună cu lăcomia şi dorința.

Pe parcursul cercetării s-a făcut o descoperire interesantă. Mulți învățători faimoşi calibrau, de fapt, la

niveluri foarte mici, unii chiar sub valoarea 200; cu toate acestea, scrierile lor timpurii, prin intermediul cărora au devenit cunoscuți, au calibrat la un nivel destul de înalt (cel puțin la valoarea 500). Acest lucru a atras atenția asupra unui paradox ce părea tară ieşire: cum puteau asemenea învățături, relativ avansate, să provină de la nişte înțelepți care calibrau (în mod curent sau înainte să moară) în jurul valorii 200 şi, uneori, chiar sub aceasta?

A ieşit apoi la iveală un model: o ființă semi-iluminată devine faimoasă, este căutată şi atrage numeroşi adepți, a căror adulație îi hrăneşte eul spiritual. „Forțele întunecate" ce pândesc, atrag eul spiritual vulnerabil şi-l seduc prin sofisme şi argumente istețe. Deşi conținutul conceptelor menite seducției poate suna convingător, contextul este cel lipsit de integritate. Exemplele în acest sens sunt numeroase: „Faima şi succesul tău sunt un mijloc de salvare pentru mulți", „Secular şi sfânt semnifică unul şi acelaşi lucru, deci stăpâneşte asupra altora, spre binele lor"; „Acum, că eşti dincolo de karmă, posedă puterea" sau „Dragostea nu este decât o capcană şi un ataşament". Tentația luciferică este aceea de a încerca obținerea puterii lui Dumnezeu fără a accepta şi faptul că Dumnezeu este Iubire. Din perspectivă luciferică, Iubirea ar exclude şi ar tempera lăcomia pentru putere şi bogății a eului. De aceea, din unghiul acestei distorsiuni perceptuale, este văzută ca o limitare.

Deşi căderea luciferică apare ca un rezultat al dorinței pentru faimă, bogăție şi putere, tentația satanică doboară şi ființele care, deşi fuseseră sfinte anterior, se lasă pradă dorinței sexuale cu adepții (sau chiar cu copiii). Dorința poate fi ascunsă în spatele unor aşa-zise ritualuri „mistice" şi justificări ezoterice (de exemplu. Dumnezeu a creat sexul, sexul este sfânt, deci, să întreținem raporturi sexuale sfinte şi să îl venerăm pe Dumnezeu întreținând raporturi sexuale sacre).

În case şi ashramuri din toată lumea putem vedea poze cu o serie de guru ce sunt venerați, în fața cărora se fac rugăciuni, se meditează (cu lumânări, bețigaşe parfumate şi daruri în flori sau fructe), dar care calibrează, de fapt, chiar la un nivel mai mic de 190. Aceasta este starea lucrurilor.

Energiile pe care le numim negative izvorăsc dintr-o seric de tărâmuri astrale inferioare, ce existau deja în momentul apariției vieții pe Pământ. Acestea dominau viața animală, dar nu şi pe cea vegetală. Cu toate acestea, pe parcursul evoluției lor, animalele s-au divizat în două clase. Au existat carnivore rapace, care au continuat să fie dominate de forte astrale inferioare şi şi-au atins cea mai înaltă expresie în timpul erei dinozaurilor, care calibrează la nivelul 70. Aceştia au trăit cu prețul vieții altora. Dinozaurul exprima deopotrivă în formă şi caracter esența domeniului astral inferior. După dispariția dinozaurilor, pe Pământ au apărut, în mod progresiv, animale paşnice (ierbivore) ce nu supraviețuiau ucigând alte animale şi nu erau

dominate de forțele astrale inferioare; ci, în schimb erau ucise şi mâncate de acelea. Aceste două tipuri energetice contrastante au predominat şi în cadrul omenirii, unde masele au devenit prada celor rapace.

Una dintre expresiile domeniului astral inferior este isteţimea şi priceperea la deghizare. Forțele astrale inferioare se năpustesc asupra celor naivi din punct de vedere spiritual şi caută să atragă adepți din rândurile lor prin intermediul deghizării într-o „persoană sfântă".

Deoarece căutătorii adevărului nu aveau nici un mijloc de a discerne adevărul de falsitate, erau extrem de vulnerabili în fața mistificării prin ceea ce nu înțelegeau. În acest sens, exemplul cel mai uimitor din istoria omenirii este Cartea Revelațiilor (Apocalipsa), care calibrează la nivelul 70 şi a reprezentat viziunea astrală inferioară a unui bărbat pe nume Ioan, calibrat, de asemenea, la nivelul 70 (de-a lungul secolelor şi chiar şi în prezent, apar tot felul de asemenea „sfârşituri ale lumii", halucinații şi scenarii astrale inferioare). Şi tot din această antiteză negativă a adevărului lui Dumnezeu se alimentează şi atacurile agresive şi sadice, pe care facțiunile „fundamentaliste" ale religiilor moderne le îndreaptă către cei vulnerabili (fundamentaliştii islamici moderni calibrează la nivelul 70).

În lumea modernă, deghizările sunt mult mai sofisticate şi extrem de seducătoare. De exemplu, pentru a atrage pe cineva spre droguri, energiile negative crează o breşă în psihicul celui dependent şi îl seduc prin oferirea plăcerii. Cel mai ingenios şiretlic din zilele

noastre se produce prin intermediul undei purtătoare ce însoţeşte o mare parte din muzica modernă. Criticii naivi îşi închipuie că negativitatea este reprezentată de versuri, însă nu acolo se ascunde mesajul negativ. După cum am mai spus şi în scrierile anterioare, chiar dacă sunetul unei muzici precum heavy-metal este blocat de căşti antifonice, astfel încât muzica să nu poată fi auzită, ascultătorul devine instantaneu slab în momentul în care este testat kinesiologic. Subiectul testării calibrează sub valoarea 200 şi rămâne la acel nivel pentru o perioadă de timp. Psihicul victimei capturate a fost subjugat de o frecvență de energic ce domină prin binecunoscutul fenomen de antrenare. Un psihic antrenat este acum deschis, vulnerabil şi uşor influențabil către activități distructive şi identificări de grup cu subculturi întregi ce venerează violența şi vulgaritatea. Acestea domină undele şi media de divertisment ce se adresează unui public țintă format preponderent din tineri, deoarece aceştia sunt cei mai naivi şi mai uşor de sedus prin intermediul plăcerii şi al strălucirii.

Motivați acestor energii ce sunt amenințate de adevărul spiritual este acela de a se opune adevărului prin distorsiunea şi deturnarea lui. În prezent, în cele mai multe din cazuri, accesul pe Pământ al forțelor astrale inferioare se produce prin intermediul mass-media - televiziune, filme, muzică şi mai ales jocuri video - care scot în evidență răul în mod țipător, sub forma violenței, seducției şi a denigrării simbolurilor spirituale,

care ajung să fie luate în bătaie de joc, în mod intenționat, pentru a şoca.

În trecut, se aştepta din partea credincioşilor să evite asemenea capcane prin simpla urmare a regulilor instituite de marele învățător sau înțelept iluminat. În acest fel, adepții erau feriți de pericolul de a devia de la drumul lor, căzând în curse ademenitoare. Pentru a-i ajuta, aceste măsuri de precauție recomandau adepților să „îşi aleagă o companie sfântă", să evite „răul" şi să nu se lase atraşi în lupta cu acesta, deoarece „lupta cu răul" constituie numai un alt şiretlic preferat al sistemelor energetice negative (după cum s-a văzut într-un recent joc video popular printre tineri, care tratează tocmai ierarhiile entităților din tărâmurile astrale).

Mass-media nu a pătruns în lumea marilor avataruri, astfel încât aderența la grupul spiritual a permis un oarecare grad de siguranță. Cu toate acestea, acum, arenele deschise ale comunicării în masă sunt imposibil de oprit. În acelaşi timp însă, nivelul general al energiei omenirii evoluează din ce în ce mai mult către realitatea spirituală, valorile spirituale apărând acum chiar şi în cadrul culturii corporatiste integre.

Denumirile latine ale consecințelor dezvoltării, bazate pe criteriile antropologice ale formei şi ale funcției, provin din descrierea variatelor ramuri evoluționiste ale arborelui hominizilor. Recent apărutul Homo Sapiens nu numai că mergea drept, dar era şi capabil de gândire abstractă şi rațională. Din cadrul aceluiaşi nivel al conştiinței a apărut capacitatea de a

transcende dominația instinctelor animale (bazate pe *eu)* şi de a evolua de la interesul egoist spre prietenie, afecțiune şi grijă pentru ceilalți. Acestea nu s-au transformat numai în dragoste, ci şi în compasiune şi iubire necondiționată. Astfel, dominația regiunilor astrale inferioare asupra umanității a fost înlocuită de apariția evoluției conştiinței în forma conştientei spirituale.

Aceste stări avansate ale conştiinței spirituale ce evoluează au fost cu mult mai puternice decât predecesoarele lor, ce aveau la bază eul, deoarece dețineau cu adevărat puterea necesară de a discerne, a reface şi a absorbi nivelurile inferioare ale poziționalităților eului. Iluminarea radianței Sinelui interior putea astfel să dizolve cui şi să îl transfere asupra sentimentului sinelui. Apariția în cadrul umanității a înțelegerii lui Dumnezeu ca Realitate Ultimă, substrat şi sursă a Existenței şi Creației, a marcat începutul unei ramuri noi şi evoluționiste a omenirii, numită *Homo Spiritus* (Omul Spiritual). Termenul „Homo Spiritus" se referă la omul trezit, ce a parcurs saltul evoluționist de la fizic la spiritual, de la formă la non-formă, de la linear la non-linear. Omul treaz realizează că esența arborelui evoluționist, în toate expresiile sale aparent stratificate şi tot mai complexe ale evoluției vieții, este conştiința însăşi. Astfel, viața se transformă de la linearul relativ inconştient la non-linearul pe deplin conştient, iar Creația se dezvăluie ca fiind revelația continuă a Nemanifestatului care devine

Manifestat. Capacitatea de a atinge starea sau condiția numită, în mod clasic, Iluminare reprezintă împlinirea potențialului conştiinței în progresia sa evoluționistă.

Nu există decât o Realitate Divină, Absolută şi Supremă, ce transcende toate potențialitățile, dimensiunile, tărâmurile şi universurile şi reprezintă sursa vieții şi a existenței. Iluminarea este, pur şi simplu, recunoaşterea deplină şi conştientă a faptului că adevărul înnăscut constituie miezul existenței şi că Dumnezeu ca Sine este cel prin care devine posibilă această înțelegere. Puterea Infinită a lui Dumnezeu reprezintă manifestarea puterii Contextului Infinit. Nemanifestatul transcende chiar Contextul Infinit.

Gloria lui Dumnezeu străluceşte ca Sursă a Existenței, iar Realitatea este cognoscibilă prin conştiența subiectivă a Sinelui Infinit.

Gloria in Excelsis! Deo!

ANEXE

ANEXA A

Nivelul calibrat de adevăr al capitolelor
Secțiunea întâia: Procesul
Capitolul 1: învățători şi discipoli 986,1
Capitolul 2: Informația şi practica spirituală 996,1

Capitolul 3: Purificarea spirituală 999,1
Capitolul 4: „Eul” şi societatea 995.8
Capitolul 5: Realitatea spirituală 991,1
Capitolul 6: Realizarea 992,3
Secțiunea a doua: înțelegerea divinității
Capitolul 7: Realitatea radicală a Sinelui 996,1
Capitolul 8: Misticul 997,8
Capitolul 9: Nivelurile Iluminării 997,8
Capitolul 10: Natura lui Dumnezeu 1000
Secțiunea a treia: Obstacolele
Capitolul 11: Transcenderea lumii 993,5
Capitolul 12: Emoțiile 996,4
Capitolul 13: Mintea 999,1
Capitolul 14: Considerații 999,5
Capitolul 15: Karma 999,9
Capitolul 16: Momentul final 1000
Secțiunea a patra: Transcendența
Capitolul 17: Calea Interioară 999,8
Capitolul 18: „Non - Mintea” 999,4
Capitolul 19: Calea Inimii 999,8
Secţiunea a Cincea: Recontextualizarea
Capitolul 20: Perspective 994,1
Capitolul 21: Cercetarea Spirituală 994,5
Capitolul 22: Aplicații 992,5
Capitolul 23: Homo Spiritus 999,6
Nivelul calibrat de adevăr al întregii cărţi 999,8

ANEXA B - *Harta scalei conştiinței*

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva i vieții	Nivel	Logaritm	Emoție	Proces
Sine	*A fi (Eu)*	*Iluminare*	*700 - 1000*	*Inefabil*	*Conştiință pură*
Acceptare totală	*Perfecțiune*	*Pace*	*600*	*Beatitudine*	*Iluminare*
întreg	*Completă*	*Bucurie*	*540*	*Seninătate*	*Transfigurare*
Iubitor	*Benignă*	*Iubire*	*500*	*Venerație*	*Revelare*
înțelept	*Semnificativă*	*Rațiune*	*400*	*înțelegere*	*Abstractizare*
Milos	*Armonioasă*	*Acceptare*	*350*	*Iertare*	*Transcendență*

Inspirator	*Plină de speranță*	*Disponibilitate*	*310*	*Optimism*	*Intenție*
Îngăduitor	*Satisfăcătoare*	*Neutralitate*	*250*	*încredere*	*Eliberare*
Permisiv	*Realizabilă*	*Curaj*	*200*	*Afirmare*	*Consolidare*
Indiferent	*Exigentă*	*Mândrie*	*175*	*Batjocură*	*Depreciere*
Răzbunător	*Antagonică*	*Furie*	*150*	*Ură*	*Agresivitate*
A nega	*A Dezamăgi*	*Dorință*	*125*	*Lăcomie*	*înrobire*
Punitiv	*înfricoşătoare*	*Frică*	*100*	*Anxietate*	*Retragere*
Disprețuitor	*Tragică*	*Durere*	*75*	*Regret*	*Disperare*

ANEXA C - *Calibrarea nivelurilor conştiinței*

Informaţii generale

Câmpul energetic al conştiinței posedă o dimensiune infinită. Anumite niveluri ale acestuia se corelează cu conştiința umană, iar acestea au fost calibrate de la „1” la „1000” (vezi harta scalei

conştiinței). Aceste câmpuri energetice reflectă şi domină conştiința umană.

Tot ceea ce există în univers radiază o anumită frecvență sau câmp energetic, care se păstrează pentru totdeauna în câmpul conştiinței. Astfel, fiecare persoană sau ființă care a trăit vreodată, precum şi orice luciu legat de ea (incluzând orice împrejurare, gând, acțiune, sentiment ori atitudine) este înregistrat pentru vecie şi poate fi regăsit şi accesat în orice moment din prezent sau viitor.

Tehnica

Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un răspuns simplu, prin „da" sau „nu", la anumiți stimuli. În medicina holistă, este realizat, de obicei, astfel: cel care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia. de regulă, subiectul testării ține cu cealaltă mână deasupra plexului solar o anumită substanță, ce urmează a fi testată. Cel care efectuează testarea îi spune subiectului „rezistă" şi, dacă substanța testată este benefică pentru subiect, brațul acestuia va rămâne puternic. Dacă, dimpotrivă, aceasta nu este benefică sau are un efect advers, muşchiul nu va putea rezista aceleiaşi presiuni şi brațul subiectului va slăbi.

Testarea a fost efectuată de mii de practicieni din toată lumea timp de mulți ani, iar siguranța şi

acuratețea rezultatelor a fost studiată şi documentată în detaliu (vezi** Lecturi Recomandate). **Este important de notat faptul că, pentru obținerea unor răspunsuri corecte, atât persoana care efectuează testarea, cât şi subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200. Astfel, intenția din spatele interogației trebuie să fie una integră.

Pentru mulți ani, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctura al corpului. Cu toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deloc unul local al corpului, ci un răspuns general al conştiinței însăşi la o substanță sau o declarație. Ceea ce este adevărat, benefic şi aduce prinos vieții, generează un răspuns pozitiv ce provine din câmpul impersonal al conştiinței care este prezent în orice ființă. Acest răspuns pozitiv este indicat de creşterea tonusului muscular al corpului (în general, cel mai des folosit este muşchiul deltoid, deoarece este considerat a fi cel mai bun muşchi indicator; cu toate acestea, oricare alt muşchi al corpului poate fi utilizat în acelaşi scop).

Înainte de a pune o întrebare (în forma unei declarații), este necesar să solicitați permisiunea, afirmând de exemplu: „Am permisiunea de a întreba ceea ce intenționez” (Da/Nu).

Dacă o declarație este falsă, respectiv dacă o substanță este nocivă, tonusul muscular slăbeşte atunci când subiectului i se cere să reziste. Acest lucru indică

faptul că stimulul este negativ, neadevărat, împotriva vieții - respectiv că răspunsul este „nu”. Răspunsul este foarte prompt, presupunând o durată extrem de scurtă. Corpul îşi va reveni apoi imediat, întorcându-se la o tensiune musculară normală.

Pentru efectuarea testării kinesiologice este nevoie de două persoane: cel care efectuează testarea, respectiv subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniştit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal. Subiectul testării îşi ține ochii închişi. Cel care efectuează testarea trebuie să formuleze „întrebarea” într-o formă declarativă. Acestei întrebări declarative i se poate răspunde prin „da” sau „nu”, prin intermediul testării kinesiologice. De exemplu, este incorect să întrebați: „Este, oare, acesta un cal sănătos?”. Forma corectă a aceleiaşi întrebări este următoarea: „Acest cal este sănătos”, respectiv corolarul acesteia: „Acest cal este bolnav”.

După formularea acestei declarații, persoana care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia şi spunându-i în acelaşi timp „rezistă”. Brațul subiectului va putea rămâne ferm şi puternic, fapt care indică un răspuns prin „da”, respectiv slăbi, lucru ce corespunde unui răspuns prin „nu”. Răspunsul este foarte scurt şi imediat.

Calibrarea nivelurilor specifice

Punctul critic dintre pozitiv şi negativ, dintre adevărat şi fals, sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv distructiv se găseşte la nivelul calibrat 200 (vezi harta scalei conştiinței). Tot ceea ce se găseşte deasupra valorii 200 este adevărat şi determină creşterea tonusului muscular al subiectului; tot ceea ce se găseşte sub această valoare este fals şi determină scăderea tonusului muscular al aceluiaşi subiect.

Se poate testa absolut orice afirmație, eveniment istoric sau persoană (indiferent dacă din prezent sau trecut). Întrebările nu trebuie nici măcar verbalizate.

Calibrarea numerică:

Exemplu: „Ramana Marharshi calibrează peste nivelul 700”. (Da/Nu)

Sau, „Hitler calibrează peste nivelul 200”.(Da/Nu)

Aplicaţii

Testarea kinesiologică nu poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în rest nu există nici o limită în calea întrebărilor dumneavoastră. Conştiința nu are limite nici în timp, nici în spațiu dar, cu toate acestea, permisiunea poate fi refuzată. Orice eveniment istoric, fie el prezent

sau trecut, poale fi testat. Răspunsurile sunt impersonale şi nu depind nici de sistemul de credință al subiectului, nici de cel al persoanei care face testarea. De exemplu, protoplasma manifestă o reacție de aversiune la stimulii nocivi şi carnea sângerează. Acestea constituie calități ale materialelor testate şi sunt impersonale. De fapt, conştiința nu cunoaşte decât adevărul, deoarece numai acesta are o existență reală. Ea nu răspunde la falsitate, deoarece falsitatea nu are o existență propriu-zisă în realitate. Totodată, ea nu va răspunde corect nici întrebărilor egoiste sau non-integre, de genul celor care vizează investirea banilor în anumite acțiuni.

Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezență. Aşa cum se întâmplă şi în cazul electricității, spunem că lumina este aprinsă. Atunci când spunem că este stinsă, ne referim, de fapt, la absența electricității. În realitate, nu există nimic de genul „nimicului". Aceasta este o afirmație deopotrivă subtilă şi crucială pentru înțelegerea naturii conştiinței. Conştiința este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea, pur şi simplu, eşuează să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o imagine numai dacă există un obiect de reflectat. Dacă nu există nici un obiect în fața oglinzii, nu există nici vreo imagine reflectată în aceasta.

Pentru a calibra un nivel

Nivelurile calibrate se raportează la o scală de referință specifică. Pentru a ajunge la aceleaşi valori ca în harta scalei conştiinței, întrebările trebuie corelate cu aceasta, după cum urmează: „Pe o scală a conştiinței umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică iluminarea, acest obiect/acțiune/substanță calibrează peste...(un număr)”. Sau: „Pe o scală a conştiinței unde 200 constituie nivelul Adevărului iar 500 nivelul Iubirii, această afirmație calibrează peste ...(indicați un anumit număr)”.

Informaţii generale

În general, oamenii doresc să deosebească adevărul de falsitate. Prin urmare, afirmația trebuie făcută cât mai specific. Evitați folosirea termenilor generali precum „este, oare, aceasta o slujbă bună?”. „Bună” în ce sens? Al salarizării? Condițiilor de muncă? Posibilităților de promovare? Corectitudinea şefului?

Expertiza

Familiaritatea cu testarea generează o expertiză progresivă, întrebările adecvate încep să se ivească tot mai des şi pot deveni aproape incredibil de corecte. Dacă

acelaşi subiect al testării lucrează împreună cu o aceeaşi persoană ce efectuează testarea pentru o anumită perioadă de timp. cel puțin una dintre aceste două părți va dezvolta o calitate de o uimitoare acurateţe, care constă, în principal, în capacitatea de a indica cu precizie întrebările adecvate chiar şi atunci când subiectul nu are nici o idee despre acestea. De exemplu, persoana care efectuează testarea a pierdut un obiect şi începe să spună: „l-am lăsat în biroul meu”(Răspuns: nu) „l-am lăsat în maşină” (Răspuns: nu). Apoi, pe neaşteptate, subiectul testării aproape că „vizualizează” obiectul şi spune: „întreabă: l-am agățat pe uşa de la baie?”. Atunci cel care efectuează testarea spune: „obiectul este agățat pe uşa de la baie” (Răspuns: da). În cazul de față, subiectul testării nu avea nici o idee despre faptul că persoana care efectua testarea se oprise să alimenteze maşina şi-şi uitase geaca pe uşa toaletei benzinăriei.

Se poate obține astfel orice informație, despre absolut orice lucru din prezent sau trecut. Printr-o verificare încrucişată, acurateţea poate fi confirmată cu uşurință. Este normal să fi sceptic la început. Cu toate acestea, oricine îşi însuşeşte această tehnică, are la dispoziție, în mod instantaneu, un număr mai marc de informații decât pot stoca toate computerele şi bibliotecile din întreaga lume. Prin urmare, posibilitățile acestei metode sunt, în mod evident, nelimitate şi uimitoare.

Limite

Aproximativ un procent de zece la sută din totalul populației lumii nu poate folosi tehnica testării kinesiologice. Până în prezent, singurele motive răspunzătoare de acest fapt care au fost identificate se referă la un „dezechilibru al energiilor chi" ce se manifestă în cazul persoanelor respective.

Testul este corect numai dacă atât subiecții testării, cât şi intenția întrebării calibrează peste nivelul 200, fiind, prin urmare, integre. În măsura în care doar 20 de procente din totalul populației lumii calibrează la nivelul 200 sau peste acesta, rezultă că metoda testării kinesiologice este disponibilă numai pentru 20 de procente din populația lumii.

Uneori, de asemenea, din motive nedescoperite încă, se întâmplă ca persoanele căsătorite să nu se poată testa una pe cealaltă, trebuind astfel să apeleze la o a treia persoană.

Nu este recomandabil să încercați să vă calibrați pe dumneavoastră înşivă, deoarece veți observa că eul îşi va intra în rol aproape imediat.

Un subiect potrivit pentru testare este o persoană al cărei braț se întăreşte atunci când are în minte un obiect sau o persoană iubită, respectiv slăbeşte dacă se gândeşte la ceva negativ (frică, ură, vinovăție, etc).

Ocazional, se întâmplă ca şi un subiect potrivit pentru testare să dea răspunsuri paradoxale. Acest lucru poate fi rezolvat, de obicei, recurgând la tehnica de

„palpare a glandei timus”, descoperită de doctorul John Diamond (cu pumnul strâns, apăsați de trei ori deasupra sternului, zâmbiți şi spuneți „ha-ha-ha” la fiecare palpare, imaginându-vă mental o persoană sau un obiect iubit).

Astfel, dezechilibrul temporar va fi îndepărtat. Acesta poate fi ocazionat de faptul că ați fost înconjurat recent de oameni negativi, ați ascultat muzică death-metal sau ați privit programe de televiziune violente, etc. Energia muzicii negative are un efect dăunător asupra sistemului energetic al corpului pentru încă o jumătate de oră după ascultarea muzicii respective. De asemenea, o alta sursă obişnuită de energie negativă o reprezintă reclamele de televiziune.

Explicaţie

Testul kinesiologic este independent de opiniile şi credințele personale, fiind un răspuns impersonal al câmpului conştiinței care, precum protoplasma, este impersonal în toate răspunsurile sale. Acest lucru poate fi demonstrat prin observarea faptului că răspunsurile la testare sunt aceleaşi indiferent dacă sunt sau nu verbalizate. Astfel, subiectul testării nu este influențat de întrebare, deoarece nici măcar nu ştie care este aceasta. Pentru a demonstra acest lucru, faceți următorul exercițiu:

Cel care efectuează testarea se gândeşte la o imagine necunoscută subiectului şi spune: imaginea pe

care o am în minte este pozitivă (sau adevărată, sau calibrează peste nivelul 200. etc). Dacă imaginea la care se gândeşte cel care efectuează testarea este pozitivă (Lincoln, Iisus, Maica Tereza, etc) tonusul muscular al brațului subiectului se va întări. Dacă dimpotrivă, cel care face testarea are în minte o imagine negativă sau o afirmație falsă, brațul subiectului va slăbi instantaneu. Dat fiind că subiectul nu ştie la ce anume se gândeşte cel ce face testarea, rezultatele nu sunt influențate de credințele şi opiniile personale.

Tehnica kinesiologică corectă

La fel precum interesul principal al lui Galileo Galilei viza astronomia şi nu fabricarea telescoapelor, Institutul pentru Cercetări Spirituale Avansate este dedicat cercetării conştiinței şi nu în mod specific kinesiologiei. Filmul video *Putere versus Forță* demonstrează tehnica fundamentală a testării kinesiologice. Informații mai detaliate cu privire la ştiința kinesiologiei pot fi găsite pe internet.

Internet

Căutați pe motoarele de căutare după cuvântul kinesiologie. Există foarte multe referințe, ca de exemplu

link-ul Colegiului de Kinesiologie Aplicată (www. Icak.com) precum şi alte instituții educaționale.

***Notă**:* Autorul şi editorul nu pol răspunde întrebărilor personale şi nici cererilor pentru anumite calibrări.

ANEXA D

Mecanica Cuantică

Pentru uzul cititorului spiritual, contrastul dintre paradigma newtoniană asupra realității şi paradigma cuantică, poate ti schițat sumar. Cei orientați spre abordarea ştiințifică necesită însă o expunere mai exhaustivă a evoluției înțelegerii matematice proprie fizicii teoretice avansate.

Începând cu cea de-a doua jumătate a secolului XVII-lea, sistemul deterministic newtonian al mecanicii clasice şi-a găsit expresia în calculul integral şi diferențial. La sfârşitul secolului al XIX-lea, James Clerk Maxwell a elucidat descoperirea electrodinamică a naturii ondulatorii a luminii.

În jurul anului 1900. experimentul „Radiația găurii negre" al lui Max Plank, a cuantificat variabilele oscilației atomice şi a specificat faimoasa „constantă a lui Planck" (la aproximativ 6, 625 x 10 la puterea -34 Jouli/secundă). În 1905, Einstein a analizat efectul fotoelectric şi a clarificat faptul că lumina e compusă din particule. În 1913 Niels Bohr a cuantificat radiația H a atomului.

În 1923, Compton a definit particulele luminoase ca fotoni. Iar în 1927, Davisson, German şi Broglia au clarificat faptul că şi lumina şi electronii ar putea fi deopotrivă unde sau particule. În anii '30, fizica microscopică a mecanicii cuantice a evoluat semnificativ grație muncii combinate a lui Heisenberg, Schrödinger, Born, Bohr şi Dirac.

Înțelegerea fizicii teoretice avansate face obiectul interpretării epistemologiei fundamentale implicate în filosofia gândirii ştiințifice. Una dintre cele mai importante implicații filosofice ale descoperirii mecanicii cuantice vizează neaplicarea principiului cauzalității în fenomenele subatomice.

Există anumite fundamente pentru înțelegerea mecanicii cuantice ce sunt oarecum diferite de credințele obişnuite ce provin din familiaritatea cu fizica macroscopică mai convențională.

Starea fundamentală ce trebuie constatată este variabilă şi depinde de poziție, impuls, timp, potențial, energii cinetice, unghi şi calități nonsubstanțiale precum însuşi actul observației umane, deci conştiința (faimosul principiu Heisenberg al incertitudinii).

Ceea ce este important de înțeles pentru studentul spiritual este că variatele substraturi a ceea ce noi presupunem că este realitatea, sunt profund influențate şi modificabile, pur şi simplu, prin acțiunea observației umane.

Lăsând la o parte matematica, un student al teoriei cuantice poate conchide că ceea ce descoperim constituie un produs al intenției, dat fiind faptul că ceea ce descoperim depinde de ce anume căutăm.

Cel mai citat exemplu care demonstrează implicațiile este următorul: atunci când un atom de materie întâlneşte unul de antimaterie se produce emisia a doi fotoni ce se îndreaptă în direcții diferite. În momentul emisiei fotonii nu se rotesc, dar dacă unul dintre fotoni

este privit de un observator uman, el începe instantaneu o mişcare de rotație. În aceeaşi fracțiune de secundă, celălalt foton începe să se rotească simultan în direcția opusă. Fenomenul nu se petrece de la sine, ci doar ca o consecință a observației umane. Acest fapt implică existența unui câmp a cărui structură/matrice fundamentează deopotrivă conştiința umană subiectivă şi lumea fenomenologică a materiei.

Explicaţie

Descoperirile mecanicii cuantice au necesitat inovații ale înțelegerii epistemice şi filosofice pentru a explica impactul şi gradul de participare al observației umane în evenimentele studiate ştiințific. Această problemă a fost ridicată în 1927, în cadrul conferinței Solvay de la Copenhaga, când întrebarea referitoare la faptul dacă faimoasele ecuații ale lui Schroedinger erau sau nu insuficiente, deoarece nu specifică efectul observatorului, a stârnit interpretări diferite din partea lui Bohr, Einstein, Dirac, von Neumann şi Wigner. Acestea au fost numite mai târziu, alegerea Heisenberg (vezi Stapp H.).

Acesta este pragul dintre domeniile linear şi nonlinear. Este interesant că Einstein a refuzat să facă această tranziție şi a respins includerea conştiinței între elementele esențiale pentru explicarea evenimentelor (acest lucru se corelează cu friptul că nivelul calibrat al

conştiinţei lui Einstein este 499, acelaşi cu al lui Newton).

În explicaţia oferită anterior asupra testului kinesiologic s-a observat că acesta este un răspuns ce indică prezenţa sau absenţa adevărului. Acest lucru se corelează în teoria cuantică cu „formularea von Neumann" în care o înţelegere completă a evenimentelor naturii reclamă recunoaşterea a două procese simultane, numite Procesul I şi Procesul 11. Procesul II se limitează la proprietăţile fizice în vreme ce Procesul I include clementele de intenţie şi selecţie ale conştiinţei umane. Acest lucru înseamnă că ceea ce descoperim este influenţat şi preselectat de natura întrebării însăşi şi a intenţiei ce stă la baza acesteia.

Problema cu care se confruntă atât ştiinţa, cât şi cercetătorii conştiinţei este, în mod fundamental, înţelegerea relaţiei dintre context şi conţinut, precum şi a modului în care aceasta se leagă de funcţionarea creierului, ţinând seama de faptul că funcţionarea acestuia şi conţinutul sunt dominate de efectul câmpului contextului. Astfel, alegerile sunt deschise unor posibile răspunsuri afirmative sau împiedicate de unul negativ.

Este interesant de notat că strădania intelectului de a crea o teorie cuantică a conştiinţei (care postulează, de exemplu, că experienţa constituie o consecinţă a colapsului funcţiei ondulare), este marcată de cercul vicios al limitelor propriilor dimensiuni şi nu poate progresa în lipsa unui salt paradigmatic (de exemplu, la

nivelul 500 al conştiinţei). Aceasta înseamnă deschiderea spre paradigma realităţii misticului.

Se poate spune că fizicienii din sfera cuanticii sunt experţi ai conţinutului. În vreme ce misticii sunt experţi ai contextului. Această interfaţă constituie locul geometric al saltului de la linear la nonlinear, de la eu la spirit, şi de la „a cunoaşte despre" la „a cunoaşte în virtutea identităţii cu realitatea".

Intenţia lucrării spirituale de a depăşi identificarea cu eul prin descompunerea acestuia, facilitează transformarea necesară disoluţiei limitărilor paradigmei. Cunoaşterea sinelui trece de la conţinutul limitat la contextul nelimitat, iar procesul este încununat odată cu înţelegerea sursei existenţei înseşi - sinele infinit al subiectivităţii fundamentale.

Discuţie

Mecanica cuantică oferă un mijloc raţional de a explica fenomene de genul apariţiei miracolelor, eficacităţii rugăciunii şi exerciţiului liberului arbitru, în cadrul cărora alegerea modifică potenţialitatea prin modificarea contextului care, la rândul lui, influenţează rezultatul fără a recurge la forţă (care ar fi necesară dacă succesiunea s-ar datora unei cauzalităţi implicite).

Dacă universul ar fi limitat la cauzalitatea deterministă (de exemplu, cea newtoniană), toate evenimentele s-ar petrece ca o consecinţă a forţei şi ar rezulta într-un nesfârşit lanţ de cauze dependente. Într-

o atare situație, nu ar exista nici un fel de libertate sau responsabilitate spirituală. În Realitate, toate acțiunile sunt, pur şi simplu, limitate de o schimbare a condițiilor, iar fenomenele ulterioare nu sunt decât reacții sau răspunsuri ce constituie expresii ale propriei esențe, nefiind derivate din nici o sursă exterioară.

Astfel, putem vedea că presupusa observare a unui lanț aparent de evenimente este, în realitate, un stimul şi un răspuns, în cadrul căruia conştiința umană este liberă să aleagă între o multitudine de răspunsuri posibile. De exemplu, nimeni nu poale „face" altă persoană să fie mânioasă, după cum nimeni nu poate „să-i cauzeze" acesteia efectuarea unei acțiuni.

Prin urmare, în mecanica cuantică este notat faptul esențial că descoperirile teoriei cuantice conduc la depăşirea principiului cauzalității. Acest lucru clarifică faptul că ideea de „cauzalitate" reprezintă mai degrabă o mentație, o teorie operativă şi o explicație, decât o realitate verificabilă.

Putem demonstra utilitatea acestei înțelegeri cruciale folosind exemplul „ideii căreia i-a venit timpul". Ideea este conținutul, iar „timpul care a venit" este contextul. de fapt, contextul este compus din milioane de componente; astfel că, la un anumit grad de echilibru, intensitate şi densitate (socio-politică, economică, geografică etc), ideea poate fi activată într-o realitate.

Mecanismul activării nu este datorat „cauzelor", ci depinde de voința populației şi de vânturile

schimbătoare ale înclinațiilor şi preferințelor umane. Un film la modă poate populariza pe neaşteptate o eră trecută şi astfel, deodată, muzica, decorațiunile, stilurile vestimentare şi atitudinile acesteia revin. De exemplu, evenimentele de la 11 Septembrie 2001 au reactivat imaginea steagului american.

Simbolurile pot fi conținut, context sau amândouă şi au o influență subtilă dar puternică şi foarte răspândită asupra valorilor, comportamentelor şi priorităților. Întregi imperii se pot prăbuşi în urma unui scandal public. Astfel, putem vedea cum condițiile generale şi nespecifice (contextul) pot creşte sau diminua probabilitatea de apariție a nenumărate potențialități. Prin urmare, integritatea atitudinilor prevalente, fie acestea politice, economice, sociologice sau spirituale, are o importanță profundă deoarece acestea constituie contextul social în care nenumăratele opțiuni care sunt alese influențează decizii şi acțiuni ce pot avea consecințe foarte profunde.

Pentru a continua elucidarea interacțiunii dintre univers şi conştiință, se impune clarificarea relației dintre „conținut" şi „context". Făcând acest lucru, va deveni repede evident că, în realitate, amândouă reprezintă selecții arbitrare ale focalizării atenției. Amândoi termenii denotă. În fond, mai degrabă o mentalizare şi un punct de vedere, decât categorii sau condiții diferite.

Într-un câmp de obiecte, fiecare dintre acestea sau mai multe pot fi selectate de către atenție pentru a fi

examinate, cele rămase fiind numite „context”. Dacă schimbăm selecția spre alt obiect, atunci obiectele selectate la început îşi schimbă denumirea inițială de conținut şi devin parte a noului context. De exemplu, dacă ne concentrăm asupra planetei Pământ (conținut), atunci restul universului devine context. Cu toate acestea, dacă selectăm planeta Marte pentru a o examina, atunci Pământul devine parte a contextului restului universului.

Astfel, putem vedea că nu există, de fapt, o divizare a Totalității Creației, cu excepția proceselor gândirii, cu poziționalitățile şi punctele sale de observație arbitrare. Acestea sunt doar observabile şi nu verificabile, iar ceea ce este observat constituie o consecință a unei selecții arbitrare din cadrul minții înseşi.

Prin simpla schimbare a focalizării atenției, conținutul devine din punct de vedere lingvistic, context şi invers. Astfel, aparenta scânteiere a universului şi a descrierilor acestuia din perspectiva „timpului”, „evenimentelor”, „succesiunilor”, „cauzelor”, „antecedentelor”, „consecințelor” sunt, de fapt, descrieri ale gândirii mai curând decât reprezentări ale unei ipotetice „realități obiective”.

Toate cunoştințele se bazează pe o matrice epistemologică (care ca însăşi formează contextul comprehensiunii) şi provin din aceasta. La rândul său, contextul epistemologiei este alcătuit din calitățile nonlineare ale conştiinței. Astfel, toate sistemele de informații necesită înțelegerea naturii conştiinței pentru

a-şi atinge deplina comprehensiune. Cercetarea tot mai amănunțită conduce inevitabil la înțelegerea faptului că orice cunoaştere este pur subiectivă şi posibilă în realitate doar pentru că sinele investigatorului include deja tot ceea ce există, altminteri nu ar fi capabil de calitatea şi facultatea cunoaşterii.

Astfel, martorul oricărui eveniment selectat mental este, în mod simultan, conținut şi context, fiind prins, prin urmare, în dilema epistemologică a dualității înseşi. de aceea, mintea nu poate decât „să cunoască despre" şi nu să înțeleagă esența, care constituie o realizare nonverbală, ce reuneşte într-o singură unitate conştiința şi esența.

Din analogia şi exemplele de mai sus obținem o înțelegere mai bună a domeniului nonlinear: un număr infinit de componente complexe aflate într-o permanentă interacțiune constituie un câmp care, într-un număr infinit de feluri neidentificabile, potențează un număr infinit de răspunsuri posibile, fiecare dintre acestea fiind supus unui număr infinit de posibilități. Astfel, putem vedea că presupusa „cauză" a lucrurilor percepute sau invizibile rezidă în totalitatea colectivă a întregului univers, de-a lungul tuturor timpurilor. Prin urmare, provine din totalitatea întregii Creații, care conține să se extindă în dimensiuni infinite, cu o viteză mai marc decât cea a luminii.

Astfel, credința că mintea umană poate discerne, într-adevăr, „cauza" unui lucru reprezintă o iluzie colosală şi o grandomanie egoistă. Contextul infinit a tot

ceea ce există, precum şi a tuturor posibilităților, este, în mod evident, Dumnezeu.

Despre Autor

David R. Hawkins este un autor şi conferențiar recunoscut pe plan internațional în domeniul spiritualității, stărilor avansate ale conştiinței şi Realizării Prezenței lui Dumnezeu ca Sine.

Lucrările sale publicate, precum şi conferințele înregistrate, au fost larg recunoscute ca fiind unice, deoarece această stare foarte avansată a conştientei spirituale i s-a petrecut unui individ cu pregătire şi experiență ştiințifică şi medicală, care ulterior a fost apt să transmită şi să explice acest fenomen neobişnuit într-o manieră clară şi comprehensibilă.

Tranziția de la starea normală a eului/minții la eliminarea lui prin intermediul Prezenței este descrisă într-o trilogie al cărei al treilea şi ultim volum este cel de față. Cele două cărți precedente, *Putere versus Forța* (ce a atras laude chiar şi din partea Maicii Tereza) şi *Ochiul Sinelui* sunt deja bine cunoscute, fiind traduse în multe limbi şi editate în numeroase țări.

Trilogia a fost precedată de o cercetare asupra naturii conştiinței, publicată în forma unei dizertații de doctorat în 1995: *„Analiza cantitativă calitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinței umane”,* care corela domeniile aparent separate ale ştiinței şi spiritualității. Acest lucru a fost realizat grație descoperirii

extraordinare a unei tehnici care, pentru prima dată în istoria umană, a demonstrat un mijloc de a discerne adevărul de falsitate.

Importanța acestei lucrări a fost recunoscută prin recenziile foarte favorabile şi exhaustive din *Brain/Mind Bulletin,* ca şi prin prezentările ulterioare, precum cea de la *Conferința Internațională asupra Ştiinței şi Conştiinței.* Au urmat multe prezentări ținute în fața a numeroase organizații, conferințe spirituale şi grupuri religioase, atât în SUA, cât şi în alte țări. În Orientul îndepărtat, dr. David R. Hawkins este recunoscut drept „învățător al căii Iluminării".

Ca răspuns la propria sa observație că o mare parte a adevărurilor spirituale au fost greşit înțelese De-a lungul vremii din cauza insuficientei lor explicări, dr. David R. Hawkins a prezentat lunar o serie de seminarii, ce au fost înregistrate pe casete video. Explicațiile prea detaliate pentru a putea fi descrise în formatul unei cărți sunt disponibile acum alături de o serie de întrebări şi răspunsuri, ce oferă o clarificare suplimentară.

Conceptul general al acestei lucrări de o viață, este acela de a recontextualiza experiența umană în termenii evoluției conştiinței, precum şi de a integra o înțelegere a minții şi spiritului în expresia Divinității lor înnăscute, care constituie substratul şi sursa vieții şi Existenței. Această dedicație este semnificată şi prin afirmația „Gloria in Excelsis! Deo!", care deopotrivă deschide şi încheie toate lucrările sale publicate.

CUPRINS

Cuvânt înainte....2
Prefață....4
Mulțumiri....6
Avertisment....7
Introducere....8
Precizări istorice....10
Notă autobiografică....10
Prolog....26
Explicație....34
SECȚIUNEA ÎNTÂI – Procesul....35
CAP. I - Profesori şi studenți....35
CAP. II - Informația şi practica spirituală....58
CAP. III - Purificarea spirituală....83
Structura Eului....85
Presupuneri....86
Procesul de Abandonare....87
Problema Esențială....90
CAP. IV - „Eul" şi societatea....106
Structura socială drept Context....106
Eul şi Structura Politică a Societății....115
Raționalitatea şi Structura Societății....139
CAP. V - Realitatea spirituală....147
CAP. VI – Realizarea....180
SECȚIUNEA A DOUA – Înțelegerea divinității....201

CAP. VII - Realitatea fundamentală a Sinelui.....201
CAP. VIII – Misticul.....219
CAP. IX - Nivelurile Iluminării.....235
CAP. X - Natura lui Dumnezeu.....250
SECȚIUNEA A TREIA – Obstacolele.....259
CAP. XI - Transcenderea.....259
Transcenderea Dualității: 259
Polaritatea „Contrariilor”.....259
Paradoxul „Binelui” versus „Răului”.....261
CAP. XII - Emoțiile.....279
Mândria 281
Dorința.....289
Vinovăția.....294
Mânia.....301
Frica 305
Durerea.....311
Ruşinea.....313
Apatia 315
Tendința de a judeca 319
Recontextualizarea nivelurilor conştiinței....322
CAP. XIII - Mintea.....323
CAP. XIV – Considerații 347
CAP. XV – Karma.....375
CAP. XVI - Momentul final.....405
Cadrul istoric 405
Momentul final.....412
SECȚIUNEA A PATRA – Transcendenta.....427
CAP. XVII - Calea interioară.....427
CAP. XVIII - „Non-mintea”.....447

Introducere.....447
Căutarea Sinelui.....450
CAP. XIX - Calea 475
SECȚIUNEA A CINCEA - Recontextualizarea 496
CAP. XX 496
Perspective 497
CAP. XXI - Cercetarea spirituală 528
CAP. XXII – Aplicații 553
CAP. XXIII - Homo Spiritus.....577
ANEXE 603
Despre Autor 627